PĂCATE ASCUNSE

J.R. WARD

Păcate ascunse

The Angels'
Share
J.R. Ward

Ediţie publicată prin înţelegere cu Berkley, un imprint al Pengu Publishing Group, o divizie a

Penguin Random House LLC.
Lira şi Cărţi *romantice* sunt mărci înregistrate ale Grupului Editorial Litera
O.P. 53; C.P. 212, sector 4, Bucureşti, România
tel.: 031 425 16 19; 0752 101 777
e-mail: comenzi@litera.ro

Ne puteţi vizita pe
www.litera.ro/lirabooks.ro

J.R. Ward

Editor: Vidraşcu şi fiii Redactor: Mira Velcea Corector: Maria Popa Copertă: Flori Zahiu Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României WARD, J.R.
Păcate ascunse / J.R. Ward
trad.: Elena Macoviciuc - Bucureşti: Litera, 2020

ISBN 978-606-33-5003-0

I. Macoviciuc, Elena (trad.) 821,111

J.R. WARD

Păcate ascunse

Traducere din limba engleză
Elena Macoviciuc

LITERA
Bucureşti
2020

Cu dragoste, pentru Le Ella Janine Scott

capitolul 1

NECROLOG

Ziarul Charlemont Courier Domnul William Wyatt Baldwine a trecut în braţele iubitoare ale Domnului şi Salvatorului său în urmă cu două zile. Un om de afaceri renumit la nivel mondial, filantrop şi lider civil, a fost directorul general executiv al Bradford Bourbon Company timp de 36 de ani. în acest timp, a deschis o nouă eră a aprecierii burbonului şi a adus companiei venituri anuale de peste un miliard de dolari.

Un om de familie iubitor, i-au supravieţuit soţia lui devotată, Virginia Elizabeth Bradford Baldwine, îndrăgiţii lui copii, Edward Westfork Bradford Baldwine, Maxwell Prentiss Baldwine, Jonathan Tulane Baldwine şi Virginia Elizabeth Baldwine, şi iubita lui nepoată, Amelia Franklin Baldwine.

Vizitele şi serviciile private se fac în funcţie de programul familiei. în loc de flori, vor fi făcute donaţii universităţii Charlemont, în numele domnului Baldwine.

Podul Big Five
Charlemont,
Kentucky

Jonathan Tulane Baldwine se rezemă de balustrada marelui pod care făcea legătura între Charlemont, Kentucky, şi cel mai apropiat vecin al său din Indiana, New Albany. Râul Ohio era la cincisprezece metri dedesubt, apele noroioase şi umflate reflectând luminile multicolore care cădeau asupra celor cinci arcade. Când

se ridică pe vârfuri, avu senzaţia că era în cădere, dar asta nu fu decât o iluzie.

Şi-l imagină pe tatăl lui sărind chiar de pe acea balustradă spre moarte.

Cadavrul lui William Baldwine fusese găsit la baza cascadei Ohio în urmă cu trei zile. Şi, în ciuda tuturor realizărilor acestui om, în ciuda tuturor ţelurilor sale măreţe, îşi sfârşise viaţa sfârtecat de elicea unei bărci. Lângă un vechi vas de pescuit. Care putea fi vândut cu două sute de dolari. Cel mult trei sute.

Ce ironie!

Oare cum fusese să cadă? Probabil vântul îi mângâiase faţa în timp ce William fusese tras în jos de gravitaţie, spre apă. Probabil hainele îi fluturaseră ca nişte steaguri, lovindu-se de corpul lui. Ochii probabil i se umeziseră, de la vânt sau poate chiar de emoţie?

Nu, probabil prima variantă era cea reală.

Impactul probabil îl duruse. Şi apoi, ce urmase? O inhalare plină de şoc, care atrăsese înăuntru valurile sălbatice ale râului? O senzaţie de sufocare? Sau fusese inconştient din cauza loviturii? Sau poate totul se terminase cu un atac de cord din cauza adrenalinéi căderii, o durere înţepătoare în mijlocul pieptului care radiase pe braţul stâng, împiedicându-l să înoate spre salvare. Oare încă fusese conştient când barja de cărbuni îl lovise, când elicea îl spintecase? Cu siguranţă, fusese mort până să fi căzut în cascadă.

Lane ar fi vrut să ştie cu certitudine că bărbatul suferise. Să ştie că simţise durere, o durere enormă, atroce, dar şi teamă, o teamă răsunătoare, copleşitoare, ar fi fost o mare uşurare, un balsam pentru mocirla de emoţii în care moartea tatălui său îl făcuse să se înece, chiar şi când stătea pe uscat.

- Ai furat peste şaizeci şi opt de milioane de dolari, spuse Lane vântului nepăsător, curentului plictisit de dedesubt. Iar compania are datorii şi mai mari. Ce naiba ai făcut cu banii ăştia? Unde s-au dus?

Evident, nu primi nici un răspuns. La fel s-ar fi întâmplat şi dacă bărbatul ar fi trăit şi Lane l-ar fi înfruntat în persoană.

-Şi soţia mea, strigă el. I-ai tras-o *soţiei* mele. Sub acoperişul pe care îl împărţeai cu mama. Şi ai lăsat-o pe Chantal *însărcinată.* Nu că mariajul lui Lane cu fosta Chantal Blair Stowe ar fi reprezentat ceva mai mult decât un certificat pe care fusese obligat să-şi pună numele. Dar cel puţin îşi asumase greşeala şi se ocupa de ea. Nu este de mirare că mama e dependentă de droguri. Nu e de mirare că se ascunde. Probabil ştia despre celelalte femei, probabil ştia cine şi ce erai, nemernicule.

Când Lane închise ochii, văzu un cadavru, dar nu cadavrul umflat şi murdar al tatălui său de pe targa pe care îl găsise când fusese la morgă pentru identificarea rămăşiţelor. Nu, văzu o femeie care stătea dreaptă în biroul ei din casa familiei, fusta ei modestă şi bluza închisă aranjate perfect, părul tuns bob doar uşor nearanjat, încălţată în pantofi de alergat pătaţi de iarbă şi nu cu pantofii fără toc pe care îi purta mereu.

Avea o grimasă oribilă pe faţă. Zâmbetul nebunesc al Jokerului. De la cucuta pe care o luase.

Găsise acel cadavru cu două zile înainte ca tatăl lui să sară.

- Rosalinda e moartă din cauza ta, idiotule. A muncit pentru tine, în casa noastră, timp de treizeci şi cinci de ani. Ai fi putut la fel de bine s-o omori cu mâinile tale.

Ea fusese motivul pentru care Lane aflase despre banii lipsă. Fosta asistentă, responsabilă de rânduirea conturilor familiei, lăsase un fel de bilet sinucigaş în urmă, un USB cu tabele Excel care înregistrau retragerile alarmante de bani, transferuri către WWB Holdings.

Orice o fi fost asta.

Existau cam şaizeci şi opt de milioane de motive

pentru care femeia se otrăvise. Toate pentru că tatăl lui Lane o forţase să facă lucruri deloc etice, până când simţul ei de decenţă o rupsese în două.

- Şi ştiu ce i-ai făcut lui Edward. Ştiu că a fost vina ta. Ţi-ai trădat propriul fiu, în America de Sud. A fost răpit din cauza ta, şi ai refuzat să plăteşti recompensa, ca să-l omoare. Rivalul tău în afaceri dispare, şi tu arăţi ca un tată îndurerat. Sau ai făcut-o pentru că şi el suspecta că furai?

Edward supravieţuise, doar că fratele mai mare al lui Lane nu mai era decât o carcasă distrusă, nemaifiind moştenitorul logic al afacerii, al tronului, al coroanei.

William Baldwine făcuse atâtea lucruri groaznice.

Şi astea erau numai lucrurile despre care Lane ştia. Ce mai avea de descoperit?

La fel de important era şi ce trebuia să facă el în privinţa acestor lucruri. Ce putea să facă?

Simţea că se afla la cârma unui vas grozav care fusese îndreptat spre un ţărm stâncos, chiar înainte de distrugerea cârmei.

Cu o zvâcnire de forţă, îşi trecu picioarele peste balustrada grea de oţel, pantofii lui poposind pe marginea exterioară puţin lată.

Inima îi bătea cu putere, mâinile şi picioarele îi amorţiseră, gura i se uscase până în punctul în care nu mai putea înghiţi. Se ţinea de balustradă, la nivelul şoldurilor, şi se aplecă şi mai mult spre abis.

Oare cum era?

Putea să sară sau doar să facă un pas şi să cadă până când afla prin ce trecuse tatăl lui. Oare ar ajunge la acelaşi vas? Oare corpul lui ar găsi şi el elicea unei barje de cărbuni şi ar ajunge împrăştiat în apele noroioase ale luiOhio?

în mintea lui, limpede ca ziua, îşi auzi mama spunând cu accentul ei sudic: „Dumnezeu nu ne dă mai mult decât putem duce".

Credinţa domnişoarei Aurora o ajutase să treacă prin mai multe lucruri decât puteau duce majoritatea muritorilor. Ca femeie afro-americană care crescuse în sud în anii 1950, se confruntase cu discriminări şi nedreptăţi pe care el nici măcar nu şi le putea

imagina, iar Aurora nu numai că le suportase, dar şi triumfase la şcoala culinară, conducând bucătăria din Easterly nu doar ca un bucătar francez, ci mai bine, asta în timp ce avea grijă de el, de fraţii şi de surorile lui aşa cum nu o mai făcuse nimeni, devenind sufletul din Easterly, fiind temelia pentru o mulţime de oameni.

Farul care, până când o întâlnise pe Lizzie a lui, fusese singura lumina de la orizontul lui.

Lane ar fi vrut să creadă aşa cum o făcuse mama lui. Dumnezeule, până şi Aurora avusese încredere că putea să rezolve situaţia, că avea să salveze familia, să devină bărbatul care ştia că poate să fie.

Să fie bărbatul care tatăl lui nu fusese niciodată, indiferent de capcanele aduse de bogăţia şi de succesul pe care William Baldwine le adunase în jurul lui.

Putea pur şi simplu să sară, şi totul s-ar fi terminat.

Oare ce gândise tatăl lui? După ce toate minciunile şi frauda fuseseră expuse, moartea Rosalindei fiind vestitorul cântecului funebru al descoperirii, William oare venise acolo fiindcă era singurul care ştia exact cât de mult se extindea ce făcuse şi adâncimea gropii făcute? Oare îşi dăduse seama că jocul ajunsese la sfârşit, că îi venise vremea şi că, în ciuda acumulărilor lui financiare, nu avea cum să rezolve problema pe care o crease? Sau se hotărâse să-şi înscenze propria moarte şi eşuase?

Oare tot ce furase era undeva, într-un cont offshore sau în seiful unei bănci din Elveţia, pe numele lui sau pe altul?

Atâtea întrebări. Iar lipsa de răspunsuri, cuplată cu stresul de a trebui să rezolvi totul, era genul de lucru care te putea înnebuni.

Lane se concentră din nou asupra apei. Abia putea s-o vadă de la înălţimea asta. De fapt... nu putea vede decât întuneric, cu un uşor licăr.

îşi dădu seama că exista o anumită tentaţie către această cale uşoară de ieşire a laşilor, o atracţie,

precum gravitaţia, spre un final pe care îl putea controla: un impact puternic, şi termina cu totul, cu morţile, cu trădarea, cu datoria. Totul ar fi fost şters, infecţia purulentă care avea să dea pe dinafară şi să fie dezlănţuită public nu mai avea să fie un motiv de îngrijorare.

Oare tatăl lui avusese nopţi nedormite? Regrete? Când William stătuse acolo, trecuse în revistă toate motivele pro şi contra pentru care ar fi trebuit sau nu să zboare câteva clipe şi să termine cu problema groaznică pe care o creease? Oare bărbatul se gândise măcar o dată la ramificaţiile acţiunilor lui, o avere veche de două sute de ani fiind cheltuită nici măcar pe parcursul unei generaţii, ci numai într-un an sau doi?

Vântul îi bătu lui Lane la urechi - acea chemare a sirenei.

Edward, fratele lui mai mare şi cândva perfect, nu avea să rezolve situaţia. Gin, singura lui soră, nu se putea gândi la altceva decât la ea însăşi. Maxwell, fratele lui mai mare, era dispărut de trei ani. Mama lui era ţintuită la pat şi confuză, din cauza medicamentelor.

Aşa că totul era în mâinile unui fost afemeiat, jucător de poker, fără experienţă financiară, administrativă sau practică relevantă.

Nu avea decât iubirea unei femei bune.

însă, în această realitate îngrozitoare, nici măcar asta nu avea să-l ajute.

Camioanele Toyota nu trebuiau să meargă cu 120 km/h. Mai ales când aveau zece ani.

Cel puţin şoferul era treaz, chiar dacă era patru dimineaţa.

Lizzie King ţinea cu putere volanul, iar piciorul ei de pe acceleraţie atingea podeaua în timp ce se îndreptă spre o denivelare din autostradă.

Se trezise singură în patul ei de la fermă. în mod

normal, asta ar fi fost ceva obişnuit, dar nu mai era cazul. Nu acum, când Lane revenise în viaţa ei. Bogatul fus- tangiu şi horticultoarea moşiei îşi găsiseră în sfârşi calea
împreună, iubirea legându-i pe cei doi din ce în ce mai mult şi chiar mai strâns decât moleculele unui diamant.

Iar ea avea de gând să stea alături de el, indiferent de ce le pregătea viitorul.

Până la urmă, era mult mai uşor să renunţi la o avere extraordinară când nu ai avut-o niciodată şi nici nu ai dorit-o. Şi cu atât mai uşor când ai aruncat o privire în spatele cortinei, spre deşertul trist şi dezolant care se afla dincolo de lux şi prestigiu.

Dumnezeule, Lane era sub atâta presiune!

Şi tocmai de aceea se dăduse ea jos din pat. Şi de aceea coborâse treptele scârţâitoare. De aceea bântuise la primul etaj al micii case.

Când Lizzie se uitase afară, văzuse că maşina lui lipsea. Porsche-ul pe care el îl conducea şi îl parca lângă arţarul aflat aproape de veranda din faţă nu era nicăieri. Se întrebase de ce plecase fără să îi spună nimic şi începuse să se îngrijoreze.

Trecuseră doar câteva nopţi de când tatăl lui se sinucisese, doar câteva zile de când cadavrul lui William Baldwine fusese găsit. Şi de când faţa lui Lane căpătase o privire pierdută, mintea lui gândindu-se mereu la banii pierduţi, la hârtiile de divorţ pe care i le dăduse lui Chantal, la facturile casei, la situaţia precară a companiei Bradford Burbon, la condiţia fizică teribilă a fratelui său Edward, la boala domnişoarei Aurora.

Dar nu spusese nimic despre asta. Insomnia lui fusese singurul semn al presiunii, iar acest lucru o speria. Lane se străduia mereu să îşi menţină controlul în preajma ei, întrebând-o despre munca ei în grădinile Easterly, făcân- du-i masaj la umărul care o durea, pregătindu-i cina - de obicei, nu foarte reuşită, dar cui îi mai păsa?! De când rezolvaseră

situaţia dintre ei şi îşi asumaseră relaţia, el aproape se mutase în ferma ei. Oricât de mult îi plăcea să îl aibă alături, se aşteptase ca el să explodeze.

Ar fi fost mai simplu dacă Lane ar fi tunat şi fulgerat.

Acum, se temea că sosise momentul - şi al şaselea simţ o făcea să se teamă în legătură cu locul unde se dusese el. Primul loc la care se gândi fu Easterly, moşia familiei Bradford. Sau poate locul vechi, unde încă se făcea şi se stoca burbonul familiei lui. Sau poate biserica baptistă a domnişoarei Aurora.

Da, Lizzie încercase să-l sune. Iar când auzise telefonul ţârâind pe noptiera de lângă partea lui de pat, nu mai aşteptase mult. Se îmbrăcase. Luase cheile. Se dusese glonţ la camionetă.

Nimeni nu mai era pe şoseaua interstatală în vreme ce ea se îndrepta spre pod, ca să traverseze râul, aşa că ţinu piciorul apăsat pe acceleraţie chiar şi când urcă dealul şi coborî spre râu pe partea din Indiana. Camioneta ei veche prinse şi mai multă viteză, la care se adăugă un zăngănit mortal, care zgudui volanul şi scaunul, dar afurisita de Toyota avea să reziste, pentru că *trebuia* s-o facă.

- Lane, unde eşti?

Dumnezeule, de câte ori îl întrebase cum se simţea, iar el îi răspunsese:

- Bine.

Toate ocaziile pe care le avusese ca să discute cu ea, şi el o refuzase. Toate privirile pe care ea i le aruncase când el nu o privise, căutând semne de presiune sau fisuri. Cu toate astea, emoţiile lipsiseră, cu excepţia momentului pe care îl împărtăşiseră în grădină, acel moment sacru şi privat, când ea îl găsise sub florile pomilor fructiferi şi îi spusese că se înşelase în privinţa lui, că îl judecase greşit, că era pregătită să garanteze cu singurul lucru pe care îl avea: contractul fermei ei. Era lucrul care putea să ajute la plata avocaţilor în timp ce el se lupta ca să-şi

salveze familia.

Lane o ţinuse în braţe şi îi spusese că o iubeşte. îi refuzase cadoul, explicându-i că avea să rezolve totul de unul singur. Că avea să găsească banii furaţi, să achite datoria enormă, să pună compania pe calea cea bună şi să adune din nou averea familiei sale.

Iar ea îl crezuse.

încă o făcea.

Dar, de atunci, Lane fusese prezent fizic, dar complet detaşat.

Lizzie nu îl învinovăţea câtuşi de puţin. Era însă straniu de terifiant.

În depărtare, peste râu, strălucea districtul de afaceri Charlemont, o galaxie falsă, ce reprezenta o minciună frumoasă, iar podul care lega cele două maluri încă era luminat în verde primăvăratic şi roz aprins, un curcubeu spre tărâmul promis. Vestea bună era că nu era trafic, deci cum ajungea pe partea cealaltă, Lizzie putea să o ia pe ieşirea River Road de pe autostradă, să se ducă spre nord, spre dealul Easterly, şi să vadă dacă maşina lui era parcată în faţa casei.

Mai departe nu ştia ce avea să facă.

Podul nou construit avea trei benzi pe fiecare sens, un zid de ciment despărţind estul de vest. Pe mijloc, jos, erau rânduri de lumini albe, şi totul era strălucitor. Construcţia abia fusese terminată în martie, iar primele maşini traversaseră podul la începutul lui aprilie, micşorând întârzierile din cauza orelor de vârf...

în faţă, oprit pe ceea ce era banda pentru viteză redusă, era un vehicul pe care mintea ei îl recunoscu înainte ca privirea să i se concentreze asupra lui.

Porsche-ul lui Lane. Era...

Lizzie apăsă pe frână mai tare decât apăsase pe acceleraţie, iar camioneta făcu tranziţia de la pedala de acceleraţie apăsată la maximum la oprirea bruscă cu graţia unei canapele care cade de la etajul doi.

Totul de zgudui şi se mişcă, fiind la limita dezintegrării şi, mai rău, viteza abia dacă se schimbă. Ca şi cum Toyota ei se chinuise prea mult ca să capete viteză şi nu avea de gând să renunţe la asta fără luptă...

Pe marginea podului se vedea o siluetă. Pe cea mai îndepărtată margine a podului.

- Lane, strigă ea. Lane!

Camioneta ei se roti, făcând o piruetă, iar ea fu nevoită să întoarcă iute capul ca să îl vadă în continuare. Sări afară înainte ca maşina să se oprească de tot, scoţând din viteză şi lăsând motorul mergând şi portiera deschisă.

- Lane! Nu! L*anei*

Lizzie alergă şi traversă barierele care păreau şubrede, prea şubrede, având în vedere distanţa până la râu.

Lane întoarse capul brusc...

Şi o mână îi alunecă de pe balustrada din spatele lui.

Pe faţa lui se putu citi şocul, apoi surprinderea, care fu imediat înlocuit de groază.

Apoi bărbatul căzu în gol.

Gura lui Lizzie nu se putut deschide destul de mult cât să-i elibereze ţipătul.

capitolul 2

Poker.

Când Lane se pomeni cu nimic între el şi râul Ohio, în vreme ce corpul lui era în cădere liberă, când o senzaţie bolnăvicioasă de fatalitate îi ţâşni, prea târziu, prin vene, mintea lui se duse la un joc de poker pe care îl jucase la Bellagio, în Las Vegas, în urmă cu şapte ani.

Ce bine că toată căderea se întâmpla în reluare.

Erau trei la masa cu mize mari, participarea fusese de 25 000, şi erau doi fumători, opt băutori de bur-bon, trei cu ochelari de soare, unul cu barbă, doi cu

şapcă de baseball şi un aşa-zis propovăduitor, cu un costum din mătase albă ciudat proporţionat, pe care Elvis l-ar fi purtat în anii ’80, asta dacă regele ar fi renunţat la sendvişurile cu unt de arahide şi banane şi ar fi trăit destul cât să experimenteze influenţa punk a Deceniului „Eu“.

Mai important era că la masă se afla şi un fost ofiţer de marină, la două scaune de Lane, şi după ce oamenii începuseră să iasă din joc, nu rămăsese nimeni între ei. Fostul soldat nu avea nici un tic care să-l dea de gol, rezultatul faptului că se aflase în situaţii mult mai letale decât o masă verde şi un scaun tapiţat. Mai avea şi nişte ochi stranii, de un verde pal, şi o prezenţă înşelător de modestă.

Era ciudat să te gândeşti că tipul acela, pe care Lane îl bătuse cu o pereche de popi şi un as, avea să fie ultima persoană la care să se gândească el.

Mă rog, penultima.

Lizzie. Dumnezeule, nu se aşteptase ca ea să vină şi să-l găsească acolo, iar şocul provocase ce avea să fie o greşeală fatală.

Dumnezeule, Lizzie...

înapoi la jucătorul de poker. Tipul vorbise despre experienţele prin care trecuse pe portavionul aflat în mijlocul oceanului. Cum fuseseră antrenaţi să sară de la înălţimi de nouă, doisprezece, cincisprezece metri deasupra apei. Cum, dacă voiai o şansă la viaţă, trebuia să-ţi aranjezi corpul într-o anumită poziţie înainte să loveşti suprafaţa.

Totul de reducea la coeficientul de rezistenţă. Care voiai să fie cât mai aproape posibil de zero.

Faptul că avea picioarele înainte era un plus, gleznele încrucişate erau o necesitate, pentru ca picioarele să nu se rupă ca un iadeş de curcan de Ziua Recunoştinţei. După asta, trebuia să pui un braţ în faţa pieptului, mâna ţinând cotul opus. Celălalt braţ trebuia să fie de-a curmezişul pieptului, cu palma întinsă peste gură şi nas. Capul trebuia să fie în linie cu partea de sus a spinării, altfel riscai o contuzie sau

un traumatism cervical.

Să intri ca un cuţit.

Altfel, apa, când era lovită cu viteză mare, avea mai multe în comun cu cimentul.

Să te mişti cât de puţin posibil. Ca un săritor de pe stânci.

Şi să speri că organele tale interne au încetinit cumva, la un ritm care era compatibil cu ligamentele care le ancorau de schelet. Altfel, zisese tipul din marină, interiorul tău ar fi ca o omletă înainte să ajungă în tigaie, grăbindu-se să umple spaţiile din cutia toracică.

Lane se aşeză în poziţia respectivă, folosindu-şi toţi muşchii ca să se transforme într-un oţel subţire şi puternic, ca lama unui cuţit. Vântul. Dumnezeule, sunetul vântului în urechi era ca urletul unei tornade - şi nu mişca nimic, cel puţin din ce vedea el. De fapt, căzătura avea o calitate stranie de sablare, ca şi cum ar fi fost lovit de valuri de particule?

Timpul se opri.

Simţi că atârnă o eternitate între terenul solid pe care se aflase şi mormântul lichid care avea să-l revendice, cum o făcuse şi cu tatăl lui.

- Te iubesc!

Cel puţin, asta voise să spună. Nu ştia însă ce-i ieşise pe gură înainte de impact.

Resimţi impactul în şolduri şi genunchi, în timp ce picioarele parcă îi intrară în piept. Apoi simţi un val de rece. în timp ce durerea îl copleşi, totul deveni rece, rece, rece.

Râul îi revendică pieptul şi capul, ca un sac care era închis peste un cadavru. învelişul negru se închidea, bloca aerul proaspăt, lumina, sunetul.

înfundat. Totul era atât de înfundat.

„înoată", îşi spuse. *„înoată."*

Braţele nu îl ascultară, dar, în timp ce mai încetini, picioarele începură să se mişte şi apoi, da, şi mâinile spintecară apa, care acum era moale. Deschise ochii -

sau poate că aceştia nici măcar nu fuseseră închişi. Simţi o înţepătură, ca de acid.

Nu respiră. Chiar dacă instinctele îi spuneau să elibereze presiunea cu o expiraţie, îşi păstră preţiosul oxigen.

Lovi. Zgârie. Se luptă.

Pentru viaţă.

Ca să se poată întoarce la femeia pe care nu dorise să o părăsească prima oară şi pe care nu avusese intenţia să o părăsească nici de data asta.

Ca să demonstreze că era diferit de tatăl lui.

Ca să poată schimba viitorul falimentar care se temea că era scris pe piatra funerară a familiei sale.

în timp ce Lane căzu de pe pod, primul gând al lui Lizzie fii să se ducă după el. Aproape sări peste balustradă ca să se arunce în râu.

Dar se opri, căci nu putea să-l ajute aşa. La naiba, probabil ar ateriza pe el tocmai când ieşea la suprafaţă ca să respire. Presupunând că o făcea... Dumnezeule...

Tremură. Telefonul. Telefonul, avea nevoie de...

Abia dacă auzi scârţâitul roţilor de lângă ea. Singurul motiv pentru care se uită la persoana care se oprise fu pentru că mobilul îi scăpă din mână şi alunecă în acea direcţie.

-A sărit? ţipă omul. A sărit...

- A căzut.

Lizzie prinse mobilul înainte ca acesta să se lovească de asfalt.

- A căzut!

-Fratele meu e poliţist...

-Urgenţe...

Amândoi formară numărul în acelaşi timp, iar Lizzie se răsuci, se ridică pe vârfuri şi se uită peste balustradă, în jos. Nu vedea nimic din cauza luminilor din jurul ei şi a lacrimilor. Inima îi bătea cu putere şi avea o senzaţie vagă cum că mâinile şi picioarele îi

furnicau. Corpul ei era fierbinte, ca şi cum ar fi fost în toiul lui iulie, şi simţi că transpira abundent.

Sună de trei ori. Dacă nu răspundea nimeni?

Când se întoarse, ea şi bărbatul care venise în grabă din maşină se uitară unul la altul, iar Lizzie avu strania senzaţie că avea să îşi amintească de acel moment pentru tot restul vieţii. Poate şi el avea să o facă.

- Bună, zise ea. Sunt pe pod, podul şaizeci şi patru. Un bărbat a...

- Bună ziua, zise bărbatul. Da, avem un bărbat care a sărit...

-Nu a sărit, a căzut! A căzut...ce? Cui îi pasă de numele meu? Trimiteţi pe cineva, nu la pod! Jos, în josul râului...

-... de pe noul pod. Ştiu că eşti în timpul serviciului... eşti sub pod? Pot să chemi pe cineva...

-... ca să îl ia! Nu, nu ştiu dacă a supravieţuit! Apoi Lizzie făcu o pauză. Cine era?

Chiar şi în acel moment de criză, ezită să-i dea numele. Tot ce ţinea de familia Bradford ajungea la ştiri, nu numai în Charlemont, ci în toată ţara, iar săritura asta... la naiba, căzătura era ceva ce ştia sigur că Lane nu ar fi vrut să apară la ştiri. Presupunând că supravieţuia...

La naiba, treaba asta era pe viaţă şi pe moarte.

- Numele lui e Lane Bradford, e iubitul meu. Am ieşit pentru că...

în acel moment, se bâlbâi şi se întoarse spre balustradă. Se rezemă de ea, rugându-se să îi vadă capul la suprafaţă. Dumnezeule, nu putea vedea nimic!

Lizzie închise după ce îşi lăsă numele, numărul de telefon şi alte informaţii solicitate. între timp, bărbatul terminase şi el apelul şi vorbea cu ea, spunându-i că fratele lui, sau verişorul, sau Moş Crăciun urma să vină. Dar Lizzie nu auzea nimic. Singurul lucru pe care îl ştia era că trebuia să se ducă după Lane, să...

Se concentră pe camioneta ei rablagită.

Apoi se uită la maşina decapotabilă a lui Lane, un Turbo 911.

Lizzie urcă la volanul acesteia într-o fracţiune de secundă. Din fericire, bărbatul lăsase cheia în contact, iar motorul porni imediat. Era cu totul diferit să apese pe acceleraţia acestei maşini faţă de vechea ei Toyota; cauciucurile scârţâiră în timp ce maşina sport porni - pe contrasens.

Foarte bine. Poliţiştii n-aveau decât s-o aresteze. Cel puţin, avea să-i ducă lângă apă. Un set de faruri care se îndreptau spre ea o făcură să tragă de volan spre dreapta, iar claxonul unei alte maşini sună a teroare în capul ei,

o distragere zgomotoasă a atenţiei care poate ar fi afectat-o dacă nu ar fi fost atât de concentrată să ajungă la Lane.

Lizzie o luă pe rampa de ieşire cu 130 de km/h şi, ca printr-un miracol, nimeni nu o lua în sus ca să ajungă pe autostradă. Jos, luă o altă curbă ilegală şi ajunse pe sensul corect, dar şi mai multe legi fură încălcate când se urcă pe bordură, o luă pe o porţiune cu iarbă şi ajunse pe o stradă cu două benzi care ducea spre malul râului.

Lizzie aduse Porsche-ul la aproape 160 km/h.

Apoi apăsă pe frână.

Unul dintre furnizorii de îngheţată preferaţi din zonă se afla lângă ţărm, într-o casă victoriană cu un trecut interesant, de unde, pe lângă îngheţată, puteai obţine şi biciclete sau bărci pentru închiriere.

Mai degrabă abandonă maşina pe marginea drumului decât o parcă, strâmbă ca pălăria unui beţiv. Lăsă farurile aprinse şi, îndreptându-se spre apă, sări un gard şi o luă spre ponton. Acolo, găsi câteva bărci Boston Wha- lers, însă nici una nu avea cheile în contact, bineînţeles, şi o barcă sărăcăcioasă, cu motor exterior, al cărei motor trebuia pornit manual.

Din fericire, aceasta nu fusese legată de stâlp.

Lizzie sări în ea şi porni motorul din două mişcări. Apoi se îndreptă sjpre râu, cutia de metal lovindu-se de valuri şi udând-o. În lipsa luminii artificiale, abia de putea vedea, iar ultimul lucru pe care îl voia era să dea peste el cu barca.

înaintase doar vreo sută de metri în râu, care părea să fie de mărimea unui ocean, când văzu cel mai miraculos lucru posibil la orizont.

Un miracol.

Era un miracol.

capitolul 3

Râul Ohio era mult mai rece decât şi-ar fi imaginat Lane vreodată. Iar ţărmul - mult mai departe, ca şi cum ar fi traversat Canalul Mânecii. Iar corpul lui era mai greu, ca şi cum ar fi avut blocuri de ciment legate de picioare. Iar plămânii nu-i funcţionau bine.

Curentul îl trăgea repede, iar asta era o veste bună doar dacă ar fi vrut să cadă în cascadă, ca tatăl lui. Ghinionul lui era că apele agitate îl trăgeau spre centrul canalului, departe de pământ, iar el trebuia să se lupte cu ele dacă voia să ajungă la...

Când o lumină puternică îl lovi din spate, se gândi pentru o fracţiune de secundă că rugăciunile mamei lui deveniseră realitate şi că Iisusul ei venea să-l ducă la poarta raiului.

- L-am găsit! L-am găsit!

Vocea părea prea comună ca să fie ceva biblic, iar accentul sudist era un indiciu că cel care vorbea era probabil un muritor, nu Dumnezeu.

Lane scuipă apa din gură, se lăsă pe spate şi îşi puse un braţ peste ochi, deoarece lumina îl orbea.

- Trăieşte!

Barca aceea care ajunse lângă el era lungă şi cu cabină. Motoarele se opriră, în timp ce barca se îndreptă spre el.

Fu tras la bord cu ajutorul unei plase, apoi se ridică singur pe platformă. Căzând pe spate, se uită în sus, la noapte. Nu putea vedea stelele. Lumina oraşului era prea puternică.

Faţa unui bărbat apăru în raza lui vizuală. Avea o barbă gri. Părul zbârlit.

-Te-am văzut sărind. Bine că ne îndreptam spre...

- Se apropie cineva din dreapta.

Fără să se uite, Lane ştiu cine era. Pur şi simplu, ştia. în timp ce lumina se îndreptă în acea direcţie, o văzu pe Lizzie într-o barcă, apropiindu-se de ei. Ambarcaţiunea fragilă de metal se lovea de apă, iar corpul ei puternic era ghemuit pe motorul exterior, zgomotul ascuţit al micului motor suprasolicitat fiind fundalul perfect pentru panica de pe faţa ei.

- Lane!

- Lizzie! Sunt bine. Am supravieţuit!

Tânăra opri ca o expertă barca, şi deşi avea hainele ude şi îi era frig, Lane se îndreptă spre ea. Sau poate ea se îndreptă spre el. Probabil amândoi făcură asta.

Se ţinură strâns în braţe. Apoi ea se trase înapoi şi îl lovi atât de tare în braţ, că aproape îl împinse din nou în râu.

-Au!

- Ce naiba făceai acolo?

-Nu...

-Ai înnebunit?

-Dar nu...

- Aproape te-ai sinucis!

- Lizzie, eu...

-Sunt atât de supărată pe tine acum!

Barca de pescuit se legăna, în timp ce ei stăteau în picioare. Lane era conştient că trei pescari se holbau la ei de pe barca mare.

- îmi vine să-ţi dau una.

- Dacă asta te-ar face să te simţi mai bine...

-Nu o s-o facă! zise Lizzie. Nimic nu o să... Credeam că ai murit!

Când Lizzie începu să plângă, bărbatul blestemă.

- îmi pare rău. îmi pare atât de rău...

Lane o luă din nou în braţe şi o ţinu strâns, în timp ce o mângâia pe spate şi şoptea lucruri pe care nu avea să şi le amintească, deşi momentul în sine era de neuitat.

- îmi pare rău... îmi pare atât de rău...

Tipic pentru Lizzie, nu trecu mult, că îşi reveni şi îl privi.

- Chiar vreau să îţi trag una.

Lane îşi frecă maxilarul.

-Şi aş merita asta din plin.

- Sunteţi bine? întrebă unul dintre bărbaţi, în timp ce aruncă spre ei un prosop uzat care mirosea a momeală. Are nevoie vreunul din voi să sunăm la Urgenţe?

-Am sunat deja, răspunse Lizzie.

Tocmai apăruseră lumini roşii şi albastre pe pod, şi altele care coborau spre ţărmul din partea spre Indiana.

„Grozav", se gândi el în timp ce se înfăşură în prosop. „Al naibii de grozav."

- O să fim bine. Lane întinse mâna. Mulţumesc.

Bărbatul cu barba cenuşie dădu mâna cu el.

- Mă bucur că nimeni nu e rănit. Oamenii sar des de acolo. Chiar săptămâna trecută a sărit un bărbat şi s-a sinucis. L-au găsit în jos, la debarcader.

„Da, era tata", gândi Lane.

- Serios? Nu a apărut nimic în presă.

- Era debarcaderul vărului meu. Cred că bărbatul era cineva important. Nimeni nu vorbeşte despre el.

- Păcat. Pentru familia bărbatului, oricine ar fi.

- Mulţumesc, le spuse Lizzie bărbaţilor. Vă mulţumesc din suflet că l-aţi scos din apă.

Chiar în acel moment avea loc o conversaţie, însă Lane nu era atent. Reţinu doar că ei insistară ca el să păstreze prosopul, iar Lane le mulţumi pentru asta. Apoi se aşeză pe banca din mijloc a bărcii lui Lizzie şi se ghemui, ca să păstreze căldura corpului. Între

timp, Lizzie porni din nou motorul, cu câteva mişcări puternice, apoi se îndepărtară de vasul mare, mirosul dulce de benzină umplând aerul şi ducându-l cu gândul la verile copilăriei. în timp ce se întorceau, bărbatul se uită în urmă, la vas.

Apoi râse.

- Ce e? întrebă ea.

- Numele vasului. Arătă spre litere. Incredibil.

Scria *Aurora,* cu litere aurii.

Cumva, chiar dacă nu era în apropiere, mama lui îl proteja, îl salva, îl sprijinea.

- Ce ciudat, zise Lizzie, în timp ce îndreptă barca spre ţărm.

De fiecare dată când Lane clipea, vedea abisul de dedesubt şi retrăia momentul când căzuse în gol. Era ciudat să-şi dea seama că, deşi se afla într-o barcă şi se îndrepta spre ţărm, iar alături o avea pe femeia pe care

o iubea, simţea că se întorsese în ţara nimănui, unde toată siguranţa dispăruse. Nu mai rămăsese decât aerul nepăsător dintre el şi un impact puternic ce urma să-i aducă sfârşitul.

Lane se concentră asupra lui Lizzie şi cercetă trăsăturile puternice ale feţei ei şi privirea tăioasă. Felul în care părul îi flutura în briză, faptul că nu-i păsase că el o udase când se îmbrăţişaseră.

- Te iubesc, zise el.

-Ce?

Lane pur şi simplu clătină din cap şi îşi zâmbi. Numele mamei lui pe un vas... femeia lui la volan...

- Ai furat barca? întrebă el mai tare.

- Da, strigă ea. Nu mi-a păsat de ce era nevoie ca să ajung la tine.

Când ajunseră la docuri, tânăra manevră barca exact ca o profesionistă, împingând cârma motorului în direcţia opusă locului unde voia să meargă, apoi dând cu spatele atât de abil, că, în ciuda curentului, barca de metal se încadră perfect.

Lane ancoră babordul cu o frânghie, Lizzie se ocupă de pupă, iar apoi el întinse mâna ca s;o ajute să păşească pe doc. Nu se duse la el imediat. în schimb, băgă mâna în jacheta largă. Scoase ceva şi îl puse în capacul rezervorului.

În timp ce ea sări pe doc singură, el spuse:

- Ce e aia?

- O bancnotă de cinci dolari. Le-am folosit ceva benzină.

Pentru o clipă, Lane pur şi simplu rămase încremenit în faţa ei, chiar dacă frigul îi intrase în oase şi erau intruşi, iar el tocmai înotase în Ohio.

A, şi mai erau şi poliţişti care opreau în faţa lor.

Şi senzaţia de cădere liberă la capătul căreia îl aştepta moartea.

întinse mâna şi o mângâie pe faţă, în lumina farurilor. Lizzie era tot ce nu era familia lui. Din atâtea puncte de vedere.

Era unul dintre numeroasele motive pentru care o

iubea. Şi era straniu, dar simţea nevoia să facă lucrurile permanente între ei.

- Ce e? şopti ea.

Lane începu să se lase într-un genunchi.

-Lizzie...

- Dumnezeule, leşini? Tânăra îl ridică din nou şi îl frecă pe braţe. Leşini! Haide, să mergem la o ambulanţă...

- Ţineţi mâinile la vedere, se auzi un ordin. Acum! Lane se uită la toate acele lumini şi blestemă. Existau anumite momente şi locuri potrivite s-o ceri în căsătorie pe femeia ta. Dar aşa ud şi murdar, cu poliţia de la Char- lemont Metro înconjurându-te şi la două minute după un salt mortal în Ohio?

Nu, clar nu aşa.

- Hei, ştiu cine e, zise unul dintre poliţişti. E Lane Bradford....

- Taci, şopti cineva.

-A apărut un articol despre el...

- Hicks, taci!

După ce Hicks tăcu, Lane ridică ambele braţe şi se uită spre lumini. Nu vedea nimic. Era o metaforă destul de potrivită.

- Pot să mă aresteze pentru că am luat barca aia? şopti Lizzie în timp ce ridică mâinile.

- O să mă ocup de asta, zise Lane încet. Nu-ţi face griji-

La naiba!

capitolul 4

Easterly, proprietatea familiei

Bradford - Te urăsc!

Cea mai tânără din cele trei Virginia Elizabeth în viaţă din familia Bradford se repezi după o veioză -

Gin Baldwine, care în scurt timp avea să devină Pford -, dar nu reuşi. Probabil era mai bine aşa. Obiectul era făcut dintr-o vază Imari care îi plăcuse mereu, iar abajurul de mătase era lucrat manual şi avea iniţialele ei cusute cu fir de aur.

Ar fi fost păcat să distrugă o asemenea frumuseţe, iar Dumnezeu îi era martor că, după ce ar fi terminat cu ea, n-ar mai fi rămas decât cioburi.

Ce o oprise fu mâna logodnicului ei, care se înfipse în părul ei, prinzând-o şi făcând-o să se dezechilibreze. După un scurt moment de imponderabilitate, care fu oarecum distractiv, simţi o lovitură care o înţepă între umeri, o făcu să scrâşnească din dinţi şi îi reaminti că coccisul era, de fapt, o parte inutilă a corpului ei.

Durerea ce rezultă acolo jos îi reaminti şi de tatăl ei, care o bătea când era micuţă cu una dintre curelele lui din piele de aligator.

Bineînţeles că refuzase să înveţe ceva din acele bătăi sau să-şi schimbe comportamentul în vreun fel. Doar ca să-i demonstreze că nu îi controla el viaţa.

Şi, da, lucrurile merseseră atât de bine de atunci!

Faţa subţire şi ascuţită a lui Richard Pford ajunse deasupra capului ei.

\- Urăşte-mă cât vrei, dar nu o să mă mai faci de râs vreodată. Ne-am înţeles?

încă o trăgea de păr, forţându-i gâtul şi spinarea să ţină contră, astfel riscând să fie decapitată.

\- Ce fac sau nu fac nu o să schimbe părerea nimănui despre tine. Nimic n-a făcut-o vreodată.

în timp ce îl privea furioasă, îi şi zâmbea. în spatele ochilor lui de şobolan, bărbatul se dusese în trecut, stima de sine scăzută trecând în revistă toate insultele care îi fuseseră aruncate când ei doi fuseseră colegi la Charlemont Country Day. Gin fusese printre primii elevi care trecuseră dincolo de acele uşi, şi era clar o fată răutăcioasă, care ieşea cu jucători de fotbal. Richard fusese un copil sfrijit, cu coşuri, cu atitudinea enervantă că i se cuveneau

lucruri şi o voce ca a lui Donald Duck. Nici măcar extraordinara avere a familiei sale nu îl putea salva social şi nici nu-i putea găsi pe cineva cu care să se culce.

Jargonul anilor '90 îi adusese diverse apelative: ratat, nemernic, idiot.

Richard reveni în prezent.

- Mă aştept ca soţia mea să rămână acasă când am un angajament de afaceri la care nu e bine-venită. O trase de păr. Nu mă aştept ca ea să fie într-un avion spre Chicago...

-Trăieşti în casa *mea*...

Richard o trase din nou, ca şi cum ar fi dresat un câine cu un lanţ.

- Mai *ales* când i-am spus că nu are voie să folosească nici unul dintre avioanele mele.

- Dar, dacă aş fi luat unul al familiei Bradford, cum ai fi aflat despre asta?

Expresia confuză de pe faţa lui merită tot ce se întâmpla şi ce urmă.

Gin se eliberă şi se ridică. Rochia ei Gucci era răvăşită, iar tânăra se gândi dacă să o lase aşa sau s-o aranjeze.

Se hotărî s-o lase aşa.

- Petrecerea a fost divină, zise ea. Şi piloţii la fel. Ştii ce bărbaţi să angajezi.

Când Richard ţâşni spre ea şi ridică mâna deasupra umărului, Gin râse.

-Ai grijă la faţă. Oi avea eu un specialist la machiaj, dar şi corectoarele au limitele lor.

În mintea ei şi în tot corpul, mania cânta ca un cor pe altarul nebuniei. Pentru o secundă, se gândi la mama ei, care stătea întinsă în pat, în cealaltă parte a holului, neputincioasă ca un vagabond dependent de droguri.

Când un Bradford devenea dependent de opiate, le obţinea prin intermediul doctorului privat, şi cearceafurile scumpe ţineau loc de cartoanele vagabonzilor, iar asistentele private erau în loc de un

adăpost pentru nevoiaşi. „Medicamente" în loc de „droguri".

Oricare ar fi fost vocabularul, era mai uşor decât să înfrunte realitatea.

-Ai nevoie de mine, şuieră el. Iar eu, când cumpăr ceva, mă aştept să funcţioneze fără probleme. Altfel, îl arunc.

- Oricine vrea să devină guvernator într-o zi ar trebui să ştie că violenţa domestică ar fi o problemă de PR groaznică.

-Ai fi surprinsă. Aminteşte-ţi că sunt republican.

Peste umărul lui Richard, oglinda ovală aflată deasupra uneia dintre comodele ei italiene în stil Ludovic al XV-lea, din secolul al XVIII-lea, îi oferea o imagine înrămată perfectă cu ei doi: ea cu rujul întins pe faţă, ca sângele, rochia ei albastră ridicată până la coapse, părul brunet revărsat în valuri haotice, ca o aură a curvei care ea. El, în halatul lui de noapte de modă veche, părul în stilul purtat de cei de pe Wall Street în anii '80, corpul lui tensionat ca un fir ce stă să se rupă. Şi în jurul lor? Perdele de mătase, ca nişte rochii de bal, căzând ca nişte cascade în jurul ferestrelor, obiecte antice demne de un muzeu de artă decorativă, un pat mare ca o sală de recepţie, cu o cuvertură personalizată.

Ea şi Richard în ţinuta lor şi lipsa de respect pentru discursul politicos erau nota greşită într-o sonată, lacrima prin centrul unui Vermeer, pana de cauciuc la un Phantom Drophead.

Cât îi plăcea lui Gin ruinarea. Când se vedea împreună cu Richard, amândoi tremurând, la limita nebuniei, simţea cum i se alină mâncărimea pe care se străduise să o domolească.

Amândoi aveau însă dreptate. Cu schimbarea abruptă a norocului financiar al familiei sale şi cu ambiţiile lui de guvernator, reprezentau uniunea unui parazit cu gazda sa, prinşi într-o relaţie precară, bazată pe slăbiciunea lui veche de decenii pentru cea mai populară debutantă din Charlemont şi faptul că,

dintr-odată, pe neaşteptate, ea se trezise compromisă.

Existaseră însă şi căsătorii construite pe baze mult mai şubrede... ca iluzia iubirii, de exemplu, minciuna fidelităţii, otrăvitorul concept al „sorţii“.

Dintr-odată, Gin se simţi obosită.

- Mă duc la culcare, anunţă ea, în timp ce se întoarse spre baie. Conversaţia asta mă plictiseşte.

Când el o apucă de data asta, nu mai fu de păr.

- Nu am terminat cu tine.

Când o întoarse şi o trase lângă el, Gin îi căscă în faţă.

- Grăbeşte-te, da? A, da chiar, nu ştii să fii altfel decât rapid - e singurul lucru care îmi place când fac sex cu tine.

capitolul 5

Ferma lui Lizzie
Madisonville, Indiana

- Doar nu credeai că m-am dus acolo ca să sar, nu?

în timp ce bărbatul pe care Lizzie îl iubea îi vorbea din celălalt capăt al canapelei, tânăra încercă să se controleze... Când nu reuşi asta, se mulţumi să mângâie pătura pe care şi-o trăsese peste picioare. Mica ei sufragerie era în partea din faţă a fermei şi avea o fereastră cu şase panouri, care dădea spre verandă, spre gazonul din faţă şi spre aleea noroioasă. Decorul era rustic şi confortabil, colecţia ei de ustensile antice de fermă fiind atârnată pe pereţi, pianul în cealaltă parte a camerei, covoarele împletite în culori primare fiind o pată de culoare pe podeaua de lemn.

în mod normal, sanctuarul ei o calma mereu. însă, la acel răsărit, efectul nu mai era acelaşi.

Ce noapte! Durase cam două ore ca să spună poliţiei ce se întâmplase, să-şi ceară scuze, să rezolve

problema cu maşinile şi să pornească spre casă.

Dacă nu ar fi fost prietenul lui Lane, ajutorul de şerif Mitchell Ramsey, încă ar fi fost pe malul râului, lângă magazinul cu îngheţată. Sau poate la poliţie. în cătuşe. Fiind percheziţionaţi.

Mitch Ramsey avea abilitatea de a rezolva situaţiile dificile.

Aşa că, acum, erau pe canapeaua ei. Lane făcuse duş şi era în tricoul lui preferat, iar ea se schimbase într-o cămaşă şi colanţi. Chiar dacă stătea mai în sud, tot simţea frigul până în oase. Iar acesta era şi răspunsul la întrebarea lui Lane, nu?

- Lizzie? Credeai că o să sar?

- Bineînţeles că nu.

Dumnezeule, nu avea să uite niciodată imaginea cu el de cealaltă parte a balustradei, întorcându-se să o privească... mâna alunecându-i... apoi, el dispărând...

- Lizzie...

Ridică mâinile şi încercă să nu ridice şi vocea. Nu reuşi.

- Dacă nu voiai să sari, atunci ce naiba făceai acolo? Te aplecaseşi peste margine, Lane. Voiai să...

- încercam să aflu cum e...

- Pentru că voiai să te sinucizi? întrebă ea.

- Nu, pentru că voiam să-l înţeleg.

Lizzie se încruntă.

- Pe cine? Pe tatăl tău? De parcă ar fi încercat să înţeleagă pe altcineva. Lane, serios acum, există şi alte moduri prin care să faci faţă situaţiei.

De exemplu, se putea duce la un psihiatru şi să stea pe o canapea. Ceea ce ar diminua şansele unei căzături letale, în timp ce încerca să accepte ce se întâmplase.

Şi, ca bonus, ea nu ar fi trebuit să-şi facă griji că avea să fie nevoită să fure o barcă.

Se întrebă dacă bancnota de cinci dolari era în continuare prinsă de capacul rezervorului.

Lane întinse un braţ, de parcă ar fi vrut să îl

dezmorţească, şi blestemă când cotul lui - sau poate umărul - trosni.

-Uite care e treaba, acum, că tata a murit, nu o să mai obţin niciodată răspunsuri. Sunt prins aici. Trebuie să curăţ mizeria pe care a lăsat-o în urmă şi sunt plin de ranchiună. Pur şi simplu, nu înţeleg. Oricine poate să spună că a fost un om mizerabil, şi ăsta e adevărul, dar asta nu explică de ce şi unde şi ce a fost aşa groaznic. Iar eu mă uitam toată noaptea la tavan, incapabil să dorm, şi nu mai suportam. M-am dus la pod şi m-am aplecat peste margine ca să stau unde stătuse şi el... pentru că voiam să văd ce văzuse când fusese acolo. Am vrut să-mi fac o idee despre ceea ce simţise. Am vrut răspunsuri. Nu mai am unde să merg pentru ele şi, nu, nu m-am dus acolo ca să mă sinucid. Jur pe sufletul domnişoarei Aurora.

După o clipă, Lizzie îl luă de mână.

-îmi pare rău. Credeam că... ei bine, am văzut ce am făcut, şi tu n-ai vorbit cu mine despre nimic din toate astea.

- Ce mai e de spus? Nu fac decât să mă învârt în cerc în capul meu, până când îmi vine să urlu. Nu am nici cea mai vagă idee ce fac.

- Dar cel puţin aş şti cum eşti. Tăcerea este înfricoşătoare pentru mine. Mintea ta lucrează încontinuu? Ei bine, şi a mea.

- îmi pare rău. Lane clătină din cap. Dar o să lupt. Pentru familia mea. Pentru noi. Şi, crede-mă, dacă aş fi vrut să mă sinucid, ultimul mod prin care aş fi ales să fac asta ar fi fost ca el. Nu vreau să am nimic în comun cu bărbatul ăla. îmi rămâne ADN-ul, în privinţa asta nu am ce face. Dar nu o să încurajez alte paralele.

Lizzie inspiră adânc.

- Pot să te ajut cu ceva?

- Dacă ar fi ceva ce ai putea face, ţi-aş spune, te asigur. Dar totul ţine de mine acum. Trebuie să găsesc banii lipsă, să plătesc Prospect Trust - şi sper

c-o să pot ţine afacerea în picioare. Burbonul Bradford există de peste două sute de ani, nu se poate termina totul acum. Pur şi simplu, nu se poate.

Când Lane se întoarse ca să se uite pe fereastra cea mare, Lizzie îi studie faţa. Era, aşa cum ar fi zis bunica ei, un bărbat arătos. Chipeş într-un mod clasic, cu ochi albaştri, de culoarea cerului limpede de toamnă, şi păr

închis la culoare, des între degetele ei, şi un corp care atrăgea garantat toate privirile dintr-o cameră.

Dar pentru ea nu fusese dragoste la prima vedere. Departe de asta. Cel mai tânăr fiu al familiei Bradford, care nu făcuse niciodată nimic bine, avea multe hibe din punctul ei de vedere. însă adevărul era că, în spatele dispreţului ei, persistase o atracţie vicioasă, pe care încercase so ignore. Apoi se cuplaseră... iar ea îndrăgostise de el în stilul clasicei comedii *Sabrina.*

Doar că, în cazul ei, era vorba despre o horticultoare cu un maşter în arhitectură peisagistică de la Corneli.

Dar apoi, Chantal apăruse în faţa presei, patru săptămâni mai târziu, şi anunţase că era logodită cu Lane, susţinând că era însărcinată cu copilul lui. Pentru Lizzie, asta pusese capac, iar Lane se căsătorise cu acea femeie, doar ca să dispară în nord la scurt timp după.

Oribil. Fusese o perioadă absolut oribilă. După despărţire, Lizzie încercase să continue să lucreze la Eas- terly şi să-şi păstreze concentrarea. Dar toată lumea observase că, dintr-odată, Chantal nu mai era însărcinată.

Mai târziu, se aflase că aceasta nu „pierduse“ copilul, ci „avusese grijă“ de el la o clinică privată din Cinci.

Incredibil! Şi slavă Domnului că Lane divorţa de ea.

Slavă Domnului şi că Lizzie văzuse lumina la momentul potrivit şi îşi dăduse voie să aibă încredere în bărbat, nu în reputaţia lui. Apropo de ratări la

limită.

- Soarele o să răsară, murmură Lane. E o nouă zi.

Mâna lui se plimbă pe piciorul ei gol, spre gleznă, zăbovind asupra pielii ei într-un mod de care ea nu era sigură că era conştient. Făcea asta des. O atingea absent, ca şi cum, atunci când atenţia lui se muta de la ea, corpul lui simţea nevoia să anuleze distanţa mentală prin contact fizic.

- Dumnezeule, cât îmi place aici! Lane zâmbi în lumina aurie care desena umbre lungi pe gazon şi peste câmpurile care tocmai fuseseră însămânţate. E aşa linişte.

Era adevărat. Ferma ei, cu bucata de pământ şi cu vecinii aflaţi la distanţă, era la o lume întreagă distanţă de proprietatea familiei lui. Acolo, singurele perturbări erau plugurile din depărtare şi mugetul ocazional al vacilor.

La Easterly nu era niciodată linişte, nici măcar când era linişte perfectă în camere. Cu atât mai puţin acum.

Datoria. Decesele. Haosul.

- Vreau doar să ştiu ce a simţit când a murit, zise Lane încet. Vreau să fi suferit.

Lizzie îl mângâie cu degetele de la picioare pe braţ.

- Să nu te simţi prost din cauza asta. Furia este ceva natural.

- Aurora mi-ar spune să mă rog pentru el. Să mă rog pentru sufletul lui.

- Asta pentru că mama ta e o sfântă.

- Ai dreptate.

Lizzie zâmbi când se gândi la femeia afro-americană care fusese mai mult mama lui Lane decât femeia care îl născuse. Slavă Domnului pentru prezenţa acesteia în viaţa lui. Erau atât de puţine locuri sigure unde să te duci în acea casă istorică imensă în care fusese crescut, dar acea bucătărie,

plină cu mâncare, atât pentru suflet, cât şi franţuzească, fusese un sanctuar.

- Chiar am crezut că o să sari, zise ea.

Lane o privi direct.

- Am prea multe pentru care să trăiesc. Ne am pe noi.

- Şi eu te iubesc, şopti ea.

Dumnezeule, părea mult mai bătrân decât în urmă cu o săptămână, când venise cu un avion privat din ascunzătoarea lui din Manhattan. Se întorsese la Easterly ca să se asigură că domnişoara Aurora era în regulă după ce leşinase. Stătuse acasă din cauza a tot ce se întâmplase într-o perioadă aşa scurtă de timp, traiectoria familiei lui lovindu-se de un gheţar ascuns în curenţii sorţii şi ai destinului. învelişul aparent impenetrabil al istoriei de două sute de ani a familiei Bradford, al extraordinarei lor poziţii sociale şi financiare fiind străpuns de o schimbare a sorţii, din care revenirea părea... imposibilă.

- Putem să plecăm. Lizzie îşi arcui din nou piciorul. Putem să vindem locul ăsta, să luăm banii şi să ducem o viaţă foarte frumoasă, undeva departe de toate astea.

- Să nu crezi că nu m-am gândit şi la opţiunea asta. Aş putea să joc poker ca să avem din ce trăi. Nu e elegant, dar am învăţat că facturilor nu le pasă de unde vin banii cu care sunt plătite. Lane râse. Familia mea a trăit din veniturile aduse de alcool în toţi anii ăştia, aşa că cine sunt eu să judec?

Pentru o clipă, inima ei cântă în vreme ce Lizzie ce se gândi cum ar fi să trăiască amândoi la o altă fermă, într-un alt stat, având grijă de o bucată mică de pământ pe care să cultive porumb, morcovi, roşii şi fasole verde. Şi-ar petrece zilele lucrând pentru un orăşel, având grijă de plantele lor urbane. Iar el ar deveni profesor la un liceu local şi poate antrenor de baschet sau de fotbal. Sau poate ambele. împreună,

ar îmbătrâni şi ar vedea cum pe feţele lor apar riduri de la râs şi iubire şi, da, ar avea şi copii. Copii blonzi, cu părul drept, băieţi care ar aduce acasă mormoloci şi fete care s-ar căţăra în pomi. Ar fi examene pentru carnet de şofer, baluri de liceu şi lacrimi când toată lumea ar pleca la colegiu, iar apoi bucurie în vacanţe când casa s-ar umple din nou de haos.

Iar când soarele ar apune în sfârşit asupra lor, ar fi o verandă cu două şezlonguri aşezate unul lângă celălalt. Când unul din ei ar muri, celălalt l-ar urma la scurt timp. Chestii ca în romanele lui Nicholas Sparks.

Gata cu avioanele private. Gata cu bijuteriile şi tablourile stră-stră-străbunicului nu ştiu cui. Gata cu Easterly, cu cei şaptezeci de angajaţi şi cu hectarele de grădini ornamentale. Gata cu petrecerile şi balurile, Rolls-Royce-urile şi maşinile Porsche, cu oamenii eleganţi şi lipsiţi de suflet, care zâmbeau, dar aveauochii goi.

Gata cu Bradford Bourbon Company.

Deşi produsul în sine nu fusese niciodată problema.

Poate Lane chiar ar lua numele ei de familie, pentru ca nimeni din viaţa lor să nu ştie cine erau el şi familia lui.

El ar fi ca ea, o persoană anonimă, care duce o viaţă modestă. Şi, da, poate nu exista măreţie în fantezia ei. Dar mereu avea să prefere mulţumirea simplă a mediocrităţii în schimbul grandorii goale a banilor mulţi în fiecare zi a săptămânii. Şi chiar de două ori duminica.

- Ştii, nu-mi vine să cred că s-a sinucis, şopti Lane. Nu pare ceva ce ar face. Era mult prea arogant pentru asta. Şi, la naiba, dacă William Baldwine avea de gând să se sinucidă, i s-ar fi potrivit mai degrabă să-şi pună un pistol Alexander Hamilton în gură şi să apese pe trăgaci. Dar să sară de pe un pod pe care-l considerase de prost gust? într-o apă pe care nu i-ar fi dat-o nici măcar unei pisici de pe stradă? Nu are sens.

Lizzie inspiră adânc şi îndrăzni să exprime ceva ce îi trecuse prin minte nu o dată:

-Vrei să spui... Crezi că e posibil să fi fost ucis?

capitolul 6

Grajdurile Red & Black, ţinutul Ogden, Kentucky

Dulcele miros de fân.

Of, dulcele miros de fân şi zgomotul de copite... şi cimentul rece al culoarului care se afla între boxele cu uşi de mahon.

în timp ce Edward Westfork Bradford Baldwine stătea în faţa boxei armăsarului lui pursânge, tremura şi se minună cum, chiar şi în mai, piatra era aşa rece. E adevărat că erau abia zorii zilei, dar temperatura ajungea afară la 21 de grade Celsius chiar şi fără ajutorul soarelui. Ar fi crezut că bunăvoinţa ambientală a primăverii târzii ar fi fost mai generoasă în intenţiile sale climatice.

Dar nu.

Din fericire, era beat.

Ridică o sticlă de... ce era? A, da, vodcă. Fu dezamăgit să simtă ceva aşa uşor în mână. Mai rămăsese doar puţin, pe fund, în condiţiile în care sticla fusese pe trei sferturi plină când şchiopătase spre locul în care era acum. Oare băuse totul? La naiba, restul proviziilor lui erau aşa departe - cu toate că asta era ceva relativ. Casa îngrijitorului în care stătuse, la ferma de înmulţire a cailor pursânge de la grajdurile Red Black, era la nici o sută de metri depărtare, dar ar fi putut la fel de bine să fie la kilometri întregi.

Se uită în jos, la picioare. Chiar şi ascunse sub blugi, membrele reconstruite şi nesigure pe care trebuia să meargă nu erau decât o pereche dureros de subţire de beţe neascultătoare, ghetele lui simple, mărimea 44, arătând ca nişte pantofi de clovn în comparaţie cu ele. Unde mai puneai şi beţia, şi faptul

că stătea acolo... de cât timp?

Singura lui şansă pentru mai multă vodcă era să se târască înainte, să îşi tragă partea de jos a corpului ca o roabă care căzuse într-o parte.

Nu totul la el era însă nefuncţional. în mod tragic, mintea lui rămăsese îndeajuns de ascuţită cât să arunce cu imagini în el, impactul construcţiilor mentale fiind ca nişte mingi de paintball izbite în corpul lui fragil.

îl văzu pe fratele lui Lane, stând în faţa sa, spunându-i că tatăl lor era mort. Gin, frumoasa şi nebuna lui soră, purta diamantul masiv al unui bărbat crud pe mâna ei elegantă. Frumoasa şi nebuna lui mamă zăcea la pat drogată, neştiind ce se întâmpla.

Sutton a lui, care nu era, de fapt, a lui şi nu avea să fie niciodată.

Astea erau imaginile care se tot repetau în mintea lui. Până la urmă, situaţia fusese puţin neclară înainte ca Edward să fie torturat şi nerăscumpărat.

Poate asta era soluţia pentru demonii lui interiori. Băutura nu ajungea destul de departe, dar două săptămâni în junglă, timp în care fusese bătut, înfometat şi ameninţat cu moartea, temperaseră amintirile de dinainte. Şi, ca bonus, erau slabe şanse să supravieţuiască unei a doua runde cu un astfel de tratament...

Zgomotul făcut de o pereche mică de ghete care se îndrepta spre el îl făcu să-şi dea ochii peste cap. Când se opri în faţa lui, el nu se sinchisi să ridice privirea.

-Tu, din nou, zise el.

Ca răspuns la întâmpinarea lui veselă, vocea lui Shel- by Landis era ca dintr-un desen animat pentru copii. Ca de obicei, intonaţia era mai degrabă de sergent de instrucţie decât de Cenuşăreasă.

- Hai să te duc de aici, acum.

- Hai să mă laşi aici, pentru totdeauna, iar ăsta este un ordin.

Deasupra capului lui Edward, în spatele barelor de

oţel care îl împiedicau pe armăsar să muşte părţi din anatomia umană, Nebekanzer scoase un sunet plângă- cios, straniu de apropiat de un salut. în mod normal, enormul armăsar negru scotea nişte sunetele criminale când era vorba despre oricine altcineva în afară de Edward.

Nici măcar proprietarul lui nu avea parte de un comportament preferenţial.

- Putem să alegem calea grea sau calea şi mai grea, zise Şhelby.

- îmi prezinţi o mulţime de opţiuni. Cât de generos din partea ta.

încăpăţânatul din el voia să facă pe indisciplinatul, doar ca să afle ce însemna „calea mai grea". Chiar aşa slăbit cum era, majoritatea femeilor de înălţimea ei s-ar fi chinuit să îl sprijine, iar asta ar fi fost şi mai distractiv, însă Shelby avea un corp lucrat de orele întregi de muncă grea în preajma cailor pursânge.

Avea să câştige înfruntarea. Oricare ar fi fost.

Iar mândria lui era singurul lucru care îi rămăsese ca să-şi justifice bărbăţia.

Nu ştia însă de ce i-ar mai fi păsat de asta.

Să se îndrepte era un exerciţiu dificil. Puseuri brutale de durere îl străfulgerau, chiar şi cu alcoolul care îi curgea prin vene. Era o ruşine să geamă, mai ales în faţa unui angajat, care se întâmpla să aibă un dispreţ creştin faţă de blasfemie, nici un simţ al limitelor şi un tată mort căruia Edward îi datora prea multe.

Tocmai de asta trebuise să o angajeze pe Shelby când aceasta apăruse în faţa casei, doar cu o camionetă supraîncălzită, o faţă onestă şi o privire demnă.

Pierzându-şi echilibrul, Edward ajunse pe jos, corpul lui căzând ca o masă pliantă. Se lovise la una din glezne.

Shelby îl prinse însă înainte să se lovească la cap, braţele ei puternice trăgându-l aproape de ea.

- Haide!

Voia să se lupte cu ea, pentru că nu se suporta şi îşi ura condiţia. Nu era el ăsta. Acest invalid, acest beţiv, acest neadaptat nemulţumit. În vechea lui viaţă, înainte ca propriul lui tată să pună să fie răpit, apoi să refuze plătească recompensa, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

Poate doar ar fi avut un armăsar neascultător.

- Nu cred c-ar trebui să mergi.

în timp ce Shelby vorbi, Edward se încruntă. îşi întinse piciorul „bun", deoarece genunchiului nu îi pîăcea să se îndoaie, apoi se rezemă de ea, ca să-i susţină greutatea, căci glezna accidentată nu o putea face.

- Bineînţeles că nu ar trebui s-o fac. M-ai văzut gol. Ştii cât de rău arăt.

în definitiv, îl surprinsese în baie, când ignorase uşa închisă, aşteptându-se să-l găsească mort şi plutind în cadă.

- îmi fac griji pentru glezna ta.

Bărbatul scrâşni din dinţi.

- Buna samariteană.
- Sun la doctor.
- Ba nu.

Când ajunseră în lumina soarelui, Edward clipi, dar nu pentru că era mahmur. Trebuia să fii treaz pentru asta. Şi, în comparaţie cu răcoarea din grajduri, aerul auriu al dimineţii lăsa senzaţia de caşmir pe pielea lui. Şi priveliştea. Ce privelişte! De jur împrejur, erau câmpuri verzi, cu garduri înalte de lemn şi arţari singuratici. Totul era un balsam pentru suflet, o promisiune pentru armăsarii care aveau să rătăcească pe aici şi să străbată pajiştile, în timp ce duceau mai departe viitoare generaţii ale campionilor la derby.

Chiar şi câştigători ai Triplei Coroane.

Puteai avea încredere în pământ şi în bogăţiile lui, se gândi Edward. Te puteai baza pe copaci, ca să ofere umbră în timpul verii, şi pe fulgere, ca să-ţi dea ploaie. Iar pâraiele se umflau în timpul primăverii, şi

toamna secau, dar un om putea să le prezică sezoanele. La naiba, chiar şi furia tornadelor şi a furtunilor de zăpadă avea ritmuri care nu erau niciodată personale şi nici lipsite de scrupule.

Orice furie venită din ceruri nu era direcţionată asupra unei anumite persoane. Deşi aceasta se putea simţi ca o ţintă, lucrurile nu stăteau niciodată aşa.

Acelaşi lucru era adevărat şi pentru cai şi câini, pisici şi ratoni, chiar şi pentru oposumii urâţi şi şerpii care îşi mâncau puii. Sigur, armăsarul lui, Neb, era un nemernic răutăcios, dar un animal niciodată nu se prefăcea a fi ceva ce nu era. Nu îţi zâmbea în faţă doar ca apoi să te înjunghie pe la spate.

Oamenii erau mult mai periculoşi decât aşa-zile- le animale „imprevizibile" şi evenimentele create de Dumnezeu.

Şi, da, lucrul acesta îl făcea acru.

Pe de altă parte, majoritatea lucrurilor îl făceau acru zilele astea.

Când el şi Shelby ajunseră în căsuţa îngrijitorului, frământările lui interne fură temperate de durere, care ieşise la suprafaţă dincolo de beţie, ca şi cum suprasolicitarea sistemului său nervos forţase atâtea impulsuri electrice spre creier, că sinapsele nu avuseseră de ales şi îi temperaseră pesimismul.

Uşa veche scârţâi când Shelby o deschise spre interiorul cu o singură cameră învăluit în întuneric. Draperiile grele de lână erau trase, singura lumină fiind în bucătărie, de la o lampă care semăna cu casca unui miner, ce nu reuşea să acopere toată zona. Mobila era sărăcăcioasă, veche şi ieftină, opusul obiectelor preţioase cu care crescuse la Easterly. Deşi se gândi că rafturile din argint bun pe care erau strânse trofee avea cât de cât clasă.

Scăpă de cârjă şi şchiopătă spre fotoliul lui. îşi lăsă capul pe spate şi respiră pe gură, în timp ce încerca să nu-şi umfle coastele mai mult decât era cazul.

Simţi că cineva îl trase de piciorul drept şi se uită

în jos.

- Ce faci?

Capul blond al lui Shelby era îndreptat spre gheata lui, mâinile ei muncite mişcându-se mult mai repede cu acele şireturi decât ale lui.

- Scot asta, ca să văd cât de rău arată glezna ta.

Edward deschise gura, având o remarcă sarcastică pe

vârful limbii. Dar Dumnezeu îi opri obrăznicia cu un ţipăt când gheata ieşi.

- La naiba!

- Cred că e ruptă!

Se ţinu strâns de braţul fotoliului, în vreme ce inima sărea coarda peste coastele lui. Iar când totul trecu, se încovoie.

- O sa-mi aduc camioneta...

- Nu! mârâi printre dinţii încleştaţi. Nu o să faci aşa ceva.

în timp ce Shelby îl privi de jos, bărbatul se gândi cât de rar se întâmpla ca ea să îi susţină privirea. Mereu era dispusă să riposteze la comentariile lui, dar rareori privirea ei era aproape de a lui.

Ochii ei erau... extraordinari. împrejmuiţi de gene dese, groase, naturale, aveau frânturi din lumina răsăritului în albastrul lor precum cerul.

- Dacă nu vrei să mergi la spital, zi-mi cum îl cheamă pe doctorul tău privat. Şi nu te preface că nu ai unul, doar eşti un Bradford.

-Nu mai sunt, scumpo.

Ea tresări la auzul replicii, ca şi cum ar fi recunoscut că nu era genul de femeie care să fie strigată astfel, mai ales nu de către cineva ca el. Iar lui îi era ruşine să recunoască asta, dar voia s-o rănească, deşi nu avea vreun motiv.

Ba nu, de fapt, partea cu lipsa unui motiv nu era adevărată.

Shelby avea abilitatea iritantă de a-l surprinde în momente vulnerabile, iar partea lui defensivă o ura

pentru asta.

- Cât timp ai avut grijă de tatăl tău? întrebă el.
- Toată viaţa.

Jeb Landis fusese un beţiv groaznic, pasionat de jocuri de noroc, afemeiat... Se pricepuse însă la cai. Şi îl învăţase pe Edward tot ce ştia, într-o perioadă în care băiatul nici nu se gândea să intre în afacerea curselor de cai, ci lua asta drept un hobby de om bogat - şi clar nu se gândise niciodată că avea să o angajeze pe fiica acelui bărbat.

La naiba, nici măcar nu ştiuse că Jeb avea un copil.

Dintr-un motiv anume, se întrebă câte replici sarcastice suportase Shelby de-a lungul anilor, obstacolele apte să epuizeze egoul puse de părintele ei ticălos pregătind-o bine pentru faptul că ea urma să ajungă să aibă grijă de exact genul de bărbat care devenise Edward.

Ca şi cum Jeb ar fi fost hotărât ca acea cruzime a lui să-i supravieţuiască.

Edward se îndreptă. întinse o mână tremurândă şi atinse faţa lui Shelby. Se aşteptase ca pielea ei să fie aspră, însă nu era.

Când ea se îndepărtă, el se concentră pe buzele ei.

- Vreau să te sărut.

înapoi la ferma lui Lizzie, Lane se uita la soarele care răsărea, în timp ce cuvintele ei atârnau în aerul tăcut dintre ei.

„Crezi că e posibil să fi fost ucis?"

O întrebare la care îi era greu să răspundă, mai ales când Lane se simţea înşelat fiindcă nu fusese el cel care îl ucisese. Era o pastilă greu de înghiţit, mai ales în timp ce o nouă zi cuprindea peisajul plat din Indiana.

în faţa unei asemenea frumuseţi splendide, gândurile lui întunecate păreau ca înjurături spuse în faţa altarului.

- Ei bine? continuă ea. Crezi?
- Nu ştiu. Sigur, există mai mulţi oameni care să

aibă motiv. Cu majoritatea sunt înrudit. Lane se încruntă când se gândi la ceva ce îi spusese şeriful Ramsey la râu. Ştii, camerele de supraveghere de pe pod nu au fost pornite încă.

-Ce?

Lane făcu semn în aer.

- Sunt camere montate de-a lungul podului, iar în noaptea aia trebuiau să înregistreze. Dar, când poliţia a verificat imaginile, s-a dovedit că respectivele camere nu fuseseră pornite.

- Deci nimeni nu ştie cu exactitate ce s-a întâmplat?

- Presupun că nu. Dar autorităţile cred că, dacă a sărit, probabil a făcut-o de aici. E prea complicat pentru cineva să sară în gol de pe celălalt pod. Exact asta spunea şi Mitch că trebuie să repare şi pe Big Five. Lane clătină din cap. Dar o crimă? Nu, cred că a sărit. Cred că s-a sinucis. Datoria, deturnarea de fonduri, totul iese la iveală acum, iar tata ştia că venise vremea. Cum naiba ar mai fi putut să-şi ţină capul sus în oraşul ăsta? Sau oriunde altundeva?

- Ştii când vor elibera cadavrul?

- Ramsey mi-a spus că după ce vor termina autopsia, deci ar trebui să se întâmple curând. Se concentră din nou asupra ei. De fapt, există ceva cu ce m-ai putea ajuta.

- Ce anume? Fac orice.

- E vorba despre orele de comemorare pentru tata. După ce vor fi eliberate rămăşiţele, va trebui să primim oameni la Easterly, şi vreau să... adică... vreau ca totul să fie aşa cum trebuie.

Lizzie îl strânse de mână.

- O să mă asigur că totul e organizat cum trebuie, bineînţeles.

- Mulţumesc. Se aplecă şi o sărută pe încheietură. Ştii, e amuzant... Nu-mi pasă de onorarea amintirii lui. Nu e pentru tata, ci pentru numele familiei Brad- ford. Şi, da, e o dovadă de superficialitate, dar simt că nu vreau ca lucrurile să se

schimbe cât sunt eu lider, ştii ce vreau să spun? Oamenii care vor veni se vor uita după semne de scandal şi slăbiciune, şi să fiu al naibii dacă o să le dau aşa ceva. îmi fac griji şi că mama va vrea să vină la moşie pentru aşa ceva.

Da, era adevărat că „tânăra" Virginia Elizabeth Brad- ford Baldwine, care acum avea peste şaizeci de ani, nu se mai dăduse jos din pat decât ca să-şi îngrijească părul, dar existau nişte standarde pe care chiar şi un dependent ca ea le recunoştea, iar acesta era unul dintre ele. Iar oamenii începuseră deja să sune acasă şi să întrebe ce aranjamente fuseseră făcute. Nu că asta ar fi avut legătură cu tatăl lui. Elita din Charlemont era la fel de competitivă ca un campionat de fotbal, iar un eveniment similar unei comemorări la casa familiei Bradford era finala.

Toată lumea voia un loc bun.

Totul era atât de fals. Deşi ştiuse asta mereu, începuse să-i pese de toată această superficialitate abia după ce Lizzie intrase în viaţa lui.

- O să-ţi promit ceva, şopti el. După ce terminăm cu asta, după ce rezolv totul, noi doi o să plecăm. Dar trebuie să stau să curăţ mizeria asta. Să îndrept greşelile tatălui meu; ăsta e singurul mod prin care o să-mi câştig libertatea şi o să-ţi câştig dragostea.

- Deja ai asta.

-Vino aici!

Lane o trase în poala lui, găsindu-i gura în lumina dimineţii. O dezbrăcă rapid, apoi ea îl încălecă, iar Lane îşi trase pantalonii în jos.

- O, Lizzie a mea, şopti el.

Sânii ei erau plini în mâinile lui, iar ea gemu când el i-i mângâie. Lizzie era mereu o revelaţie, mereu nouă pentru el... fiecare sărut, fiecare atingere fiind ca şi cum s-ar fi întors acasă şi s-ar dus pe Lună în acelaşi timp.

Perfecţiune.

Când ea se ridică pe genunchi, el se mută în poziţie, iar apoi erau împreunaţi, ea mişcându-se

deasupra lui, el ţinând-o aproape. Ea îl acapară cu totul, cu o coordonare perfectă, şi îşi închise ochii, ca şi când nu ar fi vrut să-i distragă ceva atenţia de la ce simţea.

El rămase cu ochii deschişi.

Ce frumoasă era! Felul în care îşi arcuia spatele, modul în care capul îi cădea pe spate, în care i se ridicau sânii, felul în care lumina dimineţii îi îmbăia goliciunea magnifică şi părul blond.

Avea să îşi amintească acel moment, îşi spuse. Acea clipă, senzaţia de a fi la un pas de înec, panica... acel moment minunat şi însufleţit, cu persoana pe care o iubea, când amândoi erau vii şi împreună, şi singuri, sechestraţi într-o intimitate pe care nimeni nu o putea atinge şi pe care nimeni nu le-o putea lua. Avea să-şi amintească acea clipă, împreună cu tot ce se mai întâmplase în acea seară.

Da, gândi el. Trebuia să-şi recapete puterea, speranţa şi inima, cu momente şi amintiri precum aceasta cu Lizzie.

Avea lupte de dus şi întrebări despre propriile merite şi griji legate de ce urma. Dar Lizzie îi dădea puterea să fie luptătorul care voia şi avea nevoie să fie.

„Uită de bani", se gândi el.

Tot ce avea nevoie în viaţă era chiar acolo, în braţele lui.

-Te iubesc, şopti el. Te iubesc...

capitolul 7

Edward fu surprins când Shelby nu sări în picioare să ţâşnească pe uşă. Până la urmă, toate femeile bune creştine cărora li se spunea că angajatorul lor voia să le sărute se simţeau ofensate. Dar, cu cât ea stătea mai mult unde era, privindu-l cu gheata lui în mână, cu atât mai intimidat se simţea el.

„Nu aşa trebuia să meargă", îşi spuse el. Se bazase pe faptul că ea avea să se îndepărteze de el,

să îl lase singur, să uite de afurisitul de doctor.

- Uneori, pământul trebuie să accepte furtuna, şopti Shelby.

-Ce?

Tânăra clătină din cap în timp ce se ridică spre faţa lui.

- Nu contează.

Şi avea dreptate. Nimic nu mai conta, deoarece ea fu cea care îl sărută, cu buzele ei moi şi timide, ca şi cum nu ar fi ştiut nimic despre seducţie.

Asta nu era o problemă pentru el.

Edward prelua controlul de acolo şi se trezi mai atent cu ea decât fusese cu o femeie de... ei bine, vreodată. O atinse uşor pe piept, trăgând-o înspre el. Pe sub cămaşă, corpul lui Shelby era la fel de dur ca al lui, dar din motive diferite. Era bine lucrată de la toată munca fizică, şlefuită de sănătatea şi eforturile ei, de lucrul cu animale care cântăreau cu peste patru sute de kilograme mai mult decât ea şi necesitau galoane întregi de mâncare, roabe de rumeguş şi kilometri de plimbări de la grajd la grajd, de la păşune la păşune.

Shelby nu purta sutien.

Edward descoperi asta când îi dădu cămaşa jos. Nu purta nici tricou. Iar sânii ei erau perfecţi şi fermi, la fel ca restul corpului ei. Faptul că sfârcurile ei erau roz fu o surpriză...

Atunci, se opri.

Chiar dacă o lăcomie delicioasă îl copleşi, ceva mult mai important i se trezi în minte.

- Eşti virgină? întrebă el.

-Nu.

- Cred că minţi.

- Nu există decât un mod de a afla.

O ezitare stranie şi nefamiliară îl îngheţă, şi Edward se uită în altă parte, nu pentru că nu îi plăcea ce vedea, ci tocmai pentru că îi plăcea. Tot ce ţinea de modestia şi de ciudăţenia ei îl făcea să vrea să

sară pe ea, să o facă a lui, cum făcea un bărbat când găsea ceva ce nu mai găsise nimeni.

Şi faptul că ea nu se dădea la o parte îi spunea că l-ar fi lăsat să facă asta - şi nu numai.

Când îşi mută privirea, se gândi o clipă la asta, într-un mod caracteristic omului care fusese, nu celui care devenise. Atunci, văzu banii.

O mie de dolari.

Zece bancnote de o sută de dolari, pe dulapul de lângă uşă.

Lăsase banii acolo vinerea trecută, pentru una dintre prostituatele pe care o plătea în mod regulat ca să fie cu el. O femeie chiar apăruse în acea noapte, doar că, în loc să se poarte şi să se îmbrace ca femeia după care tânjea el, fusese chiar acea femeie.

Sutton a lui.

Făcură sex, dar numai pentru că el presupuse că îşi făcuse în sfârşit apariţia dublura perfectă a lui Sutton Smythe. Primul indiciu că ceva nu era în regulă? După ce terminaseră, femeia lăsase banii unde erau. Al doilea? în dimineaţa următoare, găsise o geantă pe podea, lângă scaun. Când o deschisese, găsise înăuntru permisul auto al lui Sutton.

Uneori, nu era sigur dacă totul chiar se întâmplase sau fusese doar un vis. Cu toate că tensiunea când îi dusese geanta în seara următoare fusese nucleară. Deci, da, probabil chiar se întâmplase.

Şi, da, ştia exact de ce făcuse sex cu ea. Sutton era o femeie de afaceri elegantă, demnă şi genială, de care fusese îndrăgostit ani întregi. De ce îl lăsase ea să o atingă, să o sărute, să termine în ea?

Da, tânăra îi spusese că avea impresia că era îndrăgostită de el. Dar cum putea fi adevărat?

Edward se concentră din nou asupra fiicei lui Jeb. Îi luă cămaşa şi îi acoperi goliciunea.

- Fără doctor, zise el. Nu am nevoie de unul.

- Ba da, ai.

Fu tulburător modul în care ea se ridică, perfect calmă, şi se îndreptă spre telefon, de parcă nu se întâmplase nimic. Şi, când ridică receptorul de la telefonul de modă veche, Edward se încruntă şi îi urî pragmatismul.

- Moe mi-a lăsat numărul, explică ea şi începu să facă cercuri cu degetul arătător. Doctorul Qalbi, nu?

- Pentru numele lui Dumnezeu, dacă ştiai deja toate astea, de ce m-ai mai bătut la cap în legătură cu asta?

- îţi dădeam şansa să fii rezonabil. Ar fi trebuit să ştiu că nu aveai cum.

- A dracului treabă!

Se întoarse spre el şi ridică receptorul la ureche.

-Ţi-am spus. Nu vorbi urât în preajma mea - şi fără înjurături. Şi, da, ştiu că nu o să fii niciodată îndrăgostit de mine. Mereu o să fie vorba despre ea.

- Ce naiba vrei să spui?

- îi spui numele în somn. Care e? Sut... Sutter?

Edward îşi lăsă capul pe spate şi închise ochii, frustrat. Poate totul era doar un vis. Da, poate pur şi simplu leşinase lângă grajdul lui Neb şi totul era numai creaţia băuturii care îi alerga prin vene.

Nu putea decât să spere asta.

- Domnişoara Smythe? Mai vrei cafea?

Sutton tresări şi îi zâmbi femeii mai în vârstă îmbrăcate în uniformă, care avea cafetiera în mână.

Ellyn Isaacs lucrase pe proprietatea familiei de când îşi amintea
Sutton, aerul ei de bunică ducând-o mereu cu gândul la Hannah Gruen, a lui Nancy Drew.

- Nu, mulţumesc, doamnă Isaacs. E timpul să plec, deşi nu vreau.

- Maşina te aşteaptă.

Sutton îşi tamponă buzele cu un şervet cu monogramă şi se ridică.

- Mă duc să-mi iau rămas-bun de la tata.

Doamna Isaacs zâmbi şi aranjă şorţul alb apretat care
atârna peste rochia ei gri.

-Tatăl tău este în birou. O să-l anunţ pe Don că o să cobori.

-Mulţumesc.

Sufrageria familiei era o încăpere fermecătoare, plină cu geamuri, aflată între bucătăria principală şi sufrageria formală. Scăldată în lumină, mai ales dimineaţa, dădea spre zidurile acoperite de iederă şi tufişurile de trandafiri din grădina ornamentală. Fusese una dintre camerele preferate ale mamei ei. Când aceasta trăia, Sutton şi fratele ei luau mereu micul dejun acolo, înainte să plece la şcoală. Toată familia vorbea şi împărtăşea lucruri. După ce mama ei murise şi Winn plecase la universitate, ea rămăsese doar cu tatăl ei.

Iar când ea plecase la Harvard, rămăsese numai tatăl ei, moment în care doamna Isaacs începuse să-l servească dimineaţa în birou.

Era un obicei la care nu renunţase nici după ce Sutton se întorsese de la Universitatea din Chicago şi începuse să lucreze pentru Sutton Distillery Corporation.

Când îşi împături şervetul şi îl aşeză lângă bucata ei de grepfrut, farfuria cu firimituri de brioşe şi suportul de ou, Sutton se întrebă de ce insista să stea acolo singură în fiecare dimineaţă.

Poate din cauza legăturii cu trecutul. Poate era o

fantezie legate de viitor.

Casa masivă în care ea şi tatăl ei trăiau acum singuri, cu excepţia vizitelor lui Winn, era o imensitate istorică greu de întreţinut, de peste două mii de metri pătraţi. Toate obiectele antice din ea fuseseră lăsate din generaţie în generaţie; plus covoare persane, doar că făcute manual în Franţa. Era un sanctuar splendid, unde balustradele de bronz şi accesoriile aurite străluceau de la nenumărate lustruiri, unde cristalele luceau din tavan şi de pe pereţi, iar lemnul, cu patina trecerii timpului, oferea căldură.

Dar era un loc singuratic.

Zgomotul tocurilor ei era înăbuşit, deoarece fusese învăţată cum să meargă ca la carte, ritmul tăcut al paşilor ei având ecou în acel gol minunat, în timp ce se îndreptă spre partea din faţă a casei, trecând pe lângă saloane şi biblioteci, sufragerii şi toalete. Nimic nu era la nelalocul lui, totul era curăţat de mâini harnice şi nu era fir de praf nicăieri.

Uşile spre biroul tatălui ei erau deschise, iar bărbatul ridică privirea.

\- Iat-o!

Mâinile lui se duseră spre braţele scaunului, un reflex născut din faptul că se ridica de fiecare dată când o femeie intra sau ieşea din încăpere. Dar era un gest care nu mai impresiona - puterea lui se stinsese, rămânând doar un impuls trist pe care nu-l putea duce la capăt, însă ea ignoră acest lucru.

\- Deci mergi înainte? întrebă el în timp ce-şi lăsă mâinile să cadă în poală.

\- Mergem înainte. Se apropie şi îl sărută pe obraji. Să mergem! întrunirea comitetului de finanţe începe în patruzeci şi cinci de minute.

Reynolds Winn Wilshire Symthe al IV-lea arătă spre registrul din colţul biroului.

\- Am parcurs materialele. Lucrurile merg bine.

\- Situaţia e puţin delicată în America de Sud. Cred că avem nevoie de...

- Sutton, ia loc, te rog.

încruntată, tânăra se aşeză în faţa lui, lipindu-şi gleznele sub scaun şi aranjându-şi costumul. Ca de obicei, era îmbrăcată în Armâni, culoarea piersicii fiind una dintre preferatele tatălui ei pentru ţinutele ei.

- E ceva în neregulă?

- E timpul să fac nişte anunţuri.

Când bărbatul rosti acele cuvinte, inima ei se opri.

Mai târziu, avea să îşi amintească fiecare lucru despre acel moment... şi cât de chipeş era tatăl ei, cu părul lui alb şi costumul impecabil. Şi modul în care mâinile ei, care erau exact ca ale lui, erau strânse în poală.

- Ba nu, nu e, zise ea sec.

Reynolds întinse o mână spre ea, dar aceasta căzu pes- te mapa din piele, şi, pentru o clipă, Sutton nu vru decât să ţipe. însă îşi înghiţi emoţia şi îl întâmpină la jumătatea drumului, aplecându-se peste biroul lui şi răvăşind hârtiile de pe el.

- Draga mea. Bărbatul îi zâmbi. Cât de mândru sunt de tine?

- Opreşte-te! Sutton se uită la ceasul de la mână. Acum, trebuie să plecăm, ca să ne întâlnim cu Connor înainte să începem...

- Le-am spus deja lui Connor, Lakshmi şi James. Comunicatul de presă o să fie trimis spre *Times* şi *Wall Street Journal* în clipa în care contractul tău de angajare o să fie modificat. Lakshmi lucrează la el chiar acum. Asta deja nu mai e ceva doar între noi doi.

Sutton simţi o groază rece, genul care te înţepa la ceafă şi te face să transpiri la subraţ.

- Nu, nu e legal. Trebuie să fie aprobat de consiliu...

- Consiliul a făcut asta aseară.

Sutton se dădu în spate, punând distanţă între ei. Iar când scaunul tare îi lovi spatele, dintr-un motiv

absurd se gândi la numărul de angajaţi pe care îi aveau în întreaga lume. Mii şi mii. Şi câte afaceri aveau, între distilarea burbonului, filiala de vin şi apoi liniile de vodcă, gin şi rom. Zece miliarde anual, cu un profit brut de aproape cinci miliarde. Se gândi la fratele ei şi se întrebă ce părere urma să aibă el despre asta.

Cu toate acestea, lui Winn i se spusese în urmă cu doi ani că asta era direcţia în care se îndreptau lucrurile. Şi până şi el ştiuse că ea era cea cu mintea de afacerist.

Sutton se uită la tatăl ei ş uită repede de tot ce ţinea de afaceri.

în timp ce ochii i se umplură de lacrimi, dădu la o parte toate trucurile şi se întoarse la momentul în care îşi pierduse mama.

\- Nu vreau să mori.

\- Nici eu nu vreau şi nu am nici o intenţie să mă duc nicăieri. Şi, la cum progresează boala Parkinson, mă tem că lucrul ăsta e mai adevărat decât mi-ar plăcea.

\- Pot să fac asta? şopti ea.

Tatăl ei încuviinţă.

\- Nu îţi ofer poziţia asta pentru că eşti fiica mea. Dragostea are loc în familie, dar nu e bine-venită în afaceri. Tu eşti succesoarea mea pentru că eşti persoana potrivită care să ne conducă în viitor. Totul e atât de diferit de momentul în care tata mi-a dat acel birou din colţ. E atât de... global, atât de volatil, atât de competitiv acum. Iar tu înţelegi totul.

\- Mai am nevoie de un an.

\- Nu am atât. îmi pare rău. încercă să-şi mişte braţul din nou şi bombăni frustrat, ceea ce era cel mai aproape de înjurat pentru el. Aminteşte-ţi însă asta: Nu am petrecut ultimii patruzeci de ani din viaţă investind totul într-o afacere doar ca s-o dau cuiva care nu e potrivit pentru asta. Tu poţi s-o faci. Ba, mai mult, o vei face. Nu există altă opţiune decât să reuşeşti.

Sutton îşi coborî privirea spre mâinile lui. Bărbatul încă purta verigheta simplă din aur. Tatăl ei nu se recăsătorise niciodată după moartea mamei ei. Nici măcar nu ieşise la întâlniri. Dormea cu poza ei lângă pat şi cu cămăşile ei de noapte încă atârnate în şifonierul lui.

Justificarea romantică pentru asta era dragostea adevărată. Cea reală însă avea, probabil, de-a face parţial cu loialitatea şi respectul pentru soţia lui moartă, parţial cu boala şi cursul ei.

Parkinsonul se dovedise a fi o boală debilitantă, deprimantă şi înfricoşătoare. Şi o dovadă a faptului că oamenii bogaţi nu fac parte dintr-o clasă specială când vine vorba de capriciile sorţii.

Tatăl ei devenise tot mai lent în ultimele luni, iar lucrurile nu aveau decât să se înrăutăţească, până când urma să ajungă imobilizat la pat.

- Of, tati...

Sutton se înecă.

- Amândoi ştiam că asta o să urmeze.

Sutton inspiră adânc şi ştiu că acela era singurul moment când putea fi vulnerabilă. Era singura ei şansă să fie sinceră şi să admită cât de înfricoşător era să aibă treizeci şi cinci de ani şi să conducă o corporaţie globală, pe care se baza averea familiei ei. Asta în timp ce se confrunta şi cu moartea inevitabilă a tatălui ei.

îşi şterse ochii şi se uită la umezeala de pe vârful degetului. îşi spuse că nu aveau să mai fie lacrimi odată ce ieşeau din casă. Cum ajungea la sediu, toată lumea avea să o analizeze, ca să vadă ce fel de lider era. Şi, da, urmau să apară şi şerpi care să o submineze şi oameni care nu aveau să o ia în serios, pentru că era femeie şi făcea parte din familie, iar propriul ei frate avea să fie furios.

La fel de important era că nu putea arăta nici o urmă de slăbiciune nici în faţa tatălui ei. Dacă o făcea, acesta urma să se întrebe dacă luase decizia corectă şi să se îngrijoreze, iar stresul nu îi ajuta pe

oamenii cu boala lui.

- Nu o să te dezamăgesc, spuse ea în timp ce îl privi direct în ochi.

Uşurarea care se citi pe acea faţă chipeşă fu imediată şi o făcu să lăcrimeze din nou. Dar bărbatul avea dreptate: Sutton nu mai avea luxul de a-şi arăta emoţiile.

Iubirea era pentru familie, nu pentru afaceri.

Se ridică, îl îmbrăţişă repede şi, când se îndreptă, se asigură că umerii îi erau traşi în spate.

-Voi continua să te folosesc ca reper, anunţă ea.

Era amuzant să audă acel ton în vocea ei. Nu era o cerere şi nu era ceva ce îi spusese tatălui ei. Era de la un director executiv la predecesorul său.

- întotdeauna, zise el în timp ce-şi înclină capul. Ar fi o onoare.

Tânăra încuviinţă şi se întoarse cu spatele, înainte să se vadă fisurile din atitudinea ei. Mai avea puţin până la uşă, când el spuse:

- Mama ta zâmbeşte acum.

Sutton se opri şi aproape plânse. Of, mama ei! O militantă pentru drepturile femeilor, în perioada în care acest lucru nu era permis în sud în genul lor de familie.

Era adevărat, i-ar fi plăcut asta. Reprezenta toate lucrurile pentru care luptase şi pe care le ceruse.

- Nu de asta te-am ales pe tine şi nu pe fratele tău, adăugă el.

- Ştiu. Toţi ştiau de ce Winn nu era un posibil candidat. O să te includ în conferinţele despre finanţe, chiar dacă oficial nu ai nici un rol. Mă aştept să contribui aşa cum ai fi făcut-o şi înainte.

Din nou, nu era o cerere.

- Bineînţeles.

- O să continui să faci parte din consiliu ca Trustee Emeritus. O să te nominalizez chiar eu, ca primă sarcină oficială, la următoarea întrunire a consiliului. Şi o să fii inclus la întrunirile comitetului executiv şi la restul întâlnirilor, până când nu o să mai

poţi să respiri.

Sutton spuse toate astea în timp ce se uita spre hol.

în râsul tatălui ei se citi atâta mândrie şi respect, că tânăra începu să îşi simtă iar ochii împăienjeniţi.

- Cum vrei.

- O să fiu acasă la cină diseară, la şapte. O să mâncăm în camera ta.

De obicei, la ora aceea, tatăl ei era în pat, epuizat să tot facă faţă răzvrătirii corpului său.

- Iar eu o să aştept cu nerăbdare.

Sutton ajunse până la uşă înainte să se oprească şi să se uite în urmă. Reynolds părea aşa mic în spatele biroului, chiar dacă nu se schimbaseră nici silueta bărbatului şi nici mobila.

- Te iubesc.

- Iar eu te iubesc aproape la fel de mult cât am iubit-o pe mama ta.

Sutton zâmbi la auzul replicii. Apoi se îndreptă spre masa de lângă uşa principală, luându-şi servieta şi ieşind din casă, într-o dimineaţă de mai caldă.

Picioarele îi tremurau în timp ce se îndreptă singură spre maşina Bentley Mulsanne. Se aşteptase ca tatăl ei să i-o ia înainte, subtilul zgomot al scaunului electric cu rotile fiind atât de familiar, că nici nu îl mai auzea.

- Bună dimineaţa, domnişoară Smythe.

Don fusese şoferul tatălui ei două decenii. Când deschise uşa din spate, nu reuşi să o privească în ochi, însă asta nu pentru că nu ar fi plăcut-o sau n-ar fi avut încredere în ea.

Evident, aflase.

Sutton îl strânse de braţ.

- O să rămâi, atât timp cât o să vrei slujba asta.

Bărbatul expiră uşurat.

- Orice pentru tine.

- O să-l fac mândru.

Acum, Don se uită la ea, iar ochii îi erau înlăcrimaţi.

- Da, aşa o să faci.

Cu o încuviinţare, Sutton intră în maşină şi tresări când portiera se închise cu zgomot. Peste o clipă, porniră la drum, ieşind de pe proprietate.

De obicei, ea şi tatăl ei discutau diverse lucruri pe drum. Se uită la scaunul gol de lângă ea şi îşi dădu seama că ziua anterioară fusese ultima în care cei doi merseseră la sediu împreună. Drumul final... venise şi trecuse fără ca ea să ştie asta la momentul respectiv.

Cum mergeau lucrurile...

Sutton crezuse că urma să mai aibă multe alte ocazii, nenumărate drumuri unul lângă altul.

Negarea era minunată când erai în centrul ei. Dar când făceai un pas în spate şi te îndepărtai de lacul de deziluzie, realitatea te surprindea cu o înţepătură rece. Şi, da, dacă ar fi fost singură, probabil ar fi plâns ca şi cum s-ar fi dus la înmormântarea tatălui ei.

În schimb însă, îşi puse palma pe scaunul care fusese al lui şi se uită pe geam. Acum, ajungeau pe River Road, alăturându-se traficului de pe drumurile ce treceau pe sub autostrăzile şi podul districtului de afaceri din Charlemont.

Nu exista decât o persoană pe care ar fi vrut s-o sune. O persoană a cărei voce voia s-o audă. O singură persoană care ar fi înţeles la nivel visceral ce simţea ea.

Dar lui Edward Baldwine nu îi mai păsa de industria băuturii. Nu mai era moştenitorul evident al competitorului ei, corespondentul ei, prietenul sarcastic, sexy şi enervant pe care şi-l dorise.

Şi chiar dacă el ar mai fi fost în continuare numărul doi în Bradford Bourbon Company, îi spusese clar că nu voia să aibă o relaţie personală cu ea.

în ciuda acestui lucru, avuseseră o aventură nebunească în căsuţa îngrijitorului de la Red Black.

încă nu-i venea să creadă că se întâmplase aşa ceva.

După toţi anii în care îşi crease fantezii, fusese, în sfârşit, cu el...

Sutton se trase din acea gaură neagră care nu ducea nicăieri, amintindu-şi de ultima lor întâlnire. Fusese într-o camionetă parcată în faţa casei ei, când se certaseră din cauza ipotecii pe care i-o dăduse ea tatălui lui. Fix înainte ca acesta să moară.

Nu fusese chiar o situaţie ca-n filmele Hallmark.

însă, în ciuda tuturor acestor lucruri, Edward continua să fie cel cu care voia să vorbească, singura persoană, în afară de tatăl ei, a cărei părere conta. Şi înainte de răpire? Clar l-ar fi sunat, iar el ar fi răspuns din prima şi ar fi susţinut-o, în timp ce ar fi pus-o la punct.

Pentru că aşa era el.

Faptul că nu mai era nici el acolo? Doar o altă pierdere.

Un alt lucru de care să îi fie dor.

Un alt motiv pentru care să o jelească.

îşi lăsă capul pe spate, se uită la râu şi dori ca lucrurile să fie cum fuseseră cândva.

- Of, Edward...

capitolul 8

Samuel Theodore Lodge al III-lea îşi conduse maşina decapotabilă Jaguar pe River Road cu numai douăzeci şi cinci de kilometri pe oră. Traficul nu era mai rapid sau mai lent decât în mod normal, dar el era mai puţin frus- trat decât de obicei de întârziere, căci în acea dimineaţă nu trebuia să se ducă până la biroul lui de avocatură din Charlemont. Nu, astăzi se oprea mai întâi pentru a se întâlni cu unul dintre clienţii lui.

Deşi Lane era mai mult parte din familie decât altceva.

Marile proprietăţi de pe dealuri erau în stânga lui, apele noroioase ale râului Ohio pe dreapta, iar deasupra, cerul albastru promitea o altă zi fierbinte şi umedă de mai. în timp ce briza îi ciufulea părul, el dădu mai tare radioul, ca să audă mai bine *Nocturna*

în mi bemol major a lui Chopin.

Pe coapsă, cânta partea pentru mâna stângă. Pe volan, pe cea pentru dreapta.

Dacă nu ar fi fost avocat, cum fuseseră sau încă erau tatăl, unchii şi bunicul lui, ar fi fost un pianist. însă acesta nu fusese destinul lui, şi asta nu numai din cauza originilor sale. în cel mai bun caz, fusese priceput la clape, capabil să-i impresioneze pe profani la petreceri şi de Crăciun, dar nu destul de talentat cât să fie o provocare pentru profesionişti.

Se uită la scaunul pasagerului, la o servietă veche care fusese folosită de străunchiul lui, T. Beaumont Lodge Jr. La fel ca maşina, obiectul era un clasic dintr-o eră timpurie, maroul fiind uzat, iar pe mâner având porţiuni unde se luase de tot. Dar fusese făcută de un meşter priceput

din Kentucky, creată să dureze şi să arate bine odată cu trecerea timpului. Şi, aşa cum fusese şi pe vremea unchiului lui, servieta era plină de însemnări şi dosare.

Spre deosebire de acea perioadă însă, înăuntru mai erau şi un MacBook Air şi un telefon mobil.

Samuel T. avea să dea servieta unui verişor îndepărtat. Poate avea să dea mai departe şi o parte din dragostea lui pentru pian.

Dar obiectul nu avea să ajungă la un copil de-al lui. Nu, el nu avea să se însoare şi nici să aibă copii din flori - nu pentru că ar fi fost un tip religios şi nici pentru că era ceva ce „familia Lodge pur şi simplu nu făcea", deşi ultima parte era, cu siguranţă, adevărată.

Ci pentru că era destul de deştept cât să ştie că era incapabil să fie tată şi refuza să facă ceva la care nu excela.

Tocmai acest principiu de viaţă era motivul pentru care era un avocat grozav. Un afemeiat fantastic. Un beţiv sofisticat.

Toate astea nu prea erau o reclamă bună pentru tatăl anului, nu-i aşa?

- întrerupem acest program cu ştiri de ultimă oră. William Baldwine, în vârstă de şaizeci şi cinci de ani, directorul executiv al Bradford Bourbon Company, a murit, în urma unei aparente sinucideri. Potrivit mai multor surse anonime, cadavrul lui a fost găsit în râul Ohio...

- La naiba, bombăni Samuel T. în timp ce dădu volumul la radio mai tare.

Raportul avea mai multe informaţii de umplutură, dar baza era corectă, cel puţin din ce ştia Samuel T. Era clar că eforturile lor de a opri povestea până când erau pregătiţi să facă anunţul eşuaseră.

-... în urma unei acuzaţii împotriva lui Jonathan Tulane Bradford Baldwine de abuz conjugal făcute de soţia lui înstrăinată, Chantal Baldwine, în urmă cu câteva zile. Doamna Baldwine a ajuns la camera de urgenţe a spitalului Bolton, cu vânătăi faciale şi cu un

braţ rupt. Iniţial, şi-a acuzat soţul. Şi-a schimbat însă povestea după ce poliţia a refuzat să-l aresteze pe domnul Baldwine din cauza lipsei de dovezi..

în timp ce Samuel T. ascultă restul ştirii, privi înainte, spre cel mai înalt deal.

Easterly, casa istorică a familiei Bradford, era un spectacol glorios acolo sus pe vârful dealului. Vila, care avea privelişte asupra oraşului Ohio, era o mare doamnă, cu sute de ferestre cu obloane negre strălucitoare, prea multe coşuri ca să poată fi numărate şi o intrare atât de măreaţă, încât familia Bradford o transformase în logoul companiei sale. Terasele se întindeau în toate direcţiile, la fel ca grădinile aranjate pline cu tot felul de flori, pomi fructiferi şi magnolii care aveau frunze de un ver- de-închis şi flori albe mari cât capul unui om.

Când vila fusese construită, banii Bradford fuseseră noi. Acum, asemenea tuturor acelor conturi bancare, trăda urme ale trecerii timpului. însă toţi regii începuseră ca săraci şi toate marile dinastii fuseseră recent îmbogăţite la un moment dat. Termenul „aristocrat“ doar estima cât de în urmă trebuia să te duci ca să ajungi la parveniţi.

Mai conta şi cât de mult îţi puteai menţine poziţia.

Cel puţin, familia Bradford nu trebuia să-şi facă griji în privinţa banilor. Marea vilă Bradford avea două intrări. Una pentru angajaţi, care împărţea grădinile şi dădea spre garaje şi spatele casei, şi un drum formal, spre glorie, pentru familie şi oaspeţi. Bărbatul o luă pe drumul din urmă, cel pe care familia Lodge îl folosea de un secol, şi, în timp ce urcă, se uită la el în oglinda retrovizoare.

Ce bine că avea ochelari de soare. Uneori, nu aveai nevoie să-ţi vezi propriii ochi.

Gin probabil lua micul dejun, gândi el în timp ce opri în faţa casei. împreună cu noul ei logodnic.

Când ieşi din maşină, îşi aranjă părul şi luă servieta străunchiului său. Costumul lui albastru cu

alb din bumbac se aranjă de la sine, şi nu avu de ce că-şi facă griji pentru papionul lui. îl aranjase bine înainte să iasă din dormitor.

- Bună dimineaţa!

Rotindu-se pe pantofii lui făcuţi manual, ridică o mână spre femeia blondă care venea pe după o laterală a casei. Lizzie King împingea o roabă plină cu iederă şi avea o strălucire care era cea mai bună recomandare pe care o văzuse el vreodată pentru un trai sănătos.

Nu era de mirare că Lane era îndrăgostit de ea.

- Bună dimineaţa şi ţie, zise Samuel T. Sunt aici ca să-ţi văd bărbatul.

-Ar trebui să vină în curând.

-A... ai nevoie de ajutor? Ca gentleman şi fermier, am simţit că ar trebui să mă ofer.

Lizzie râse la auzul replicii şi trase de mâner.

- Eu şi Greta ne descurcăm, mulţumesc.

- Iar eu o să mă ocup de bărbatul tău, zise Samuel în timp ce ridică servieta.

- Mulţumesc, spuse ea încet.

-Nu-ţi face griji. O s-o fac pe Chantal să dispară şi o să mă distrez în timp ce fac asta.

Cu o altă mişcare a mâinii, se îndreptă spre intrarea în casă. Treptele din piatră albă erau late şi puţin adânci şi îl duseră spre columnele corintice care încadrau uşa neagră strălucitoare, prevăzută cu un ciocănel cu cap de leu.

Samuel T. nu se sinchisi cu formalităţi. Deschise uşa spre un hol atât de mare, că ar fi putut juca bowling în el.

- Domnule, se auzi o voce cu accent britanic. Sunteţi aşteptat?

Newark Harris era cel mai recent dintr-un şir lung de majordomi, această reincarnare actuală fiind antrenată la Bagshot Park, peste lac - sau cel puţin asta auzise Samuel T. Englezul era serios, ţeapăn ca o pereche de pantaloni impecabil călcaţi şi cu un aer

uşor dezaprobator faţă de americanii pe care îi servea. în costumul lui negru, cămaşa albă şi cravata neagră, arăta ca şi cum ar fi putut fi acolo de când se construise casa.

însă asta ţinea numai de înfăţişare. Bărbatul mai avea lucruri de învăţat.

- Mereu. Samuel T. Zâmbi. Mereu sunt aşteptat aici. Deci, dacă mă scuzi, asta e tot.

Englezul ridică dintr-o sprânceană, însă Samuel T. se întorsese deja cu spatele la el. Sufrageria era la dreapta, iar din ea putea simţi un parfum familiar.

îşi impuse să păstreze distanţa, dar, ca de obicei, nu reuşi.

Când venea vorba despre tânăra Virginia Elizabeth Baldwine, care în curând avea să devină Pford, nu reuşise niciodată să stea la distanţă prea mult timp.

Era singurul lui defect de caracter. Sau, mai degrabă, singurul care îl preocupa.

Păşi pe marmura albă cu negru şi intră în încăperea lungă şi îngustă cu aceeaşi atitudine pe care o avusese cu majordomul.

- Cât de romantic! Logodnicii se bucură de dimineaţă împreună.

Richard Pford înălţă capul de la ouăle şi pâinea lui prăjită. Gin însă nu trădă nici o reacţie, cel puţin nu în mod deschis. însă Samuel T. îi zâmbi într-un fel care o făcu să pălească şi, ca să facă lucrurile şi mai dureroase pentru ea, îi spuse, aproape cu plăcere, că toată lumea ştia despre sinuciderea tatălui ei.

Ea se pricepea însă mai bine la cruzime decât el.

Iar în timp ce Richard trăncănea despre ceva, tot ce vedea bărbatul era părul brunet şi lung al lui Gin, care îi cădea peste bluza înflorată de mătase, eşarfa Hermes din juruî gâtului, poziţia perfectă a corpului ei elegant pe scaunul Chippendale. Efectul de ansamblu era ca şi cum ar fi fost pictată de un artist priceput. în plus, orice ai fi avut de comentat despre defectele femeii, nu puteai spune că nu arăta mereu elegant. I se trăgea de la structura osoasă. Superioritatea

Bradford. Frumuseţea.

-... o invitaţie în curând. Ne aşteptăm să vii.

Samuel T. se uită la mătura care stătea în faţa ei.

- A, pentru nunta voastră? Sau vorbim despre înmormântarea tatălui ei? Le tot încurc.

- Nunta noastră.

- Sunt onorat să fiu pe o listă care mai mult ca sigur e la fel de exclusivistă ca Wikipedia.

- Nu trebuie să vii, zise Gin încet. Ştiu că eşti destul de ocupat.

Bărbatul se uită la inelul cu diamant de pe degetul ei şi se gândi că Gin se descurcase bine. El cu siguranţă nu şi-ar fi permis o piatră de mărimea aceea - şi nu era chiar un sărăntoc. Însă banii lui Pford erau la nivelul familiei Bradford.

Deci, da, femeia alesese să sară într-o barcă de salvare aparte. Ar fi fost mai sigur pentru ea să încerce să înoate cu rechinii.

- Nu aş rata-o pentru nimic în lumea, şopti Samuel T. Şi sunt sigură că fiica ta e nerăbdătoare să aibă, în sfârşit, un tată.

Când Gin păli, el refuză să se simtă prost. Ca o mare parte din viaţa lui Gin, acea fiică, Amelia, fusese o greşeală, rezultatul uneia dintre aventurile ei avute după ce plecase la colegiu, o decizie proastă în carne şi oase, pe care, din câte înţelesese el, Gin abia o băga în seamă.

De ce n-ar fi urât-o? se întrebă Samuel T. Dumnezeu îi era martor că avea destule motive.

însă ura nu fusese niciodată problema.

- Ştii, zise Samuel T., vă invidiez. Căsătoria e un lucru atât de minunat.

- Cum merge divorţul lui Lane? întrebă Richard. Doar pentru asta eşti aici, nu?

- Printre altele. Ştiţi, unul din trei mariaje se termină cu divorţ, dar nu o să fie şi cazul vostru. Dragostea adevărată e minunat de văzut în persoană. Sunteţi nişte exemple pentru noi toţi.

Richard ridică dintr-o sprânceană.

- Nu credeam că eşti genul care să se aşeze la casa lui.

- Nu în momentul ăsta, dar fata visurilor mele e acolo undeva. Ştiu asta.

Nu era o minciună. Din păcate însă, ea se căsătorea cu nemernicul cu care lua acum micul dejun, iar cuvântul care descria cel mai bine rolul lui Gin în viaţa lui Samuel T. era „coşmar". Dar răspunsul lui la invitaţie fusese serios. Intenţiona să fie acolo când ea urma să se îndrepte spre altar cu fraierul ăsta, doar ca să-şi reamintească de realitatea relaţiei lor.

Sunetul unui motor puternic spintecă aerul, iar Samuel T. făcu semn cuplului fericit.

-Clientul meu a sosit. Recunosc zgomotul unui Porsche oriunde. E ca sunetul orgasmului unei femei - ceva ce nu uiţi niciodată. Se întoarse, apoi se opri. Ceva la care poţi lucra, Richard. Mult noroc! Şi sună-mă dacă ai nevoie de instrucţiuni. Eu i-am provocat primul orgasm.

Lane îşi parcă Porsche-ul în faţa casei, lângă Jaguarul maro antic al avocatului său.

- Ce privelişte, spuse el în timp ce ieşi.

Lizzie ridică privirea de la patul de iederă pe care stătea în genunchi. îşi şterse fruntea cu braţul şi zâmbi.

-Tocmai am început, acum cinci minute. Totul o să arate şi mai bine într-o oră.

Lane se îndreptă spre iarba tăiată. în depărtare, auzi zgomotul maşinii de tuns iarba, sunetul foarfecilor electrice, un hârâit scăzut de la aspiratorul de frunze.

- Nu mă refeream la munca ta. Se aplecă şi o sărută. Unde e...

- *Guten morgen.*

Lane se îndreptă şi îşi ascunse zâmbetul.

- Greta, ce mai faci?

Când partenera lui Lizzie ieşi din spatele magnoliei, bărbatul îi făcu un semn nemţoaicei. Cu părul ei blond scurt, ochelarii mari şi atitudinea directă, Greta von Schlieber era capabilă de mari reuşite când venea vorba despre grădinărit şi despre ranchiune profunde.

în timp ce cuvintele în germană îl loviră, fu sigur că femeia îi ura o zi bună visând să-l vadă strivit de un pian.

- Mă duc să mă întâlnesc cu Samuel T., îi zise lui Lizzie.

-Multă baftă. Lizzie îl sărută din nou. Sunt aici dacă ai nevoie de mine.

-Am nevoie de tine...

Zgomotul scos de Greta fu parţial ca de cal, parţial ca de cloşcă şi... parţial ca o bazooka îndreptată spre capul lui, iar Lane interpretă acest sunet ca fiind momentul să plece. Cu toate că era în casa familiei lui, nu avea de gând să se pună cu nemţoaica. în plus, nu era ca şi cum nu-i merita dispreţul.

Dar era momentul şi să clarifice lucrurile.

- E în legătură cu divorţul meu, Greta. De Chantal.

Ochii albaştri de gheaţă îl străpunseră.

- Era şi cazul. Să vorbeşti cu mine când se usucă cerneala, *ja!*

- Greta, zise Lizzie. El...

- Aşa facem. Lane îndreptă un deget spre faţa celeilalte femei. Stai doar să vezi.

Se îndreptă spre intrarea principală în Easterly şi se consideră norocos că nu primise o lopată în ceafă. Dar vorbise serios.

Când uşa se deschise, se pregăti să treacă de majordom.

-Am o întâlnire...

însă Samuel T., nu groaznicul domn Harris, făcu onorurile. Avocatul lui îi zâmbi ca modelul Tom Ford care ar fi putut să fie.

- Punctualitatea e aproape pe acelaşi palier cu

evlavia.

- Ceea ce explică de ce întârzii mereu.

- Pentru mine personal, e singura religie pe care o am.

Cei doi dădură mâna şi se bătură pe umeri.

- Trebuie să beau ceva, Sam.

- Uite tocmai de asta îmi place să reprezint prieteni. Mai ales prieteni cu afaceri în domeniul băuturii.

Lane intră primul în salon.

- Prieteni? Suntem aproape familie.

- Ba nu, ea se căsătoreşte cu altcineva. Sámuel T. fiu- tură apoi dintr-o mână, ca şi cum ar fi dat cuvintele la o parte. Nu asta am vrut să spun.

„Prostii", gândi Lane. Dar nu se atinse de relaţia chinuitoare a lui Gin cu Sámuel T. Cei doi erau Scarlett şi Rhett, nu trebuia decât să dai la o parte mustaţa şi să adaugi câteva telefoane mobile. Şi, la naiba, la cum stăteau cu finanţele, poate Gin chiar avea să ajungă să-şi facă o rochie de bal din draperiile din acea cameră. Erau în nuanţa piersicii, o culoare care îi plăcea ei.

Lane luă o sticlă din rezerva familiei şi turnă două pahare de burbon sec, în două pahare Waterford, şi le împărţi. Cei doi băură totul dintr-o singură înghiţitură, aşa că reumplerea fu rapidă.

Lane luă sticla cu el când se trânti pe canapeaua acoperită cu mătase.

- Deci ce avem, Sámuel T.? Cât de urât o să fie? Cât o să mă coste?

Avocatul lui stătea în faţa sa, de cealaltă parte a şemineului de marmură. Deasupra şemineului, Eli- jah Bradford, strămoşul care construise Easterly ca mod de a demonstra valoarea familiei, păru să îi privească de sus.

- Ai ascultat ştirile de dimineaţă? întrebă Sámuel T.

-Nu.

- S-a aflat. Sámuel T. întinse palma. Despre sinuciderea tatălui tău. Nu despre faptul că Chantal e însărcinată. Am auzit ştirea în timp ce veneam spre tine. îmi pare rău. îmi imaginez că o să apară în toate ziarele mâine. Internetül probabil vuieşte deja cu asta.

Lane se frecă la ochi.

- La naiba! Chantal a făcut publică informaţia?

- Nu ştiu. Sursele citate erau „anonime". O să vorbesc cu şeriful Ramsey să văd ce putem afla.

- Nu a fost unul dintre băieţii lui Mitch, atâta lucru pot să-ţi spun. O să-i omoare.

- De acord. Şi nu cred că a fost nici fosta ta. Dacă ar fi fost Chantal, de ce ar fi omis partea cu sarcina? Dacă chiar voia să ne joace, ar fi început cu informaţia asta. Deşi, dacă e să ne luăm după avocatul pe care l-a ales, e evident că nu are de gând să plece în linişte.

- Pe cine a angajat?

- Pe Rachel Prather.

- Cine e?

- Gândeşte-te la o combinaţie între Gloria Allred şi Hulk, deşi nu mă refer la înfăţişarea ei, ci la ce se întâmplă când o enervezi. E din Atlanta şi m-a sunat aseară, la zece. Era în pijamale. Femeia cu care eram nu era.

Lane reuşi să-mi imagineze scena.

-Văd că nu pierd timp cu cererea banilor. Cât vor?

Samuel T. îşi ridică paharul.

-Ştii, ăsta e de departe cel mai bun burbon pe care l-am băut vreodată. E atât de gustos si...

-Cât?

Ochii lui Samuel T. se plimbară peste măsuţa joasă de cafea.

-Jumătate. Din tot ce e pe numele tău. Ceea ce înseamnă în jur de optzeci de milioane de dolari.

- E nebună?

- Da, dar, ca să citez, Chantal are informaţii care nu vrei să ajungă în presă. Când Lane nu zise nimic,

Samuel T. continuă: Sarcina aia e o problemă.

- Printre altele.

- De asta s-a sinucis tatăl tău? întrebă Samuel T. încet.

- Nu ştiu. Lane ridică din umeri. Oricum ar fi, nu o să-i scriu un asemenea cec, Samuel. Pur şi simplu, nu o să se întâmple.

-Uite care-i treaba, sfatul meu, mai ales având în vedere... circumstanţele ei şi moartea tatălui tău? Samuel T. sorbi din nou din burbon. Cred că ar trebui să o plăteşti - şi nu-mi vine să cred că spun asta. Eram pregătit să mă lupt cu ea pentru orice, cu excepţia inelului de logodnă. Trebuie însă luată în consideraţie reputaţia familiei tale. Şi, da, ştiu că e o lovitură, dar, la cum se vinde burbonul acum, în trei ani, poate chiar mai repede, o să recuperezi totul. Nu e momentul să pui piciorul în prag, din mai multe motive, mai ales când tu ai o relaţie cu grădinăreasa familiei.

- E horticultoare, scrâşni Lane.

Samuel T. ridică o mână.

- îmi cer scuze. în ceea ce o priveşte pe Chantal, o să fac un acord de confidenţialitate, o so forţez să renunţe la drepturile de părinte şi o s-o asigur că nu o să existe nici un contact între ea sau copil şi oricine se află sub acoperişul ăsta...

- Chiar dacă Chantal ar semna aşa ceva, nu o să scriu cecul.

- Lane, nu fi nemernic. Femeia asta are genul de avocat care o să vă târască pe tine şi familia asta prin presă de nu o să vă vină să credeţi. Iar mama ta nu ştie despre sarcină, nu? Când Lane clătină din cap, Samuel îşi coborî vocea. Atunci, hai să păstrăm lucrurile aşa, da?

Lane se gândi la femeia care îl născuse, care stătea întinsă în parul ei de satin de sus. Era tentant să creadă că o putea izola de toate aspectele situaţiei, dar asistentele care aveau grijă de ea trăiau

în lume, citeau ziarele, ascultau radioul, îşi foloseau telefoanele.

Dar exista însă şi o problemă mai mare de atât.

Părea ironic să toarne din rezerva familiei în pahare în timp ce spunea:

- Nu avem bani.

- Ştiu că ai o clauză de risipă în cont. Tatăl meu a pus-o acolo. Dar e valabilă numai dacă eşti dat în judecată de către o a treia parte. însă, sub conducerea ta, Prospect Trust poate să pună la cale un plan de plată. Să-i cumperi tăcerea e posibil să fie mai ieftin decât consecinţele. Ai un consiliu foarte pretenţios de băieţi în vârstă care cred că amantele nu trebuie nici văzute, nici auzite şi că sinuciderea este o slăbiciune capitală...

- Samuel T., avem probleme mai mari decât sarcina. De ce crezi că Gin se căsătoreşte cu Richard?

- Pentru că are nevoie de un bărbat pe care-l poate controla.

- Pentru că are nevoie de bani.

în alte circumstanţe, ar fi fost amuzant să vadă cum vechiul lui prieten procesa informaţia şi pălea.

- Ce vrei să...? îmi pare rău, ce?

- Tata a sărit de pe pod din multe motive, iar unele dintre ele sunt financiare. O groază de bani lipsesc din conturile familiei, iar Bradford Bourbon Company a rămas şi ea fără bani. Nu am bani s-o plătesc pe Chantal, nici acum, nici în timp.

Samuel T. roti băutura în pahar, apoi o termină.

-Va trebui să mă scuzi, dar... am probleme în a procesa informaţia. Cum rămâne cu banii mamei tale? Cum rămâne cu...

-Avem o gaură de şaizeci şi opt de milioane de dolari. Personal. Şi cred că ăsta e doar vârful aisbergului.

Samuel T. clipi, apoi îşi ridică paharul gol.

- Te implor, poţi să îmi mai torni?

Lane îi mai turnă burbon şi apoi îşi turnă şi lui.

- Un prieten de-al meu e aici, în New York, şi încearcă să clarifice situaţia. Jeff Stern. Ţi-l aminteşti probabil.

- Un tip de treabă. Nu ţine la băutură ca un sudist, dar, în afară de asta, era un tip de treabă.

- E sus, se uită prin registrele companiei, încearcă să-şi dea seama cât de rea este situaţia. Ar fi o greşeală din partea noastră să presupunem că tata nu a risipit aproape totul. Până la urmă, acum un an, a declarat-o pe mama incompetentă din punct de vedere mental şi i-a preluat toate conturile. Dumnezeu ştie dacă a mai rămas ceva.

Samuel T. clătină din cap o vreme.

-Vrei să arăt compasiune sau să-ţi spun sincer ce gândesc?

- Fii sincer. Mereu.

- Păcat că tatăl tău nu a fost ucis.

- Poftim? Deşi nu te contrazic şi aş fi vrut să fiu eu cel care să facă asta.

- în mod normal, nu poţi face nimic dacă se sinucide, dar dacă l-ar fi omorât cineva? Atât timp cât nu a făcut-o unul dintre beneficiari, banii ar fi ai tăi.

Lane râse, incapabil să se abţină.

- Ştii, nu e prima oară când m-am gândit cu drag la crimă când vine vorba despre omul ăla...

De afară, se auzi un ţipăt groaznic, care străpunse dimineaţa ca un foc de armă.

- Ce naiba e asta? strigă Samuel T. în timp ce amândoi bărbaţii se ridicară.

capitolul 9

j Scheisse! Oh, mein Gott ein Finger! Ein Finger[1]...

în timp ce Lane ieşi în fugă din casă, cu Samuel T. în urma lui, burbonul i se agită în pahar, aşa că el aruncă, într-un final, băutura în tufişuri, în timp ce sări

I Rahat! Ah, Dumnezeule, un deget! Un deget! (în limba germană, în original)

peste treptele de piatră. în dreapta, Lizzie era ghemuită deasupra unei găuri săpate în patul de iederă, cu o mână pe pământ şi cu cealaltă împingând-o pe partenera ei, în timp ce Greta continua să ţipe în germană şi să arate cu degetul.

- Ce s-a întâmplat? întrebă el.

- Lane... Lizzie îşi dădu jos pălăria şi se uită la el. Lane... avem o problemă.

-Ce e?

- Un deget. Lizzie arătă spre bucata din iederă. Cred că ăla e un deget.

Lane clătină din cap, de parcă asta l-ar fi ajutat să înţeleagă ce spunea ea. Apoi căzu în genunchi. Se aplecă pentru a vedea mai bine...

La... naiba. Era un deget. Un deget uman.

Pielea era murdară de noroi, dar se vedea că degetul era intact. Şi era umflat, ca şi cum s-ar fi inflamat după ce fusese tăiat. Unghia avea suprafaţa la fel de albă

ca restul degetului, iar baza, de unde degetul fusese separat de mână, era netedă, carnea dinăuntru fiind cenuşie.

însă nu asta îl interesa.

Inelul masiv de aur de pe el era problema.

-Ăla e inelul cu sigiliu al lui tata, zise el şocat.

- La... naiba, şopti Samuel T. Cere şi ţi se va da.

Lane îşi scoase telefonul din buzunar, dar nu sună nicăieri.

în schimb, se uită în sus şi văzu fereastra de la dormitorul mamei lui, fix deasupra locului unde fusese îngropat degetul. în timp ce Lizzie îşi puse mâna pe umărul îui, Lane se uită la ea.

Fără s-şi feri privirea, i se adresă avocatului, spunân- du-i ceva evident:

- Trebuie să sunăm la poliţie, nu?

în timp ce Gin şi Richard Pford ieşiră la soare, Samuel T. ridică o mână.

- Voi doi intraţi în casă.

Gin îl privi.

- Ce se întâmplă?

Lane încuviinţă. Nu îi păsa dacă sora lui vedea totul, dar nu era ceva la care voia ca Pford să asiste. Nu era de încredere.

- Richard, te rog, du-o înăuntru.

- Lane? Când Gin făcu un pas pe scări, logodnicul ei o prinse de braţ. Lane, ce e?

- Vin imediat şi o să-ţi explic. Era o exagerare, deoarece habar n-avea ce se întâmpla. Richard, te rog.

Pford începu s-o tragă în casă, dar tânăra scăpă şi traversă gazonul în fugă. Când se uită în gaură, o expresie de groază aduse urâţenie pe faţa ei frumoasă.

- Ce e *aia*? întrebă ea.

Samuel T. o susţinu şi îi vorbi încet. Apoi în timp ce începu să o ghideze înapoi spre casă, se uită peste umăr.

- Suni tu sau vrei s-o fac eu?

- O s-o fac eu.

în timp ce tastă numărul şerifului Ramsey, observă absent că nu îi tremurau mâinile. Probabil devenea expert când venea vorba despre surprize neplăcute, veşti proaste şi vizite ale poliţiei.

„Bună, domnilor poliţişti, de când nu ne-am văzut! Şi, ca să vă simţiţi şi mai bine-veniţi, am făcut o parcare pentru voi chiar aici, în faţa casei.“

Un inel. Două inele...

-Tocmai voiam să te sun, spuse şeriful pe post de salut. O să elibereze cadavrul tatălui tău mâine, pentru incinerare.

- Ba nu, n-o s-o facă.

- Poftim?

Lane se concentră pe bucata de carne palidă murdară de pământ.

-Am găsit ceva îngropat. Fix sub fereastra mamei mele. Tu şi băieţii tăi de la Criminalistică o să vreţi să veniţi aici.

- Ce vrei să spui?

- Este o bucată din tata - cel puţin din ce îmi dau seama.

Urmă o pauză.

- Nu atinge nimic. Sunt pe drum. Ai sunat la poliţia regională?

-Nu.

-Sună...

- Pentru ca raportul să fie înregistrat.

-... pentru ca raportul să fie înregistrat.

Lane râse.

- Deja am învăţat procedura.

După ce închiseră amândoi, Lane se lăsă din nou pe iarba pe care stăteau el, Lizzie şi Greta, într-un semicerc, în jurul găurii. Ca şi cum ar fi fost în jurul unui foc de tabără. Nu coceau bezele, dar probabil avea să apară o poveste cu fantome în curând.

O clipă mai târziu, din faţa casei se auzi o ceartă. Vocea lui Gin se auzea cel mai tare, dar Samuel T. ţinea pasul cu ea.

„Păcat că nu a fost ucis."

Ipoteza lui Samuel T. îi răsună lui Lane în cap, în timp ce acesta îşi dorea să nu-şi fi golit paharul în tufişul de la intrare.

„Asta poate schimba totul", gândi el. Rămânea de văzut dacă era o veste bună sau nu.

- Edward, şopti el. Edward, ce ai făcut?

În ţinutul Ogden, Edward stătea în scaunul lui Archie Bunker şi refuză să-şi salute vizitatorul cum se cuvine.

- Nu există nici un motiv ca să fii aici.

Doctorul Michael Qalbi zâmbi blând. Bărbatul avea treizeci şi cinci de ani şi mergea pe doisprezece, cel puţin după înfăţişare, faţa lui chipeşă şi părul negru dându-i de gol moştenirea pe jumătate irakiană, ochii lui căprui, care observau totul, fiind un avertisment

pentru oricine credea că bunătatea lui putea fi vreodată manipulată. Intelectul lui era formidabil, excelase la facultatea de medicină şi la rezidenţiat, şi apoi venise să dea o mână de ajutor la cabinetul tatălui său din oraş.

Edward fusese clientul lui ani întregi, dar nu-şi plătise restanţele de când se întorsese în Charlemont. La ce suflet bun era, lui Qalbi nu păruse să-i pese.

- Chiar nu am nevoie de tine, zise Edward. Porţi o cravată Scrabble?

Doctorul Qalbi se uită la bucata multicoloră de mătase care îi atârna la gât.

- Da. Şi, dacă tot nu ai nevoie de mine, de ce nu te ridici ca să mă conduci spre uşă, ca un domn?

-Trăim în vremuri obsedate de corectitudine politică. Nu aş vrea să risc să-ţi insult masculinitatea. Ar putea duce la o avalanşă de reacţii negative pe internet.

Bărbatul o salută pe Shelby, care stătea în spate, cu braţele încrucişate la piept, ca un luptător MMA la cântărire.

- A spus că te-ai împiedicat la grajduri?

- Spune asta de cinci ori mai repede. Edward arătă spre geanta neagră din mâna doctorului. E de-adevăra- telea sau e un obiect de recuzită?

-A fost a bunicului meu, şi e plină de bunătăţi.

- Nu-mi plac acadelele.

- Din ce am auzit, nu-ţi place mai nimic.

Doctorul se apropie şi se lăsă în genunchi, în faţa papucilor lui Edward, singurii care îi încăpeau în picioare, din cauza gleznei din iad şi a umflăturii provocate de ea.

- Pantofii ăştia sunt fantastici.

- Au fost ai bunicului meu. Am auzit că bărbaţii din Kentucky nu cumpără nimic nou, cu excepţia nevestelor. Vestimentaţiile noastre, pe de altă parte,

sunt picate din cer.

- Doare când fac aşa?

Corpul rănit al lui Edward tresări, şi bărbatul strânse braţele scaunului, forţându-se să strige:

- Deloc.

- Acum?

Când glezna îi fu mişcată în direcţia opusă, Edward pufni.

-Asta e o răzbunare pentru comentariul meu misogin?

- Deci recunoşti că te doare.

- Doar dacă tu recunoşti că eşti democrat.

- O să recunosc asta cu mândrie.

Edward avea de gând să continue înfruntarea, dar neuronii lui erau copleşiţi de prea multe informaţii senzoriale, nici una bună. în timp ce bombănea şi înjura, era conştient de faptul că Shelby stătea într-o parte şi urmărea încruntată spectacolul.

- Poţi să-l încordezi pentru mine? întrebă Qalbi.

- Credeam că asta fac.

După o tortură de două ore, sau mai degrabă două minute, doctorul Qalbi se opri.

- Nu cred că e rupt.

Edward îi aruncă o privire lui Shelby.

- Serios? Ca să vezi!

- E dislocat.

în timp ce Shelby ridică din sprânceana dreaptă, în semn că avusese dreptate, Edward se concentră din nou pe doctor.

- Păi, pune-l la loc.

- Ai spus că asta s-a întâmplat în grajduri? Cum ai ajuns înapoi aici?

-Am mers.

- Imposibil.

- Sunt beat.

- Foarte bine. Trebuie să te vadă un ortoped...

- Nu merg la nici un spital. Aşa că fie îl repari aici, fie mă laşi în pace.

- Nu e abordarea pe care-o recomand. Trebuie să fii...

- Doctore Qalbi, ştii foarte bine prin ce-am trecut. Deja mi-am petrecut perioada alocată spitalelor în acele locuri. Destul de eficient chiar. Deci nu, nu o să mă duc nicăieri cu o ambulanţă.

-Ar fi mai bine să...

- *Primum non nocere.*

- Tocmai de asta vreau să te duc în oraş.

- Şi, să ştii, clientul are mereu dreptate.

- Eşti pacientul meu, nu un client. Prin urmare, scopul meu nu e satisfacţia ta. Scopul e să îţi ofer îngrijiri.

însă Qalbi tăcu, se dădu în spate şi îl fixă cu privirea, deşi nu era clar dacă făcea în continuare evaluări medicale sau aştepta ca pacientului să-i vină mintea la cap.

- Nu pot s-o fac singur, conchise bărbatul.

Edward arătă spre Shelby.

- E mai puternică decât tine, şi sunt sigur că i-ar plăcea să mă rănească, nu-i aşa, draga mea?

- De ce ai nevoie, doctore? întrebă ea în timp ce se îndrepta spre ei.

Qalbi îl fixă pe Edward cu privirea.

- Dacă nu o să ai puls la *dorsalis pedis* sau la t*ibialis posterior* după ce termin, mergem la spital.

- Nu ştiu ce sunt alea.

- Tu eşti cel care a început să folosească latina. Iar astea sunt condiţiile mele. Dacă le refuzi, o să plec, dar o să te şi dau pe mâna serviciilor sociale, iar apoi n-ai decât să te distrezi cât vrei cu cei de la asistenţă socială.

- Nu ai îndrăzni.

- Pune-mă la încercare, se auzi răspunsul lui calm.

„Faţă de bebeluş pe naiba“, se gândi Edward.

-Eşti un negociator dur, doctore.

- Doar pentru că eşti ridicol.

Aşa ajunse, peste câteva clipe, cu blugii suflecaţi pe coapsa lui sfrijită, piciorul lui cu problemă fiind îndoit de la genunchi. Shelby era pe el, cu mâinile aşezate pe tendoanele lui patetice. Din cauza rănilor de la şold, poziţia piciorului drept nu avea să funcţioneze, potrivit spuselor doctorului.

j O să trag la trei.

în timp ce Edward se pregăti, se uită în faţă, direct la spatele spectaculos al lui Shelby. Dar, da, acesta era rezultatul final când făceai muncă fizică şi aveai douăzeci şi ceva de ani.

Pe peretele din bucătărie, începu să sune telefonul de modă veche.

-Trei...

Edward ţipă, şi se auzi o pocnitură puternică. însă durerea deveni repede o simplă jenă enervantă. în timp ce respiră, ca să-şi revină, doctorul Qalbi făcu nişte teste.

- Pulsul e puternic. Se pare că ai scăpat la mustaţă. Doctorul se ridică în picioarele lui funcţionale. Dar incidentul mă obligă să întreb în ce punct eşti cu recuperarea ta.

- în scaunul ăsta, zise Edward. Sunt în scaunul ăsta, evident.

- Până acum, ar fi trebuit să te poţi ţine pe picioare. Şi nu ar trebui să te tratezi cu alcool. Şi ar trebui...

- „Ar trebui“ nu e un blestem modern? Credeam că nu mai e nici un „ar trebui“.

- Psihologia populară nu mă interesează, ci faptul că eşti atât de slab.

- Deci asta înseamnă că o reţetă pentru calmante iese din discuţie. Te temi că o să faci dependent de narcotice un al doilea membru al familiei?

Qalbi îi răspunse la atac:

- Nu sunt doctorul mamei tale şi te asigur că, dacă aş fi, nu aşa aş gestiona lucrurile.

- Dar partenerul tău este.

-Nu pentru mult timp, bombăni Qalbi în timp ce se aplecă şi îşi luă geanta. Te îndemn să iei în consideraţie o scurtă internare într-un centru de reabilitare...

-Nu o să se întâmple...

-... ca să devii mai puternic. Recomand şi un tratament pentru abuzul...

-... pentru că nu cred în doctori...

-... de alcool. Ultimul lucru pe care trebui să-l faci...

-... şi nu e nimic în neregulă...

-... este să adaugi alcool combinaţiei ăsteia.

-... cu modul în care beau.

Doctorul Qalbi îşi scoase o carte de vizită din buzunar. I-o dădu lui Shelby şi spuse cu blândeţe:

- Ia asta. E trecut numărul meu de mobil. Dacă o să continui să trăieşti cu el, o să mă suni din nou, aşa că am face bine să eliminăm intermediarii.

- Nu trăiesc cu el, zise ea. Lucrez aici.

- îmi cer scuze pentru presupunere. Doctorul Qalbi se uită la Edward. Şi tu să mă suni. Şi, nu, nu trebuie să te deranjezi, ştiu c-o să spui că n-o s-o faci.

Uşa se închise, şi o maşină plecă din faţa casei peste o clipă. în tăcere, Edward se uită la piciorul lui, care era acum în poziţia corectă, nu într-o parte. Dintr-un motiv anume, se gândi la drumul de la grajduri spre locul în care era. Cum se rezemase de Shelby, carnea lui maltratată sprijinită de corpul ei subţire, ca o povară ce era.

Când telefonul începu să sune din nou, Shelby se uită la el.

-Vrei să...

- îmi pare rău, zise el aspru. Mă prinzi într-o perioadă a vieţii în care sunt exact cum era tatăl tău.

- Nu îmi ceri să am grijă de tine.

- Atunci, de ce faci asta?

- Cineva trebuie s-o facă.

- Nu neapărat. Poate ar fi cazul să te întrebi dacă ar fi bine să pleci.

-Am nevoie de locul ăsta de muncă...

Edward o privi, şi ceva din expresia lui o făcu să tacă.

- Shelby, trebuie să fiu sincer cu tine. Lucrurile doar se vor înrăutăţi de acum încolo. Mult.

- Atunci, nu mai bea aşa mult. Sau opreşte-te.

- Nu la asta mă refer.

Ei bine, nu era un gentleman. Să încerce să-i salveze viaţa în timp ce a lui se ducea naibii. Şi, fir-ar, cât şi-ar fi dorit ca telefonul să nu mai sune.

- Edward, eşti beat...

Când telefonul se opri în sfârşit, bărbatul nu putu decât să clatine din cap.

- Există lucruri care s-au întâmplat în familia mea. Lucruri... care vor ieşi la suprafaţă. Situaţia nu o să se îmbunătăţească.

Problema lui cu glezna avea să fie cea mai mică problemă.

Când o maşină se opri în faţa casei, Edward îşi dădu ochii peste cap.

- Probabil Qalbi şi-a uitat manierele.

Shelby se duse la uşă şi o deschise.

- E altcineva.

- Dacă e o limuzină neagră cu un costum Chanel roz în spate, spune-le să...

- E un bărbat.

Edward zâmbi rece.

- Cel puţin, ştiu că nu e tata cel care vine în vizită. S-a rezolvat bătaia asta de cap.

Edward se uită spre uşă şi se încruntă când văzu cine era.

- Shelby. Ne scuzi un moment? Mulţumesc.

capitolul 10

Afară, la Easterly, Lane termină conversaţia cu poliţiştii şi se uită la Samuel T., care ieşise pe uşa principală.

- în regulă, domnule avocat. Avem vreo douăzeci de minute până la sosirea echipei de la Criminalistică. Deja ne spunem pe nume.

- Deci avem destul timp cât să ascundem dovezi, dacă e cazul.

Toată lumea fu şocată. Samuel T. îşi dădu ochii peste cap.

- Relaxaţi-vă, era o glumă...

în acea clipă, Jeff Stern ieşi din vilă. Vechiul coleg de cameră a lui Lane părea la fel de relaxat şi de odihnit ca o persoană care ar fi stat trează prea multe nopţi la rând, rezistând doar cu ajutorul cafelei în vreme ce analiza tabele după tabele cu cifre.

Un zombi din *The Walking Dead* avea mai multe şanse la agenţia de modelling Ford.

- Avem o problemă, zise Jeff.

în alte circumstanţe, era un tip chipeş, mândru de moştenirea lui evreiască şi de accentul de Brooklyn. Se evidenţiase la universitate din mai multe motive, în mare parte datorită abilităţilor lui la matematică. Apoi continuase pe Wall Street, ca să facă o grămadă de bani ca bancher de investiţii.

Lane petrecuse ultimii doi ani pe canapeaua nemernicului în New York. Şi îi răsplătise favoarea implorându-l pe Jeff să ia o „vacanţă" şi să afle ce făcuse tatăl lui cu toţi banii.

- Poate să aştepte? întrebă Lane. Trebuie să...

- Nu. Jeff se uită la Lizzie şi la Greta. Trebuie să vorbim.

-Avem cincisprezece minute înainte de sosirea poliţiei.

- Deci ştii? Ce naiba? De ce nu mi-ai zis...

- Ce să ştiu?

Jeff se uită din nou la cele două femei, dar Lane îl

întrerupse.

- Tot ce vrei să-mi spui mie poate fi spus şi în faţa lor.

- Eşti sigur? Bărbatul ridică mâinile în semn că se dădea bătut. Foarte bine. Cineva deturnează fonduri de la companie. Şi nu doar conturile familiei. Un râu de bani pleacă de la Bradford Bourbon Company, şi, dacă vrei să-ţi mai rămână ceva, ai face bine să suni la FBI chiar acum. Sunt o mulţime de transferuri bancare, şi situaţia trebuie rezolvată de agenţii FBI.

Lane se uită la Lizzie şi, în timp ce tânăra îl luă de mână, se întrebă ce s-ar face fără ea.

- Eşti sigur?

- Nu am terminat, Lane. Nici măcar n-am trecut prin toate actele. Atât de rea e situaţia. Trebuie să îi pui pe cei de la conducere să întrerupă activitatea, apoi să suni la FBI şi să închizi centrul de afaceri.

Lane se întoarse spre vilă. După ce mama lui „se îmbolnăvise", tatăl lui transformase grajdurile din spatele casei într-o zonă de birouri perfect funcţională. Mutase conducerea acolo, pusese lacăte la uşi şi trecuse sediul din centru al afacerii pe plan secund, acela rămânând spaţiul pentru vicepreşedinţi, directori şi şefi de departament. Chipurile, mutarea fusese pentru ca el să stea acasă, mai aproape de soţia lui, dar cine putea crede asta, având în vedere că cei doi erau rar împreună în aceeaşi cameră?

Acum, Lane înţelegea adevăratul motiv pentru care făcuse asta. Era mai uşor să furi cu mai puţini oameni în preajmă.

- E timpul pentru o excursie, anunţă el.

Cu asta, îi dădu drumul lui Lizzie la mână şi se îndreptă spre curtea de mărimea unui teren de fotbal, unde, într-o parte, se întindea centrul de afaceri şi, într-o altă parte, erau garajele. Oamenii vorbeau cu el, însă ei îi ignoră.

- Lane, zise Samuel T. în timp ce sări în faţa lui. Ce faci?

- Economisesc electricitate.

- Cred c-ar trebui să sunăm autorităţile...

- Tocmai am făcut asta? Ai uitat de deget?

Uşa din spate a centrului de afaceri era închisă cu un zăvor imens, securizat de un sistem codat. Din fericire, când el şi Edward intraseră acolo în urmă cu câteva zile ca să obţină documentele, Lane memorase secvenţa corectă de cifre.

Le tastă, făcând uşa să se deschidă, şi păşi în interiorul luxos. Fiecare parte din structura de aproape două mii de metri pătraţi era acoperită de un covor maro cu auriu, gros ca o saltea, iar pereţii izolaţi însemnau că nici o voce, nici un telefon şi nici o tastare nu se auzeau în afara spaţiului.

Cu birouri private, o bucătărie pusă la punct şi o recepţie care arăta ca Biroul Oval de la Casa Albă, locul acela reprezenta toate lucrurile pe care le susţinea Brad- ford Bourbon Company: cele mai înalte standarde de excelenţă, cele mai vechi tradiţii şi ce era mai bun din ce era bun în materie de orice.

Lane nu se îndreptă însă spre birourile private. Se duse în spate, unde erau camerele de depozitare şi bucătăria.

Trecu de o uşă dublă şi intră într-o enclavă fierbinte, fără ferestre, plină cu dispozitive printre care se numărau ventilatoare, un boiler şi un panou electric.

Luminile de sus erau activate de mişcare. Lane se duse direct spre panoul electric. Luă mânerul roşu din- tr-o parte, îl trase în jos şi opri tot curentul. Totul se întunecă, şi imediat se aprinse lumina slabă a panourilor de siguranţă.

Când ieşi din nou pe hol, Samuel T. spuse sec:

- E şi ăsta un mod de a face...

Asemenea unor viespi scoase din cuib, directorii ieşiră în fugă, trei bărbaţi, o femeie şi recepţionera apărând pe coridorul îngust în acelaşi timp. Se opriră de îndată ce îl văzură pe Lane.

Directorul financiar, un bărbat de şaizeci de ani, genul care le ştia pe toate, cu manichiura făcută şi pantofi lustruiţi la clubul lui privat, reacţionă:

- Ce faci aici?
- închid locul ăsta.
- Poftim?

în timp ce un alt tip în costum se alătură grupului, Lane arătă spre uşa din spate pe care intrase.

- Ieşiţi. Toţi.

Directorul financiar ridică vocea:

-Nu ai dreptul să...

- Poliţia e pe drum. Tehnic, era adevărat. E alegerea voastră dacă plecaţi cu poliţia sau singuri, într-un Mercedes. Sau tu conduci un Lexus?

Lane le privi cu atenţie expresiile şi nu fu deloc surprins când directorul financiar dădu înapoi, încă scandalizat.

- Asta este o proprietate privată, zise Samuel T. încet. Tocmai aţi fost informaţi de proprietar că nu sunteţi bine-veniţi. Păreţi destul de deştepţi cât să ştiţi prevederile legii din Kentucky pentru încălcarea proprietăţii, dar, dacă e necesar, pot să vă ofer o lecţie rapidă sau să vă împrospătez memoria. Va implica însă o puşcă şi o...

Lane îi dădu un cot avocatului său, ca să-l facă să tacă.

între timp, directorul financiar îşi reveni şi îşi atinse cravata roşie.

-Sarcini importante sunt administrate de aici...

Lane se duse să-l privească faţă în faţă pe bărbat, pregătit să-l târască afară.

- Taci şi începe să faci paşi.
- Tatăl tău ar fi oripilat!

- Nu uita că e mort, deci nu are nimic de zis în privinţa asta. Acum, ori pleci în linişte, ori o să iau arma despre care spunea avocatul meu.

-Mă ameninţi?

Samuel T. interveni:

-încâlci proprietatea în trei... doi... unu...

- O să le spun celor din consiliul de conducere despre asta...

Lane îşi încrucişă braţele la piept.

- Atât timp cât n-o faci de la un telefon de aici, nu-mi pasă nici dacă îl suni pe preşedintele Statelor Unite sau pe Moş Crăciun.

-Stai, interveni Jeff. Unul dintre noi o să vă însoţească la birouri ca să vă luaţi cheile de la maşini. Nu aveţi autorizaţia să luaţi vreun soi de echipament, hârtii sau dosare de aici.

- Bine punctat, îi zise Lane prietenului său.

Afară, în faţa căsuţei îngrijitorului de la Red Black, Edward îi zâmbi vizitatorului său, în timp ce Shelby se îndepărta. Ricardo Monteverdi era director executiv la Prospect Trust, cea mai mare companie fiduciară privată din mijlocul ţării, şi arăta ca atare. Silueta lui subţire şi postura distinsă, în costumul cu dungi, îl duse pe Edward cu gândul la o broşură pentru şcoala de afaceri Wharton, promoţia 1985. Peretele cu trofee argintii crea un halo în jurul lui, iar strălucirea sugera, în mod fals, că poate aducea veşti bune.

Edward ştia însă adevărul.

-Ai venit să-ţi prezinţi condoleanţele? întrebă Edward. Nu era cazul să te deranjezi.

- A, bineînţeles, zise bancherul cu o scurtă plecăciune. îmi pare foarte rău pentru pierderea ta.

- Doar ţie. Apoi urmă o pauză. Mai e ceva?

- Situaţia asta este foarte jenantă pentru mine.

- Evident.

Urmă o altă pauză, ca şi cum bărbatul ar fi preferat ca Edward să deschidă subiectul. Dar asta nu avea să se întâmple. Aşa cum învăţase de mult în afaceri, cel

care deschidea orice negociere pierdea.

Monteverdi tuşi uşor.

- Da. Deci... Odată cu moartea tatălui tău, anumite... aranjamente... pe care le-a făcut ar trebui rezolvate, iar, în cazul meu, cât mai repede. Cu toate că ştiu că jeleşti, mă tem că există o situaţie anume care nu poate fi amânată. Prin urmare, ca să protejez numele şi reputaţia familiei tale, apelez la tine pentru ca lucrurile să poată fi rezolvate discret.

- Habar n-am despre ce vorbeşti. „Ce minciună gogonată." Mă tem că va trebui să fii mai clar.

-Tatăl tău a venit la mine acum mai multe luni, pentru un împrumut privat. M-am bucurat să mă ocup de solicitare, dar să spunem că a trebuit să fiu creativ în privinţa finanţării. Banii trebuie înapoiaţi acum, înainte de întâlnirea trimestrială a consiliului Prospect Trust sau...

- Altfel, o să fii la ananghie?

- Nu, o să fiu forţat să îţi pun familia la colţ.

- Nu pot să te ajut.

- Nu cred că înţelegi. Dacă familia ta nu dă banii înapoi, voi fi forţat să acţionez pe calea legală, adică una foarte publică.

- Atunci, dă-ne în judecată. Sună la *New York Times* şi spune-le că îţi datorăm cincizeci şi trei de milioane de dolari. Spune-le că suntem nişte rataţi, mincinoşi, hoţi. Nu-mi pasă.

- Credeam că nu ştii nimic despre asta.

A naibii băutură, încă îi era în vene. în plus, îşi pierduse exerciţiul cu dezbaterile verbale.

- Cred că problema e faptul că tu trebuie să te protejezi, zise Edward cu zâmbetul pe buze, şi încerci să mă forţezi, ca să nu fii nevoit să te duci la consiliu şi să dezvălui că ai aprobat un împrumut nesecurizat, fără ştirea celorlalţi, şi că probabil ai păstrat pentru tine toate beneficiile. Răspunsul meu e că n-am nimic. Fă ce trebuie să faci. Nu-mi pasă, pentru că nu e problema mea.

- Mama ta e într-o stare delicată.

- E într-o stare comatoasă.

- Fiind fiul cel mare, mă gândeam că o să-ţi pese de bunăstarea ei mai mult decât de asta.

- M-am mutat în luxul ăsta incredibil, zise Edward în timp ce arătă în jur, ca să scap de toate astea şi de toţi. Aşa că ancorează-ţi vasul luxos pe dealul ăla. îndreaptă-ţi tunurile spre vila familiei mele până când se va alege praful de ea. Nu o să mă afecteze câtuşi de puţin.

- Nu meriţi să fii numit fiu, zise Monteverdi.

- Având în vedere cine sunt părinţii mei, mă bucur c-am rezistat cât am făcut-o sub acoperişul ăla. Şi fă-ne o favoare amândurora: nu încerca să-ţi camuflezi propriile interese sub retorica altruismului, în timp ce-mi ameninţi familia. Spune-mi, cât ai băgat în buzunar? Zece procente? Cincisprezece? Dacă împrumutul era pentru şase luni, asta înseamnă cel puţin două milioane jumătate doar pentru tine. Bine lucrat.

Monteverdi îşi aranjă manşetele.

- Privesc asta ca pe o declaraţie de război. Ce se va întâmpla în continuare va fi din vina ta.

- Cât de emoţionant! Edward arătă spre corpul lui. Dar am fost torturat opt zile de oameni care urmau să mă omoare, iar, în cazul meu, asta nu este o hiperbolă. Te îmbeţi cu apă rece dacă ai impresia că poţi face ceva ca să-mi atragi atenţia.

- Fii atent. Chiar dacă nu îţi pasă de mama ta, mă întreb dacă eşti la fel de detaşat şi când vine vorba despre fraţii şi surorile tale. Din câte am înţeles, mereu ai avut grijă de ei.

- Asta a fost în trecut.

- O să vedem.

Bărbatul se întoarse şi ieşi. Telefonul de modă veche începu să sune din nou, iar Edward se uită la picioarele lui distruse şi se întrebă, nu pentru prima oară, ce ar fi putut fi.

Ce ar fi trebuit să fie.

Era însă prea târziu pentru toate astea.

îşi întoarse capul într-o parte şi se uită la receptorul care atârna pe perete. Gândul de a merge până acolo îl epuiză, dar, mai mult de atât, ştia la ce să se aştepte. Dacă îl voiau însă, trebuiau să vină după el.

capitolul 11

Edwin MacAllan, maestrul distilator de la Bradford Bourbon Company, nu ajungea nicăieri. Mac stătea în biroul lui, care fusese centrul de comandă al tatălui său până când bărbatul murise, în urmă cu doi ani, şi încerca să dea de cineva, oricine, de la centrul de afaceri, însă, de fiecare dată, nu intra decât căsuţa vocală, lucru fără precedent, având în vedere că suna direct pe liniile private.

Directorul financiar, cel operaţional şi trei vicepreşedinţi seniori nu răspundeau.

Nici Lane nu răspundea la telefonul mobil.

Când Mack închise din nou, era conştient că ecranele telefoanelor îi afişaseră identitatea. Şi să nu răspundă măcar unul - din cinci? Da, directorul executiv murise şi era haos, dar afacerea trebuia să meargă mai departe.

j Hei, fac asta...

înainte ca Mack să spună „corect", închise gura şi îşi aminti că asistenta lui, care fusese şi al tatălui său, nu mai era acolo. Şi nu mai fusese de când fratele ei suferise un atac de cord, cu două zile în urmă.

Ca şi cum toate interviurile pe care le ţinuse în acea zi nu îi reamintiseră de marea pierdere!

Tocmai îl aruncaseră în negare.

îşi aşeză coatele pe grămezile de hârtii şi îşi frecă uşor capul. Să angajezi pe cineva semăna mult cu mersul la întâlniri. Cei de la Resurse Umane trimiseseră mai multe candidate, dar toate fuseseră respinse, fiind ori genul de femei uşoare care se credeau nişte frumuseţi, ori genul nevrotic şi posesiv, ori genul de misandră asexuată, adepta

naturalismului.

- La naiba!

Se ridică şi se duse la biroul uzat. Se uită în jur şi admiră artefactele expuse în vitrine. Acolo fusese primul butoi stanţat cu No. Fifteen, brandul companiei de bur- bon la preţ rezonabil. O linie de sticle speciale care celebrau victoriile programului de baschet al Universităţii Charlemont din turneul NCAA, în 1980, 1986 şi 2013. Nişte revolvere vechi. Hărţi. Scrisori de la Abraham Lincoln şi Andrew Jackson către diverşi membri ai familiei Bradford.

însă tapetul în sine era adevărata mărturie a produsului, a longevităţii şi a mândriei companiei. Fiecare bucată de spaţiu vertical plat era acoperită cu etichete de la numeroase sticle, cu diferite fonturi, culori şi imagini care ilustrau evoluţia marketingului şi a preţului.

Chiar dacă produsul în sine rămase la fel.

Burbonul Bradford era făcut exact ca la sfârşitul anilor 1700. Nimic nu se schimbase. Nici combinaţia de cereale, nici drojdia, nici sursa de apă de la acviferul de calcar, nici stejarul butoaielor. Iar Dumnezeu era martor că anotimpurile din Kentucky şi numărul de zile din anul calendaristic nu se schimbaseră.

în timp ce se gândea la istoria ce era etalată în faţa lui, i se părea de neconceput că peste două secole de tradiţie se puteau termina sub supravegherea lui. însă persoanele importante din corporaţie deciseseră, înainte ca William Baldwine să moară, să îngheţe achiziţia porumbului, ceea ce însemna că nu mai aveau amestecul de cereale, ceea ce însemna că Mack avea să fie nevoit să închidă producţia.

Ar fi fost un lucru fără precedent. Chiar şi în timpul Prohibiţiei, compania continuase să-şi facă băutura, chiar dacă trebuise să se mute în Canada pentru o perioadă.

După ce se luptase cu conducerea, dar nu

ajunsese nicăieri, Mack devenise informator la Easterîy şi îl anunţase pe Lane de măsurile luate. Apoi Mack îl ajutase pe fiul rătăcitor să obţină acces la unele dintre informaţiile financiare ale companiei. Dar după asta? Nu mai auzise nimic.

Era ca şi cum ar fi aşteptat rezultatele unei biopsii, iar stresul îl omora. Dacă îşi pierdea acest loc de muncă, acest trai? îşi pierdea tatăl.

Şi nu îi plăcuse să treacă prin asta prima dată.

Neliniştit şi frustrat, ieşi în zona recepţiei. Era prea linişte şi prea frig în spaţiul gol, aerul cald ridicându-se spre grinzile expuse, aerul condiţionat coborând spre podea. La fel ca tot Vechea Fabrică, aşa cum era cunoscut acel campus, biroul se afla într-o clădire originală renovată, echipată cu de toate, de la apă curentă la Wi-Fi, în cel mai discret mod posibil. Lovi uşa supradimensionată şi ieşi. Vechea Fabrică era atât o unitate funcţională de producere a burbonului, cât şi o atracţie turistică menită să îi înveţe pe oamenii de rând şi pe pasionaţi exact ce făcea ca Bradford să fie cel mai bun. Locul avea ceva din Disney World, în cel mai bun mod posibil. Clădirile erau toate bizare, vopsite în roşu şi negru, şi mici alei duceau de la silozul de cereale la locul unde se face plămada şi la hambare. în mod normal, pe acolo ar fi grupuri de turişti conduse de ghizi, parcările ar fi pline, iar în magazinele cu suvenire şi în zona de recepţie ar fi un freamăt continuu.

Din respect pentru defunctul William Baldwine, totul fusese închis săptămâna următoare pentru personalul de care se puteau lipsi.

Sau cel puţin asta spusese conducerea. Cel mai probabil însă, reducerea costurilor nu se rezuma numai la alimentarea cu cereale.

într-un final, Mack ajunse în faţa unuia dintre cele trei hambare de depozitare. Clădirile din lemn, cu şapte etaje, găzduiau sute de butoaie de burbon, variaţiile de temperatură ale anotimpurilor stabilind

ritmul pentru alchimia care se întâmpla când alcoolul se întâlnea, se îndrăgostea şi se contopea cu fibrele arse ale caselor lor temporare din lemn.

Când deschise uşa de lemn, balamalele făcute manual scârţâiră, iar mirosul bogat, de pământ, care îl lovi când păşi înăuntru îi reaminti de tatăl lui. Interiorul era întunecat, iar grinzile susţineau rânduri şi rânduri de butoaie uzate; culoarele dintre suporturile suprapuse erau late de două scânduri, dar partea din centru era mult mai lată şi făcută din ciment. El îşi băgă mâinile în buzunarele blugilor în timp ce înainta în clădire.

- Lane, ce cauţi aici? întrebă el tare.

Burbonul avea nevoie de timp. Nu era ca atunci când făceai vodcă, unde puteai să roteşti pur şi simplu cepul şi gata, te puteai bucura de băutură. Dacă firma voia ceva care să vândă peste şapte, zece, doisprezece ani? Trebuia să te asiguri că totul funcţiona acum...

- Poftim?

Mack se întoarse. în dreptul uşii deschise, cu lumina în spatele ei, era o femeie cu silueta ca o clepsidră şi păr negru lung. Era ca o apariţie dintr-o fantezie sexuală. Dumnezeule... putea chiar să-i simtă parfumul, săpunul sau orice plutea în aerul proaspăt care trecea pe lângă corpul ei.

Şi ea păru la fel de surprinsă ca el.

- îmi pare aşa rău, zice ea, cu voce joasă. îl caut pe Edwin MacAllan. Am un interviu cu el, dar nu e nimeni în birou...

- M-ai găsit.

Urmă o pauză.

-A. Tânăra clătină din cap. îmi pare rău. Eu am... nu contează. Numele meu e Beth. Beth Lewis. Vrei să mă întorc altă dată?

„Nu", îşi spuse el, în timp ce părul ei era fluturat de briză şi îi mângâia umărul.

„De fapt, nu vreau să pleci."

j Nu dau de Edward.

în timp ce Lane trecu de recepţia centrului de afaceri şi intră în biroul tatălui său, se simţi ca şi cum ar fi intrat într-o cameră plină cu arme îndreptate

spre el. Pielea i se înfiora, ca avertisment, şi strânse pumnii. Nu voia decât să plece de acolo. Pe de altă parte, locul acela era cât de poate de straniu. Lumina slabă de securitate învăluia totul ca o prevestire sumbră, iar fantoma lui William Baldwine părea să bântuie în umbre.

Lane habar n-avea de ce se duseseră acolo. Probabil poliţia parca în faţă la Easterly chiar în acel moment.

Clătină din cap în timp ce se uită la birou şi la marele scaun sculptat, care era ca un tron. Detaliile erau ca platoul de filmare dintr-un film cu Humphrey Bogart: o carafă de cristal, plină cu burbon, strălucea precum chihlimbarul lângă o tavă de argint cu pahare din cristal. O poză cu Mica V.E. era într-o ramă de argint. O cutie cu trabucurile care îi plăceau tatălui lui era în celălalt colţ, lângă lampa Tiffany. Un pachet de ţigări Dunhill şi o brichetă de aur erau lângă o scrumieră Cartier curată. Nici un computer. Nici urmă de hârtii.

- Asta e doar a doua oară când calc în biroul ăsta, îi şopti el lui Lizzie, care stătea lângă uşă. Niciodată nu l-am invidiat pe Edward.

În timp ce ea se uită în jur, la cărţile legate în piele, la diplome, la certificatele de la diverse organizaţii naţionale şi internaţionale şi la fotografiile cu bărbaţi importanţi la nivel naţional şi internaţional, el se trezi privind-o. Se uită la modul în care părul ei, decolorat de soare, surprindea lumina, la sânii ei, care îi umpleau tricoul negru. La picioarele lungi şi musculoase, care erau evidenţiate de pantalonii scurţi.

Dorinţa începu să-l cuprindă.

- Lizzie...

Jeff intră pe uşa deschisă.

- E în regulă, au plecat. Locul e gol, iar avocatul tău s-a întors în casă, pentru a da ochii cu poliţia. Ştii cum să schimbi codul de la uşa aia? Pentru că, în locul

tău, asta aş face.

Lane clipi, ca să dea la o parte imaginea cu el aruncând totul de pe birou şi întinzând-o pe Lizzie acolo, goală.

- Nu, dar o să ne dăm noi seama cum să-l schimbăm. Lane se îndreptă. Poţi să-mi dai un indiciu despre ceea ce ai găsit?

Jeff se uită în jur şi nu păru prea impresionat de grandoare.

- La suprafaţă, transferurile pe care le-am marcat par plăţi pentru servicii spre diferite bănci. Dar mai sunt şi nişte plăţi imense, care mi-au atras prima oară atenţia. Când am localizat transferul de bani, am descoperit notiţe despre ceva numit WWB Holdings, care s-a dovedit a fi William Wyatt Baldwine Holdings. Cred că e un caz de finanţare din afara bilanţului, scăpat de sub control. Aş zice că se califică drept delapidare. Cheia? Când am căutat pe internet şi am cerut o favoare de la UBS, nu am găsit nicăieri nimic despre locaţia WWB Holdings, dar o să te las să ghiceşti cine s-a ocupat de el.

- Ce nemernic, bombăni Lane. Acolo s-au dus şi banii din casă. WWBH. Despre ce sumă vorbim?

-Şaptezeci şi două de milioane. Până acum.

în timp ce Lizzie pufni şocată, Lane clătină din cap.

- *La naiba!*

Lizzie vorbi:

-Stai un pic, ce e în afara bilanţului....

- Finanţare din afara bilanţului. Jeff se frecă la ochi, ca şi cum ar fi avut aceeaşi durere de cap ca Lane. Practic, foloseşti bunurile unei companii ca să asiguri datoria pentru alta. Dacă a doua entitate eşuează, banca sau creditorul se aşteaptă ca prima să plătească. în cazul ăsta? Pun pariu că fondurile împrumutate spre WWBH au fost delapidate, şi, când nu s-au respectat termenele de plată, au fost folosiţi banii de la Bradford Bourbon Company pentru plata datoriilor. E un mod de a fura mai puţin evident decât dacă ai scrie chiar tu un cec şi l-ai încasa.

- Peste o sută patruzeci de milioane? Lane îşi încrucişă braţele la piept, pentru că fu lovit de o furie care îl făcu să vrea să distrugă biroul. Âsta e totalul. Zi-mi că glumeşti!

- Iar acele peste şaptezeci de milioane sunt doar transferuri din conturi de operaţiuni în luna februarie. Vor fi mai multe. Există un tipar care escaladează. Jeff ridică din umeri. Lane, îţi zic, e momentul să implicăm FBI-ul. Situaţia are o amploarea prea mare pentru mine, şi trebuie să mă întorc în New York. A fost o vacanţă pe cinste.

Telefonul lui Lane începu să sune, şi, când îl scoase şi văzu că era Samuel T., răspunse:

-Sunt aici? Vin...

- Ce faci?

Femeia care intră în birou avea şaizeci de ani şi o constituţie solidă. De la costumul ei gri metalic la cocul în care era prins părul ei cărunt, doamna Petersburg era o femeie care condusese viaţa profesională a lui William Baldwine aproape douăzeci de ani. Dar calmul ei dispăruse. Cu faţa roşie şi ochii bulbucaţi, femeia tremura, iar ochelarii care îi atârnau la gât de un lanţ subţire se legănau pe pieptul ei plat în timp ce respira greoi.

Lane îşi menţinu vocea calmă:

- Ia-ţi lucrurile. Pleacă.

- Nu ai nici un drept să fii în biroul ăsta!

Isteria erupse din ea exploziv, neaşteptat de puternică în timp ce se aruncă spre el. Degetele îi zgâriau faţa, genunchii şi picioarele îl loveau, iar înjurăturile înverşunate punctară atacul. Lizzie şi Jeff încercară să o dea la o parte, dar bărbatul le făcu un semn cu capul. Lane o ţinu de mâini şi o lăsă să ţipe în continuare, în timp ce o lipi de bibliotecă.

Când femeia obosi, cocul atent aranjat arăta ca o salată răvăşită pe capul ei, iar respiraţia îi era greoaie, ca şi cum ar fi avut nevoie de oxigen sau ca şi cum ar fi fost pe punctul de a leşina.

-Nu poţi să-l salvezi, zise Lane sumbru. A trecut de mult vremea pentru asta. Şi ştiu că tu ştii lucruri. întrebarea pe care trebuie să ţi-o pui este cât de mult eşti dispusă să plăteşti pentru loialitatea faţă de un om mort. Eu aflu din ce în ce mai multe despre ce se întâmpla aici şi ştiu că ai făcut parte din tot. Eşti dispusă să mergi la închisoare pentru el? Eşti atât de nebună?

Lane spuse asta chiar dacă nu era sigur dacă avea să-i cheme pe agenţii federali. însă ameninţarea cu închisoarea era un mod bun de a convinge pe cineva.

în plus, dacă frauda era atât de mare pe cât spusese Jeff? Atunci, acei creditori aveau să înceapă să vorbească dacă vedeau că nu li se făceau plăţile. Şi, da, unii aveau să îşi sune avocaţii. Dar ce avea să se întâmple când rezervele aveau să sece şi mai mult?

- A fost un bărbat bun, strigă ea. Tatăl tău a fost mereu bun cu mine.

-Asta pentru că i-ai fost de folos. Nu o lua personal şi nu-ţi distruge viaţa din cauza iluziei că ai fost mai mult decât ceva ce putea folosi.

-Nu o să înţeleg niciodată de ce voi, băieţii, l-aţi urât aşa mult.

- Atunci, trebuie să te trezeşti.

Când femeia se smuci, Lane îi dădu drumul, ca să îşi poată aranja părul şi costumul.

- Tatăl tău nu s-a gândit decât la ce e mai bine pentru familie şi la interesul companiei. A fost un...

Lane se detaşă în timp ce femeia continuă să enumere virtuţile pe care i le atribuia unui bărbat care nu avusese nici una. Asta nu era însă problema lui. Nu puteai schimba gândirea unui apostol. Nu puteai salva pe cineva care nu voia să se suie în barca de salvare.

Deci femeia asta eficientă avea de gând să se ducă la fund cu fostul ei şef.

Nu era problema lui.

Când telefonul începu să-i sune din nou, femeia

conchise:

- A fost mereu acolo când am avut nevoie de el.

Lane nu recunoscu numărul, aşa că lăsă să intre mesageria vocală.

- Atunci, sper să te bucuri de amintirile dragi când vei ajunge în închisoare.

capitolul 12

j Ai vreo întrebare pentru mine?

în timp ce Mack puse întrebarea, se aşeză pe scaunul lui de birou şi se uită din nou la inelarul intervievatei. Era în continuare gol. Sugeră că Beth era a fel de necăsătorită cum fusese la începutul întâlnirii.

„Da. Uau! Foarte profesionist, MacAllan."

- O să fie nevoie să lucrez des peste program? Adică, angajatul. Va trebui să facă asta? Nu pentru că mi-ar fi frică de muncă. Am grijă de mama şi va trebui să găsesc pe cineva care să se ocupe de ea. Pot să aranjez asta, dar trebuie să ştiu dinainte.

-îmi pare rău să aud că... ştii tu... că cineva e... Nu ştia care era politica la Resurse Umane, dar era sigur că nu putea pune prea multe întrebări personale. Că mama ta...

- A fost implicată într-un accident rutier acum doi ani. Câteva luni, a fost conectată la aparate, şi acum încă întâmpină o mulţime de dificultăţi cognitive. M-am mutat la ea ca să o pot îngriji, şi ne descurcăm. Dar am nevoie de un loc de muncă şi...

- Eşti angajată.

Beth ridică mirată din sprâncene, apoi izbucni în râs.

- Ce? Adică... uau! Nu mă aşteptam...

- Ai patru ani de experienţă la recepţia unei companii de imobiliare. Eşti prezentabilă, elocventă şi profesionistă. Nu caut altceva.

- Nu îmi verifici referinţele?

Mack se uită la CV-ul pe care i-l dăduse tânăra.

- Ba da, bineînţeles.

- Ah, sună ca şi cum aş încerca să te conving să nu-mi dai jobul, dar sunt atât de entuziasmată. Mulţumesc. Nu o să te dezamăgesc.

Când tânăra se ridică, şi el făcu la fel şi se forţă să-şi ţină privirea aţintită în ochii ei, căci, altfel, ar fi fost tentat să se uite mai jos de ei. Ce înaltă era! Şi foarte atrăgătoare. Iar ochii aceia erau...

La naiba! Probabil îi plăceau prea multe lucruri la ea ca s-o angajeze. însă avea calificările necesare.

îşi întinse mâna peste birou şi spuse:

- Bine ai intrat în joc.

Tânăra dădu mâna cu el.

- Mulţumesc. Nu o să regreţi.

Dumnezeule, el spera că era adevărat. Era singur, poate şi ea era, amândoi erau majori, dar, da, probabil nu era o idee prea bună să adauge „relaţie angajator/ angajată" în acea combinaţie. La naiba!

- O să te conduc. Mack se ridică şi deschise uşa. Poţi să începi...

- Mâine? Da, pot.

- Foarte bine.

Maşina pe care o parcase în spaţiul cu pietriş era o Kia veche de câţiva ani, dar, în timp ce o conduse spre ea, el observă că era curată şi fără zgârieturi.

Chiar înainte ca Beth să se urce la volan, se uită la el.

- De ce e aşa linişte? Am mai fost aici ca turistă, chiar anul trecut. Erau atâţia oameni care se plimbau pe aici, chiar şi în timpul săptămânii.

-Jelim. Sunt sigur că ai auzit.

- Despre? A, da. Ce ruşine mi-e! Bineînţeles. Moartea lui William Baldwine. îmi pare atât de rău.

- Şi mie. Ne vedem mâine-dimineaţă, la nouă?

- La nouă. Mulţumesc din nou.

Mack dorea să se uite la ea cum pleca, dar acum era momentul să o ia din loc, nu să facă pe ciudatul.

Se întoarse, dar îşi dădu seama că nu avea nevoie de şi mai mult timp la birou.

Schimbă direcţia şi se îndreptă spre o clădire împrejmuită de un gard viu înalt, fără ferestre, cu o verandă din panouri moderne de oţel, nu din buşteni sau mortar. Scoase o cartelă, o trecu prin cititor şi auzi uşa cum se descuie înăuntru, era o anticameră cu echipament de protecţie, dar nu se sinchisi. Niciodată nu o făcuse.

Mereu se gândise că, atunci când primii Bradford făcuseră burbonul, nu avuseseră nevoie de „echipament", îl făcuseră în pădure, şi totul mersese bine.

O a doua uşă de sticlă scoase un sunet; camera de dincolo era un laborator, genul care s-ar găsi la Centrul pentru Controlul Bolilor. Doar că aici nu monitorizau şi nici nu încercau să vindece boli.

Cu toate astea, creştea diverse lucruri. Lucruri secrete, de care nimeni nu putea să afle.

La burbon, toate ingredientele erau necesare şi importante, dar un singur element era cu adevărat substituibil. Presupunând că păstrai acelaşi procent din amestecul de cereale, porumbul era porumb, orzul era orz, iar secara era secară. Sursa de apă pe care o foloseau era specifică acelei părţi din Kentucky, dar producţia rămânea aceeaşi pe tot parcursul anului. Până şi butoaiele erau realizate din aceeaşi specie de stejar.

însă drojdia era altă poveste.

Deşi drojdia distilatorilor venea de la o specie numită *Saccharomyces cerevisiae,* existau mai multe tulpini diferite în acea familie şi, în funcţie de cea pe care o foloseai pentru fermentaţie, aroma burbonului putea varia foarte mult. Da, etanolul era mereu un produs secundar al procesului metabolic, dar existau numeroşi alţi compuşi eliberaţi în timp ce zaharurile din decoct erau consumate de drojdie. Spune-i alchimie, spune-i magie, spune-i atingerea îngerilor. în funcţie de tulpina pe care o foloseai, produsul

putea varia de la bun la spectaculos... sau chiar de-a dreptul epic.

BBC folosise aceleaşi tulpini pentru brandurile No. Fifteen, Family Reserve, Black Mountains şi Bradford I.

Dar, uneori, schimbarea nu era ceva rău.

Când tatăl lui murise, Mack lucra la noi tulpini de drojdie, cojea mucegai de pe nuci, muşchi şi soluri de prin toată zona de sud. Creştea organisme preţioase în laboratorul lui şi le analiza ADN-ul, printre altele. După ce izolase speciile potrivite, se jucase cu fermentaţii pe loturi mici, ca să testeze tot felul de rezultate.

Proiectul suferise o amânare când acceptase poziţia de maestru distilator, însă, în ultimele trei luni, îşi reluase eforturile, iar, într-un final, după atât timp, era satisfăcut de unul dintre rezultate.

Când se uită la toate containerele de sticlă, la vasele Petri, la eşantioanele, microscoapele şi computerele, îi veni greu să creadă că o asemenea frumuseţe putea ieşi dintr-un loc atât de întunecat. Însă, pe de altă parte, era ca un laborator de fertilizare în vitro, unde miracolele umane primeau puţin ajutor de la ştiinţă.

Mack se duse la tejghea şi se opri în faţa copilului său, sticla cu prima tulpină nouă care avea să fie introdusă în burbonul Bradford în ultimii două sute de ani. Atât de bună era, atât de specială. Aducea o fineţe nemaiîntâlnită, fără nici o notă sulfuroasă. Nimeni altcineva, nici un alt producător de burbon nu o folosise.

Avea de gând să patenteze descoperirea.

Acesta era un alt motiv pentru care BBC nu avea cum să eşueze acum.

Afurisita de companie trebuia să rămână activă destul cât să scoată noutatea pe piaţă.

Mica lui descoperire legată de drojdie avea să schimbe totul.

- Trebui să mănânci.

Era deja trecut de ora cinci când poliţia plecă, iar primul gând al lui Lane, când trecu prin bucătăria de la Easterly, era că voia ceva de băut. Însă domnişoara Aurora avea alte idei.

Când îşi interpuse corpul puternic în drumul lui şi îl fixă cu ochii ei negri, bărbatul se simţi din nou ca la cinci ani. Era amuzant. Ea arăta ca întotdeauna, părul îi era împletit strâns, iar la mijloc avea legat şorţul ei roşu peste ţinuta albă de bucătar.

Când ea îl direcţionă spre holul angajaţilor, el nu i se împotrivi. Nu pentru c-ar fi fost obosit, deşi era, şi nu pentru că ar fi vrut să mănânce, pentru că nu voia, ci pentru că niciodată nu putuse să-i refuze nimic. Femeia asta era o lege a fizicii, la fel de incontestabilă precum gravitaţia care îl trăsese de pe podul acela.

Era greu de crezut că femeia era pe moarte.

Spre deosebire de sufrageria formală a familiei, camera angajaţilor se rezuma la pereţi albi, o masă de pin cu douăsprezece locuri şi o podea de lemn. Avea două ferestre care dădeau spre colţul întunecat al grădinii, deşi geamurile de sticlă erau mai mult ca să menţină simetria exteriorului vilei şi nu pentru a oferi o privelişte plăcută celor care mâncau acolo.

- Nu mi-e prea foame, îi spuse, în timp ce femeia îl lăsă să se aşeze.

Peste o clipă, farfuria care ateriză în faţa luţ avea cam două mii de calorii de mâncare pentru suflet. În timp ce inspiră adânc, se gândi că, cel mai probabil, domnişoara Aurora avea dreptate.

Lizzie se aşeză lângă el, cu propria farfurie.

- Arată incredibil!

Mama se aşeză în capul mesei.

- Mai e mâncare pe aragaz.

Pui prăjit gătit într-o tigaie de fontă. Varză. Pâine de porumb. Orez cu fasole. Bame.

Şi ce să vezi? După prima gură, murea de foame, apoi urmă o perioadă lungă de tăcere, în timp ce el înfulecă îmbucătură după îmbucătură.

Când îi sună telefonul, se simţi ca electrocutat. în plus, în ultima vreme, sunetul de apel fusese ca o alarmare: nu anunţa decât veşti proaste, singura întrebare fiind despre ce.

De la celălalt capăt se auzi vocea adâncă a şerifului Ramsey.

- Ar trebui să primeşti rămăşiţele în cel mult patruzeci şi opt de ore. Chiar şi luând în calcul noua descoperire, medicul legist a făcut ce trebuie.

- Mulţumesc. A apărut ceva surprinzător în raportul preliminar?

- îmi vor da o copie. Cum aflu ceva, o să te anunţ.

-Cei de la Criminalistică au plecat acum o jumătate
de oră. Cred că a fost omorât, nu? Detectivii nu mi-ar da nici un indiciu, dar, până la urmă, era nenorocitul de inel al tatălui meu...

Când domnişoara Aurora tuşi, Lane tresări.

- îmi pare rău, doamnă.

- Ce? zise Ramsey.

- Mama mea e aici. Detectivul Merrimack a spus că o să intervieveze oameni. Când vor avea o idee despre ce s-a întâmplat?

- Nu se ştie. Urmă o pauză. Ai idee cine ar fi avut motive să-l omoare?

„Da."

-Nu.

-Nu ai nici măcar suspiciuni?

- Vorbeşti ca detectivul ăla.

- îmi pare rău, defect profesional. Deci... ştii pe cineva care ar fi avut vreun motiv?

- Ştii cum era tata. Avea duşmani peste tot.

- E o chestie destul de personală să taie degetul aşa. Să îl îngroape în faţa casei.

Şi fix sub fereastra mamei lui. Dar nu avea să intre în detalii.

- Există şi mulţi oameni de afaceri care nu îl suportau. Dumnezeule, asta suna defensiv. Şi le datora oamenilor bani, Ramsey. Mulţi bani.

- Atunci, de ce nu au păstrat inelul ca să-l vândă? Are ceva aur.

Lane deschise gura, apoi o închise. Aveau nevoie de cufere întregi din preţiosul metal ca să acopere datoria.

- Cred că ne abatem de la subiect.
- Nu sunt sigur de asta.
- Ce vrei să spui?
- Să zicem că am mai protejat membri ai familiei tale. Şi nimic nu o să schimbe asta.

Lane închise ochii.

- Cum o să te răsplătesc?
- Eu sunt cel care are de plătit o datorie, dar nu e momentul potrivit. Mai am un motiv pentru care am sunat: rămăşiţele Rosalindei Freeland au fost ridicate azi.

Lane dădu farfuria la o parte.

- De mama ei?
- De fiul ei, care tocmai a împlinit optsprezece ani. -Şi?

Urmă o altă pauză, mai lungă de data asta.

-Am fost acolo când a venit. L-ai văzut?

- Nici nu cred că ştiam că are un copil.
- Poza lui o să fie pe prima pagină mâine.
- De ce? în afară de faptul că mama lui s-a sinucis fix înainte de găsirea cadavrului tatălui meu.
- Mda, o să-ţi trimit poza după ce terminăm discuţia. Te sun mai târziu.

Lane închise telefonul şi se uită la domnişoara Aurora.

- îl ştii pe Mitch Ramsey, nu?
- Da. Dintotdeauna. Şi, dacă vrea să-ţi spună detalii, o s-o facă. Asta e treaba lui, nu a mea.

Lane aşeză telefonul pe masă şi renunţă la subiect, pentru că nu avea altă opţiune. Se uită la Lizzie şi spuse:

- Crezi că putem organiza comemorarea aici, joi?
- Sigur. Grădinile şi împrejurimile arată bine. Restul se poate rezolva rapid. La ce te gândeşti?
- De la patru la şapte, joi seara. Putem să păstrăm înmormântarea privată şi s-o facem vineri sau sâmbătă. Dar vreau să scap de comemorarea

asta.

Domnişoara Aurora se aplecă şi îi împinse farfuria în faţă.

\- Mănâncă.

Nu avu ocazia s-o facă. înainte să comenteze, domnul Harris, majordomul, deschise uşa.

\- Domnule Baldwine, aveţi un oaspete în salonul din faţă. Nu cred că este aşteptat, dar refuză să plece.

-Cine e?

\- Domnul Monteverdi, de la compania Prospect Trust.

Lane se ridică şi luă farfuria cu el.

-Vin acum.

Domnişoara Aurora îi luă farfuria din mână.

\- Iar asta o să te aştepte după ce termini. Nu se mănâncă în acea zonă a casei.

\- Am înţeles.

După ce o sărută pe Lizzie, Lane traversă holul pe lângă camerele domnului Harris, biroul Rosalindei Free- land, unde se sinucisese, şi una dintre cele trei spălătorii ale casei. Tocmai intra în salon, când primi un mesaj pe telefon.

în timp ce traversă podeaua din marmură albă cu negru a salonului, îşi scrise parola, şi tocmai ajunsese la arcada de la intrarea în salon când imaginea lui Mitch Ramsey îi apăru în faţa ochilor.

Lane se opri.

Nu-i venea să creadă la ce se uita.

Băiatul care revendicase corpul Rosalindei ar fi putut fi propriul lui geamăn.

capitolul 13

Foi printate peste tot. Mai multe laptopuri cu fişiere Excel în jurul lui, într-un semicerc. Carneţele galbene cu mâzgăleli.

Pentru Jeff Stern, era doar o zi obişnuită. Ca

bancher de investiţii pe Wall Street, îşi câştiga traiul analizând cifre şi găsind tipare şi breşe în documentele financiare. Era un maestru al muncii obsesive şi înnebunitoare, care cerea atenţie la detalii, necesare pentru a găsi ceva care să aibă sens în tehnicile creative de contabilitate folosite pentru a creşte valoarea marilor companii multinaţionale.

- Sunt aici să curăţ baia.

Lucrul cu care nu era obişnuit când muncea era ca o menajeră blondă, ca de la Four Seasons de douăzeci şi ceva de ani, să stea în uşa dormitorului care îi servea ca birou.

Cel puţin, nu o femeie pe care parcă o comandase de la un serviciu de escorte vreun nemernic misogin din cloaca unde lucra, fiind şi pregătit s-o plătească.

Iar accentul ei sudic o făcea chiar mai atrăgătoare.

Prosoapele albe din braţele ei erau ca un nor de vară captiv pe pământ, iar tânăra mirosea incredibil. Se dăduse cu un parfum feminin ce străbătea distanţa dintre ei şi îl mângâia, ca şi cum ar fi făcut-o chiar ea. Faţa ei era de aşa natură încât prospeţimea îi era cel mai atractiv atribut, iar ochii ei erau de un albastru incredibil. În plus, corpul ei transforma uniforma în ceva ce ar fi trecut drept menajeră obraznică de Halloween.

- Ştii unde e, şopti el.

-Da.

îi privi spatele, în timp ce ea înaintă ca şi cum ar fi fost goală şi lăsă uşa deschisă cât timp se fâţâi în jurul chiuvetei lui, apoi se aplecă să ia ceva'din dulap. Fusta i se ridică atât de mult, că se văzu dantela ciorapilor ei.

Ea se întoarse spre el.

- Numele meu e Tiphanii. Cu doi „i". Pleci?

-Ce?

Tânăra se îndreptă şi se rezemă de hiatul de marmură, aşezându-şi mâinile de o parte şi de alta a chiuvetei, astfel încât bluza uniformei ei se deschise.

- Ţi-ai făcut bagajele?

Jeff se uită spre pat. Pe el, erau deschise genţile pe care le umpluse cu tot felul de lucruri ce se revărsau acum din ele ca nişte soldaţi înjunghiaţi. Dar tulburarea lui obsesiv-compulsivă se oprea la tabele şi coloane de numere. Nu-i păsa în ce stare erau lucrurile când se întorcea acasă, în Manhattan. Doar de asta existau spălătorii.

Jeff se concentră asupra tinerei.

-Trebuie să mă întorc la muncă.

- E adevărat că eşti din Manhattan? New York City?

-Da.

- Nu am fost niciodată acolo. îşi frecă picioarele unul de altul, ca şi cum ar fi avut o nevoie de care voia să afle şi el. Mereu am vrut să merg.

Apoi pur şi simplu îl privi.

Jeff îşi spuse că nu era o idee bună în timp ce se ridică şi traversă covorul oriental. Clar nu era o idee bună.

Intră în baie şi închise uşa după el.

-Sunt Jeff.

- Ştiu. Toţi ştim cine eşti. Eşti prietenul lui Lane.

El îşi plimbă degetul pe baza gâtului ei.

- Văd că veştile circulă repede.

încet, îşi duse degetul în V-ul făcut de reverele uniformei. Ca reacţie, ea începu să respire greoi.

- Sunt aici ca să am grijă de tine, şopti ea.

-Nu, zău?

Uniforma era gri cu guler alb şi nasturi albi strălucitori. în timp ce-şi aşeză degetul pe unul, erecţia îi pulsă în spatele şliţului. Ultimele şaptezeci şi două de ore fuseseră brutale, pline numai de avalanşe de numere, dureri de cap şi veşti proaste. Din punctul lui de vedere, ce se întâmpla atunci era ca o ploaie pe pământ arid.

Jeff deschise primul nasture. Apoi pe al doilea. Al treilea. Sutienul ei era negru, precum ciorapii.

Se aplecă şi o sărută pe gât, şi, când ea îşi arcui

spatele, mâna îi alunecă în jurul taliei ei. Prezervativ. Avea nevoie de un prezervativ, şi ştiind vechea reputaţie a lui Lane, se aştepta să fie vreunul pe acolo...

Când îi deschise bluza uniformei şi îi desfăcu sutienul, sfârcurile ei fură expuse, şi, da, erau perfecte. în acelaşi timp, ce uită în jur şi deschise primul sertar.

„Bună treabă", se gândi el când găsi o cutie cu prezervative Trojan.

Apoi, brusc, o dezbrăcă pe menajeră complet, iar aceasta rămase în faţa lui purtând numai ciorapi. Era magnifică, cu sâni reali, şolduri şi coapse suple şi carne dulce. El rămase îmbrăcat şi îşi puse iute un prezervativ.

Tiphanii, cu doi „i" la final ştiu exact cum să-şi înfăşoare picioarele în jurul lui şi să-şi fixeze gleznele în spatele şoldurilor lui. Şi ce sunete să îi şoptească la ureche. El îşi sprijini o mână lângă oglinda antică de pe perete şi cil cealaltă o ţinu de talie, apoi începu să o penetreze. în timp ce ea îl apucă de umeri, Jeff închise ochii.

Era atât de bine. Chiar dacă era în mod evident consecinţa statutului lui de străin, care îi dădea o aură exotică. Uneori însă, trebuia să profiţi de ce-ţi ieşea în cale.

Ea termină înaintea lui. Sau cel puţin făcu să pară aşa. Jeff nu era sigur şi nu l-ar fi deranjat să afle că totul fusese doar un spectacol.

Orgasmul lui fu real însă, puternic şi copleşitor, o reamintire, cel puţin pentru el, a faptului că era mereu mai bine să o faci cu o persoană în carne şi oase.

Când termină, Tiphanii se cuibări la pieptul lui, în timp ce Jeff îşi revenea.

- Mmmm, îi şopti ea la ureche. Ce bine a fost!

„Da, chiar a fost", se gândi el în timp ce ieşi din ea.

- Atunci, hai s-o facem din nou, mormăi în timp

ce o luă în braţe şi se îndreptă spre pat.

Jos, în salon, Lane îl lăsă pe Ricardo Monteverdi să vorbească, deşi ştia exact care era datoria şi cât de urgentă avea să devină situaţia pentru Monteverdi dacă acele milioane nu erau plătite.

Un pahar din rezerva de băutură a familiei făcu timpul să treacă mai uşor şi mai tăie din durerea provocată de vederea pozei fiului Rosalindei. Părul, ochii, forma feţei, forma corpului...

- Iar fratele tău nu a fost de ajutor.

Bun, deci discursul ajungea la final.

- Edward nu mai e implicat în treburile familiei.

-Şi mai spune că e fiul...

-Ai grijă, zise Lane tăios. Orice insultă adusă fratelui meu e o ofensă la adresa mea.

- Mândria poate fi un lux costisitor.

- La fel şi reputaţia profesională. Mai ales dacă e construită pe ceva fals. Lane ridică un pahar în cinstea bărbatului. Dar ne abatem de la subiect. Nu am mai fost aici de doi ani, şi trebuie să mă ocup de o grămadă lucruri după moartea tatălui meu.

Urmă o pauză, în timp în care Monteverdi îşi puse la punct abordarea. Când bărbatul vorbi din nou, vocea lui era blândă şi agresivă în acelaşi timp.

- Trebuie să înţelegi că împrumutul ăsta trebuie plătit acum.

Era amuzant că, în urmă cu o săptămână, mai avea la dispoziţie o jumătate de lună. Probabil consiliul de la Prospect Trust aflase ceva sau poate cineva luase urma împrumutului.

Lane se întrebă cum de reuşise fără să fie prins.

-Testamentul este analizat şi nu am acces la conturile familiei, deoarece nu am împuternicire de la mama, iar tata l-a ales pe avocatul personal, Babcock Jeffer- son, ca executor. Dacă vrei să fii plătit, ar trebui să vorbeşti cu el.

Când Monteverdi tuşi, Lane îşi dădu seama că bărbatul încercase deja asta şi fusese refuzat.

- Lane, aş fi crezut că o să ai un interes personal în rezolvarea problemei.

-De ce?

- Ai destule lucruri pe care vrei să le ţii departe de presă.

- Moartea tatălui meu e deja la ştiri.

- Nu la asta mă refer.

Lane zâmbi şi se ridică, îndreptându-se spre bar.

- Ia zi-mi, cum crezi c-o să scurgi informaţia că familia mea e falimentară fără a ajunge tu însuţi în prăpastie?

Se uită peste umăr. Hai să vorbim deschis, da? Tu mă ameninţi cu o dezvăluire - şi, chiar dacă ar fi un pont anonim din partea ta, cum o să te afecteze asta când consiliul o să afle de acest împrumut stabilit între tine şi tata? în momentul de faţă, nu e bine să pariezi pe noi, şi ştiai asta când ai făcut împrumutul. Ai acces la toate informaţiile trustului. Ştiai foarte bine câţi bani erau în conturile noastre.

- Mă gândeam că o să vrei s-o scuteşti pe mama ta de ruşinea de a...

- Mama nu s-a mai dat jos din pat de aproape trei ani. Nu citeşte ziarele, şi singurii ei vizitatori sunt asistentele, iar cele care vor îndrăzni să-i spună ceva vor fi date afară. Ia zi-mi, ai încercat asta şi cu fratele meu? Nu cred c-ai ajuns prea departe.

- Nu am făcut decât să ajut un vechi prieten. însă familia ta nu o să supravieţuiască scandalului, şi probabil ştii că şi contul mamei tale este golit. Are mai puţin de şase milioane în el. Fondul surorii tale nu mai e, iar contul fratelui tău Max e gol. Bunurile lui Edward nu valorează nimic. Iar dacă ai impresia că totul s-a întâmplat din cauza unei gestionări defectuoase din partea noastră, află că tatăl tău a devenit administratorul tuturor conturilor după ce a declarat-o incompetentă pe mama ta. Şi, înainte să mă întrebi de ce i-am permis asta, o să-ţi amintesc că nu suntem administratorii fondurilor familiei tale şi că

ce făcea el se încadra în drepturile lui legale.

Ce perspectivă minunată. Şaizeci şi opt de milioane păruseră o sumă importantă. Apoi acele o sută patruzeci de milioane. Iar acum...

Sute de milioane dispăruseră.

Lane se întoarse cu spatele la Monteverdi când îşi ridică paharul. Nu voia ca bărbatul să vadă că-i tremurau mâinile.

Cele şase milioane din fondul mamei erau o avere pentru majoritatea oamenilor, dar suma ar fi dispărut

în numai trei luni, şi asta doar pe cheltuielile cu casa de la Easterly.

- I-aş fi explicat asta fratelui tău, dar nu era dispus să asculte.

- Te-ai dus mai întâi la el, apoi la Babcock.

- Poţi să mă învinovăţeşti?

- Babcock ţi-a spus unde a pus tata toţi banii? Lane clătină din cap. Nu contează. Dacă ar fi făcut-o, nu ai fi aici.

Mintea lui Lane făcu nişte salturi, apoi bărbatul se uită la sticla de băutură din mână.

Cel puţin, ştia de unde putea să ia nişte bani cash.

- Cât timp o să-mi pot cumpăra cu zece milioane? se auzi spunând.

-Nu ai...

- Taci şi răspunde-mi.

- îţi mai dau o săptămână. Dar am nevoie de un transfer până mâine după-amiază.

- Asta o să reducă datoria la patruzeci şi trei de milioane.^

- Nu. Asta e preţul pentru că mi-am riscat reputaţia pentru familia ta.

Lane se uită peste umăr.

- Ce domn eşti.

Distinsul bărbat dădu din cap.

-Nu e o chestiune personală, domnule Baldwine. Este vorba despre afaceri. Aşa că, din această perspectivă, pot să... amân lucrurile preţ de şapte zile.

- Care era termenul-limită iniţial.

- Situaţia s-a schimbat.

„Bineînţeles", se gândi Lane.

- O să-ţi primeşti banii. Mâine.

-Aş aprecia.

După ce Monteverdi îi spuse unde trebuiau să ajungă fondurile, acesta făcu o plecăciune şi ieşi. în tăcerea care urmă, Lane îşi scoase telefonul.

Ştia de unde să obţină banii, dar avea nevoie de puţin ajutor.

capitolul 14

- Am nevoie să faci asta.

în timp ce Edward ţinea receptorul la ureche, vocea fratelui său, Lane, era sumbră, la fel ca veştile. Totul dispăruse. Conturile fuseseră golite. Generaţii întregi de avere fuseseră dematerializate.

- Edward? Am nevoie să te duci la ea.

Dintr-un anumit motiv, Edward se uită prin bucătărie. Shelby era la aragaz, învârtea ceva într-o oală care mirosea şocant de bine.

- Edward, strigă Lane. Eşti acolo?

O şuviţă de păr îi căzuse lui Shelby din coadă, iar aceasta o dădu după ureche, ca şi cum ar fi enervat-o în timp ce se uita în supă. Tocană. Sos. Orice era.

îşi schimbase blugii, dar nu şi ghetele, cămaşa, dar nu şi haina de lână. Era înfofolită, ca şi cum i-ar fi fost frig.

Când începuse să observe toate aceste detalii la ea?

- Foarte bine, zise Lane. O să mă duc să mă ocup de asta...

- Nu. Edward îşi mută greutatea şi se întoarse dinspre bucătărie. Mă duc să iau cina şi apoi merg.

- Am nevoie de transfer până mâine. Monteverdi mi-a dat datele contului. O să ţi le trimit.

-Nu am telefon mobil. O să-ţi spun unde să trimiţi detaliile.

- Foarte bine. Mai e o chestie. Urmă o pauză. Au găsit ceva. De-al lui tata. Am încercat să te sun mai devreme.

- Serios? A rămas în urmă o bucată din el? Are valoare monetară? Avem nevoie de orice ajutor care ni se oferă.

- De ce ai spune aşa ceva?

- Tocmai mi-ai zis că nu sunt bani nicăieri. E un optimism destul de rezonabil, având în vedere problemele cu bani.

Urmă o lungă perioadă de linişte, apoi Lane îi spuse ce găsiseră. Când Edward nu zise nimic, fratele

lui bombăni:

- Nu pari surprins de nimic.

Privirea lui Edward se îndreptă spre perdelele care erau trase peste ferestre.

-Alo? zise Lane. Ştiai, nu-i aşa? Ştiai că banii nu mai sunt.

- Aveam suspiciunile mele.

- Zi-mi o chestie. Cât era asigurarea lui de viaţă?

- Şaptezeci şi cinci de milioane. Edward se auzi spunând: Asigurare pentru omul-cheie, prin companie. Cel puţin aşa stăteau lucrurile când eram acolo. închid acum. Te sun eu.

Edward închise şi inspiră adânc. Pentru o clipă, căsuţa se învârti cu el, dar se forţă să meargă mai departe.

- Trebuie să plec, zise el.

Shelby se uită peste umăr.

- Unde te duci?

- Trebuie să mă ocup de nişte afaceri.

- Noua iapă despre care le-ai zis lui Moe şi fiului său?

- Da. îmi păstrezi de mâncare? în timp ce ea ridică dintr-o sprânceană, el simţi o durere în mijlocul pieptului, ca şi cum ar fi fost înjunghiat. Te rog.

- O să vii târziu?

- Nu cred.

Edward era aproape de uşă când îşi aminti că nu avea maşină. Pe maşina lui Porsche, care era în garajele din Easterly, se aduna praful.

- Pot să-ţi iau camioneta, te rog? întrebă el.

-Nu te duci cu Moe sau cu Joey? Când el ridică din umeri, Shelby clătină din cap. Nu e automată.

- O să mă descurc. Glezna deja mi-e mai bine.

- Cheia e înăuntru, dar nu cred că...

- Mulţumesc.

Când ieşi şchiopătând din casă, nu avea telefon mobil, nu avea portofel, permis de şofer sau altceva pe numele lui, dar era treaz şi ştia exact unde

mergea.

Vechea camionetă a lui Shelby avea volanul uzat, bordul decolorat şi nişte covoraşe straniu de mici. Dar cauciucurile erau noi, motorul porni fără probleme şi totul era curat lună.

Ajunse pe Route 42 şi se îndreptă spre suburbii. Am- breiajul nu era rigid, dar, chiar şi aşa, îi provocă dureri la gleznă şi genunchi, iar Edward se trezi mergând în mare parte cu viteza a treia. Per total, era amorţit în timp ce conducea. Amorţit emoţional.

După mulţi kilometri, casele începură să fie din ce în ce mai mari, iar pământul începu să arate îngrijit profesionist, ca şi cum ar fi fost un spaţiu interior, nu unul exterior. Erau porţi elegante, ziduri de piatră şi sculpturi pe gazon. Alei lungi şi copaci deosebiţi. Camere de supraveghere. Rolls-Royce-uri şi Bentley-uri pe drum.

Proprietatea familiei lui Sutton Smythe era în sus, pe stânga. Dealul nu era la fel de înalt ca acela pe care fusese ridicată Easterly, iar vila georgiană din cărămidă fusese construită în acest secol, nu în cel trecut, dar suprafaţa era de peste două miii cinci sute de metri pătraţi, iar asta o făcea mai mare decât vechea reşedinţă a lui Edward.

Se apropie de porţi şi coborî geamul manual, apoi se întinse şi apăsă codul. Porţile se deschiseră, iar el îşi continuă drumul, vila dezvăluindu-se în faţa lui. Magnolii încadrau casa la fel ca la Easterly, iar pe proprietate erau şi alţi copaci imenşi. într-o parte era un teren de tenis, ascuns discret în spatele unui gard viu, iar garajele dispăreau în depărtare.

Aleea ajungea în faţa vilei, unde erau parcate un Mercedes C 63 negru, un Camry modest şi două SUV-uri cu geamuri fumurii.

Opri maşina lui Shelby cât de aproape de intrare putu şi apoi şchiopătă spre usa sculptată a casei. După ce bătu, îşi aminti de toate dăţile când mersese acolo îmbrăcat impecabil şi pur şi simplu intrase. Dar relaţia dintre el şi Sutton se schimbase.

Domnul Graham, majordomul familiei Smythe, deschise uşa. în ciuda autocontrolului ireproşabil, făcu ochii mari când îl văzu pe Edward purtând blugi şi cămaşă, nu costum.

- Trebuie s-o văd pe Sutton.
- îmi pare rău, domnule, dar e cu...
- E vorba despre afaceri.

Domnul Graham înclină capul.

- Sigur că da. în salon, vă rog.
- Ştiu cum să ajung acolo.

Edward şchiopătă până acolo, traversând holul şi trecând de un birou, îndreptându-se în direcţia opusă faţă de salonul principal, unde era în desfăşurare o reuniune. Având în vedere SUV-urile parcate în faţă, era posibil ca guvernatorul din Kentucky să fi venit la cină, iar Edward nu putu decât să-şi imagineze ce discuţii aveau loc acolo. Afacerea cu burbon. Poate strângeri de fonduri. Şcoli.

Sutton ştia tot ce se întâmpla în stat.

Poate, într-o zi, avea să intre în cursa pentru marea funcţie.

El clar ar vota-o.

Când ajunse într-o încăpere spaţioasă, se uită în jur şi îşi dădu seama că trecuse mult timp de când fusese în acea cameră. Când intrase ultima oară acolo? Nu-şi putea aminti... în timp ce studie tapetul de mătase de un galben lămâie, draperiile de un verde primăvă- ratic, canapelele cu ciucuri şi tablourile în ulei făcute de Sisley, Manet şi Morisot, ajunse la concluzia că, exact ca hotelurile de lux, casele familiilor de renume aveau câteva elemente comune: nu expuneau artă modernă, totul era perfect armonios şi nepreţuit, totul era pus în ordine, iar puţinele fotografii de familie aveau rame de argint.

- Ce surpriză!

Edward se întoarse şi, pentru o clipă, pur şi simplu rămase locului. Sutton purta o rochie roşie şi avea părul prins în coc. Era dată cu parfumul Must de Cartier, ca de obicei. Dar, mai mult de atât, purta

rubinele pe care i le cumpărase el.

- îmi amintesc de cerceii ăia, zise el încet. Şi de agrafă.

Tânăra îşi duse mâna la ureche.

- încă îmi plac.

- încă ţi se potrivesc.

Van Cleef Arpels, frumuseţi birmane cu diamante, îi cumpărase setul când fusese numită vicepreşedinte la Sutton Distillery.

- Ce ai păţit la gleznă? întrebă ea.

- Dacă e să mă iau după tot roşul, în seara asta vorbeşti despre UC.

- Universitatea din Charlemont. Haide, Eagles! La naiba cu Tigers!

- Burse? Sau o extindere a stadionului Papa John?

- Deci nu vrei să vorbeşti despre şchiopătatul tău.

- Eşti... frumoasă.

Sutton se jucă din nou cu cerceii, mutându-şi greutatea. Rochia era probabil de Calvin Klein, de la *maison de haute couture* - nu părea genul produs în masă. Liniile erau atât de curate, atât de elegante, încât femeia care o purta era în centrul atenţiei, nu mătasea.

- Nu cred că ai venit ca să mă feliciţi.

- Pentru ce? întrebă el.

- Nu contează. De ce eşti aici?

- Am nevoie să-mi dai banii pentru ipoteca aia.

Sutton ridică dintr-o sprânceană.

-Serios? Asta da, schimbare de priorităţi. Ultima oară când ai pomenit despre asta, ai zis să rup hârtiile.

- Am contul pentru transfer.

- Ce s-a schimbat?

- Unde vrei să-ţi trimit datele contului?

Sutton îşi încrucişă braţele la piept şi îl fixă cu privirea.

- Am auzit despre tatăl tău. Azi, la ştiri. Nu ştiam că s-a... îmi pare rău, Edward.

El nu spuse nimic. Nu avea de gând să vorbească despre acea moarte cu nimeni, cu atât mai puţin cu ea. în tăcere, îi studie corpul. îşi aminti cum fusese să o atingă, îşi imagină cum ar fi să se apropie din nou de ea şi să îi miroasă părul, pielea. Numai că, de data asta, ar fi ştiut că era chiar ea.

Dumnezeule, o voia goală şi întinsă în faţa lui, toată numai piele mătăsoasă şi gemete în timp ce o acoperea cu trupul lui.

- Edward?

- O să respecţi contractul? insistă el.

- Uneori, e de ajutor să vorbeşti.

- Atunci, hai să vorbim despre unde poţi trimite acele zece milioane.

în acea clipă, însuşi guvernatorul intră în cameră. Guvernatorul Dagney Boone era, într-adevăr, descendent al originalului Daniel şi avea genul de faţă care ar fi trebuit să fie pe bancnota de douăzeci de dolari. La 47 de ani, avea părul des şi brunet natural, corpul lucrat de ore de tenis şi puterea unui bărbat care tocmai câştigase al doilea mandat cu o majoritate covârşitoare. Fusese căsătorit optsprezece ani cu iubita lui din liceu, avea trei copii şi îşi pierduse soţia în urmă cu patru ani, din cauza cancerului.

De atunci, fusese singur - cel puţin din ce ştia publicul.

Când se uita însă la Sutton, nu o făcea ca un politician. Privirea zăbovea prea mult asupra ei, ca şi cum i-ar fi plăcut ce vedea.

- Deci asta e o întâlnire, zise Edward. Cu poliţia statală pe post de bodyguard. Cât de romantic.

Boone se uită la el, ca şi cum nu l-ar fi recunoscut. Ignoră înţepătura şi se îndreptă spre el, cu mâna întinsă.

- Edward. Nu ştiam că te-ai întors. Condoleanţe pentru moartea tatălui tău.

- Doar o parte din mine s-a întors.

Edward dădu mâna cu el, dar numai pentru că Sutton îl străfulgera cu privirea.

- Felicitări pentru victoria din noiembrie! Din nou.

- Sunt multe de făcut. Guvernatorul se uită la Sutton. îmi pare rău pentru întrerupere, dar angajaţii tăi se întrebau dacă vrei să pună cina pe pauză sau să adauge o farfurie la masă. M-am oferit să aflu personal.

- Nu o să stea...

- Nu stau...

- Ce sincronizare! Guvernatorul zâmbi. Atunci, bine, vă las să vorbiţi. Mă bucur că te-am văzut, Edward.

Edward dădu din cap şi observă modul în care bărbatul o strânse uşor de mână pe Sutton înainte să plece.

- Noul iubit? întrebă el când rămaseră din nou singuri.

- Nu e treaba ta.

-Ăsta nu e un nu.

- Unde vrei să fie trimişi banii?

- De ce nu răspunzi la întrebare...

- Pentru că nu vreau.

- Deci *e* o întâlnire.

Tensiunea dintre ei spori, furia sau ceva erotic umplând particulele care îi separau. Cel puţin din partea lui exista şi o componentă sexuală - şi nu se putea controla. Ochii lui îi studiară rochia, şi, în minte, Edward o dezbrăcă şi o văzu goală, în toată splendoarea ei.

Doar că ea merita pe cineva mai bun. Mai bun decât el. Merita un tip de încredere, ca nemernicul de Dagney, cu tot trecutul lui demn, înfăţişarea de tip drăguţ şi toată puterea pe care o avea. Guvernatorul era genul de bărbat care ar sta alături de ea la toate evenimentele, i-ar trage scaunul, s-ar ridica iute când ea s-ar duce la toaletă ca să se dea cu ruj. I-ar spune

ce avea ea nevoie de audă, dar şi ce voia. Ar ajuta-o în afacere şi cu tatăl ei. Cei doi ar realiza şi lucruri măreţe pentru stat.

Şi da... nemernicul de Dagney cu siguranţă s-ar purta frumos cu ea, în moduri la care Edward nici măcar nu suporta să se gândească.

închise ochii şi inspiră adânc.

- în legătură cu ipoteca... o să respecţi condiţiile? Nu ai nici un motiv să n-o faci. Rata dobânzii e bună şi eşti acoperită.

- Ce te-a făcut să-ţi schimbi părerea?

-Asta e un da?

Sutton ridică unul din umerii ei eleganţi.

-Am făcut înţelegerea cu bună-credinţă şi am banii la dispoziţie.

j Foarte bine.

În timp ce îi spuse calm că Lane urma să îi trimită detaliile, el se gândi la faptul că guvernatorul o aştepta nerăbdător, tentat nu pentru c-ar fi fost o uşuratică, ci pentru că era frumoasă şi deşteaptă. Era imposibil ca un bărbat să nu o observe şi să nu o dorească.

Şi, ce să vezi, Edward fu copleşit de dorinţa de a intra în acea încăpere şi a comite o infracţiune prin lovirea guvernatorului cu o lampă peste cap. Bineînţeles că avea să fie împuşcat în timp ce făcea asta - şi pe bună dreptate -, dar astfel ar fi fost rezolvate mai multe probleme.

- Fondurile vor fi acolo de, zise ea. Până în ora unsprezece.

- Mulţumesc.

- Asta e tot?

- Zece milioane însemnă destul de mult.

Edward o luă spre ieşire, dar apoi se răzgândi şi se duse în faţa lui Sutton.

- Ai grijă cu dragul nostru guvernator. Politicienii nu sunt renumiţi pentru scrupulele lor.

- Şi tu eşti?

Edward îi mângâie buzele cu degetul mare.

- Deloc. Ia spune-mi, o să rămână peste noapte?

Sutton îi dădu mâna la o parte.

- Nu că ar fi treaba ta, dar nu, nu rămâne.

-Cred că vrea să rămână.

- Eşti nebun. încetează!

- Pentru că spun că te consideră atrăgătoare? Cum e asta o insultă?

- Este guvernatorul statului Kentucky.

- Şi ce contează? Tot bărbat e.

Sutton înclină capul şi se uită peste umărul lui.

- Ai obţinut ce ai vrut. Ştii unde e uşa.

Când tânăra îl ocoli, el spuse:

- Când o să încerce să te sărute la sfârşitul petrecerii, aminteşte-ţi că ţi-am zis c-o s-o facă.

- Fii sigur că o să mă gândesc la tine. Dar nu aşa.

- Atunci, imaginează-ţi că sunt eu cel care se apropie de gura ta.

capitolul 15

în timp ce Lane traversa încăperile de la Easterly, în jurul lui era linişte. Era un lucru rar. Când aveai peste şaptezeci de angajaţi şi şase membri ai familiei, mereu era cineva la fiecare etaj.

Acum, chiar şi majordomul englez lipsea, cu toate că acest lucru era mai degrabă de apreciat decât ciudat.

Afară se lăsa noaptea, întunericul cuprinzând uşor pământul, pătând marginile copacilor extraordinari din Charlemont şi apa râului Ohio cu pasteluri gri şi negre.

Lane se uită la propriul telefon şi înjură când văzu că Edward nu îl sunase încă. Ca să se liniştească, ieşi pe terasa care dădea spre grădină şi spre râu. Se duse spre margine, iar pantofii lui scoaseră zgomote

care îl făcură să vrea să înjure.

Părea incredibil că toată măreţia care îl înconjura, florile şi tufişurile îngrijite, statuile vechi, pomii fructiferi în floare, piscina, grandoarea centrului de afaceri, totul era numai piatră solidă. Permanentă. De nezdruncinat.

Se gândi la tot ce era în acea casă. Vechile tablouri în ulei. Covoarele Aubusson şi persane. Candelabrele de cristal Baccarat. Argintăria Tiffany, Christofle sau chiar Paul Revere. Porţelanul Meissen, Limoges şi Sèvres. Seturile de vase Royal Crown Derby şi nenumărate pahare Waterford. Apoi mai erau bijuteriile mamei lui, o colecţie atât de vastă, că era ţinută într-un seif mare cât şifonierele unor oameni.

Toate acele bunuri valorau probabil 70-80 de milioane de dolari. Chiar dublu, dacă luai în consideraţie tablourile. Până la urmă, aveau trei picturi Rembrandt, datorită obsesiei bunicului său pentru acest artist.

Problema? Nimic nu era în bani gheaţă. Şi, înainte să ia acea formă, trebuiau să fie organizate evaluări, estimări, licitaţii, iar totul ar fi fost atât de public. Plus, ar trebui să plătească un procent celor de la Christie's sau Sotheby's. Poate procesul avea să fie mai rapid cu vânzările private, dar şi acelea trebuiau organizate, şi asta dura.

Era ca şi cum ai aduce blocuri de gheaţă la un foc. Ajuta, dar nu îndeajuns de repede.

- Bună.

Se întoarse spre casă.

- Lizzie.

Lane întinse braţele, iar ea veni repede spre el. Pentru o clipă, toată presiunea dispăru. Lizzie era o briză prin părul lui când era cald, uşurarea dulce când punea o greutate jos, expiraţia dinainte să închidă ochii pentru somnul de care avea nevoie cu disperare.

-Vrei să rămâi aici în seara asta? întrebă ea în timp ce-l mângâia pe spate.

- Nu ştiu.

- Putem, dacă vrei. Sau pot să plec eu, ca să ai puţină linişte.

- Nu, vreau să fiu cu tine. în timp ce-şi plimbă mâna pe talia ei, nu voia decât să se apropie. Vino aici.

O luă de mână, o duse în grădina pe care o crease ea, trecând de seră şi ajungând pe drumul pavat care ducea spre piscină. Corpul lui se încălzea şi mai mult în timp ce se apropiau de o casă mică, cu prelate, şezlonguri, bar şi grătar. Piscina era luminată de jos, strălucirea ac- vamarin devenind şi mai puternică odată cu dispariţia ultimelor raze de soare.

Se auzeau greieri, dar era prea devreme pentru licurici. Farmecul nopţii era peste tot însă, o melodie sexuală, ca o siluetă goală, deşi era invizibilă.

în casa de la piscină erau trei camere, fiecare cu propria baie, iar Lane o alese pe prima, pentru că era cea mai mare. O trase pe Lizzie înăuntru şi închise uşa.

Lăsă lumina stinsă. Cu lumina care venea de la piscină, vedea destul de bine.

.Am aşteptat momentul ăsta toată ziua.

în timp ce vorbi, o trase aproape şi o simţi lipită de pieptul lui, şoldurile ei fiind peste ale lui, umerii ei sub mâinile lui.

Gura ei era catifelată şi dulce, şi, în timp ce el o linse, Lizzie îi şopti numele într-un mod care îl făcu să se ducă mult mai departe mult mai repede. Dar erau lucruri pe care trebuia să i le spună. Suspiciuni pe care le avea şi pe care voia să i le împărtăşească. Planuri care trebuiau făcute.

- Lizzie...

Mâinile ei se afundară în părul lui.

-Da?

- Ştiu că nu e momentul potrivit, din atâtea puncte de vedere.

- Putem să ne întoarcem în casă, în camera ta?

Lane se îndepărtă şi începu să se plimbe prin spaţiul
înghesuit. Era ca şi cum cineva încerca să se plimbe într-o sală de sport.

- Vreau să iasă perfect.
- Hai să ne întoarcem.

-Aş vrea să-ţi pot oferi mai multe. Şi o s-o fac, după toate astea. Nu ştiu cum o să arate, dar o să fie ceva în viitor. Era conştient că se plimba şi vorbea cu el însuşi. Poate o să fie ferma din visurile tale. Sau un restaurant. Dar îţi jur că nu o să fie mereu aşa.

Şi avea să fie divorţat. La naiba, poate ar trebui să aştepte?

Doar că se hotărâse. Viaţa i se părea foarte fragilă în acel moment, şi mereu regretase timpul pe care îl pierduseră. Să aştepţi să faci lucrul corect, să faci ce vrei şi ce trebuie pentru tine şi persoana pe care o iubeşti era un lux pentru cei neştiutori, care nu avuseseră tragedii în vieţile lor.

în plus, voia ca viitorul lor departe de Easterly şi de Charlemont să înceapă chiar acolo, chiar în acel moment. Voia ca ea să ştie, la nivel visceral, că era o prioritate pentru el. Chiar şi în situaţia aceea de criză, ea era importantă - şi nu pentru că ar putea reprezenta un bilet spre ieşirea din iad pentru el. Ci pentru că o iubea şi aştepta cu nerăbdare să îşi clădească o viaţă împreună.

Ba chiar era disperat după libertatea pe care încerca so câştige în timpul acelei perioade groaznice.

în timp ce o privi, Lizzie clătină din cap şi îi zâmbi.

- Nu am nevoie decât de tine.
- Dumnezeule, te iubesc! Iar asta ar trebui să fie perfect.

Adică, să se întâmple în alt loc. Cu un inel. Şi şampanie şi un cvartet de viori...

Ba nu, îşi spuse el, în timp ce se concentră asupra lui Lizzie. Ea nu era Chantal. Nu era interesată de lista de invitaţi de la club, doar ca s-o împărtăşească cu prietenele ei în Olimpiada Nunţilor.

Lane se lăsă într-un genunchi, o luă de mâini şi i le sărută. în timp ce ochii lui Lizzie sclipiră, ca şi cum şi-ar fi dat seama ce urma şi nu-i venea să creadă, Lane se trezi zâmbind.

Cine ar fi crezut că acolo avea să se întâmple?

Ei bine, era mai bine decât în faţa Departamentului de Poliţie din Charlemont, cu arme îndreptate în direcţia lor.

-Vrei să te căsătoreşti cu mine? întrebă el.

capitolul 16

Edward o luă spre casă, pe drumurile rurale care treceau pe lângă fermele faimoase de cai din ţinutul Ogden. Farurile de la maşina lui Shelby erau singura sursă de lumină din jur, iar geamul de pe partea lui era lăsat în jos. Aerul era cald şi blând pe faţa lui, şi el inspiră adânc, dar mâinile îi erau strânse pe volan, iar stomacul îi era întors pe dos.

Se tot gândea la Sutton, cu politicianul ei.

Da, din ce ştia el, nemernicul de Dagney putea foarte bine să fie un gentleman. Guvernatorul îi fusese loial soţiei lui şi, spre deosebire de mulţi bărbaţi, după ce devenise văduv, nu alergase cu o puştoaică de douăzeci şi ceva de ani. În schimb, se concentrase pe copiii lui şi pe stat.

Nu aveai de ce să nu crezi că totul era adevărat, deoarece, dacă ar fi fost ceva în neregulă, ziarele sau numeroşii rivali ai bărbatului ar fi pomenit despre asta în timpul campaniilor.

Deci se părea că era, într-adevăr, un gentleman. Dar asta nu însemna că era mort de la gât în jos. La naiba, un bărbat trebuia să fie nebun ca să nu vadă femeia din Sutton. Iar faptul că valora miliarde de dolari nu strica.

Deşi ar fi fost o partidă excelentă chiar şi fără nici un ban. Era echilibrată. Distractivă. Pasională. Jucăuşă, dulce şi deşteaptă. Şi, în acelaşi timp, te făcea să-ţi simţi tot testosteronul din corp.

Dar se înşela în legătură cu un lucru. Acel bărbat, fie că era el guvernator sau nu, avea să-şi încerce norocul cu ea în acea seară.

Nemernicul de...

Cel mai patetic lucru era însă că nu îl deranja cu adevărat nimic ce ţinea de guvernator, ci reacţia lui Sutton. Oricât ura să recunoască asta, acesta era adevăratul motiv pentru care se tot învârtea în cerc.

Ideea era că nemernicul de Dagney era un bărbat incredibil, demn de ea în prea multe moduri ca să le poată enumera. Iar ea avea să-şi dea seama de asta. Edward nu putea să facă nimic în privinţa asta.

Sau nu ar fi trebuit să facă, pentru numele lui Dumnezeu! Ce era în neregulă cu el? De ce ar fi vrut să o facă să evite o relaţie potenţial fericită, sănătoasă, care s-o împlinească?

„Pentru că o vreau pentru mine."

în timp ce vocea lui interioară îi acapară atenţia, singurul lucru care îl opri să intre într-un copac era că nu voia să strice maşina lui Shelby.

Aşa că se mulţumi să lovească volanul de câteva ori şi să înjure.

Peste mulţi, mulţi kilometri, când Edward se hotărî, în sfârşit, să se ducă la Red Black, în loc să conducă în neştire ca un puşti de şaisprezece ani a cărui iubită majoretă se ducea la bal cu alt jucător de fotbal, îşi dădu seama că folosise jumătate din benzina lui Shelby. Se opri la o benzinărie, luă una dintre cele trei pompe şi îşi căută cartea de credit. Nu avea portofelul la el.

înjură şi apoi se întoarse la intrarea principală din Red Black. Nu se simţea mai bine, dar nu era o soluţie să conducă toată noaptea şi să îi golească rezervorul lui Shelby. Nu avea să se aleagă decât cu nevoia de a face autostopul şi cu o conversaţie jenantă când ea şi Moe şi/sau Joey trebuiau să se ducă să-i aducă acasă maşina rămasă fără combustibil.

După ce parcă, Edward luă cheile, apoi se întoarse pentru a închide geamul. Când deschise uşa de la casă, se aşteptă să fie goală.

însă Shelby adormise pe scaunul lui, cu picioarele strânse la piept şi capul într-o parte. Se uită dincolo de ea şi văzu că bucătăria fusese curăţată - şi era sigur că în frigider îl aştepta o porţie de tocană.

închise uşa încet.

- Shelby?

Tânăra se trezi şi sări de pe scaun, cu o uşurinţă pe care el o invidie. Coada ei ajunsese într-o parte, iar Shelby îşi desfăcu părul.

Era mai lung decât îşi imaginase Edward. Şi mai blond.

- Cât e ceasul? întrebă ea în timp ce-şi prindea părul din nou.

- Nouă.

- Iapa nu vine acum, nu?

-Nu.

- Ţi-am lăsat o porţie în frigider.

-Ştiu. Se trezi analizându-i mişcările. Totul, de la

mişcarea subtilă a picioarelor la felul în care îşi dădea şuviţele rebele după ureche. Ştiu că mi-ai lăsat, mulţumesc mult.

- Atunci, ne vedem dimineaţă.

Când trecu pe lângă el, Edward o luă de braţ.

- Nu pleca.

Shelby nu îl privi. Ochii ei rămaseră aţintiţi asupra podelei, însă începu să respire mai repede, iar Edward ştiu care avea să fie răspunsul.

- Stai cu mine în seara asta, se auzi spunând. Nu pentru sex. Doar... stai cu mine.

Shelby nu se mişcă mult timp, dar, într-un final, îl luă de mână, iar el o urmă în dormitorul slab luminat. Lumina de la grajduri se strecura înăuntru, prin perdele, aruncând umbre asupra biroului simplu şi asupra patului mare, dar modest, care nici măcar nu avea tăblie.

Nici măcar nu ştia sigur dacă erau cearceafuri sub pătură.

Dormise destul de mult pe scaun de când se mutase. Sau, mai degrabă, leşinase pe afurisitul de scaun.

Edward se duse la baie şi se spălă pe dinţi. Când ieşi, ea dăduse pătura la o parte.

- Le-am spălat ieri, zise ea, în timp ce se apropie de cealaltă parte a patului. Nu eram sigură dacă dormi aici sau nu.

- Nu ar trebui să ai grijă de mine.

- Ştiu.

Shelby se băgă prima în pat, complet îmbrăcată, iar Edward îi invidie din nou mişcările uşoare, picioarele întinse fără să scoate zgomot, spatele care se îndreptă fără probleme. Călătoria lui spre orizontală era presărată cu mormăieli şi înjurături, iar, când capul îi ajunse în sfârşit pe perna subţire, trebui să-şi tragă sufletul.

Shelby se întoarse spre el, iar mâna ei se plimbă pe abdomenul lui. Edward se încordă, chiar dacă avea un tricou pe el şi o bluză groasă.

- Ţi-e frig, zise ea.

- Da? Edward îşi întoarse capul într-o parte, ca s-o privească. Cred că ai dreptate.

Shelby îl sărută, apoi se retrase şi zise:

- Nu trebuie s-o spui.

- Nu îmi datorezi nimic, cu excepţia acestui loc de muncă, şi nu am nevoie de nimic de la tine în afară de asta.

Bărbatul mormăi în timp ce-şi ridică braţul ca să-şi plimbe degetele peste faţa şi gâtul ei. îşi dădu seama că se bucură că era întuneric.

- Nu am nimic de dat nimănui, iar tu eşti prima persoană care mă face să regret asta. Aş vrea ca lucrurile să fi fost diferite.

Edward îi luă mâna aspră şi o aşeză în centrul pieptului său.

- Mi-e frig.

- Ştiu. Şi mai ştiu ceva despre tine. Am lucrat cu animale toată viaţa mea. Nu mă aştept ca un cal să fie mai mult sau mai puţin decât e, şi nu e nici un motiv pentru care lucrurile să stea altfel cu oamenii.

Era cel mai ciudat lucru. De când fusese răpit dintr-un hotel din America de Sud, simţise presiune în tot corpul. Mai întâi, de la teroare. Apoi, după salvare, corpul lui nu funcţionase bine din multe puncte de vedere, şi se luptase şi ca mintea să nu se autosaboteze.

- Simt că te uiţi la mine, zise el încet.

- Pentru că asta şi fac - şi e în regulă. Aşa cum am zis, nu-mi datorezi nimic. Nu aştept nimic de la tine.

Dintr-un motiv anume, Edward se gândi la Joey, fiul lui Moe Brown. Era un puşti chipeş, de vârsta ei. Era grozav în preajma cailor, un om bun şi isteţ.

Shelby as fi trebuit să-şi petreacă nopţile cu cineva ca el.

- Atunci, de ce faci asta?

-Asta e decizia mea, nu? Alegerea mea, pe care nu

trebuie s-o explic nimănui, nici măcar ţie.

Declaraţia ei clară, cuplată cu ideea că era acceptat exact aşa cum era, provocă o deblocare stranie şi misterioasă în el.

Cu cât stătea mai mult lângă Shelby, cu atât corpul lui se relaxa. Sau poate sufletul lui făcea asta. Shelby era singura persoană care nu îl compara cu ce fusese. Nu avea un trecut cu el, pe care să-l jelească. Nu se aştepta ca el să triumfe asupra tragediei, să se alăture companiei, să îşi conducă familia.

Era un cal care îşi revenea după o rană. Era afară, pe păşune, expus forţelor naturii, iar ea era dispusă să îl hrănească şi să-l îngrijească. Probabil pentru că era singurul lucru pe care Shelby ştia să-l facă atunci când se confrunta cu suferinţa.

Expiraţia pe care o eliberă dură ani întregi ca să fie dusă la capăt. Edward nu-şi dăduse seama de greutatea pe care o avea în el sau de resentimentul pe care îl avea faţă de toţi cei care făcuseră parte din vechea lui viaţă. Adevărul era că îi ura pe toţi, pe toţi cei care îl priveau cu milă, şoc şi tristeţe. Voia să ţipe la ei că nu se oferise voluntar pentru ce i se întâmplase, pentru cum arăta sau pentru cum ajunsese şi că tragedia lui nu era treaba lor.

Aveau impresia că era greu să se uite la el? La naiba cu asta! El trebuia să trăiască cu acea dificultate.

Dar mai făcuse un ultim lucru pentru familia lui, un ultim gest ca să echilibreze balanţa, iar acum terminase cu toată drama. O ura şi pe Sutton, cu toate că ea nu avea nici o vină.

Shelby însă... Shelby era liberă de toate astea. Era curată, ferită de contaminarea lor. Era aerul proaspăt într-o ghenă. Era o priveliște în ceea ce altfel era o temniţă fără ferestre.

Edward mormăi în timp ce se ridică într-un umăr şi o sărută. Sub buzele lui, gura ei era deschisă şi sinceră, exact ca ea. El se întări imediat.

Însă, în loc să încerce să îi i se strecoare sub tricou şi în pantaloni, se retrase şi o strânse la piept.

- Mulţumesc, şopti el.
- Pentru ce?

Edward clătină din cap, apoi închise ochii.

Pentru prima oară în ce i se păruse o eternitate, adormi... fără ajutorul alcoolului.

- Căsătorie, deci?

în timp ce Lizzie stătea în picioare, în faţa lui Lane, zâmbi atât de tare, că obrajii începură să o doară, şi îi cuprinse chipul în palme. Dumnezeule, cât de chipeş era! Atât de zguduitor de atrăgător, chiar şi cu cearcăne şi neras.

- îmi ceri să mă căsătoresc cu tine? se auzi Lizzie întrebând.

Şi, da, nu prea avea aer.

El încuviinţă.

-Şi permite-mi să-ţi spun, zâmbetul tău din clipa asta este unic.

-Ştii, zise ea în timp ce-şi plimbă mâinile prin părul lui, nu sunt una dintre femeile alea care-şi plănuiau nunta la cinci ani.

- Asta nu e o surpriză.

-Nici măcar nu sunt sigură că vreau să port o rochie de mireasă şi nu vreau ceremonia într-o biserică.

- Sunt ateu, deci îmi convine.
- Cu cât mai mică va fi ceremonia, cu atât mai bine. Ultimul lucru care mă interesează este un mare eveniment social.

Lane îşi plimbă degetele pe partea din spate a picioarelor ei, excitându-o.

-Am înţeles.

-Şi divorţul tău...

- E mai degrabă o anulare, şi Samuel T. se ocupă de asta.

-Bun...

Lane ridică două degete, ca la scoală, iar ea spuse:

-Da?

- Âsta e un da?

Lizzie se aplecă şi îşi lipi buzele de ale lui.

- Absolut.

Apoi el o ridică, o aşeză pe şezlong, corpul lui fiind greu şi cald peste ale ei, şi începură să se sărute pasional, să râdă şi apoi să se sărute din nou. Apoi ea era goală, şi el la fel.

Lizzie îi şopti numele în timp ce el o pătrunse. Dumnezeule, cât de priceput era! O penetră încet şi adânc, o întinse, o domină. Niciodată nu îi spusese cât de mult îi plăcea să îl simtă peste ea, cât adora momentele când el o lua de încheieturi şi o ţinea, cum momentele în care el era lacom şi puţin dur o excitau.

Dar el ştia toate astea.

Lane ştia totul, iar cererea lui în căsătorie fusese perfectă. Nimic care să epateze - iar ea oricum nu voia un diamant mare de la el. Nu avea nevoie decât de el. Nu voia decât ca ei doi să fie împreună.

Aşa că, din punctul ei de vedere, începură logodna cu dreptul.

Da, Lane era înconjurat de haos. Da, nu avea cum să ştie ce urma să se întâmple. Şi, nu, majoritatea femeilor raţionale nu s-ar fi complicat cu o persoană care avea trecutul lui - nici măcar oportunistele.

Dar dragostea avea un mod ciudat de a-ţi da încredere în persoana care te iubea. Iar, în viaţă, nimic nu era garantat, nici bogăţia, nici sănătatea. La finalul zilei, trebuia să te laşi să cazi, şi cel mai bun loc unde puteai ateriza era în braţele unui bărbat.

în timp ce plăcerea o străbătu, Lizzie îi strigă numele şi simţi cum capul lui căzu peste gâtul ei, în timp ce Lane blestemă şi termină adânc în ea. Cât de frumos! Mai ales când el o îmbrăţişă după.

- Dumnezeule, te iubesc, îi şopti el la ureche. Eşti singurul lucru care are sens în momentul de faţă.

- Nu mi-e frică, şopti ea. O să rezolvăm totul. Cumva. Şi o să fim bine. Asta e tot ce contează pentru mine.

Lane se dădu mai în spate, iar ochii lui albaştri erau ca în romanele de dragoste: plini de respect, de sinceritate şi de dragoste.

- O să-ţi iau un inel.

- Nu vreau unul. îi mângâie din nou părul. Nu-mi place să port nimic pe degete sau la încheieturi. Nu având în vedere meseria mea.

- Deci un ceas cu diamante e exclus.

-Cu siguranţă...

Telefonul lui sună, iar Lane clătină din cap.

- Nu-mi pasă cine e. Nu o să...

- Probabil ar trebui să...

Lane rezolvă problema sărutând-o, iar corpul lui începu să se mişte din nou. Lizzie îl urmă. Erau multe lucruri mult mai rele decât să faci dragoste cu logodnicul tău într-o noapte caldă.

Problema urma să fie acolo când aveau să termine. Acea mică bucată de rai era numai pentru ei doi.

O petrecere la care nu mai era invitat nimeni altcineva.

capitolul 17

Până terminară crema de zahăr ars, lui Sutton îi venea să urle. Nu din cauza conversaţiei. Guvernatorul Dagney Boone şi Thomas Georgetow, preşedintele Universităţii din Charlemont, erau o companie excelentă. Doi dintre cei mai puternici bărbaţi din stat se tachinau, ca doi prieteni vechi ce erau. Şi ceilalţi invitaţi aflaţi la masă erau minunaţi: Beryline, soţia lui Georgetow, era la fel de sudistă şi de minunată ca un ceai dulce într-o după-amiază fierbinte, iar preotul şi doamna Nyce, liderii celei mai mari comunităţi baptiste din stat, erau solizi precum granitul şi te binedispuneau ca o rază de soare.

în orice alte circumstanţe, s-ar fi bucurat de acea

seară, care avea şi un scop ascuns, dar toţi erau oameni buni, iar bucătarul familiei se întrecuse pe sine.

însă Edward reuşise s-o strice. Dacă bărbatul ar fi stat treaz nopţile, gândindu-se la moduri prin care să o scoată din sărite, nici c-ar fi putut să facă o treabă mai bună.

Dagney nu era interesat de ea. Ce nebunie!

- Deci... Guvernatorul se rezemă de spătarul scaunului aflat în dreapta lui Sutton. Cred că ar trebui să-i mulţumim toţi domnişoarei Smythe pentru ospitalitate.

în timp ce ceştile de cafea se ridicară, Sutton clătină din cap.

- A fost plăcerea mea.

- Ba nu, a noastră.

Guvernatorul îi zâmbi, iar Sutton auzi vocea lui Edward în mintea ei. Asta duse la alte lucruri, la alte amintiri. Legate îndeosebi de ultima dată când se duseseră să-l vadă şi făcuseră...

- I-am simţit lipsa tatălui tău în seara asta, spuse guvernatorul.

- Da, cum e? întrebă reverendul Nyce.

Sutton inspiră adânc.

- O să aflaţi detaliile mâine, dar se retrage. Eu o să-l înlocuiesc.

Urmă o clipă de tăcere, după care Dagney spuse:

- Felicitări şi condoleanţe în acelaşi timp.

- Mulţumesc. Este o perioadă complicată din punct de vedere personal, dar, profesional, ştiu exact ce fac.

-Sutton Distillery Corporation nici că ar putea fi pe mâini mai bune. Guvernatorul îi zâmbi şi toastă în cinstea ei cu cafeaua lui decafeinizată. Aştept cu nerăbdare să-ţi prezint câteva dintre noile noastre propuneri legate de codul fiscal. Eşti unul dintre cei mai mari angajatori din stat.

Era ciudat, dar simţea cum oamenii de la masă, inclusiv guvernatorul, o priveau altfel. Simţise asta

prima oară la întâlnirea comitetului din acea dimineaţă, iar apoi când interacţionase cu personalul din funcţii de conducere, pe parcursul zilei. Se numea puterea funcţiei, iar acum, când torţa îi era înmânată, simţea cum tot respectul câştigat de tatăl ei se transferase la ea prin intermediul promovării.

- De asta v-am rugat să veniţi, zise ea.

-Aş fi fost fericit să vin şi numai pentru desert, comentă reverendul Nyce în timp ce arătă spre farfuria lui curată. Din punctul meu de vedere, acesta a fost dovada existenţei lui Dumnezeu.

-Amin, interveni Georgetow. Eu aş mai cere...

- Dar l-aş pâri doctorului, termină Beryline pentru el.

- Ea e conştiinţa mea.

Sutton aşteptă ca râsul să se potolească, apoi se trezi luptându-se cu lacrimile. în cele din urmă, îşi reveni.

- Tata înseamnă totul pentru mine. Se uită în sus, la portretul lui, atârnat de perete în cealaltă parte a camerei. Şi am căutat un mod semnificativ de a-i recunoaşte contribuţiile aduse acestui stat şi acestei comunităţi din Charlemont. M-am gândit mult şi aş vrea să dotez o catedră de la Universitatea din Charlemont în numele lui. Am un cec de cinci milioane de dolari pentru asta şi sunt pregătită să îl dăruiesc în această seară.

Preşedintele scoase un sunet ce îi trăda şocul - şi pe bună dreptate. Sutton ştia foarte bine că asemenea cadouri consistente nu erau lucruri pe care universitatea să le primească în mod normal, şi cu siguranţă nu veneau fără multe eforturi din partea acesteia. Iar ea pur şi simplu îi arunca cecul în poală. După desertul lui preferat.

Georgetow se rezemă de spătar.

-Sunt... Habar n-aveam. Mulţumesc. Universitatea îţi mulţumeşte pentru asta, şi o să fie o onoare ca numele lui să fie asociat în continuare cu şcoala.

Ceva asemănător avea să se întâmple şi la

Universitatea din Kentucky, însă Sutton nu avea de gând să vorbească despre asta la acea cină. Ea şi familia ei erau fanii Universităţii din Kentucky când venea vorba despre baschet, însă nu se vorbea despre asta în preajma lui Georgetow.

Sutton se uită la reverendul Nyce.

- Tata nu este un bărbat religios, dar te respectă aşa cum nu mai respectă pe nici un alt om al lui Dumnezeu din acest stat. Aş vrea să finanţez un fond de burse pentru studenţii afro-americani în numele lui, care să fie administrat de tine. O să acopere taxa şi materialele necesare oricărei şcoli de stat din Kentucky. În glumă, ridică mâna spre Georgetow. Şi, da, asta include şi Universitatea din Kentucky. Avem nevoie de mai mulţi muncitori pricepuţi în statul ăsta, care să vrea să-şi consolideze şi să-şi păstreze carierele aici. în plus, tata şi-a luat de mult angajamentul faţă de cei nevoiaşi, mai ales faţă de cei din West End. Chestia asta o să-i ajute.

Reverendul Nyce se întinse şi o luă de mână.

- Fiii şi fiicele comunităţii baptiste vă mulţumesc ţie şi familiei tale pentru generozitate. O să mă asigur că această oportunitate este administrată cum trebuie în numele tatălui tău.

Sutton îl strânse de mână.

- Ştiu.

- Mai întâi, trimite-i la noi, glumi Georgetow. Doar tu şi soţia ta sunteţi amândoi absolvenţi.

Reverendul ridică uşor ceaşca de cafea.

- Asta se înţelege de la sine. Roşul este culoarea mea.

- Băieţi, sunteţi în companie mixtă aici. Sutton se întoarse spre guvernator. Iar, în cele din urmă, aş vrea să fac un cadou statului, în numele tatălui meu.

Dagney zâmbi.

- O să accept orice...

- Am cumpărat treizeci de mii de acri în estul

statului Kentucky, în după-amiaza asta.

Guvernatorul se încordă.

-Tu.... tu ai făcut asta.

- Patru lanţuri muntoase. Patru lanţuri muntoase minunate....

- Care erau pe punctul de a fi exploatate minier.

-Aş vrea să dăruiesc statului acel pământ, în numele tatălui meu, iar acolo să fie un parc ce va rămâne mereu sălbatic.

Dagney se uită la masă pentru o clipă.

-Asta e...

-Tata a vânat toată viaţa lui. Căprioare. Porumbei. Raţe. Cel mai mult îi plăcea să iasă în natură. Chiar şi acum am în congelator vânat adus de el, iar eu am crescut mâncând ce obţinea el. Nu mai poate... nu mai e capabil să facă asta, dar te asigur că inima lui e în continuare în acele păduri.

Exploatarea minieră de suprafaţă era un mod eficient şi economic de a accesa cărbunele găsit peste tot prin dealurile din est. Iar industria cărbunelui angaja mulţi oameni din zone atât de sărace, că familiile făceau foamea iarna şi nu aveau parte de îngrijirea necesară. Sutton înţelegea acea realitate. Industria cărbunelui era o problemă complicată, ce nu putea fi etichetată doar ca rea. Dar tatăl ei iubea acel pământ, şi, cumpărând acei patru munţi, Sutton se asigura că aveau să rămână neatinşi, cum fuseseră milenii întregi.

Negociase luni întregi cu cele şapte familii care deţineau pământul, iar milioanele pe care li le oferise nu se comparau cu ce oferiseră companiile de cărbune. Dar proprietarii doriseră exact ce le promisese să le ofere în afară de bani - şi ea se ţinea de cuvânt chiar în acel moment.

Mereu sălbatici. Mereu cum îi lăsase Dumnezeu, după cum ar spune Reynolds.

- Aşadar, zise ea cu zâmbetul pe buze, crezi că statul o să plătească pentru o placă dacă îi dau toţi

acei acri?

Dagney se aplecă spre ea şi o atinse pe braţ.

- Da, cred că se poate aranja.

Pentru o clipă, Sutton putu să jure că privirea lui se oprise asupra buzelor ei, dar se gândi că-şi imaginase asta.

„La naiba cu tine, Edward."

Petrecerea se termină la scurt timp după aceea. Georgetow plecă de acolo cu cecul de cinci milioane de dolari în buzunar, iar reverendul - cu o întâlnire stabilită cu avocaţii ei.

Dagney rămase în urmă în timp ce restul se urcaseră în maşini şi plecaseră.

- Deci, zise ea când se întoarse spre el, după seara asta, o să fie greu pentru mine să fac ceva şi mai măreţ.

- Familia ta a fost mereu generoasă, atât aici, în Charlemont, cât şi în întregul stat.

Sutton se uită cum ultimul set de stopuri dispăru după deal.

- Nu voiam să fie ceva grandios. Nu în cazul ăsta. Doar că am o grămadă de... emoţii... şi trebuie să fac ceva cu ele. Nu pot să le ţin înăuntru şi nu prea am ce să spun despre ele, pentru că sunt copleşitoare... Sunt prea multe aici, zise ea în timp ce-şi atinse pieptul.

- Ştiu exact cum e. Faţa lui Dagney se încordă. Am mers şi eu pe drumul ăla.

- Tata nu a murit încă, dar simt că-l pierd, puţin câte puţin. Se concentră pe vârfurile pomilor din depărtare, privind locul în care ramurile se întâlneau cu întunericul catifelat al cerului nopţii. Când îl văd dispărând puţin câte puţin în fiecare zi, nu mai e vorba numai despre suferinţa actuală - e un avertisment al durerii care va veni când o să moară, şi urăsc asta. Cu toate astea, fiecare moment cu el contează mai mult acum. E cât de bine poate să fie în acest moment.

Dagney închise ochii.

- Da, îmi amintesc cum e. îmi pare aşa rău.

- Nu am vrut să vorbesc atâta despre asta, zise ea, dorindu-şi să nu fi fost aşa vulnerabilă.

- Vorbeşte cât vrei. Uneori, e singurul mod prin care poţi să rămâi întreg. Să fii persoana care rămâne în urmă e un iad aparte.

Sutton se uită la el.

- Tata e tot ce am.

- Nu eşti singură. Asta dacă nu vrei să fii.

- Oricum... Sutton îşi aranjă părul şi speră că râsul ei nu sună atât de ciudat pe cât i se păru ei. Data viitoare, o să ai parte numai de cină.

- Şi când o să fie asta? întrebă el încet. Nu mă deranjează să fiu răbdător, dar sper că nu va trebui să aştept prea mult.

Sutton ridică dint-o sprânceană.

- Mă inviţi la o întâlnire?

- Da, asta fac. în timp ce ea îşi mută privirea, Dagney râse. E prea mult? îmi pare rău...

-Nu, eu... nu, doar că....

- Da, mă tem că intenţiile mele sunt onorabile, dar nu neapărat platonice.

„La naiba cu tine, Edward!“

Dintr-odată, Sutton deveni conştientă de cei trei poliţişti care stăteau, discret, la câţiva metri depărtare. Precum şi de faptul că roşise.

- Nu am vrut să complic lucrurile, zise Dagney în timp ce o luă de mână. Dacă am îngreunat situaţia, putem să uităm că am întrecut acea linie.

- Eu...

- O să uităm pur şi simplu de asta, da? zise guvernatorul, fără nici o urmă de frustrare. O s-o pun la capitolul experienţă şi o să merg mai departe.

- Experienţă?

- Nu am invitat în oraş multe femei de când a murit Marilyn. Ştii, din punct de vedere statistic, asta creşte şansele ca la un moment dat să primesc un „da“, şi, cum sunt un optimist, cu asta o să rămân

după această seară. Cu asta şi cu cei patru munţi.

Sutton râse.

- Deci te-a mai refuzat cineva? Mi se pare greu de crezut.

- Ei bine, eşti prima pe care am întrebat-o. Dar, aşa cum am mai spus, am scăpat de o respingere şi am supravieţuit să duc povestea mai departe. Bărbatul zâmbi şi o mângâie pe faţă. Ai rămas cu gura căscată.

- Sunt pur şi simplu surprinsă. Ea râse. Că sunt prima ta... La naiba!

Guvernatorul râse şi el, apoi deveni serios.

- A fost atât de greu când am pierdut-o pe Marilyn, şi a trecut mult timp de când mi-a mai atras cineva atenţia. Şi, chiar dacă asta nu o să mă facă să par un armăsar, mi-a luat două luni ca să-mi fac curaj să te invit.

- Două *luni*[1].

- îţi aminteşti când te-am văzut la clădirea Capitoliu- lui, în martie? Atunci m-am hotărât că o să te invit la o întâlnire. Apoi mi s-a făcut frică. Dar m-ai invitat aici în seara asta, şi m-am gândit să profit de ocazie. Să nu te simţi prost însă, sunt băiat mare, pot să...

- Sunt îndrăgostită de altcineva, îl întrerupse ea.

Guvernatorul se dădu în spate, apoi zise încet:

- îmi pare rău, nu ştiam că eşti cu cineva. Niciodată nu ţi-aş fi desconsiderat relaţia...

- Nu suntem împreună, zise ea, fluturând din mână. Nu e nici o relaţie, nu e ceva care să aibă sens.

- Ei bine... Dagney o privi în ochi. în cazul ăsta, Edward Baldwine e un prost.

Sutton vru să nege totul, dar guvernatorul nu era un om prost.

- Nu se întâmplă nimic între noi, şi cred că încă am nevoie de timp ca să procesez asta. Şi, de asemenea, din cauza noii mele funcţii, nu e un moment prea bun pentru mine.

- Cu riscul de a părea îndrăzneţ, vreau doar să spun că, pe viitor, sunt dispus să-ţi ofer consolare. Bărbatul râse. Da, sună disperat, dar mi-am ieşit din mână cu toate astea, iar tu eşti o femeie foarte deşteaptă, foarte frumoasă, care merită un bărbat bun.

- îmi pare rău.

- Şi mie. Bărbatul întinse mâna. Dar cel puţin o să ne vedem des, având în vedere noua ta funcţie.

- Da, aşa e. Sutton nu dădu mâna cu el, ci făcu un pas în faţă şi îl luă în braţe. Şi aştept cu nerăbdare asta.

El o ţinu puţin, apoi îi dădu drumul.

- Băieţi? Să mergem!

Poliţia îl escortă la două SUV-uri negre şi, peste o clipă, se formă convoiul, doi poliţişti pe motociclete aşezându-se la locurile lor.

Tristeţea o învălui, făcând aerul nopţii să pară, dintr-odată, rece.

- La naiba cu tine, Edward, îi şopti ea vântului.

capitolul 18

în dimineaţa următoare, Lane ieşi binedispus din dormitorul lui de la Easterly. Dar starea dispăru când ajunse pe hol şi văzu bagaje în faţa camerei bunicului său.

- Ba nu, în nici un caz nu o să faci asta. Se îndreptă spre valize şi nu se sinchisi să bată la uşa parţial deschisă. Jeff, nu pleci.

Vechiul lui coleg de cameră ridică privirea din grămada de hârtii de pe vechiul birou.

-Trebuie să mă întorc la New York, amice...

-Am nevoie de tine...

-... dar m-am asigurat că am pregătit totul pentru FBI.

Bărbatul arătă spre diverse hârtii şi ridică un stick.

-Am făcut un sumar cu...

- îţi dai seama că te simţi mizerabil pe Wall Street.

- Retragerile pe care le-am găsit. Totul e aici. Nu trebuie decât să le dai stick-ul ăsta, şi vor şti ce să facă. Dacă au întrebări, pot să mă sune. O să-mi îas cartea de vizită şi numărul de mobil.

-Trebuie să rămâi.

Jeff înjură şi se frecă la ochi.

- Lane, nu sunt un talisman magic care o să facă totul să dispară. Nici măcar nu sunt cel mai bun om

pentru genul ăsta de lucruri. în plus, nu am un rol oficial în companie sau autoritate legală.

- Am încredere în tine.

-Am deja un loc de muncă.

- Pe care-l urăşti.

- Fără supărare, dar cecurile mele sunt imense.

-Ai mai mulţi bani decât îţi trebuie. Chiar dacă locuieşti într-un apartament modest din centru, ai strâns o avere.

- Dar eu nu fac lucruri stupide, cum ar fi să renunţ la locul de muncă perfect...

-Unul mizerabil.

-... pentru un haos similar unui incendiu de pădure.

- Ei bine, cel puţin o să-ţi fie cald. Şi putem că frigem bezele. Ce zici?

Jeff izbucni în râd.

-Lane.

-Jeff.

Prietenul lui îşi încrucişă braţele la piept şi îşi împinse ochelarii mai sus pe nas. În cămaşa lui albă cu nasturi şi în pantalonii negri, părea pregătit să se ducă la birou imediat ce ateriza pe aeroportul din Teterboro, New Jersey.

- Ia zi-mi ceva, spuse el.

- Nu, nu ştiu rădăcina de la nimic. Nu pot să fac treaba aia cu pi la puterea nu ştiu cât, şi, dacă mă întrebi de ce cântă păsările din colivii, în momentul de faţă simt că o fac pentru că au o armă la cap.

- De ce nu i-ai sunat încă pe agenţi?

Lane se duse spre ferestrele care dădeau spre grădinile laterale şi râu. Jos, în soarele dimineţii, râul Ohio era superb, un drum strălucitor spre districtul de afaceri din Charlemont, ca şi cum acele clădiri de sticlă şi oţel ar fi fost un miraj.

-S-au comis infracţiuni, Lane. Protejezi cumva amintirea tatălui tău?

- Nu, în nici un caz.

- Atunci, dă-mi un pont.

- Suntem o corporaţie privată. Dacă a fost un

abuz, noi suntem cei afectaţi. Banii noştri au fost cei pierduţi, nu cei ai miilor de acţionari. Nu e problema sau grija nimănui altcuiva.

- Glumeşti, nu? Vechiul lui coleg de cameră îl privi ca şi cum i-ar fi crescut un corn din frunte. Au fost încălcate legi pentru că au fost împărtăşite informaţii cu avocatul statal şi cu Fiscul, şi am găsit discrepanţe între ele. Ai putea fi acuzat de complicitate, Lane. La naiba, şi eu aş putea fi, acum, că ştiu ce ştiu.

Lane se uită peste umăr.

- De asta pleci?
- Poate.
- Dacă ţi-aş spune că te pot proteja?

Jeff îşi dădu ochii peste cap şi se îndreptă spre o geantă de pe pat, pe care o închise, apoi clătină din cap.

-Voi, nemernicii cu titlu, credeţi că lumea se învârte în jurul vostru. Că regulile sunt diferite doar pentru că aveţi un arbore genealogic şi nişte bani.

-Ţine minte că banii nu mai sunt.

- Fie suni la autorităţi, fie voi fi nevoit s-o fac eu. Te iubesc ca pe un frate, dar nu sunt dispus să merg la închisoare pentru tine...

- Aici, lucrurile sunt aranjate.

Jeff se îndreptă şi întoarse capul. Deschise gura, apoi o închise.

- Vorbeşti ca un mafiot.

Lane ridică din umeri.

-Aşa stau lucrurile. Dar, când spun că pot să te protejez, mă refer şi împotriva guvernului.

- Eşti nebun.

Lane pur şi simplu se uită la prietenul lui. Cu cât îl fixa mai mult cu privirea, cu atât Jeff devenea mai palid.

După o clipă, acesta se aşeză pe pat şi îşi puse mâinile pe genunchi. Se uită prin camera elegantă şi spuse cu glas scăzut:

- La naiba!

- Dacă stai aici şi afli tot ce s-a întâmplat, pot să mă ocup de situaţie în mod privat. Ăsta e drumul pe care o s-o iau.
- Şi dacă nu o s-o fac?
- O să stai.

-Asta e o ameninţare?

- Bineînţeles că nu. Eşti unul dintre cei mai vechi prieteni ai mei.

Dar amândoi ştiau adevărul. Bărbatul ştia prea multe acum ca să plece.

- Iisuse! Jeff îşi duse mâna la tâmplă, ca şi cum capul i-ar fi zvâcnit. Dacă aş fi ştiut ce gaură de şarpe e asta, nu aş fi venit aici.

- O să mă ocup de tine. Cu bani sau nu, sunt prea mulţi oameni datori familiei mele.

- O să-i forţezi, nu?

- Asta e situaţia.

-Du-te naibii, Lane...

- Hai să ducem situaţia până la capăt, da? Tu termini ce ai început, poate o să-ţi mai ia o săptămână, după care eşti liber să pleci. Fără probleme. Ca şi cum nu ai fi fost niciodată aici. O să mă ocup eu de tot după.

- Şi dacă plec acum?

- Nu pot să te las să faci asta, îmi pare rău.

Jeff clătină din cap, ca şi cum ar fi vrut să se trezească dintr-un vis urât.

- Lane, lumea reală nu mai funcţionează aşa. Nu mai suntem în anii cincizeci. Voi, genul Bradford, nu mai puteţi controla lucrurile aşa cum o făceaţi. Nu puteţi îngropa responsabilitatea în curtea din spate doar pentru că vă e incomodă sau credeţi că un văl de confidenţialitate e mai important decât legea pământului. Cât mă priveşte mine, nu mă forţa. Nu mă pune în situaţia aia.

- Nu eşti singurul care are informaţii. Lane se îndreptă spre birou şi luă stick-ul. Cumva, nu cred că reputaţia ta profesională ar rezista informaţiei că ai organizat jocuri de noroc pe sume imense, în colegiu. Studenţii de la cinci universităţi au trimis sute de mii de dolari prin tine şi sistemul tău de agenţi de pariuri. înainte să spui că s-a petrecut de mult, o să-ţi aduc aminte că era ilegal şi că a avut o asemenea amploare, încât nu ai putea rămâne fără pată.

- Du-te naibii!
- Asta e situaţia.

Jeff se uită în jos, la butonii cămăşii, apoi clătină din nou din cap.

- Eşti fix ca tatăl tău.

-Pe naiba...

- Mă şantajezi! Ce naiba?!
- Asta are legătură cu supravieţuirea! Crezi că vreau să fac asta? Crezi că vreau să-l oblig pe unul dintre cei mai vechi prieteni ai mei să stea în cuibul de vipere cu mine? Tatălui meu i-ar fi plăcut asta, dar eu urăsc întreaga situaţie! însă ce pot să fac?

Jeff se ridică şi strigă la el:

- Sună naibii la agenţii federali! Fii normal, nu un Tony Soprano de Kentucky!
- Nu pot să fac asta, zise Lane sumbru. îmi pare rău, dar nu pot. Şi, îmi pare rău, dar am nevoie de tine şi sunt în situaţia nefericită de a fi nevoit să fac tot ce ţine de mine ca să te fac să stai.
- Eşti un nemernic dacă o iei pe drumul ăsta. Iar asta nu se schimbă doar pentru că joci cartea victimei.
- Dacă ai fi în situaţia mea, şi tu ai face la fel.
- Ba nu.
- Nu ştii asta. Ai încredere în mine. Situaţiile de genul ăsta schimbă totul.
- Asta aşa e.

Văzu flashbackuri cu ei doi în colegiu, în frăţie, în vacanţe plătite de Lane. Fuseseră jocuri de poker şi glume, femei şi şi mai multe femei, mai ales pentru Lane.

Niciodată nu crezuse că acel om nu avea să facă parte din viaţa lui, dar nu mai avea timp sau opţiuni şi era la capătul puterii.

- Nu sunt ca tatăl meu, spuse Lane.
- Deci amăgirea este o trăsătură de familie. Ce gene aveţi...

-Aici e directorul companiei. Aici e telefonul...

Ăăă... computerul. Ăsta e biroul. Şi... da, ăsta e un scaun.

în timp ce Mack rămase fără vorbe, se uită în jur, în zona recepţiei din faţa biroului său de la Vechea Fabrică. Ca şi cum cineva urma să sară din spatele mobilei rustice şi avea să-i arunce un colac de salvare.

Beth cea Perfectă, aşa cum ajunsese să se gândească la ea, râse.

- Nu-ţi face griji, o să mă descurc. Am o parolă şi un nume de utilizator ca să accesez sistemul? Când îi observă privirea pierdută, bătu cu degetul în registru. în regulă atunci, o să sun la cei de la IT şi o să mă pun pe treabă. Asta dacă nu se ocupă deja de acest lucru cei de la Resurse Umane.

-Ăăă....

Femeia îşi dădu geanta jos de pe umăr şi o aşeză sub birou.

-Nu-ţi face griji, o să mă ocup de tot. Le-ai zis măcar că am fost angajată?

-Eu...

- Bun, atunci ce ar fi să le trimiţi un e-mail? Şi să le spui că o să îi sun ca să aranjez totul?

-Vreau să-ţi spun totuşi că, în ciuda incompetenţei spectaculoase de care dau dovadă acum, mă pricep la multe lucruri. Să fac burbon e lucrul principal.

Când ea îi zâmbi, Mac se trezi privind-o în ochi cam prea mult. Cu bluza ei roşie, fusta neagră şi pantofii fără toc, întruchipa tot ce era pur, atractiv şi simplu.

- Ei bine, mă pricep la ce am de făcut, zise Beth. De asta m-ai angajat. Aşa că tu ocupă-te de treburile tale, eu o să mă ocup de ale mele, şi o să fie totul în regulă...

Uşa se deschise, iar Lane Baldwine intră arătând de parcă ar fi suferit un accident rutier şi nu-şi revenise: era tras la faţă, cu părul în dezordine, iar mişcările la fel de coordonate ca un borcan biluţe împrăştiate.

- Mergem la o plimbare, zise el sumbru. Haide!

- Beth Lewis, noua mea asistentă. El e Lane Baldwine. Da, e exact cine crezi că e.

în timp ce Beth ridică o mână, Mack ignoră şocul de pe faţa ei. Lane fusese la un moment dat unul dintre cei mai eligibili ce-o-fi-fost ai revistei *People,* dar şi la televizor, în reviste şi online. Apoi mai era şi articolul din *Vanity Fair,* despre familie, în care jucase rolul play- boy-ului sexy şi responsabil.

Ăsta da, talent actoricesc!

Slavă Domnului că se schimbase şi era într-o relaţie monogamă, altfel lui Mack i-ar fi venit să-l strângă de gât.

- Bună, zise ea. îmi pare rău pentru tatăl tău.

Lane clătină din cap şi nu păru să o bage în seamă.

- Bun venit. Mack, am întârziat.

- Nu ştiam că avem o întâlnire. Dar se îndrepta deja spre uşă. La naiba, Beth, poţi să trimiţi un e-mail pentru mine?

în timp ce Mack îi dădu detaliile pentru a se conecta, Lane ieşise deja şi se îndrepta spre maşina lui.

-Va trebui să-l scuzi. Se întâmplă multe.

Beth încuviinţă.

- înţeleg. O să mă ocup de tot. Nu-ţi face griji. Stai, care e numărul tău de mobil? în caz că apare ceva ce nu pot rezolva.

Mack se duse înapoi la biroul ei, luă un carnet şi un pix şi îşi notă numărul.

- Nu am întâlniri programate pentru azi, dar, pe de altă parte, nu ştiam despre asta, aşa că cine ştie ce o să se întâmple?!

- O să te sun dacă am nevoie de tine.

- Nu ştiu cât o să dureze şi nu ştiu nici unde merg.

- Fii optimist. Poate te duce la Disneyland.

în timp ce se întoarse râzând, îşi spuse să nu se uite înapoi. Aproape reuşi să ajungă la uşă fără să

privească peste umăr.

Aproape.

Beth se aşezase la computerul de la birou, iar degetele îi zburau peste tastatură. Cu părul prins la spate într-o coadă joasă, faţa ei era un exemplu de concentrare profesionistă - dar şi minunată.

- Care sunt şansele să fii fană a Universităţii din Charlemont? zise el.

Ochii aceia albaştri se ridicară din ecran, şi tânăra zâmbi.

- Există alt colegiu în stat? Sunt destul de sigură că nu.

Mack zâmbi şi îi făcu cu mâna. Dar, când urcă în Porsche, nu mai râdea.

- Ce naiba, Lane? Nu-mi răspunzi la telefoane şi apari aici enervat că am întârziat la o întâlnire despre care nu ştiam...

- îţi rezolv problemele cu cerealele, asta fac. Mai eşti supărat pe mine?

Lane apăsă pe acceleraţie şi demară în grabă, iar Mack îşi puse centura de siguranţă.

- Dacă îmi obţii porumbul de care am nevoie, poţi să mă loveşti peste faţă cu un peşte mort dacă vrei.

- îmi plac bărbaţii care gândesc neconvenţional. Iar, la cum mă simt acum, probabil o să fac asta doar din principiu.

capitolul 19

Aeroportul Internaţional din Charlemont era localizat la sud şi puţin spre est de zona centrală, iar Lane o luă prin suburbii, pentru a evita traficul. Deasupra, cerul era de un albastru superb, iar soarele strălucea ca lumina de la teatru, ziua prezentându-se ca şi cum nimic rău nu s-ar fi putut întâmpla.

Aparenţele puteau fi însă înşelătoare.

- îl ştii pe John Lenghe, nu? întrebă Lane, în timp

ce o luă pe prima ieşire a aeroportului.

- Bineînţeles că ştiu cine e, zise Mack. Nu l-am mai întâlnit însă până acum.

- Ei bine, pune-ţi zâmbetul pe buze. în timp ce încetini decapotabila, motorul şi vântul deveniră mai tăcute.

Şi pregăteşte-te să fii fermecător. Avem cel mult douăzeci de minute să-l convingem să ne susţină.

-Stai, ce? Credeam... adică nu cumpărăm de la el?

- Nu ne permitem să-l plătim, aşa că încerc să rezolv fără bani cash.

Lane o luă pe o ieşire marcată cu „Acces restricţionat" şi se îndreptă spre pista unde aterizau şi de unde plecau avioanele private.

-Nici o presiune deci, bombăni Mack în timp ce încetiniră la chioşcul de verificare.

-Nu, absolut deloc.

Agentul în uniformă îi făcu semn lui Lane să treacă.

- Bună dimineaţa, domnule Baldwine.
- Bună dimineaţa, Billy. Ce face Nells?
- E bine, mulţumesc.
- Spune-i că o salut.
- întotdeauna.

Lane continuă spre clădirea modernă a recepţiei şi apoi mai departe, trecând de hangarele unde erau parcate aeronave în valoare de milioane de dolari. Intrarea şoferilor spre piste era printr-o poartă automată într-un gard de aproape patru metri, şi Lane trecu în viteză, maşina intrând pe pistă de parcă era o secvenţă dintr-o reclamă.

Avionul Embraer Legacy 650 al lui John Lenghe tocmai ajungea, iar Lane apăsă pe frână şi opri motorul. în timp ce aşteptau, se gândi la cearta dintre el şi Jeff.

„Eşti exact ca tatăl tău."

Se uită la Mack şi spuse:

- Ar fi trebuit să te sun din timp şi să-ţi spun cum stă treaba. Dar momentan se întâmplă foarte multe

lucruri, şi sunt nevoit să mă ocup de toate.

Mack ridică din umeri.

- După cum ţi-am spus, nu avem nici o problemă atât timp cât silozurile mele sunt pline, dar explică-mi ceva.

-Ce?

- Unde naiba sunt cei de la conducere? Nu că mi-ar fi dor de ei, dar ieri am primit mesaje vocale de la fiecare dintre ei. I-ai concediat pe toţi? Ai putea să-mi faci ziua mai frumoasă şi să-mi spui că acum plâng ca nişte bebeluşi.

- Cam aşa a fost, da.

- Stai, ce? Eu glumeam, Lane...

- Nu se vor întoarce prea curând. Cel puţin, nu la Easterly. Acum, dacă vrei să ştii ce fac ei la sediul central? Habar n-am. Probabil se gândesc să mă arunce de pe un pod. Dar sunt următorii pe lista cu lucruri de care trebuie să mă ocup azi.

Lăsându-şi maestrul distilator cu gura căscată, Lane ieşi din maşină. Avionul lui Lenghe semăna cu cele care formau flota de şase aeronave a companiei, iar Lane începu să calculeze cât ar scoate dacă le-ar vinde pe cele deţinute de familia lui.

Probabil putea scoate şaizeci de milioane, dar avea nevoie de agenţi care să se ocupe de vânzări ca la carte. Nu postai pur şi simplu pe un site ceva precum un Embraer.

Mack păşi în faţa lui, corpul mare al bărbatului fiind genul de care nu puteai trece pur şi simplu.

- Şi cine conduce compania?

-Acum? în momentul ăsta? Aăă... nimeni. Da, dacă-mi amintesc bine, nu e nimeni la conducere.

-Lane... la naiba!

- Cauţi un post la birou? Pentru că angajez. Calificările includ toleranţă înaltă pentru jocurile de putere, un şifonier plin de costume făcute la comandă şi lipsa de loialitate faţă de membrii familiei. A, stai. Asta era tata, şi am rămas blocaţi în jocul ăla. Deci nişte blugi albaştri şi o aruncare bună de la mijlocul

terenului vor fi de ajuns. Zi-mi, încă joci baschet la fel de bine cum o făceai cândva?

Uşa avionului se deschise, şi nişte scări coborâră spre asfalt. Bărbatul de şaizeci şi ceva de ani care apăru avea constituţia unui fost jucător de fotbal, maxilar pătrăţos, ca un supererou din benzile desenate vechi, şi purta tricou şi pantaloni scurţi aurii, pe care nu îi puteai privi fără ochelari de protecţie.

Artificii pe un fundal negru. Cumva, funcţiona.

Pe de altă parte, când valorai aproape trei miliarde de dolari, puteai să porţi orice voiai.

John Lenghe vorbea la telefon în vreme ce cobora.

-Am aterizat. Da. Bine, da...

Accentul era la fel de plat precum câmpurile din Vestul Mijlociu de unde venea bărbatul, iar cuvintele îi erau lente, la fel ca paşii. Dar era înţelept să nu te laşi păcălit. Lenghe controla 60% dintre fermele producătoare de porumb şi grâu, precum şi 50% dintre vacile dătătoare de lapte. Era, la propriu, Zeul Cerealelor, şi nu era de mirare că nu avea de gând să irosească nici măcar un coborât de scări când putea face afaceri.

- O să ajung acasă mai târziu în seara asta. Spune-i lui Roger să nu-mi tundă iarba. Asta e treaba mea... Ce? Da, ştiu că-l plătesc, şi tocmai de asta pot să-i spun ce să nu facă. Te iubesc. Ce? Bineînţeles că o să-ţi fac coaste de porc, draga mea. Nu trebuie decât să ceri. Pa.

Buuuuun, deci la telefon era soţia lui.

- Băieţi, strigă el, ce surpriză neaşteptată!

Lane îl întâlni pe bărbat la mijlocul drumului şi întinse mâna.

- Mulţumesc că ai acceptat întâlnirea.

- îmi pare rău pentru tatăl tău. John clătină din cap. Al meu a murit acum doi ani, şi încă nu mi-am revenit.

- îl ştii pe Mack, maestrul nostru distilator?

- E prima oară când ne vedem în persoană. John zâmbi şi îl bătu pe Mack pe umăr. Mereu mi-a plăcut

burbonul tău şi al tatălui tău.

Mack spuse lucrurile potrivite, apoi urmă o pauză.

- Deci, zise John în timp ce-şi ridică pantalonii şi mai mult, acum o jumătate de oră am primit un telefon de la consiliul tău, fiule. Vrei să vorbim despre asta în privat?

- Da, chiar vreau. Este necesar ca totul să rămână confidenţial.

-Am înţeles, consideră rezolvat. Dar nu am mult timp la dispoziţie. Trebuie să ajung acasă, în Kansas, la cină, şi mai am două opriri de făcut până acolo.
Vrei să folosim micul meu avion de hârtie ca sală de conferinţe?

-Sună bine, domnule.

Interiorul avionului lui Lenghe nu arăta deloc ca interiorul avioanelor companiei Bradford. În loc de pielea crem, Zeul Cerealelor îl personalizase pe al lui ca să fie primitor, de la pături împletite la perne cu Universitatea din Kansas. Găleţi cu popcorn, nu caviar, fuseseră scoase, şi locul băuturilor alcoolice era luat de cele răcoritoare. Nici o stewardesă. Şi, dacă ar fi fost vreuna, ar fi fost soţia lui, nu vreo piţipoancă tunată.

Când Lenghe le oferi cola, era clar pregătit să îi servească el însuşi.

- Suntem bine, mulţumesc, zise Lane în timp ce se aşeză la mica masă de conferinţe.

Mack se aşeză lângă el şi Lenghe de cealaltă parte, împreunându-şi mâinile şi aplecându-se, ochii lui albaştri fiind cercetători pe faţa lui bronzată.

-Am auzit că cei din conducere nu sunt mulţumiţi de tine, zise Lenghe.

-Nu, nu sunt.

- Consiliul tău mi-a spus că i-ai încuiat pe toţi în afara birourilor lor şi ai închis serverul corporaţiei.

-Aşa e.

- De ce?

- Nu e ceva de care să fiu mândru. încerc să aflu detalii, dar am motive să cred că cineva a furat de la

companie. îmi fac griji că unii dintre ei - sau poate toţi - sunt implicaţi. Nu ştiu destule cât să spun mai mult de atât.

Ce minciuni!

- Deci nu ai vorbit cu şeful consiliului tău?

- înainte să ştiu toată povestea? Nu. în plus, nu îi datorez nici o explicaţie.

- Fiule, cred că el are altă părere.

- O să mă văd cu el când o să fiu pregătit. Când ai dovezi ale unui furt, la scara la care mă refer, nu poţi să ai încredere în nimeni.

Lenghe trase aproape o găleată cu popcorn.

-Sunt dependent de chestiile astea, dar sunt mai bune decât ţigările.

- Şi alte câteva lucruri.

- Ştii, jonglezi în jurul problemei destul de bine, fiule, aşa că o să fiu direct. Ai aflat, în sfârşit, despre minele tatălui tău?

Lane se aplecă.

- Poftim? Despre ce?

- I-am zis lui William să termine cu prostiile despre minele alea de diamante din Africa. Cea mai proastă idee de pe planetă. Am fost acolo anul trecut, cu soţia mea, şi pun pariu că tatăl tău nu ţi-a zis că le-am verificat, nu? Nu există nici măcar găuri în pământ. Ori a fost păcălit ori... ei bine, nici nu vreau să mă gândesc la cealaltă variantă.

- Mine de diamante?

-Şi asta nu e tot. WWB Holdings a avut numeroase afaceri sub umbrela sa. A spus că erau puţuri de petrol în Texas. O cale ferată sau două. Restaurante în Palm Beach, Naples şi Del Ray. Şi apoi o inovaţie tehnologică extraordinară - care nu cred că a ajuns undeva. Ceva legat de o aplicaţie? Nu înţeleg de oamenii îşi pierd timpul cu prostii de-astea. Au mai fost şi câteva hoteluri în Singapore şi Hong Kong, o casă de modă în New York. Cred că a investit chiar într-un film sau două.

Lane era conştient că trebuia să-şi menţină vocea sub control.

- De unde ai auzit de toate astea?

- Când trebuie să treci prin optsprezece găuri pe terenul de golf, auzi tot felul de lucruri. Mereu i-am spus să se concentreze pe afacerea de bază. Toate ideile asta strălucitoare pot fi tentante, dar cel mai probabil sunt găuri negre, mai ales când nu cunoşti industria respectivă. Eu sunt fermier, e foarte simplu. Ştiu tot ce trebuie despre sezoane, pământ, recolte şi o singură rasă de vite. Cred că tatăl tău... Mă rog, nu vreau să-i vorbesc de rău pe morţi.

- La naiba cu reputaţia lui! Trebuie să ştiu, şi orice îmi poţi spune o să-mi fie de ajutor.

Lenghe tăcu o vreme.

- Mereu m-a luat la clubul de golf Augusta. Vrei să ştii de ce?

Când Lane încuviinţă, bărbatul spuse:

- Pentru că oamenii ăia nu ar fi lăsat niciodată un bărbat ca mine, cu ţărână sub unghii, să fie membru. Şi, în timp ce jucam, vorbea despre toate investiţiile pe care le făcea. Trebuia să aibă rival în orice, iar asta nu e o critică. Şi mie îmi place să câştig. Diferenţa dintre noi însă e că eu ştiu exact de unde vin şi nu mi-e ruşine de asta. Tatăl tău era conştient că tot ce avea nu îi aparţinea. Adevărul e că, dacă nu s-ar fi căsătorit cu mama ta, nu ar fi fost nici el primit ca membru la Augusta.

-Aşa cred şi eu.

- Mereu m-am întrebat de unde are banii pentru investiţii. Presupun că tu afli abia acum, când el nu mai e.

Lane luă, din reflex, un pumn de floricele şi le mestecă, deşi nu le simţi gustul.

- Ştii, mereu am avut impresia că a urât-o pe mama.

- Cred că de asta şi era atât de hotărât să

găsească aceste oportunităţi. Eu primesc mereu propuneri, de la prieteni, de la asociaţi, consultanţi financiari, dar le arunc la gunoi. Tatăl tău căuta ceva care să fie al lui. Eu? Eu mergeam la Augusta doar pentru că îmi plăcea terenul şi pentru că îmi place să joc golf. Nu zic decât că viaţa e mai distractivă dacă îţi tai propria iarbă.

Lane tăcu o clipă. Se uită pe fereastra ovală, la avioanele UPS maro cu auriu, care decolau unul după altul în altă parte a aeroportului. Charlemont era fix în mijlocul ţării, iar asta însemna că era centrul de transport perfect. La fel ca BBC şi Sutton Distillery Corporation, UPS era unul dintre cei mai mari angajatori din stat.

Era aproape de neconceput gândul că afacerea familiei lui ar putea eşua. Dumnezeule, atâţia oameni depindeau de asta.

Nu se gândise niciodată la acest lucru.

-Ai ceva informaţii despre aceste afaceri? întrebă el. Nume? Locuri? Am un prieten care trece în revistă conturile corporaţiei şi a dat de urma plăţilor, dar, când a căutat după WWB Holdings, nu a obţinut nimic.

- Tatăl tău era destul de secretos, dar mi-a spus câte ceva. Mă laşi să mă gândesc şi îţi trimit un e-mail cu ce ştiu?

- Ar fi grozav.

- Aşadar, cu ce pot să vă ajut, băieţi? Sunt sigur că nu aţi venit aici pentru informaţii pe care nu ştiaţi că le am.

- Ei bine, aşa după poţi să ghiceşti, cum conducerea superioară este suspendată şi eu conduc propria investigaţie internă, afacerea intră într-o perioadă de tranziţie care...

- De câte cereale aveţi nevoie?

- Cantitatea pe şase luni, zise Mack.

- E destul de mult, comentă Lenghe.

- O să-ţi oferim nişte condiţii excelente, zise

Lane. O dobândă mare, şi poţi să-ţi iei ca dobândă garantată un întreg depozit cu butoaie de burbon. Nu uita că, indiferent de ce se întâmplă în cadrul companiei, produsul nostru se vinde bine şi burbonul e la modă acum. Fluxul de numerar pe viitor nu o să fie o problemă.

Lenghe scoase un sunet ca şi cum ar fi fredonat, şi parcă puteai simţi mirosul lemnului arzând în timp ce se gândea la ofertă.

-Noi doi avem o cunoştinţă comună, pe Bob Greenblatt.

- Investitorul bancar? îl cunosc, zise Lane.

- Spune că eşti un jucător de poker bun.

- Am jucat de câteva ori cu el.

- Adică l-ai lăsat fără bani. Lenghe se rezemă şi zâmbi, în timp ce se şterse cu un şerveţel. Nu ştiu dacă ai habar de asta, dar şi mie îmi place să joc. Soţia mea e un bun creştin. Nu e de acord, dar se face că nu vede.

- La ce te gândeşti, mai exact?

- Ei bine, am primit o invitaţie pentru comemorarea tatălui tău. De la majordom. E-mailul a fost o surpriză, dar aşa economiseşti banii pe poştă, deci mi-a plăcut. Oricum, o să vin în oraş pentru asta, aşa că ce ar fi dacă noi doi am face un pariu amical? Am putea juca pe cereale. Uite care e treaba. Contractul cu familia ta a fost primul contract important pe care l-am obţinut. Lenghe arătă spre Mack. Şi tatăl tău e motivul pentru care l-am obţinut. Am luat un autobuz şi am traversat trei state, pentru că nu aveam bani pentru o maşină, şi Big Mac, cum îi spuneam, s-a întâlnit cu mine, şi ne-am înţeles. Mi-a dat o comandă pentru trei luni. Apoi pentru şase. în trei ani, eram singurul furnizor de porumb, după care am adus şi orz.

-Tata te-a respectat dintotdeauna, zise Mack.

- Sentimentul a fost reciproc. Oricum, cred că ar trebui să jucăm pentru asta, zise bărbatul, în timp ce

se concentră din nou asupra lui Lane.

- încă nu pricep.

Nu era întru totul adevărat. Nu era chiar un neştiutor când venea vorba despre afacerea cu burbon. Să asiguri cereale pentru şase luni de producţie nu era o nimica toată. Având în vedere că afacerile lui se desfăşurau aproape exclusiv cu BBC, iar acum compania era la fel de sănătoasă ca un astmatic într-un câmp cu fân, habar n-avea cum putea strânge destui bani cât să intre în joc.

- O să-ţi furnizez porumb, secară şi orz pentru şase luni, gratuit, dacă câştigi.

- Şi dacă pierd?

-Atunci, trebui să plăteşti pentru ele în timp.

Lane se încruntă.

- Uite care e treaba, nu vreau să te conving să refuzi o înţelegere care mi-e favorabilă, dar ţi se pare corect? Tu primeşti numai ce ţi-aş fi oferit oricum.

- în primul rând, îmi place provocarea. în al doilea rând, instinctul îmi spune că eşti într-o groapă financiară foarte, foarte adâncă. Nu trebuie să confirmi sau să negi asta, dar nu cred că-ţi permiţi să mă plăteşti acum sau în viitorul apropiat. Şi chiar dacă o să am o dobândă garantată de o mie de butoaie, tot va trebui să le vinzi ca să ţii Bradford Bourbon Company pe picioare, pentru că, fără bani din operaţiuni, nu ai profit ca să faci plăţi. De asta o fac. Mă rog, şi mai am un motiv.

- Care anume?

Lenghe ridică din umeri.

- Familia ta chiar face cel mai bun burbon de pe planetă. Valoarea mea netă este mult peste un miliard de dolari, deci îmi permit să ajut compania care îmi furnizează băutura preferată. Bărbatul se aplecă din nou şi zâmbi. Iar abilitatea de a face asta e mult mai valoroasă decât accesul la un club, crede-mă.

Gin intră în sera Amdega Machin de la Easterly şi inhală mirosul dulce al zambilelor şi al liliacului în aerul dens şi umed. în spaţiul mare, cu geamuri, printre flori şi diverse specimene de orhidee, viitoarea ei cumnată era cu mâinile în pământ şi avea o pată pe spatele pantalonilor ei scurţi kaki. Nici Lizzie nu era machiată, iar părul îi era prins la spate cu un elastic.

Elastic la propriu. De cauciuc.

într-adevăr, acea persoană avea să îi fie înrudită în curând. Lane urma să se însoare cu ea, iar Gin se gândi că orice mai sus de un animal de fermă era o îmbunătăţire, la cât de onctuoasă fusese prima lui soţie, Chantal.

- Ce muncitoare eşti!

Lizzie se uită peste umăr în timp ce-şi ţinu mâinile unde erau - într-un ghiveci.

-A, bună.

- Da, zise Gin. Adică, bună.

- Ai nevoie de ceva?

- De fapt, chiar am. Am nevoie să te ocupi de florile pentru nunta şi recepţia mea. Aşteptăm până după comemorare, deci o să organizăm evenimentul sâmbătă, după cununia civilă de vineri. îmi dau seama că e din scurt, dar sunt sigură că se poate aranja.

Lizzie îşi şterse palmele una de cealaltă şi se întoarse spre ea.

- Ai vorbit cu Lane despre asta?

- De ce ar trebui s-o fac? E casa mea. Recepţia mea. Nu e tata.

-M-am gândit că, din cauza problemelor financiare...

- Piersică şi ivoriu ca paletă coloristică. Şi, înainte să-mi vorbeşti despre reducerea cheltuielilor, te anunţ că o să am o recepţie mică, de numai patru sute de persoane. Deci o să avem cel mult patruzeci de mese în grădină. Poţi să te ocupi să comanzi şi

mesele şi scaunele? Şi un cort, tacâmuri şi pahare. Nu am încredere în domnul Harris. Şi o s-o las pe domnişoara Aurora să se ocupe de partea cu mâncarea.

- Cine plăteşte pentru toate astea?

- Poftim?

- Ăsta e un eveniment de şaptezeci şi cinci de mii de dolari. Pe lângă toate astea, o să ai nevoie de servitori. Valeţi şi mijloace de transport. Domnişoara Aurora va trebui să ajute în bucătărie. Cine o să plătească pentru toate astea?

Gin deschise gura, apoi îşi aminti că Rosalinda era moartă, aşa că nu avea rost să-i arunce numele în discuţie.

-Noi o să plătim pentru tot. îşi ridică bărbia. Aşa o să fie acoperite costurile.

- Cred că ar fi mai bine să vorbeşti cu Lane. Lizzie îşi ridică palmele murdare. Atât o să spun. Dacă el consideră că îşi permite toate astea acum, o să fac tot ce e nevoie ca să iasă bine.

Gin îşi inspectă manichiura. Era perfectă. Unghiile erau roşii ca sângele şi strălucitoare.

- Draga mea, chiar dacă te culci cu fratele meu, ţi-aş sugera să nu ţi se suie la cap. încă faci parte dintre angajaţi, şi, prin urmare, asta nu e treaba ta, da?

Da, erau... probleme... dar o mică adunare nu avea să facă gaură în buget. în plus, era un eveniment necesar. Doar era o Bradford.

Lizzie se uită într-o parte, iar, când privirea îi reveni asupra lui Gin, spuse calmă:

- Ca să fie clar, da, fac parte dintre angajaţi, dar nu am nevoie de trezirea la realitate de care ai tu. Ştiu foarte bine în ce situaţie e familia, dar, dacă te simţi mai bine să faci pe superioara cu mine, foarte bine. Dar asta nu o să schimbe faptul că „modesta" ta recepţie de nuntă e mai mult decât vă puteţi permite acum. Şi nu comand nici măcar o floare fără

permisiunea fratelui tău.

Gin simţi ramurile întinsului ei arbore genealogic în- dreptându-i spatele.

- Ei bine, eu niciodată nu...
- Bună, mamă.

Sunetul acelei voci calme fii ca un ciocan care o lovi în ceafă, iar Gin nu se întoarse imediat. Se concentră pe geamurile din faţa sa, văzând în ele cine era în spatele ei. Chipul reflectat în ele se schimbase de când îl văzuse ultima oară, în septembrie, anul trecut. Culorile rămăseseră aceleaşi, iar părul lung era des şi brunet era ca al lui Gin. Şi, da, expresia era exact cum şi-o amintea. Dar pomeţii păreau mai înalţi, fie din cauza procesului de maturizare, fie pentru că Amelia slăbise. Asta nu era niciodată ceva rău.

Gin se întoarse. Fiica ei purta blugi skinny care îi făceau picioarele să arate ca nişte beţe, o bluză neagră Chanel cu guler alb şi o pereche de pantofi fără toc Tory Burch.

Puteai spune orice despre atitudinea ei, dar arăta ca desprinsă de pe străzile Parisului.

-Amelia, ce cauţi acasă?

- Şi eu mă bucur să te văd.

Gin se uită peste umăr, ca să-i spună lui Lizzie să plece, dar femeia ieşise deja pe una dintre uşile ce dădeau spre grădină.

Pentru o clipă, imagini cu Amelia crescând o bombardară pe Gin, înlocuind momentul prezent cu trecutul, înstrăinarea dintre ele nu se schimbase însă cu nimic, distanţa care crease o asemenea ostilitate luând naştere în anii în care Gin se purtase ca o soră cu ea, nu ca o mamă.

O soră plină de resentimente.

Cu toate că, pentru ea, era mult mai complicat de atât.

în ultimul timp însă, situaţia fusese mai calmă. Dar

asta şi pentru că Amelia fusese trimisă la Hotchkiss, nu doar ca să-şi continue educaţia, ci şi pentru potolirea furtunii care lua naştere de fiecare dată când ea şi Gin erau în aceeaşi cameră.

-Mereu e o plăcere când eşti acasă....

- Este.

-... dar asta e o surpriză. Nu ştiam că vacanţa de vară a început aşa devreme.

- Nu a început. Am fost exmatriculată. Şi, înainte să faci pe părintele cu mine, permite-mi să-ţi amintesc că nu fac decât să urmez exemplul pe care mi l-ai dat.

Gin se uită spre ceruri pentru putere - şi ce să vezi? Era în seră, iar tavanul de sticlă îi permise să vadă cerul albastru şi norii de sus.

într-adevăr, era mult mai uşor să fii părinte atunci când stabileai nişte standarde. Nişte standarde pozitive.

- O să mă duc în camera mea, anunţă Amelia în timp ce se întoarse cu spatele. Apoi o să ies să iau cina cu prietenii mei. Nu-ţi face griji. Unul dintre ei are douăzeci şi cinci de ani şi are un Ferrari. O să fiu în regulă.

capitolul 20

Lane intră în Easterly, dar nu ajunse departe. Domnul Harris, majordomul, ieşi din sufragerie cu o tavă în mână. Pe ea erau şase obiecte de artă din argint, inclusiv vasul Cartier pentru bomboane care stătea pe coada îndoită a unui crap poziţionat cu susul în jos.

însă englezul nu venise ca să vorbească despre planurile lui de lustruire.

- Ce bine, domnule, tocmai veneam să vă caut. Aveţi un vizitator. Şeriful Ramsey este în bucătărie.

- Da, i-am văzut maşina parcată afară.

- De asemenea, notificarea pentru comemorare

a fost trimisă. E-mailul a fost necesar din cauza timpului limitat. Aş fi preferat poşta. Am tot primit răspunsuri, şi cred că veţi fi mulţumit de prezenţă.

Lane se gândi la trei lucruri, unul după altul. Spera că invitaţii nu aveau să mănânce şi nu aveau să bea mult. Se întrebă ce ar spune oamenii dacă ar pune un bar cu plată. Dumnezeule, înainte nu se gândise la costurile pe persoană.

Când îşi dădu seama că majordomul se uita la el nerăbdător, Lane spuse:

- Scuze, ce ai zis?
- De asemenea, a mai sosit cineva.

Majordomul se opri, ca şi cum ar fi fost ofensat de recesiunea mentală a lui Lane şi, ca pedeapsă, avea să forţeze o interacţiune.

- Cine e?

Moartea? Nu, stai. Bernie Madoff[I] eliberat pentru muncă în folosul comunităţii. Krampus... Nu, nici asta.

- Domnişoara Amelia s-a întors. A venit cu un taxi acum zece minute, cu bagaje cu tot. I le-am dus în cameră.

Lane se încruntă.

-A început deja vacanţa de vară? Unde e?

- Cred că s-a dus să-şi caute mama.
- Deci norul întunecat ar trebui să apară la orizont în curând. Mulţumesc, domnule Harris.
- Plăcerea e a mea, domnule.

Dintr-un motiv anume, modul cum vorbea majordomul suna ca şi cum l-ar fi înjurat. Asta îl făcea pe Lane să vrea să-l apuce de cravata neagră şi să...

Nu, destul cu cadavrele, chiar şi cele ipotetice.

Lane se relaxă, traversă holul şi intră pe coridorul

I Fost finanţist american de origine evreiască, broker, fost director la bursa NASDAQ din New York, care, folosind schema Ponzi, a efectuat cea mai mare infracţiune financiară din istoria SUA. La vârsta de 71 de ani a fost condamnat la o sută cincizeci de ani de închisoare, (n.red.)

dezolant care dădea spre bucătărie. Când ajunse în dreptul vechiului birou al Rosalindei Freeland, se opri şi se uită la sigiliul poliţiei, care rămăsese pe uşă.

Faptul că nu avea voie acolo părea emblematic pentru ce devenise toată viaţa lui.

Poate că Jeff avea dreptate. Poate nu putea controla tot ce se destrăma. Poate lumea nu mai funcţiona cum o făcuse pe vremea bunicului şi chiar a tatălui său, când familii ca ale lui aveau puterea de a se apăra.

Şi, sincer, de ce strica relaţii care contau pentru el, doar pentru prostiile tatălui său?

\- Bună ziua, domnule.

Se uită în direcţia vocii. O femeie blondă, în uniformă de menajeră, ieşea din spălătorie, cu o fâşie lungă de bumbac peste braţ.

\- Sunt Tiphanii, zise ea.

\- Da, bineînţeles. Ce mai faci?

-Am grijă de prietenul dumneavoastră, Jeff. Lucrează din greu. Urmă o pauză. Pot să fac ceva pentru dumneavoastră?

\- Nu, mulţumesc. Dacă ignora pătura curată, femeia nu avea nimic ce ar fi vrut el vreodată. Dar sunt sigur că vechiul meu coleg apreciază serviciul personal.

\- Mă anunţaţi, atunci.

în timp ce tânăra de îndepărtă, Lane se gândi la primul sezon din *American Horror Story* şi la menajera care uneori era bătrână, alteori tânără. Aceasta sigur se încadra în a doua categorie. Vestea bună? Cel puţin, Jeff găsise metoda de a scăpa de stres. Iar Tiphanii nu era genul care să-i facă o criză post-menopauză unui tip la momentul nepotrivit.

„Eşti ca tatăl tău."

\- Ba nu, nu sunt.

Când Lane intră în bucătăria mare, simţi miros de chifle şi îi găsi pe domnişoara Aurora şi pe ofiţerul Ramsey stând unul lângă altul, pe scaune, la blatul ei

de granit, cu căni de cafea şi o farfurie cu dulciuri între ei. Şeriful era în uniforma lui maro cu auriu, cu un pistol la şold şi o staţie pe umărul lui imens. Doamna Aurora purta un şorţ şi nişte pantaloni albaştri largi.

I se părea mai slabă de când el revenise la Easterly.

- Bună dimineaţa, zise Lane şi se duse să dea mâna cu Ramsey.

- Şi ţie.

- Aveţi loc şi pentru o a treia persoană?

- întotdeauna. Domnişoara Aurora împinse o cană goală spre el şi se ridică ca să ia cafetiera. O să vă las singuri.

- Stai, zise Lane. Te rog.

Dumnezeule, uitase cât de mare era Ramsey. Lane avea aproape 1,90 metri, dar, când se aşeză lângă şerif, se simţi ca o păpuşă Bărbie.

- Deci raportul autopsiei. Mitch se uită la el. Degetul e, cu siguranţă, al tatălui tău. Pe rămăşiţe erau urme care s-au potrivit cu degetul găsit în curtea ta.

- Deci a fost ucis. Lane încuviinţă din cap, în semn de mulţumire, când îi fu adusă cafeaua. Pentru că nu faci singur aşa ceva.

- Ştiai că tatăl tău era bolnav?

- Cu capul? Da, foarte.

- Avea cancer la plămâni.

Lane lăsă încet cana în jos.

- Poftim?

-Tatăl tău avea o formă avansată de cancer la plămâni, care făcuse metastaze la creier. Medicul legist a spus că mai avea cel mult şase luni de viaţă şi că, în scurt timp, cancerul avea să-i afecteze echilibrul şi abilităţile motorii atât de mult, că nu ar mai fi putut ascunde boala.

- Ţigările alea. Se uită la domnişoara Aurora. Toate ţigările alea afurisite.

-Ai grijă cum vorbeşti, zise ea. Mereu am vrut să se

oprească. Eu nu m-am oferit voluntară pentru cancerul meu. Nu ştiu de ce ar vrea cineva boala asta.

Lane se uită la Ramsey şi întrebă:

- E posibil să nu fi ştiut? Cam de când suferea?

Nu că tatăl lui i-ar fi dat lui Lane raportul despre propria sănătate. La naiba, la cum îl ştia pe marele William Baldwine, probabil acesta crezuse că se putea forţa să intre în remisie.

- Asta l-am întrebat şi eu pe medic. A spus că, cel mai probabil, tatăl tău a avut simptome. Dificultăţi de respiraţie. Dureri de cap. Ameţeli. Rămăşiţele lui nu arată că ar fi suferit vreo operaţie sau că ar fi avut o cameră implantabilă pentru chimioterapie, dar asta nu înseamnă că nu a făcut nici un fel de tratament deoarece corpul era într-o stare destul de proastă. Au fost trimise mostre de ţesut şi a fost comandat un raport de toxicologie, dar o să dureze ceva până o să primim rezultatele.

Lane se frecă la cap.

- Deci chiar e posibil să se fi sinucis. Dacă ştia că avea să moară şi nu voia să sufere, e posibil să fi sărit de pe podul ăla.

Dar cum rămânea cu degetul? Cu inelul? Cu faptul că, dintre toţi acrii care formau acea proprietate, dintre toate locurile ascunse şi evidente, degetul fusese îngropat fix sub fereastra camerei mamei lui?

- Sau tatăl tău a fost aruncat, sugeră şeriful. Faptul că era bolnav nu înseamnă că cineva nu a putut să-l omoare. în plus, în plămâni i-a fost găsită apă, ceea ce înseamnă că era viu şi că a inspirat adânc cel puţin o dată după ce a ajuns în râu. Ramsey se uită la domnişoara Aurora. Doamnă, îmi pare rău că vorbesc despre asta în termeni aşa grafici.

Mama lui Lane ridică din umeri.

- Asta este.

Lane se uită la domnişoara Aurora.

- Eu am fost tot timpul ăsta în New York. Ai observat tu ceva... diferit la el?

Oricare ar fi fost starea lui, apetit sexual tot avusese. Cel puţin dacă judeca după relaţia lui cu Chantal şi după copilul pe care aceasta îl purta.

Mama lui clătină dădu din cap.

- Nu am observat nimic. A fost plecat destul de mult în ultimele luni, dar mereu era aşa. Şi ştii că nu prea vorbea. Se trezea şi pleca la centrul de afaceri la prima oră a dimineţii şi, cel mai adesea, se întorcea târziu. Camerele mele sunt în spate, dau spre garaj. Vedeam cum şoferul lui parchează maşina la miezul nopţii sau îl vedeam venind înapoi de la birou. Deci nu ştiu.

- Cu banii şi conexiunile familiei tale, s-ar fi putut duce oriunde în State pentru tratament, zise Ramsey.

- Ce cred cei de la Criminalistică? întrebă Lane.

- Se gândesc la o înscenare. Degetul ăla e elemen- tul-cheie, care schimbă totul.

Lane mai stătu puţin de vorbă cu ei, apoi se scuză, îşi puse cana în chiuvetă şi o luă pe scara angajaţilor spre etajul doi. Domnişoara Aurora şi Ramsey se cunoşteau de când şeriful fusese în scutece şi acesta obişnuia să o viziteze des în afara serviciului.

Cancer.

Deci tatăl lui fusese ocupat să se omoare cu tabac, după care cineva se gândise să grăbească procesul.

Incredibil.

Ca de obicei, dimineaţa, după ce familia se trezea şi ieşea din dormitoare, servitorii se apucau de treabă în acea parte a casei, iar Lane simţi mirosul substanţelor de curăţat toaletele, duşurile şi ferestrele. Mirosul de citrice artificiale şi mentă îi gâdilă nările.

Coborî în camera tatălui său şi se simţi prost să intre fără să bată la uşă, cu toate că omul era mort. Când intră în camera tăcută şi întunecată, avu o senzaţie tulburătoare, care îl făcu să se uite în spate.

Pe birou şi pe noptiere erau câteva lucruri personale, totul din cameră fiind organizat şi

menţinut în aşa fel încât mai că striga: „Un bărbat bogat şi puternic doarme noaptea aici"; de la cuverturile şi pernele cu monograme la cărţile cu coperte de piele şi covoarele orientale şi la ferestrele ascunse în prezent în spatele unor draperii grele de mătase, puteai să te afli în Ritz-Carlton, din New York, undeva la ţară, în Anglia, sau într-un castel din Italia.

Baia avea marmură de modă veche şi muluri amestecate cu ţevi noi, precum şi o cabină de duş cu sticlă care ocupa jumătate de încăpere, avea şase capete şi opţiunea de abur. Lane se opri când văzu halatul cu monogramă al tatălui său, atârnat de un cuier. Apoi mai era setul de bărbierit, cu peria cu mâner de aur şi briciul ascuţit. O bucată de piele pentru ascuţit lama de argint. Paharul pentru apă. Periuţa de dinţi.

Erau două chiuvete aurii, separate de un blat de marmură, dar nu era ca şi cum mama lui o folosise vreodată pe cea liberă. Şi o oglindă cu aplice aurii.

Nici un dulap cu medicamente.

Lane se aplecă şi începu să deschidă dulapurile. în primul erau câteva prezervative, iar asta îl făcu să vrea să lovească ceva. Apoi diverse lucruri precum săpun, beţişoare de urechi, lame de ras obişnuite. în cealaltă parte erau perii, piepteni. Sub chiuvete erau hârtie igienică, cutii cu şerveţele, apă de gură.

Cumva, i se păru ciudat că tatăl lui folosise lucruri atât de obişnuite. Ca orice altă persoană care se pregătea pentru muncă sau somn.

Acesta era un mister care îl învăluise mereu pe bărbat, chiar dacă nu era unul liniştitor. Era mai degrabă o adiere â la Jack Spintecătorul, înrădăcinată în lipsa lor de comunicare, lipsa unei relaţii, lipsa oricărui tip de căldură.

Lane găsi medicamentele în dulapul lung de lângă geam.

Erau şase flacoane portocalii cu pastile, fiecare cu un număr diferit de pastile sau capsule. Nu recunoscu numele doctorului care scrisese reţetele sau

denumirea medicamentelor, dar, având în vedere atenţionările de pe ele, bănui că erau calmante sau relaxante musculare... sau compuşi foarte serioşi care te făceau mai bolnav decât boala pe care o aveai - cel puţin pe termen scurt.

Îşi scoase telefonul şi scrise numele doctorului. Ce să vezi, acesta era medic la Centrul pentru Cancer Ander- son din Houston.

Tatăl lui ştiuse că era bolnav şi că, cel mai probabil, murea curând.

-Ai fost exmatriculată? întrebă Gin.

- Da, răspunse fiica ei.

j,Fantastic", gândi Gin.

în tăcerea care urmă, încercă câteva versiuni de indignare parentală, imaginându-se bătând cu tocul în podea sau fluturând din deget. Nici una nu se potrivea. Singurul lucru care părea potrivit era să-l cheme pe Edward ca să se ocupe de situaţie.

Dar nu, acel drum fusese blocat.

într-un final, spuse:

- Pot să întreb de ce?

- De ce crezi? Doar sunt fiica ta.

Gin îşi dădu ochii peste cap.

-Ai băut? Sau ai fost prinsă cu vreun băiat?

Când Amelia ridică abia sesizabil capul, Gin îşi dădu seama de răspuns.

- Te-ai culcat cu unul dintre profesori? Ai înnebunit?

-Şi tu ai făcut asta, de aia ai plecat de la şcoală...

Uşa din faţă se deschise, şi Lane intră în seră, ca un far pentru un marinar aflat pe o mare agitată.

- Ia ghici cine s-a întors de la şcoală, zise Gin sec.

-Am auzit. Hai aici, Ames. A trecut ceva vreme.

Când fata se duse să-l îmbrăţişeze pe Lane şi cei doi se
strânseră în braţe, Gin se uită în altă parte.

-Are veşti, bombăni Gin în timp ce se plimbă prin

seră şi se jucă cu frunzele de la orhidee. De ce nu-i spui?

- Am fost dată afară.

- Pentru că s-a culcat cu un profesor, zise Gin. Dintre toate moştenirile pe care ar fi putut să le ducă mai departe!

Lane blestemă şi făcu un pas în spate.

- Amelia.

-A, îţi foloseşte numele real, înseamnă că e grav. Lane, avem pe cine să sunăm la Hotchkiss? Sigur putem să-i facem să se răzgândească.

Lane îşi frecă faţa.

- A profitat cineva de tine? Ai fost rănită?

- Nu, zise fata. Nu a fost aşa.

- Trebuie să existe o soluţie pentru a se întoarce acolo, zise Gin.

- Nu se apropie examenele de final de an? O să-ţi pierzi creditele? Dumnezeule, Ames, e serioasă treaba. E grav.

- îmi pare rău.

- Da, bombăni Gin, chiar pari îndurerată. Vrei un şerveţel? Te-ar ajuta să-ţi joci rolul mai bine?

- Ce diamant drăguţ ai pe deget, zise Amelia. Să înţeleg că te căsătoreşti?

- La două zile după ce vin oamenii la comemorarea bunicului tău.

- Drăguţ din partea ta că m-ai anunţat şi pe mine, mamă.

- Căsătoria nu e ceva important.

-Sunt de acord. Mă refeream la moartea bunicului meu. Propriul bunic a murit, şi eu aflu despre asta din ziare.

Lane îşi mută privirea spre sora lui.

- Serios, Gin? Nu ai sunat-o?

- Hei, ea e cea care a fost dată afară de la şcoală, şi te uiţi la mine de parcă eu am greşit cu ceva?

- Pot să merg la şcoală aici, în Charlemont, interveni Amelia. Charlemont Country Day e o şcoală

bună, şi pot să locuiesc aici, acasă.

- Ce te face să crezi că te vor accepta? întrebă Gin.

- Familia noastră a plătit extinderea spaţiului acum cinci ani, zise Amelia. Crezi că nu o vor face? Şi cu cine te căsătoreşti, mamă? Stai să ghicesc. E bogat, lipsit de coloană vertebrală...

- Destul! strigă Lane. Gin, e fiica ta. O dată în viaţa ta, poartă-te ca atare. Şi, Amelia, problema asta e mai mare decât îţi poţi imagina.

- Dar se poate rezolva, zise fata. Totul se poate rezolva în familia asta, nu?

- Nu e chiar adevărat. Ai face bine să te rogi să nu afli lecţia asta din greşeala pe care ai făcut-o acum.

Lane dădu să plece, însă Gin se gândi la recepţia nunţii ei şi strigă:

- Stai, noi doi avem ceva de discutat.

- Nu o să sun la Charlemont Country Day. Tu o să faci asta pentru ea. E momentul să iei atitudine.

Gin îşi încrucişă braţele la piept şi tresări, ca şi cum una dintre vânătăile lăsate de Richard pe cot o duruse.

- Amelia, fii drăguţă şi du-te să-ţi plângi de milă în camera ta. Sau poate lângă piscină. Sunt sigură că îţi poţi petrece câteva ore pe Twitter spunându-le prietenilor tăi cât de groaznică a fost întoarcerea acasă.

- Cu mare plăcere, zise Amelia. Cu siguranţă, e mai bine decât să fiu în compania ta.

Fata nu ieşi valvârtej, ci se îndepărtă graţios, lăsând în urmă o dâră de parfum, laolaltă cu dispreţul ei. Cristalle.

Era incredibil că nu se înţelegeau mai bine.

Când uşa se închise, Gin începu să se plângă.

- Poate ar trebui să uite de şcoală şi să se ducă la New York ca să fie model. Dacă vrea să reuşească în viaţă, o să aibă mai mult noroc folosindu-şi faţa

decât gura.

- Gura ta văd că nu te-a oprit pe tine, zise Lane. Dar nici nu te-a ajutat cu nimic, având în vedere cu cine te căsătoreşti.

- Richard e unul dintre cei mai bogaţi oameni din stat şi poate să ne ajute afacerea.

- îl urăşti.

- Ca toată lumea, de altfel. Asta nu e o noutate, dar mă aduce la subiectul despre care voiam să discut cu tine. Draga ta logodnică a spus că am nevoie de permisiunea ta ca să ţin recepţia aici, după ce tata e înmormântat. I-am spus că nu o să fie un eveniment prea mare, patru sute de oameni cel mult...

- Stai, ce?

- Recepţia nunţii mele. Mâine vor fi eliberate licenţele. Comemorarea pentru tata e poimâine. Şi putem să ţinem recepţia aici sâmbătă. Doar o mică ceremonie, în grădina din spate, urmată de o cină...

- Gin.

-Ce?

- Cine o să plătească pentru asta?

- Noi. De ce?

Lane o fixă cu privirea.

-Nu avem bani, Gin. Cecurile nu vor putea fi încasate. înţelegi ce-ţi spun? în momentul de faţă, nu avem bani. încerc să rezolv asta, dar nu-mi pasă dacă sunt patru sute sau patruzeci de oameni. Nu ne permitem să scriem cecuri care nu sunt necesare.

- Dar plătim pentru comemorarea lui tata.

- Şi atât. S-a terminat cu petrecerile, Gin. Cu avioanele private. La naiba, nici despre taxiuri nu poate fi vorba. Gata cu hainele, balurile sau excursiile. Totul se opreşte. Trebuie să înţelegi asta.

Gin se încruntă în timp ce observă o bătaie neobişnuită a propriei inimi. Apoi şopti:

-Mi-e greu să cred că o să plăteşti pentru înmormântarea unui bărbat pe care-l urăşti, dar nu o

să-mi oferi recepţia pe care o merit.

Lane o privi o clipă.

- Ştii ce, Gin? O să fiu complet sincer. Mereu am ştiut că eşti o narcisistă care-şi vede numai de propriul interes, dar niciodată nu am crezut că eşti proastă.

- Poftim?

- Dacă nu invităm jumătate de lume aici ca să-şi prezinte condoleanţele, vor apărea vorbe - şi toate vor fi adevărate. Puţin îmi pasă de reputaţia familiei, dar afacerea e singura noastră şansă de a ieşi din mizeria asta. În momentul de faţă, numai aparenţele mai ţin BBC pe linia de plutire. Pentru numele lui Dumnezeu, nu ştiu cum o să plătesc salariile. Dacă ajunge în presă ceva despre problemele noastre financiare, riscăm ca furnizorii să se panicheze şi să ceară plata imediată a facturilor. Distribuitorii ar putea da înapoi. Sindicatul s-ar putea revolta. Toată treaba asta e mult mai mare decât o simplă petrecere. Comemorarea e o farsă necesară. Recepţia ta nu e.

Gin îşi duse mâna la gât şi îşi aminti când fusese, în maşina ei Phantom Drophead, la acea benzinărie de pe River Road, iar cărţile de credit nu-i funcţionaseră. Dar asta se întâmplase pentru că tatăl ei îi tăiase accesul la bani, nu pentru că n-ar mai fi fost disponibile fonduri.

Apoi îşi aminti când fratele ei îi dăduse vestea, după ce o luase de la secţia de poliţie.

Clătină însă din cap.

- Ai spus că avem o datorie de cincizeci sau şaizeci de milioane, dar sigur avem fonduri pe undeva...

- Datoria e triplă. Din ce am aflat până acum. Gin, s-au schimbat timpurile. Se întoarse cu spatele. Dacă vrei o petrece, pune-l pe noul tău soţ să semneze cecul. Pentru el e o nimica toată - tocmai de asta te şi căsătoreşti cu el.

Gin rămase unde era, uitându-se la uşa din sticlă

care se închidea din nou.

în tăcere, se simţi copleşită de o senzaţie stranie de dislocare şi îşi dădu seama că era ceva ce îi devenise familiar de fiecare dată când Richard...

Dumnezeule, simţi că avea să vomite.

- O să fie bine, le spuse ea plantelor. Iar Pford ar face bine să se facă util acum.

capitolul 21

Mătura atingea culoarul din mijloc al grajdului, împingând mizerie şi ridicând particule fine de fân. în timp ce Edward mergea în spatele măturii lui, nasul iepelor ieşeau peste uşile pe jumătatea deschise, miro- sindu-i tricoul, împungându-l în cot, respirându-i în păr. Pe frunte îi apăruseră broboane de transpiraţie, şi câteva picături îi alunecară pe spate, până la blugi. Din când în când, se oprea şi îşi trecea braţul peste faţă. Vorbea cu Joe, fiul lui Moe, care strângea bălegarul din boxe. Mai mângâia câte un gât graţios sau moale.

Simţea cum alcoolul îi ieşea prin pori, ca şi cum ar fi fost marinat în el. însă, chiar în timp ce muncea ca să-şi scoată alcoolul din corp, fu nevoit să bea din- tr-o sticlă de vodcă de câteva ori pentru a-şi putea controla tremurul.

- Munceşti din greu, se auzi o voce din spatele lui.

Edward se opri şi încercă să se uite peste umăr.

Când corpul nu-i dădu voie, se întoarse, rezemându-se de mătură.

Miji ochii în lumina soarelui şi întrebă:

- Cine e?
- Detectivul Merrimack.

Nişte paşi apăsaţi se auziră pe ciment, şi, când se opriră în dreptul lui, un portvizit se deschise, şi o insignă şi un act de identitate fiară prezentate pentru identificare.

- Mă întrebam dacă pot să-ţi pun câteva întrebări. Doar ca o formalitate.

Edward îşi mută privirea de la acte la faţa care se potrivea cu fotografia laminată. Merrimack era afro-ameri- can, cu părul tuns scurt, un maxilar puternic şi mâini mari, care sugerau că, la un moment dat, fusese jucător de fotbal. Purta un tricou alb, cu emblema Departamentului de Poliţie din Charlemont pe piept, o pereche de pantaloni buni şi pantofi de piele, cu talpă de cauciuc, ceea ce îl făcu să creadă că, uneori, bărbatul fusese nevoit să alerge după oameni.

- Cum pot să te ajut?

Merrimack îşi puse actele la loc.

- Vrei să mergem să stăm undeva în timp ce vorbim?

- Aici e în regulă pentru mine. Edward şchiopătă spre un balot de fân şi îşi lăsă toată greutatea să îi dispară de pe picioare. Nu mai e nimeni în grajdul ăsta acum. Şi poţi să foloseşti găleata aia dacă vrei s-o întorci.

- Pariezi la curse?

- Doar chestii mărunte. Nimic care să se compare cu ce faci tu, sunt sigur.

- Nu mai pun pariuri.

- Nici măcar pe propriii cai?

- Cu atât mai puţin pe ai mei. Deci, cu ce pot să te ajut?

Detectivul se îndreptă spre boxa a cărei jumătate de sus era închisă.

- Ce frumuseţe ai aici...

Edward clătină din cap.

- Nu m-aş apropia prea mult dacă aş fi...

Nebekanzer îşi dezveli dinţii şi se repezi înainte, iar

Merrimack se trase repede înapoi.

în timp ce bărbatul se rezemă de o uşă aflată în cealaltă parte a coridorului, Edward întrebă:

- Nu eşti familiarizat cu caii, nu?

- Ăăă, nu, nu sunt, zise bărbatul în timp ce se îndreptă ca şi-şi aranjă cămaşa.

- Ei bine, când intri într-un grajd plin cu boxe care au uşile deschise şi vezi una singură cu uşile închise, sunt şanse mari să existe un motiv serios pentru asta.

Merrimak clătină din cap privind la superbul armăsar, care se tot plimba nervos, ca şi cum ar fi vrut să iasă - şi nu ca să dea mâna politicos.

- Zi-mi că nu îl călăreşte nimeni.

- Doar eu, şi nu am nimic de pierdut.

- Tu? Poţi să călăreşti un asemenea cal?

- E un armăsar, nu doar un cal. Şi, da, pot. Când mă hotărăsc să fac ceva, pot merge până la capăt, chiar şi cu trupul ăsta.

Merrimack zâmbi.

- Probabil asta te ajută cu recuperarea. Am citit despre...

- Vacanţa nefericită? Da, chestiile prin care am trecut eu nu o să apară niciodată pe Trivago. Dar cel puţin mi-am luat punctele de client fidel când m-am dus acolo. Nimic pentru când m-am întors însă. Au trebuit să care ce mai rămăsese din mine cu avionul şi să mă ducă la o bază militară, iar apoi Forţele Aeriene m-au înapoiat în State.

-Nici nu pot să-mi imaginez cum a fost.

- Ba da, poţi. Edward se rezemă de o boxă şi îşi rea- ranjă picioarele. Deci, cu ce pot să te ajut?

- Stai un pic, ai zis că Forţele Aeriene te-au adus acasă?

-Ambasadorul din Columbia este un prieten de familie. A fost de mare ajutor. La fel a fost şi un prieten de-al ajutorului de şerif.

-Tatăl tău a căutat sprijinul lor?

-Nu.

-Nu?

Edward îşi înclină capul.

-Avea alte priorităţi atunci. Ai bătut drumul din ţinutul Ogden doar ca să mă întrebi despre caii mei? Sau vrei să ştii despre tata?

Merrimack zâmbi din nou, într-un mod care spunea că se gândea la ceva, dar nu voia să pară ameninţător.

- Da, e legat de el.^Câteva întrebări ca să-mi fac o imagine de ansamblu. în situaţii ca astea, ne place să începem cu familia.

- întreabă-mă!

- Poţi să îmi spui cum era relaţia cu tatăl tău?

Edward îşi mutase mătura între picioare şi se tot juca
cu coada ei.

- Litigioasă.

- Ce cuvânt mare.

- Ai nevoie de o definiţie?

- Nu. Merrimack îşi scoase un carneţel din buzunar şi îl deschise. Deci nu aţi fost apropiaţi.

-Am lucrat cu el mai mulţi ani, dar nu aş spune că aveam o relaţie tradiţională de tată-fiu.

-Tu erai moştenitorul lui de drept?

- Da, din perspectiva afacerilor.

- Dar acum nu mai eşti.

- Omul e mort. Nu mai are nici un „acum", nu-i aşa? De ce nu mă întrebi direct dacă l-am omorât şi i-am tăiat degetul?

Urmă un alt zâmbet. Bărbatul avea dinţi frumoşi, drepţi şi albi, dar nu într-un mod fals, ca şi cum tocmai i-ar fi pus.

- Foarte bine. Poate vrei să răspunzi la propria ta întrebare.

- Cum aş putea să ucid pe cineva? Abia pot să mătur pe aici.

Merrimack se uită în jos şi înapoi.

- Tocmai mi-ai zis că, pentru tine, totul se reduce la motivaţie.

- Eşti detectiv de criminalistică. Probabil eşti conştient de cât efort e necesar ca să omori pe

cineva. Tata a fost un bărbat bogat - şi cântărea cu vreo douăzeci de kilograme mai mult decât mine. Faptul că nu îmi era drag nu înseamnă că voiam să-l omor.

- Poţi să-mi spui unde erai în noaptea când a murit?

- Eram aici.

- E cineva care poate să confirme asta?

-Eu.

Shelby ieşi din camera de depozitare, calmă ca un Buddha. Cu toate că minţea.

- Bună ziua, domnişoară, zise detectivul, care se îndreptă spre ea şi îi întinse mâna. Sunt de la Departamentul de Poliţie din Charlemont. Iar tu eşti?

- Shelby Landis. Dădu mâna cu el şi făcu un pas în spate. Lucrez aici ca ajutor la grajduri.

- De cât timp?

- Nu de prea mult timp. De vreo săptămână. Tata a murit, şi îmi zisese să vin aici.

Merrimack se uită la Edward.

- Iar voi doi eraţi...

- Aici, zise Edward. Nu ies prea mult.

- Sunt sigur că ţi-e greu. Din nou, acel zâmbet. Ce fel de maşină conduci?

Edward ridică din umeri.

- Nu prea fac asta. Porsche-ul meu e la Easterly. Este o maşină manuală, deci nu mai e chiar aşa practică.

- Când a fost ultima oară când ai mers acasă?

- Aia nu mai e casa mea. Acum, trăiesc aici.

- în regulă. Când ai fost ultima oară la Easterly?

Edward îşi aminti de momentul când el şi Lane intraseră în centrul de afaceri, pentru ca documentele financiare de care aveau nevoie să vadă lumina zilei. Tehnic, nu fusese intrare prin efracţie, dar Edward clar nu ar fi fost bine-venit acolo. Şi, da, furase informaţii legate de companie.

Apoi avusese acel moment cu domnişoara Aurora, când femeia îl luase în braţe şi îl făcuse praf şi

pulbere pe dinăuntru.

- Am mers acum câteva zile. Ca să-l văd pe fratele meu, Lane.

- Şi ce ai făcut cât ai fost acolo?

- Am vorbit cu el.

Intrase pe uşa din spate ca să extragă informaţii. Văzuse cum tatăl lor făcuse o înţelegere cu Sutton. După ce se dăduse la ea.

- Pur şi simplu, am vorbit.

- Hmm. Iar acel zâmbet. Ai împrumutat una din celelalte maşini? Doar familia ta are o mulţime de maşini diferite, nu?

-Nu.

- Nu are? Pentru că am fost acolo ieri şi am văzut mai multe uşi de garaj în spate. în apropiere de centrul de afaceri unde lucra tatăl tău.

- Nu, nu am scos nici una dintre celelalte maşini.

- Cheile maşinilor sunt în garaj, nu? într-un seif cu cifru.

- Probabil.

- Ştii combinaţia, domnule Baldwine?

- Dacă am ştiut-o vreodată, am uitat-o.

-Se mai întâmplă. Oamenii uită coduri şi parole tot timpul, nu-i aşa? Spune-mi, ştii pe cineva care i-ar fi purtat ranchiună tatălui tău? Care ar fi vrut să-i facă rău? Poate avea un motiv să se răzbune pe el?

- Lista e lungă.

- Serios?

- Tata avea obiceiul de a nu fi pe placul celorlalţi.

- Poţi să-mi dai nişte exemple clare?

- Oricine cu care a avut de-a face vreodată la nivel personal sau profesional. Ce zici de asta?

- într-adevăr, litigioasă. Ai spus că tatăl tău era sănătos, în comparaţie cu tine. Dar ştii să fi suferit de vreo boală?

- Tata credea că bărbaţii adevăraţi nu se îmbolnăvesc.

- în regulă. Carnetul se închise, fără ca detectivul să mai scrie ceva în el. Ei bine, dacă o să-ţi aminteşti ceva care ar putea să ne ajute, pot fi sunat la numărul ăsta. De oricare din voi.

Edward luă cartea de vizită pe care i-o întinsese bărbatul. în centrul ei era o emblemă aurie, la fel ca aceea de pe tricoul detectivului. Iar numele lui Merrimack, precum şi diverse numere şi adrese erau printate în jurul ei, ca şi cum ar fi format un soare.

- Crezi c-a fost omorât? întrebă Edward.

- Tu ce crezi? Merrimack îi dădu o carte de vizită şi lui Shelby. Tu ce crezi, domnule Baldwine?

- Nu am o opinie clară.

Vru să întrebe dacă era suspect, dar ştia deja răspunsul, iar Merrimack rămânea secretos.

Din nou, acel zâmbet.

- Mă bucur că v-am cunoscut pe amândoi. Ştiţi unde să mă găsiţi, iar eu ştiu unde vă găsesc.

- Plăcere a fost a mea.

Edward se uită la detectiv, care dispăru în lumina puternică a după-amiezii. Apoi aşteptă încă puţin, până când maşina de poliţie ajunse pe drum.

- Nu ai fost cu mine, şopti Edward.

- Contează?

- Din păcate, da.

capitolul 22

Cel puţin, avocatul tatălui său nu întârziase.

Lane se uită la ceas. Era cinci fără un sfert când domnul Harris îl conduse pe venerabilul Babcock Jefferson în salonul principal de la Easterly.

- Bună ziua, domnule Jefferson. Ce bine că ai venit.

- Lane, condoleanţele mele.

Executorul lui William Baldwine purta un costum albastru, cu o cravată roşu cu albastru şi o batistă albă în buzunarul de la piept. Avea şaizeci şi ceva de

ani, era versiunea bogată a unui băiat de treabă, cu guşa re- vărsându-i-se peste gulerul cămăşii lui formale, mirosul de trabucuri cubaneze şi after-shave Bay Rum luându-i-o înainte când se apropie ca să de mâna cu Lane.

Samuel T. se ridică de pe cealaltă canapea.

- Domnule Jefferson, sunt aici în calitate de avocat al lui Lane.

- Samuel T. Cum e tatăl tău?

- Foarte bine.

- Transmite-i toate cele bune. Oricine e bine-venit aici, la invitaţia familiei.

- Domnule Jefferson, zise Lane, ea e logodnica mea, Lizzie King.

Iar asta puse punct oricărei alte conversaţii. Gin îşi dădu ochii peste cap, Samuel T. zâmbi, iar domnul Jefferson făcu o plecăciune. Lizzie îi aruncă o privire mirată lui Lane, apoi îşi reveni, dădu mâna cu executorul şi îi zâmbi.

-S-a întâmplat de curând.

Pentru o clipă, domnul Jefferson păru cu totul fermecat de ea, ochii strălucindu-i într-un mod prietenesc.

- Ei bine, felicitări! îi zise domnul Jefferson lui Lane, apoi se concentră din nou asupra lui Lizzie. Aş spune că eşti un upgrade, dar ar fi lipsit de respect faţă de fosta soţie. însă eşti o mare îmbunătăţire.

Lizzie râse.

- Eşti fermecător, nu?

- Până în vârful degetelor. Domnul Jefferson deveni serios când se uită din nou la Lane. Unde sunt fraţii tăi?

Lane se aşeză lângă Lizzie.

- Nu ştiu unde e Max, iar Edward e...

-Aici.

Edward se materializă în uşă şi, cu toate că Lane îl văzuse cu doar o zi sau două în urmă, înfăţişarea lui tot era ceva cu care nu reuşea să se obişnuiască. Era proaspăt ieşit de la duş şi bărbierit, părui lui negru

fiind umed şi ondulându-se într-un mod care nu îi fusese permis în anii anteriori. Pantalonii aproape îi cădeau de pe şolduri, fiind opriţi numai de cureaua din piele de aligator. Cămaşa era simplă şi albastră, un rest din garderoba lui de afaceri. Era însă prea largă, ca şi cum ar fi fost un copil care proba hainele tatălui său.

Cu toate astea, impunea respect când traversă camera şchiopătând şi se aşeză pe un fotoliu.

- Domnule Jefferson, mă bucur să te văd din nou. îmi cer scuze pentru lipsa de politeţe, dar trebuie să stau jos.

-Vin eu la tine, fiule. Executorul îşi aşeză servita pe una din mese şi merse la el. Mă bucur să te văd din nou.

Edward dădu mâna cu bărbatul.

-Asemenea.

După asta, nici urmă de conversaţie de umplutură. Edward nu fusese niciodată fânul ei, iar domnul Jefferson păru să-şi amintească asta.

- Ai mai invitat pe cineva?

Reflexul lui Lane fu să aştepte ca Edward să răspundă, dar apoi îşi aminti că el fusese cel care strânsese lumea.

- Nu. Suntem gata.

Lane se ridică şi închise uşile care dădeau spre birou. Când se întoarse, privirea i se opri asupra lui Lizzie. Aceasta stătea pe canapeaua de mătase, în pantaloni scurţi şi tricou, cu părul blond prins la spate şi cu faţa luminoasă.

Dumnezeule, cât o iubea!

- Hai să facem asta, se auzi Lane spunând.

Edward îşi aşeză coatele pe braţele tapiţate ale scaunului. în cealaltă parte, pe canapeaua de mătase, fratele lui mai mic stătea confortabil lângă Lizzie - şi trebuia să admită că degajarea cu care cei doi stăteau unul lângă altul era semnul unei conexiuni ce lipsea de obicei din căsătoriile Bradford. Se vedea în

felul în care el îşi pusese braţul peste umerii ei. în modul în care ea îşi lăsase mâna pe genunchiul lui. în contactul vizual dintre ei, ca şi acum s-ar fi asigurat că celălalt era bine.

Voia ca lui Lane să-i fie bine. Chiar voia.

Pe de altă parte, Gin era într-o relaţie mai tradiţională cu viitorul ei soţ. Richard Pford nu era prezent - şi nu conta. Chiar dacă avea să intre în familie după căsătorie, asta era o treabă privată.

-Suntem aici ca să citim ultima dorinţă a lui William Wyatt Baldwine şi testamentul său, zise Babcock în timp ce se aşeză pe celălalt fotoliu şi îşi deschise servita în poală.

-Ar trebui să o includem şi pe mama? interveni Edward.

Executorul se uită pe deasupra servietei şi zise:

- Nu cred că e necesar să o deranjăm. Tatăl tău a fost preocupat în primul rând să aibă grijă de copiii lui.

- Bineînţeles.

Babcock scoase un document voluminos.

- Decedatul m-a angajat în ultimii zece ani ca avocat personal, şi, în tot acest timp, a avut trei testamente. Acesta este cel final, făcut în urmă cu un an. în el, spune că orice datorii de natură personală vor fi plătite primele, împreună cu taxele necesare. Prin urmare, a creat un cont pentru cea mai mare parte a bunurilor sale. Aceasta va fi împărţit în mod egal între domnişoara Virginia Elizabeth Baldwine, domnul Jonathan Tulane Baldwine şi domnul Maxwell Prentiss Baldwine.

Urmă o pauză.

Edward zâmbi.

- Să înţeleg că numele meu a fost exclus în mod voit.

Babcock clătină din cap cu seriozitate.

- îmi pare rău, fiule. I-am spus să te includă, chiar am făcut-o.

- Faptul că m-a scos din testament e cea mai

mică povară pe care bărbatul ăla a aruncat-o asupra mea, te asigur. Şi, Lane, te rog, nu te mai uita la mine aşa. în timp ce fratele lui îşi mută privirea, Edward se ridică şi şchiopătă spre bar. Vrea cineva Family Reserve?

- Eu, zise Lane.
- Şi eu, interveni Samuel T.

Gin tăcu, dar privi fiecare mişcare a lui în timp ce avocatul descria detaliile contului creat. Samuel T. se duse şi îşi luă paharul, precum şi pe al lui Lane, apoi Edward se întoarse în fotoliul în care stătuse.

Camera era aranjată cum fusese mereu. Zona principală de stat fiind în faţa şemineului, cu vechiul portret al lui Elijah Bradford atârnat deasupra unei poliţe cu figurine de bronz şi un ceas care arăta ora exactă, chiar dacă era vechi de câteva secole.

Edward putea spune cu sinceritate că nu simţea nimic. Nici furie. Nici nostalgie. Nici dorinţa de a se reconecta.

Detaşarea fusese câştigată cu greu, alimentată de faptul că trăise cu contradicţia dintre focul resentimentului şi gheaţa înstrăinării care îi definise emoţiile de când îşi putea aminti.

Ar fi preferat ca nici restul să nu simtă nimic, cel puţin când venea vorba despre el şi prezenţa lui. Relaţia lui cu tatăl său, aşa cum fusese ea, fusese numai treaba lor. Edward nu voia să trezească sentimente de compasiune în ceilalţi. Fratele şi sora lui trebuiau să fie la fel de flegmatici ca el.

„Acum un an", se gândi.

Se întrebă când avusese loc schimbarea. Sau poate nu fusese niciodată inclus, neregăsindu-se nici în primele versiuni ale testamentului.

-... Acum, să trecem la moştenirile individuale. Vreau să subliniez că a fost o moştenire semnificativă în testament pentru doamna Rosalinda Freeland, care, între timp, a decedat. Casa în care a fost crescută, din Rolling Meadows 3072, a fost, de fapt, deţinută de domnul Baldwine, iar dorinţa lui a fost ca acea proprietate să-i fie dată ei. însă a existat menţiunea ca, în cazul în care femeia murea, ceea ce s-a întâmplat, această reşedinţă, împreună cu suma de zece milioane de dolari, să îi fie dată fiului ei, Randolph Damion Freeland. Aceste bunuri vor fi puse într-un cont destinat lui până va împlini treizeci de ani, eu sau o persoană aleasă de mine fiind administrator.

Urmă tăcere. Parcă se auzeau greieri.

„Deci de asta nu ai vrut ca mama să fie aici", se gândi Edward.

Samuel T. îşi încrucişă braţele la piept.

- Ca să vezi.

Şi, cu asta, gata, nimeni nu mai spuse nimic. Era însă clar că viitoarea fostă soţie a lui Lane nu era singura femeie pe care William o lăsase însărcinată în

afara căsniciei. Oare mai erau şi alţi copii care fuseseră daţi la o parte?

Însă răspunsul la acea întrebare conta pentru Edward la fel de mult ca orice fel de moştenire. Se dusese acolo pentru alt motiv decât testamentul. Trebuia doar să facă să pară că mersese pentru aceeaşi întâlnire ca restul lumii.

Trebuia să rezolve ceva, după cum ar fi spus bunica lui.

capitolul 23

în timp ce domnul Jefferson trecu prin paragrafele lungi ale testamentului, Gin nu se concentră pe asta sau pe faptul că Edward fusese scos din el. Singurul ei gând era că Amelia era acasă, iar Samuel T., care stătea acolo, pe canapea, reprezentând interesele lui Lane într-o chestiune profesională, era sub acelaşi acoperiş cu propria fiică.

Evident, nici unul din cei doi nu ştia asta, iar asta era din cauza lui Gin.

încercă să nu şi-i imagineze stând unul lângă altul, încercă să nu vadă trăsăturile comune, mişcările similare, modul în care îşi mijeau ochii când se concentrau. Respinse şi faptul că amândoi îşi ascundeau inteligenţa formidabilă în spatele unei atitudini sociabile laconice, ca şi cum nu ar fi vrut să epateze cu asta.

\- Iar asta încheie dispoziţiile importante, spuse domnul Jefferson în timp ce-şi dădu jos ochelarii de citit. Aş vrea să profit de această ocazie ca să răspund la întrebări, dacă există. Testamentul urmează să fie autentificat, şi începe numărarea bunurilor.

Urmă tăcere, după care Lane vorbi:

\- Cred că ai spus tot. O să te conduc afară. Samuel T., vrei să ni te alături?

Gin întoarse capul şi abia atunci îşi dădu voie să se uite la Samuel T., care se ridicase şi se duse să

deschidă uşa pentru clientul lui şi executorul tatălui clientului său. Nu se uită la ea. Nu o salutase şi nici nu o privise.

Dar acum era vorba despre afaceri.

Era unul dintre lucrurile pe care te puteai baza mereu pe Samuel T. Oricât de sălbatic putea fi în timpul liber, când îşi lua atitudinea de avocat, nu putea fi distras.

Ea nu exista, la propriu. Ca orice altă persoană care nu afecta interesele clientului său.

În mod normal, această detaşare ar fi enervat-o şi ar fi făcut-o să ceară atenţie. însă faptul că îl văzuse lângă Amelia o vindecase de o asemenea imaturitate.

Era imposibil de ignorat ce efect avea asupra amândurora lipsa ei de sinceritate. Era o criminală. Le fura anii pe care îi meritau, le fura adevărul la care aveau dreptul. Pentru prima oară, simţi o vinovăţie atât de clar definită, încât fu convinsă că sângera pe dinăuntru.

Dar ideea de a recunoaşte totul? Era un munte insurmontabil din punctul în care se afla ea acum, iar distanţa, înălţimea, spaţiul stâncos pe care le formau toate acele zile şi nopţi lipsă şi evenimentele, deopotrivă mici şi cele importante, ratate erau prea greu de compensat.

Da, se gândi ea. De asta provoca drame, asta era rădăcina escapadelor ei. Dacă făceai talgere să se izbească în faţa cuiva, nu mai puteai auzi altceva. Cu atât mai puţin propria conştiinţă.

Conştiinţa ei.

- Ce mai faci?

Gin se uită la fratele ei Edward şi fu nevoită să clipească printre lacrimi ca să îl vadă bine.

- Nu, nu vreau nimic de genul ăsta.

Era mai bine să creadă că el era cauza.

-Sigur. Gin îşi şterse ochii. Edward... eşti...

Nu arăta bine, observă ea, în timp ce se distanţă

de propriile probleme.

Dumnezeule, să îl vadă aşa cocoşat şi slab, atât de diferit de capul de familie pe care şi-l imaginase mereu, era o ajustare pe care nu voia s-o facă. Era aşa ciudat! În modurile în care conta, era mai uşor să-şi piardă tatăl decât imaginea a ce fusese mereu fratele ei.

- Sunt bine, completă el propoziţia pe care ea nu reuşi să o termine. Dar tu?

„Mă destram", se gândi. „Eu sunt averea familiei noastre, cedez, mai întâi în privat, apoi în văzul tuturor."

-Sunt bine. Uite la noi, vorbim ca părinţii noştri.

Gin se ridică de pe scaun şi îl îmbrăţişă. Nu-şi putu opri un scâncet când nu simţi decât oase. El o bătu jenat pe umăr, după care se îndepărtă.

- înţeleg că e cazul să te felicit. O să încerc să ajung la nuntă. Când o să fie?

- Aăă, vineri. Ba nu, sâmbătă... nu ştiu. Ne căsătorim vineri civil. Nu ştiu sigur dacă o să avem o recepţie.

Dintr-odată, era ultimul lucru care o interesa.

-Vineri, zise Edward. Ei bine, toate cele bune ţie şi logodnicului tău.

Cu asta, şchiopătă în direcţia opusă, iar Gin aproape sări în faţa lui, ca să-i ceară să-i spună ce credea cu adevărat. Adevăratul ei frate Edward nu ar fi fost niciodată aşa detaşat în privinţa lui Richard. Edward făcuse afaceri cu Pford Distributions ani la rând şi nu fusese niciodată impresionat de acel bărbat.

Dacă vechiul Edward ar fi aflat ce se întâmpla în spatele uşilor închise...

Ar fi fost în stare de crimă.

Dar evoluase în altă direcţie, deşi ea părea hotărâtă să rămână pe drumul ei. Nici una din variante nu era însă o îmbunătăţire.

Rămasă singură în cameră, Gin stătu înţepenită

locului, o paralizie stranie copleşindu-i corpul. între timp, vocile se îndepărtară. Afară pe gazon, în soare, nu departe de locul unde fusese făcută groaznica descoperire, doi avocaţi şi fratele ei erau prinşi într-o conversaţie.

Se uită la Samuel T. prin geam. Chipul lui nu părea să se fi schimbat. Era la fel de impecabil cum şi-l amintea, părul lui fiind doar puţin mai lung şi pieptănat pe spate. Corpul lui, lung şi subţire, punea în valoare acel costum făcut la comandă ca un manechin. Materialul, mânecile, pantalonii, totul cădea aşa cum dorise croitorul.

Se gândi la el în crama de la subsol, trăgându-i-o fetei ăleia la petrecerea cu ocazia derby-ului. Gin se retrăsese acolo ca să plângă, iar el se strecurase şi i-o trăsese femeii într-un mod care o făcuse pe piţipoancă să strige ca un star porno.

Având în vedere istoria relaţiei lor, fusese doar un alt moment de dinte pentru dinte, totul începând cu primul lor sărut, când ea avea paisprezece ani, şi culminând cu Amelia.

Problema era că, atunci când nu se certau, când nu existau conflicte, Samuel T. putea fi cel mai grozav, incredibil, dinamic şi viu bărbat pe care îl cunoscuse.

în trecut, ar fi spus că mariajul ei nu însemna că nu puteau fi împreună din când în când. Relaţia lor fusese mereu ca o intersecţie prost gândită, fără semafoare, cu accidente tot timpul, scântei, miros de benzină, metale îndoite, cauciucuri explodate şi împrăştiate.

Dar adrenalina de dinainte de impact? Nu exista nimic asemănător în lume, cu atât mai puţin pentru o frumoasă plictisită şi folosită sub capacitatea ei, ca ea. Niciodată nu contase dacă vreunul din ei fusese cu altcineva. Iubite, iubiţi, relaţii serioase, aventuri. Fuseseră o constantă unul pentru celălalt.

Gin observase expresia lui când aflase despre

logodna ei. Niciodată nu o mai privise aşa, şi aceea era expresia care o bântuia noaptea. Semăna cu modul în care o persoană abandonată pe o insulă se uită la un vas care se îndepărtează fără ea.

- Ce diamant ţi-a luat!

înălţă capul. Samuel T. era rezemat de uşă, cu braţele încrucişate la piept, pleoapele pe jumătate coborâte, buzele strânse, ca şi cum ar fi urât faptul că ea era în continuare în acea cameră.

Gin ascunse inelul şi îşi drese glasul.

- Nu ai putut să stai departe, domnule avocat?

Asta era o tachinare de toată jena. Modul în care pronunţase totul stricase efectul.

- Nu te flata, zise el în timp ce se îndreptă spre canapea. Mi-am lăsat servieta aici. Nu am venit ca să te văd pe tine.

Gin se pregăti pentru acel vechi puseu familiar de furie. îl aşteptă cu nerăbdare, chiar şi numai pentru că era ceva familiar. Freamătul din stomac nu se intensifică însă, ca un invitat la cină care nu venise şi dezamăgise gazdele. Samuel T. juca însă după vechile lor reguli, împungând, înţepând, din ce în ce mai puternic.

- Te rog să nu vii la nuntă, zise ea abrupt.

Bărbatul se îndreptă, având în mână vechea servietă
a străunchiului său, pe care o moştenise.

- Dar abia aştept să te văd mergând spre altar cu marea ta iubire. Am de gând să mă inspir din exemplul tău amoros.

- Asta nu e un motiv ca să vii.

-Avem păreri diferite despre asta...

- Ce s-a întâmplat? S-a terminat?

Amelia intră în cameră... şaisprezece ani de energie, în acel corp şi cu acel stil, care nu mai dădeau impresia unei adolescente. Iar trăsăturile păreau să aducă din ce în ce mai mult cu ale tatălui ei.

„Dumnezeule“, îi spuse Gin cu un junghi de durere.

- Bună, îi zise Samuel T. plictisit fetei. O s-o las pe mama ta să-ţi spună detaliile. E vorbăreaţă. Aştept cu nerăbdare să te văd peste câteva zile, Gin, în rochia ta albă.

Când Samuel T. se îndepărtă, fără să se uite cu atenţie la fată, Gin se ridică şi porni după el, înainte să se poată stăpâni.

- Mamă, zise fata când trecu pe lângă ea, ce s-a întâmplat?

- Nu e treaba ta. Acum, te rog să mă scuzi.

Amelia spuse ceva lipsit de respect, dar Gin voia să ajungă la Samuel T. înainte ca acesta să plece cu Jaguarul lui.

- Samuel T., zise ea în timp ce tocurile i se auzeau pe marmura de pe coridor. Samuel!

Îl urmă spre uşa din faţă şi ajunse la timp ca să-i vadă pe executorul tatălui ei plecând într-un Mercedes negru mare şi pe Lane ducându-se spre partea din spate a casei.

- *Samuel!*

- Da, zise el fără să se oprească sau să se uite în urmă.

- Nu e cazul să fii nepoliticos.

Ajuns la decapotabila lui, Samuel T. se sui la volan, îşi puse servieta pe scaunul gol şi o privi.

- Tocmai tu spui asta?

-E un copil...

- Stai un pic, te referi la Amelia?

- Bineînţeles! Ai trecut pe lângă ea ca şi cum nu ar fi existat.

Samuel T. clătină din cap ca şi cum nu i-ar fi venit să creadă.

- Stai să văd dacă înţeleg bine. Eşti supărată că nu am băgat în seamă copilul pe care l-ai făcut cu alt bărbat?

- E nevinovată în toată situaţia asta.

- Nevinovată? Ca să ştii şi tu, acolo s-a citit testamentul bunicului ei, nu a fost un proces penal.

Vinovăţia sau lipsa ei nu e relevantă.

- Ai ignorat-o.

-Ştii... Arată cu degetul în direcţia ei. Din ce am auzit, eşti ultima persoană care ar trebui să acuze pe cineva că ignoră acel copil.

- Cum îndrăzneşti?

Samuel T. se uită la capota lungă a Jaguarului.

- Gin, nu am timp pentru asta. Acum, trebuie să vorbesc cu avocatul soţiei fratelui tău, şi asta, spre deosebire de micul tău spectacol de...

- Pur şi simplu nu suporţi să-ţi spună cineva că nu eşti Dumnezeu.

- Ba nu, cred că nu te suport pe tine. Chestia cu Dumnezeu e altă problemă.

Nu mai aşteptă nici o replică de la ea. Porni motorul, apăsă pe acceleraţie şi demară, urmând drumul pe care plecase şi executorul, îndepărtându-se de Easterly.

Gin îl privi cum se depărta, ţipând în sinea ei.

Din cauza Ameliei. Din cauza lui Samuel T. Din cauza lui Richard.

Însă, în principal, din cauza ei şi a tuturor greşelilor pe care le făcuse. Şi a tristeţii care venea cu ideea că, având treizeci şi trei de ani, nu îi rămânea destul timp ca să îndrepte toate greşelile pe care le făcuse.

Lane se duse în spate, sperând să-l prindă pe Edward înainte să plece. Fratele lui o luase cu siguranţă pe drumul pentru angajaţi, pentru că erau echipe de reporteri la poarta din faţă încă de când apăruse povestea cu sinuciderea. De asemenea, având în vedere testamentul, Edward probabil voia să plece cât mai repede.

Nu existau cuvinte pentru ce făcuse tatăl lor: faptul ca îl scosese pe primul lui născut din testament era, în acelaşi timp, întru totul caracteristic lui William, dar şi o surpriză crudă.

Un ultim „du-te naibii“ la care nu se putea răspunde, mortul luând cu el în mormânt cartea victoriei.

Lane voia să... spună ceva... sau să vadă ce făcea... sau... habar n-avea. Ştia că Edward nu avea chef de asta, dar, chiar şi aşa, trebuia să încerce - în speranţa că, într-un moment liniştit de reflecţie, fratele lui urma să-şi amintească de strădania lui, aşa ciudată cum era.

Nu era nici o camionetă inscripţionată cu Red Black printre maşinile parcate lângă centrul de afaceri, dar Lane văzu o Toyota veche parcată lângă Mercedesul roşu pe care i-l dăduse domnişoarei Aurora. Mai mult ca sigur că Edward venise cu acea maşină, doar că el nu era la volan şi nici nu se îndrepta şchiopătând spre ea. Nu era de găsit.

Lane intră pe uşa din spate a bucătăriei şi o găsi pe domnişoara Aurora la aragaz.

- L-ai văzut pe Edward?

- E aici? întrebă femeia înainte să se întoarcă de la oala ei. Să-i spui să vină să mă vadă dacă e aici.

- Nu ştiu unde e.

Lane dădu rapid o tură la parter şi apoi făcu o pauză la scări. Nu exista nici un motiv pentru care fratele lui să fi făcut efortul de a merge acolo.

- Unde eşti? întrebă el.

Ieşi pe una dintre numeroasele uşi care dădeau spre grădină şi se îndreptă spre centrul de afaceri. Toate uşile franţuzeşti din faţă erau încuiate, şi trebui să se ducă la uşa din spate, care putea fi deschisă cu un cod.

Cum ajunse înăuntru, ştiu că-l găsise pe Edward. Luminile erau aprinse, deci probabil fratele lui dăduse drumul la electricitate.

- Edward?

Lane străbătu coridorul, uitându-se prin birourile goale. Telefonul lui fusese asaltat de apeluri de la directorul consiliului de conducere, de la fiecare

dintre vicepreşedinţii enervaţi şi chiar şi de la avocatul corporaţiei. însă nici unul nu îndrăznise să vină la Eas- terly, iar asta îi spunea că îi avea la mână cu ceva. Şi nu conta dacă ei toţi erau ocupaţi la sediul din centru să facă să dispară dovezi. Chiar dacă Jeff nu îl prea înghiţea în momentul de faţă, acel devorator deştept de numere salvase fişiere cu tot ce fusese în reţea înainte ca vestea să explodeze.

Prin urmare, orice schimbări erau la fel de incriminatoare ca abuzul care avusese nevoie de muşamalizare.

în timp ce Lane se îndreptă spre biroul tatălui său, îşi dădu seama că inima îi bătea cu putere şi că mintea i se retrăsese în spatele unui zid de îmbărbătare. Aşa cum cineva care s-ar aştepta ca o bombă să explodeze s-ar ascunde în spatele unui zid din ciment.

\- Edward?

încetini când intră în anticamera biroului tatălui său.

-Edward...?

Uşa era închisă, şi nu-şi amintea dacă el o închisese când scoseseră pe toată lumea. Când se întinse după clanţă, habar n-avea ce urma să găsească de cealaltă parte.

Şi nu era sigur că voia să vadă.

Deschise uşa larg.

-Edward...

în birou era întuneric, şi, când aprinse lumina, nu era nimeni acolo.

-Unde naiba eşti...

Când se întoarse, Edward era fix în spatele lui.

\- Pe mine mă cauţi?

Lane înjură şi îşi ridică mâna la piept.

\- Ce faci aici?

\- îmi vizitez vechile locuri.

Lane se uită să vadă dacă Edward avea ceva în mâini, la spate, în buzunare.

\- Serios, ce faci?

- Unde sunt cei din conducere?
- La sediul central, în birourile mai mici.
- I-ai concediat pe toţi?
- Le-am spus să plece. Analiză expresia fratelui său. Sau vor ajunge la închisoare.

Edward zâmbi.

- O să conduci tu compania?

-Nu.

Urmă o pauză.

- Atunci, care e planul tău?
- Nu am vrut decât să-i scot de aici.
- Şi crezi că asta o să oprească sângerarea financiară?
- Tata e mort. Cred că asta o s-o oprească. Dar nu risc până nu o să ştiu asta sigur.

Edward încuviinţă.

- Ei bine, nu te înşeli. Deloc. Dar ai face bine să te gândeşti cine o să preia conducerea, acum că el e mort.
- Care sunt şansele să-ţi cauţi o slujbă?
- Am una. Acum, sunt alcoolic.

Lane se uită peste umărul fratelui său, în zona goală a recepţiei.

- Edward, trebuie să aflu ceva, iar aici suntem doar noi doi, da?

- De fapt, tot locul ăsta e plin de microfoane. Camere ascunse, microfoane. Nu e nimic secret aici, aşa că ai grijă ce spui.

Lane îşi dori un alt pahar de burbon. După o clipă, zise:

-Vii la comemorare?

- Nu ştiu de ce aş face-o. Nu jelesc şi nu am de gând să-mi prezint omagiile. Fără supărare.

- înţeleg, dar mama probabil o să îsi facă apariţia.

-Crezi?

Lane încuviinţă, apoi aşteptă ca fratele lui să continue. Acesta nu o făcu însă.

- Uite ce e, Edward, îmi pare foarte rău pentru...

-Nimic. îţi pare rău pentru nimic, pentru că nimic din tot ce s-a întâmplat nu a fost vina ta. Poţi să-ţi ceri scuze numai pentru propriile greşeli. Asta e tot, frăţioare?

Când Lane nu se putu gândi la nimic altceva de spus, Edward făcu un semn cu capul.

- Atunci, asta e tot. Ai grijă si să nu mă suni dacă ai nevoie de ceva. Nu sunt genul la care să vrei să apelezi.

capitolul 24

Maşina Porsche atrase multă atenţie când Lane conduse prin cartierul Rolling Meadows, dar nu pentru că ar fi condus repede. Imaginea decapotabilei şi sunetul motorului erau de ajuns ca să îi facă pe cei care îşi plimbau câinii, pe copiii care se jucau pe alei şi pe mamele care împingeau cărucioare să se uite de două ori. Casele erau înghesuite, dar de dimensiuni rezonabile, majoritatea fiind din cărămidă, cu bovindouri la primul etaj şi balcoane micuţe la al

doilea, ca să le diferenţieze, ca nişte fraţi care aveau acelaşi colorit, dar trăsături diferite. Pe aleile scurte erau parcate multe maşini Volvo, Infiniţi sau Acura, deasupra uşilor garajelor erau coşuri de baschet, iar în curţile din spate se zăreau grătare.

Cu soarele care strălucea deasupra pomilor demni de o vedere, gazonul verde şi copiii care alergau în grupuri, totul părea să reamintească de generaţia de dinainte de invazia tehnologiei.

Cu o insistenţă tăcută, GPS-ul maşinii îl ghidă pe străzi-labirint, aranjate în funcţie de soiurile de copaci, flori şi, într-un final, fructe.

Cerise Circle nu era diferit de alte drumuri. Când ajunse la casa pe care o căuta, constată că nu era nimic care să o diferenţieze de restul caselor.

Lane opri maşina. Cu plafonul lăsat, putea auzi zgomotul unei mingi de baschet în spatele garajului.

Opri motorul, ieşi din maşină şi se îndreptă spre sursa zgomotului. Copilul care se juca cu mingea nu era la vedere, iar Lane nu voia decât să se întoarcă la maşina lui şi să plece.

Asta nu pentru ca nu ar fi suportat să înfrunte dovada vie a infidelităţii tatălui său. Nu-i era frică să se uite la un chip atât de asemănător cu al lui. Şi, nu, faptul că un străin era sânge din sângele lui şi fusese inclus în testament nu îl afecta.

Doar că era mult prea epuizat ca să mai aibă grijă şi de altcineva. Problema era că acel copil, fără să fie vina lui, urma să fie atras în gaura neagră a familiei Bradford, aşa că nu putea să nu-l ghideze puţin.

Era o loterie a naibii la care să câştigi. Mai ales acum, când nu mai existau bani.

Nu erau prea multe avantaje.

Aleea avea numai vreo zece metri. La Easterly, spaţiul acela ar fi fost pentru o singură maşină. în timp ce Lane înaintă, băiatul de optsprezece ani care bătea mingea de baschet începu să se zărească.

Era înalt. Avea să crească şi mai mult. Avea părul închis la culoare. Umerii laţi deja.

Băiatul se aruncă pentru un slam dunk, iar mingea ricoşă de margine.

Lane o prinse.

- Bună.

Randolph Damion Freeland se opri mai întâi pentru că fu surprins. Apoi pentru că fii şocat.

- Deci ştii cine sunt, zise Lane încet.

- Da, ţi-am văzut poza.

j Ştii de ce sunt aici?

în timp ce tânărul îşi încrucişă braţele la piept, între pectoral şi bicepşi rămase mult spaţiu, însă asta nu avea să dureze mult. Băiatul avea să mai crească şi să devină mai puternic.

Dumnezeule, ochii lui aveau aceeaşi nuanţă de albastru ca ai lui Lane.

- A murit, bombăni băiatul. Am citit despre asta.

- Deci ştii...

- Cine a fost tatăl meu? Da. îsi plecă privirea. O să...

-Ce?

- O să mă arestezi sau ceva de genul ăsta?

- Ce? De ce aş face asta?

- Nu ştiu. Eşti un Bradford.

Lane închise ochii o clipă.

- Nu, am venit să vorbim despre ceva important şi să-ţi spun că-mi pare rău pentru moartea mamei tale.

-S-a sinucis. în casa ta.

- Ştiu.

- Nu şi-a luat rămas-bun de la mine. Pur şi simplu, a plecat în dimineaţa aia şi dusă a fost. Pentru totdeauna.

Lane clătină din cap şi strânse mingea între palme.

- îmi pare foarte rău...

- Să nu îndrăzneşti! Să nu îndrăzneşti! O femeie mai în vârstă ieşi pe verandă, iar expresia îi era plină de genul de furie care făcea inutilă prezenţa unei arme. Pleacă de lângă el! Pleacă...

- Bunico, termină, doar vorbeşte...

în timp ce tânărul se puse între ei, bunica se lupta să ajungă la Lane.

-Tu să stai departe. Cum îndrăzneşti să vii aici...

- El este unul dintre moştenitori, de asta am venit.

Cei doi se opriră, iar Lane încuviinţă din cap.

- I-a lăsat casa şi zece milioane de dolari. M-am gândit că aţi vrea să ştie. Executorul o să vă contacteze. Nu ştiu câţi bani sunt în realitate, dar vreau să ştiţi că o să fac tot ce ţine de mine ca să mă asigur că această casă o să rămână pe numele nepotului dumneavoastră.

Până la urmă, exista şi scenariul în care şi acea casă putea fi lichidată, în funcţie de cât de mare era datoria. Şi atunci, unde s-ar duce copilul?

Bunica îşi reveni prima şi continuă plină de ură:

-Să nu mai vii aici vreodată...

Lane îl fixă cu privirea pe băiat.

- Ştii unde locuiesc. Dacă ai întrebări, dacă vrei să vorbim...

-Niciodată! ţipă femeia. Niciodată nu o să vină la tine. Nu poţi să-l iei şi pe el.

- Babcock Jefferson, spuse Lane în timp ce aşeza mingea jos. Ăsta e numele avocatului.

Se întoarse cu spatele, dar îi rămăsese imprimată în minte imaginea cu băiatul ţinându-şi bunica. Dumnezeule, cât îşi ura tatăl - şi, în acel moment, din motive noi.

Ajuns înapoi la Porsche, se urcă la volan şi plecă. Îi veni să plece cu viteză, să ia curbele din scurt, să intre în câteva maşini parcate, să dărâme nişte biciclete. Dar nu făcu asta.

Tocmai ieşea din cartier, când îi sună telefonul. Numărul nu îi era cunoscut, dar răspunse, deoarece chiar şi un vânzător prin telefon era mai bun decât gândurile din mintea lui.

-Alo?

- Domnul Baldwine? zise o voce de femeie. Domnul Lane Baldwine?

Bărbatul semnaliză spre stânga.

-El e.

- Numele meu e LaKeesha Locke. Sunt reporter *Char- lemont Courier Journal.* Mă întrebam daca ne putem întâlni undeva.

- în legătură cu ce?

- Scriu un articol despre faptul că Bradford Bourbon Company are datorii mari şi se confruntă cu un posibil faliment. Articolul o să apară mâine. Mă gândeam că poate vreţi să comentaţi.

Lane îşi încleştă maxilarul.

- De ce aş vrea să fac asta?

- Ei bine, am înţeles, şi e destul de evident, că averea personala a familiei este strâns legată de companie, nu?

- Dar eu nu sunt implicat în conducerea afacerii.

- Deci spuneţi că nu ştiţi nimic despre existenţa unor dificultăţi?

Lane îşi menţinu vocea calmă.

- Unde sunteţi? O să vin eu.

Magazia îngrijitorilor de pe proprietatea familiei Bradford era mai puţin magazie şi mai mult hangar pentru avioane. Amplasată în partea din spate a extinsei proprietăţi, se afla lângă parcarea pentru angajaţi şi lângă nişte căsuţe ca din anii ’50 folosite de servitori şi de muncitori decenii la rând.

Când Lizzie intră în încăperea slab luminată, care mirosea a benzină, ghetele ei făcură zgomot pe podeaua de ciment. Tractoare, maşini industriale de tuns iarba, maşini de tocat şi camionete erau aranjate ordonat, cu exterioarele curate şi motoarele întreţinute.

- Gary, eşti aici?

Biroul şefului îngrijitorilor era într-un colţ îndepărtat, şi o lumină strălucea prin geamul prăfuit.

-Gary?

- Nu acolo. Aici.

Lizzie îşi schimbă traiectoria, ocolind un

mărunţitor de lemn şi câteva accesorii ale unui plug de zăpadă care erau de mărimea vechiului ei Yaris.

- Dumnezeule, nu ridica aia! strigă ea.

Lizzie se grăbi spre el, doar ca să fie ignorată în timp ce Gary McAdams săltă o parte dintr-un motor de pe jos pe o masa de lucru. Această reuşită ar fi fost impresionantă indiferent de situaţie, dar cu atât mai mult acum, când bărbatul era cu treizeci de ani mai mare ca ea. Însă avea constituţia unui buldog, era puternic precum un taur şi rezistent ca un stâlp de gard din Kentucky.

- Spatele tău, zise ea.

- E în regulă, se auzi glasul cu accent sudist. De ce ai nevoie, domnişoară Lizzie?

Bărbatul nu se uită la ea, dar asta nu însemna că nu o plăcea. Ei doi lucrau chiar bine împreună. Când Lizzie începuse să muncească acolo, se pregătise pentru un conflict care nu se materializase niciodată, deoarece autoproclamatul ţărănoi se dovedise a fi foarte delicat sub exteriorul lui dur.

- Deci ai aflat despre comemorare, zise ea.

-Da.

Lizzie se săltă pe masă, îşi legănă picioarele şi privi cum mâinile lui aspre utilizau acea maşinărie, mişcân- du-se rapid şi sigur peste metalul vechi. însă bărbatul nu se lauda cu abilităţile lui. Din câte ştia Lizzie, începuse să lucreze pe câmp când avea doisprezece ani şi asta făcuse de atunci. Nu fusese niciodată căsătorit. Niciodată nu-şi luase vacanţă. Nu bea. Trăia într-una din căsuţe.

Conducea în jur de treizeci de muncitori, cu o mână de fier, dar era mereu corect.

Toata lumea îl recunoştea în uniforma lui de un verde milităresc şi toată lumea îl respecta.

- Ai nevoie de cheie? întrebă ea.

.-Da.

îi dădu ce ceruse, o luă înapoi când Gary termină şi îi dădu altceva înainte ca acesta să fie nevoit să ceară.

- Oricum, continuă ea, comemorarea va fi mâine, şi vreau doar să mă asigur că o să avem un gazon proaspăt tuns la intrare mâine-dimineaţă şi că, dacă se poate, o să tundem tufişurile ornamentale şi o să curăţăm treptele de la intrare şi curtea.

- Da. Ai nevoie de ajutor la ceva în grădinile din spate?

- Cred că arată bine. O să trec pe acolo cu Greta.

- Unul dintre băieţii mei o să tundă iarba de lângă piscină.

- Foarte bine. Cleşte?

- Da.

în timp ce făcură din nou schimb de unelte, bărbatul întrebă:

- E adevărat ce se zvoneşte că ai găsit?

- Greta l-a găsit. Şi, da, e adevărat.

Bărbatul nu-şi mută privirea de la ceea ce făcea, mâinile cu degete groase şi vene proeminente neratând nici o mişcare.

-Ha!

- Nu ştiu, Gary. Până acum, credeam că a sărit, ca toţi ceilalţi. Dar nu mai cred asta.

-Avenit poliţia?

- Da. Câţiva detectivi de la Criminalistică. Aceiaşi care au fost aici pentru moartea Rosalindei. Am vorbit puţin cu ei de dimineaţă. Probabil vor vrea să discute cu tine şi cu oricine era de tură când a murit.

- Ce situaţie tristă.

- Foarte, chiar daca nu mi-a plăcut niciodată de omul ăla.

Se gândi la momentul citirii testamentului. Dumnezeule, fusese ca o scenă dintr-un film vechi, toţi moştenitorii adunaţi într-o cameră elegantă, un avocat distins citind dispoziţiile cu o voce ca a lui Charl- ton Heston.

- Ce te-au întrebat detectivii?

- Cum l-am găsit. Unde am fost în ultimele zile. După cum am spus, vor vorbi cu toată lumea.

-Da.

Lizzie îi dădu alt cleşte.

-Şi angajaţii sunt invitaţi.

- La comemorare?

- Da. Toată lumea poate să-şi aducă omagiile.

- Nu vor o maimuţă unsuroasă ca mine acolo în casă.

-Te asigur că ai fi bine-venit. Eu mă duc.

- Asta pentru că a fost tatăl bărbatului tău.

Lizzie simţi cum roşeşte.

- Cum de ştii despre mine şi Lane?

- Nu se întâmplă nimic aici despre care să nu ştiu.

Bărbatul se opri şi se şterse pe o cârpă veche şi roşie,

după care o privi.

- Lane ar face bine să se poarte frumos cu tine, altfel am locuri unde pot să îi ascund cadavrul.

Lizzie râse.

- Te-aş îmbrăţişa acum, dar ai leşina.

- Nu ştiu ce să zic. Doar că se fâstâcea, ca şi cum Lizzie l-ar fi făcut să se simtă stânjenit. Dar cred ca e un om de treabă, altfel nu ai fi cu el. În plus, am văzut cum se uită la tine. Băiatul ăla a avut iubire în ochi ani la rând când a venit vorba despre tine.

- Eşti mult mai sentimental decât laşi să se vadă, Gary.

- Aminteşte-ţi că n-am fost la şcoală şi nu ştiu semnificaţia acestor cuvinte mari.

- Ba cred că ştii exact ce înseamnă. Lizzie îl lovi uşor în burtă. Şi, dacă te hotărăşti să vii la comemorare, poţi să stai cu mine şi cu Greta.

- Am de lucru. Nu am timp de asta.

- înţeleg. Lizzie sări de pe bancul de lucru. Ei bine, eu mă duc. Am comandat totul, iar domnişoara Aurora se ocupă, bineînţeles, de mâncare.

- Cum se descurcă majordomul ăla?

- Nu rău.

- Depinde cu ce-l compari.

Lizzie râse, îşi flutură mâna peste umăr şi se îndreptă spre uşile luminoase. Dar nu ajunse departe când bărbatul vorbi din nou:

- Domnişoară Lizzie?

Se întoarse si îsi vârî la loc tricoul în pantalonii scurţi.

-Da?

- Se organizează ceva pentru aniversarea Micuţei V.E. anul ăsta? Trebuie să pregătesc ceva?

- Dumnezeule, am şi uitat că se apropie. Anul trecut nu cred că am făcut nimic, nu?

- împlineşte şaizeci şi cinci de ani, de asta am întrebat.

- E un moment important. Lizzie se gândi la mama biologică a lui Lane, aflată sus, în camera ei. O să întreb. Şi, la naiba, trebuie să-i împrospătez florile mâine-dimineaţă.

- O să primim nişte bujori.
- La asta mă gândeam şi eu.
- Să-mi spui dacă vrei să fac şi altceva.
- întotdeauna, Gary. întotdeauna.

capitolul 25

Când Lane ajunse în sfârşit la Easterly, după ce simţise că petrecuse ani întregi în prezenta reporterei, se duse direct la etaj, trecând pe lângă cina servită în sufrageria formală şi ignorându-l pe domnul Harris, care îşi făcea griji pentru diverse lucruri.

Bătu o dată la uşa camerei bunicului său şi o deschise larg.

Pe pat, Tiphanii se ridică repede şi luă cearceaful cu ea, în timp ce Jeff se acoperi cu pătura.

După o vizită la baie, tânăra apăru din nou, de data asta în uniformă, şi dispăru pe uşă, deşi Lane era sigur că îşi lăsase dinadins chiloţii negri pe jos, la

piciorul patului.

-A fost de comun acord, zise Jeff. Şi am voie să mai fac o pauză...

- Ziarul local ştie tot. Absolut tot.

Jeff deschise gura, însă Lane strigă:

- Nu trebuia să mi-o tragi aşa!

- Crezi că am vorbit cu presa? Jeff îşi lăsă capul pe spate şi râse. Chiar crezi că eu le-am spus ceva...

- Au informaţiile la care lucrezi. Pagină cu pagină. Explică-mi asta. Credeam că pot avea încredere în tine...

- Poftim, chiar mă acuzi de abuz, în condiţiile în care tu m-ai şantajat să fac asta pentru tine? *Serios*?

- M-ai terminat.

- În primul rând, dacă aş fi vrut să ţi-o trag aşa, m-aş fi dus la Wall *Street Journal,* nu la *Charlemont Herald Post Ledger* sau cum naiba i-o zice. Ştiu cel puţin şase reporteri în New York. Nu aş şti pe cine să sun în afurisitul de Kentucky. în plus, după ce se termină coşmarul ăsta, o să mă întorc în Manhattan. Crezi că nu aş putea folosi câteva datorii faţă de mine? Treaba despre familia ta şi mica voastră afacere cu burbon e o ştire importantă, nemernicule. Mai mare decât o parodie pentru USA *Today.* Deci, da, dacă ar fi să las informaţia să se scurgă, aş vrea să am şi un avantaj.

Lane respira greu.

- Iisuse Hristoase!

- Nu aş apela nici la el, dar asta pentru ca sunt evreu.

Lane se frecă la ochi. Apoi se plimbă între birou şi pat. între birou şi una dintre ferestrele înalte. între fereastră şi birou.

Ajunse din nou la fereastră. încă nu se întunecase, dar nici mult nu mai era. Apusul îşi făcea apariţia la orizont, făcând pământul să sângereze roz şi mov. Toată munca lui Jeff, notiţele, computerele, listele erau ca un ţipăt în ureche pentru el.

Apoi mai era şi faptul că vechiul lui coleg de

cameră din colegiu era gol în cealaltă parte a camerei şi îl privea cu o expresie rece. în spatele furiei care izbucnise din Jeff, era o rană - o rană adevărată.

- îmi pare rău, spuse Lane. îmi pare rău, am tras concluzia greşită.

- Mulţumesc.

- Şi îmi pare rău şi că te forţez să faci asta. Doar că... îmi pierd mintea din cauza asta. Simt că sunt într-o casă cuprinsă de foc, şi la fiecare ieşire sunt doar flăcări. Ard, şi sunt disperat, şi m-am săturat de porcăriile astea.

- Of, omule, zise prietenul lui cu accent de New Jersey. Uite, iar faci asta.

Lane se uită peste umăr.

-Ce?

- Eşti de treabă. Urăsc asta la tine. Mă enervezi şi mă înnebuneşti, apoi devii sincer, şi mi-e imposibil să te urăsc, ticălos privilegiat ce eşti! Dacă vrei să ştii, îmi plăcea să fiu supărat pe tine. Era singurul lucru care îmi abătea atenţia - asta daca nu o luăm în consideraţie pe Tiphanii.

Lane zâmbi slab, apoi redeveni concentrat.

- Sinceritate zici? Vrei sinceritate? Adică ceva ce nu am spus nimănui?

- Da. Cu cât ştiu mai bine ce se întâmplă aici, cu atât pot fi mai de ajutor şi cu atât mai puţin urăsc faptul că sunt prins aici.

în depărtare, un vultur plana pe curenţi invizibili, navigând pe cer cu cotiri abrupte şi înaintări rapide, ca şi cum amurgul ar fi fost plin de autostrăzi şi drumuri pe care numai păsările le puteau vedea.

- Cred că fratele meu l-a omorât, se auzi Lane vorbind. Cred că Edward a făcut-o.

Jeff se bucurase atât de mult de furia lui cu totul îndreptăţită. Fusese o călătorie lină, dar intensă, arsura din piept fiind un rezervor nesecat care îl ţinea treaz noaptea, făcându-l să se concentreze pe numere şi să treacă în revistă informaţiile.

Dar el şi nemernicul de Lane ajunseseră în acel punct şi înainte, pe parcursul relaţiei lor lungi, perioade de comunicare defectuoasă sau de prostie îndepărtân- du-i. Cumva, sudistul de acolo mereu micşorase distanţa. Avea un fel aparte de a fi.

Şi, da, o făcuse din nou, mai ales cu acea mică ştire a lui.

- La naiba, zise Jeff în timp ce se rezema de perne. Vorbeşti serios?

Ce întrebare stupidă, căci nu erau cuvintele pe care cineva să le spună cineva nici măcar în glumă, având în vedere ce se întâmpla în casă. Şi, cel mai important, asta nu era ceva ce Lane ar fi gândit despre fratele lui mai mare, eroul, dacă nu ar fi avut motive întemeiate.

- De ce? şopti Jeff. De ce ar face Edward aşa ceva?

- El e singurul cu un motiv real. Tata a fost un bărbat groaznic, care a făcut o mulţime de lucruri îngrozitoare multor oameni puternici. Dar să-l omoare Monte- verdi din cauza datoriei? Nu. Ar vrea să-şi obţină banii înapoi. Iar Rosalinda nu a făcut-o. Era moartă înainte ca tata să cadă în apă. Gin mereu l-a urât, dar nu ar vrea să se mânjească pe mâini. Mama a avut mereu motive, dar niciodată capacitatea. Cine altcineva ar fi putut s-o facă?

- Dar fratele tău nu e într-o formă fizică prea bună. Tocmai îmi luam ceva de mâncare şi mă îndreptam spre cameră când a intrat în casă. Şchiopăta ca şi cum ar fi avut piciorul rupt. Nu părea să poată închide afurisita de uşă, cu atât mai puţin să arunce pe cineva de pe pod.

- Ar fi putut avea ajutor. Lane se uită peste umăr şi, da, faţa aceea chipeşă arăta cam şifonată. Oamenii de la fermă îi sunt devotaţi. Aşa e fratele meu, ştie cum să facă lucrurile să se întâmple.

- A fost aici? în casă?

-Nu ştiu.

- Aveţi camere de supraveghere, nu? Pe

proprietate.

- Da, şi el ştie asta. El a instalat afurisitul de sistem. Poţi să vezi dacă au fost şterse bucăţi. Sunt logări care pot fi localizate.

- Detectivii au cerut acces la imagini?

- Nu încă, dar o vor face.

- O să le dai voie?

Lane blestemă.

- Am de ales? Nu ştiu... Azi am fost singur cu Edward şi aproape l-am întrebat.

- Ce te-a oprit? Ţi-a fost teamă c-o să se enerveze?

- Nu, mi-a fost frică de răspuns.

- Care e următoarea ta mişcare?

- O să aştept. Detectivii nu pleacă nicăieri. Se vor duce să-l vadă la fermă. Dacă el a făcut-o...

- Nu poţi să-l salvezi.

- Nu, nu pot.

- De ce l-ar vrea fratele tău mort?

-Tata a încercat să-l omoare în America de Sud. Edward e cum e acum din cauza a ce i s-a întâmplat acolo. Chiar şi înainte de asta, între ei era multă animozitate. La naiba, tata l-a scos din testament în mod voit. Dar, ştii, fratele meu nu e genul cu care să te pui, are un fel aparte.

Jeff se gândi la propriul lui frate şi la sora sa, care trăiau şi ei în Manhattan. Erau căsătoriţi. Aveau mai mulţi copii. Părinţii lui îşi împărţeau timpul între Florida şi Connecticut, dar aveau un refugiu în Soho. Toţi se întâlneau de sărbători, când între ei erau certuri, bucurie, căldură, lacrimi şi râsete.

Mereu râsete.

Lane avea o casă drăguţă, cu multe lucruri drăguţe şi maşini bune.

Nu exista comparaţie.

Lane se aşeză pe scaunul care luase forma fundului lui Jeff.

- Oricum, destul cu asta. Deci, dacă nu tu ai lăsat informaţia să răsufle, cine a făcut-o?

- Cei din conducere. Să fim serioşi, eu am primit informaţia de la sursele lor. Tabelele pe care îmi bazez analizele sunt munca lor.

Lane îşi frecă tare capul, ca şi cum l-ar fi durut tot.

- Bineînţeles.

-Uite ce e, Lane, nu poţi să-i ţii la o parte pentru totdeauna, şi e clar că nu se lasă constrânşi, ceea ce nu e o surpriză. Acum nu e un moment bun să nu existe nimeni la conducere.

- Dar eu nu sunt calificat. Singurul lucru pe care sunt destul de isteţ să-l ştiu e că nu ştiu nimic despre afaceri la scara asta. îşi aruncă mâinile în aer. Pentru numele lui

Dumnezeu, nu pot să-mi fac griji din cauza asta acum. Trebuie să trec de comemorarea de mâine, şi o să vedem după. La naiba, Edward era cel care trebuia să preia totul.

în tăcerea care urmă, Jeff îşi aranjă pătura de pe picioare, deoarece nu ştia ce altceva să facă. în cele din urmă, spuse, pe jumătate în glumă:

- Când o să-mi primesc menajera înapoi? Şi nu ca să cureţe baia.

-Asta depinde de tine. Eu sunt angajatorul, nu peştele ei.

- Deci tu te ocupi de familia asta.

-Nimeni altcineva nu s-a oferit. Lane se ridică. Poate din cauza a ce s-a întâmplat cu ultimul tip care a încercat asta.

- Amice, poţi să faci asta.

Lane se apropie de el şi întinse mâna.

- îmi pare foarte rău că te-am pus în situaţia asta. Sincer. Şi, după ce se termină totul, îţi promit că nu o să îţi mai cer niciodată nimic.

Pentru o clipă, Jeff cântări oferta, apoi dădu mâna cu el.

- Ei bine, nu te iert.

-Atunci, de ce dai mâna cu mine?

- Pentru că sunt unul dintre acei oameni care uită uşor. Ştiu, ştiu, e invers. Dar a funcţionat pentru

mine până acum şi te scapă pe tine de alte probleme, deci la naiba cu principiile tale.

capitolul 26

-Aşa mai merge.

Când Richard Pford intră în salonul familiei, în jurul orei nouă în acea seară, Gin îşi dădu ochii peste cap şi vru să-i spună că anii ’50 îşi voiau moravurile înapoi. Dar adevărul era că rămăsese ca să vorbească cu el şi, da, cu cât îl privea mai mult cum se îndrepta spre bar ca şi cum ar fi fost stăpânul casei, cu atât îşi amintea mai mult cât îl ura.

După ce îşi turnă un pahar de burbon, bărbatul se aşeză pe scaunul din piele de lângă canapeaua pe care stătea ea. Camera nu era mare, iar tablourile în ulei cu cai pursânge ai familiei care erau atârnate pe pereţi o făceau să pară şi mai mică. însă apropierea fizică a lui Pford micşora lucrurile până în punctul în care televizorul cu ecran lat, pe care se vedea în reluare *Adevăratele neveste din Beverly Hills,* părea să-i fie lipit de faţă.

- De ce te uiţi la porcăria asta? întrebă el.

- Pentru că-mi place.

- E o pierdere de timp. Luă telecomanda şi schimbă postul, oprindu-se la un expert financiar cu cravată roşie şi cămaşă de un albastru şters. Ar trebui să te uiţi la lucruri de valoare.

„Atunci, permite-mi să-mi iau ochii de la tine“, se gândi ea.

- Trebuie să vorbim despre recepţie şi trebuie să ţi-o prezint pe Amelia.

- Pe cine? întrebă el fără să-şi ia ochii de la ecran.

- Pe fiica mea.

Asta îi atrase atenţia, iar Richard o privi în timp ce ridică dintr-o sprânceană.

- Unde e? S-a întors de la scoală?

-Da.

Gin întinse mâna spre telefonul din casă, ascuns discret în spatele unei lămpi făcute dintr-un trofeu din argint din anii 1900. Ridică receptorul şi formă numărul pentru majordom.

- Domnule Harris? Poţi s-o aduci pe Amelia aici? Mulţumesc.

Când închise, se uită la Richard.

-Am nevoie să plăteşti recepţia nunţii pe care o s-o organizăm aici sâmbătă. Poţi să-mi scrii un cec de cincizeci de mii. Dacă o să coste mai mult, o să-ţi zic.

Richard îşi puse jos paharul şi o fixă cu privirea.

- De ce să plătesc pentru ceva?
- Pentru că ne căsătorim. Noi doi.
- La tine acasă.
- Deci tu nu o să ai nici o contribuţie.
- Deja am făcut-o.

Gin se uită la inelul ei.

- Richard, locuieşti sub acoperişul ăsta, ne mănânci mâncarea...

Bărbatul râse şi se jucă cu băutura.

- Doar nu foloseşti argumentul ăsta. Nu?
- O să scrii cecul acela, şi cu asta, basta.
- îţi sugerez să-ţi ţii răsuflarea până s-o usca bine cerneala, draga mea. Ala chiar ar fi un spectacol care ar merita vizionat.
- Dacă nu plăteşti, o să anulez tot. Şi nu minţi, ştiu că aştepţi cu nerăbdare să ai parte de toată atenţia.

Până la urmă, trofeele au nevoie de o ceremonie de prezentare.

Richard se lăsă în faţă, mişcarea provocând un zgomot.

- Ştiu că nu eşti conştientă de asta, dar compania familiei tale are probleme.
- Serios? zise ea, făcând pe neştiutoarea. Cineva a pierdut cheia de la un sertar? Ce tragedie!

Până la urmă, nu avea sens să îi spună despre problemele lor financiare. Clar nu înainte de emiterea certificatului de căsătorie.

Bărbatul zâmbi şi, pentru prima oară, ceva apropiat de bucurie îi apăru în ochi.

- Ghici cine m-a sunat azi. Cineva de la *Charlemont Courier Journal.* Vrei să ştii ce mi-a zis?

-Tipul o să scrie un articol despre implanturi de penis, şi tu te-ai oferit voluntar?

- E dezgustător.

- Serios? Cred că ţi-ar fi de ajutor.

Richard se rezemă şi se aşeză picior peste picior, iar maxilarul i se încordă.

- în primul rând, e o ea, nu un el. în al doilea rând, mi-a zis că există probleme financiare mari la compania voastră, Gin. Probleme financiare mari. O să apară un articol despre asta mâine-dimineaţă, la prima oră. Deci nu încerca să mă păcăleşti cu farsa asta cum că ai nevoie de un cec pentru nu ştiu ce recepţie. Tatăl tău a murit, testamentul lui e validat, contul mamei tale e blocat până moare, iar compania voastră are probleme, deci dividendele tale au scăzut. Dacă vrei să organizezi o strângere de fonduri şi te aştepţi să contribui, ai face bine să te declari organizaţie non-profit, ca să obţin o deducere. Altfel, nu-ţi dau nici un ban. Draga mea.

- Nu ştiu despre ce vorbeşti.

- Nu? Atunci, să citeşti mâine articolul. O să afli ceva nou. Apoi arătă spre televizor. Sau, şi mai bine, vino aici şi uită-te la postul ăsta. Sunt sigur că mâine o să fie numai despre asta.

Gin îşi ridică bărbia, chiar dacă inima i-o luă la goană, distrusă.

- Habar n-am despre ce vorbeşti. Avem destui bani aici, acasă, dar nu mi se pare nerezonabil ca tu să contribui. Deci, dacă nu eşti pregătit să împărţi costurile, recepţia e anulată.

- Un pont despre negocieri. Dacă ai de gând să faci ameninţări, asigură-te că sunt sprijinite de un rezultat care compromite cealaltă parte.

- Vrei să mă etalezi. Vrei să demonstrezi că sunt a ta. Nu te preface că nu sunt un premiu pentru tine.

- Dar, cum o să se usuce cerneala, eşti a mea. Şi asta o să apară în ziare. Toată lumea o să citească despre asta. Nu am nevoie de o petrecere ca să o demonstrez.

Gin clătină din cap.

- Eşti atât de superficial.

Râsul care umplu camera o făcu pe Gin să vrea să arunce cu ceva în el din nou - şi se gândi la lampa de argint.

- Tu spui asta? Draga mea, singurul motiv pentru care te căsătoreşti cu mine este faptul că am fost de acord să dau companiei tatălui tău acele contracte favorabile. Aş vrea să fi ştiut despre prăbuşirea companiei. Probabil te-aş fi obţinut doar cu inelul ăla, având în vedere situaţia financiară actuală.

în acea clipă, se auzi o bătaie la uşă, apoi domnul Harris intră împreună cu Amelia.

Fata se schimbase într-un costum Gucci, cu pantaloni, iar atenţia îi era acaparată de telefon, degetele mişcându-se peste ecran.

- Domnişoara Amelia, doamnă, zise englezul. Mai e ceva?

- Nu, mulţumesc, zise Gin.

- Plăcerea mea.

în timp ce majordomul ieşi, iar uşa se închise, fata nu îşi ridică privirea din telefon.

-Amelia, zise Gin tăios. El e logodnicul meu, Richard.

- Da, zise fata. Ştiu.

- Având în vedere că nu l-ai salutat, mi se pare greu de crezut.

- Am citit pe net. Ridică din umeri. Oricum, felicitări - amândurora. Sunt de-a dreptul încântată.

-Amelia! strigă Gin. Ce naiba e aşa fascinant?

Fata îşi întoarse telefonul.

- Diamante.

- Nu mă pot pune contra la aşa ceva, zise Gin, dar eşti nepoliticoasă.

- E un joc nou.

Gin arătă spre Richard.

- Vrei măcar să îl saluţi cum se cuvine?

-Văd asemănarea, zise Richard. Eşti frumoasă.

-Ar trebui să mă simt flatată? Amelia îşi înclină capul. Mulţumesc. Chiar îmi doream să am ceva în comun cu ea. E scopul vieţii mele - să fiu ca mama când cresc. Acum, te rog să mă scuzi, prefer să fiu în lumea virtuală, cu diamante false, decât oriunde alături de ea sau de cineva care s-ar oferi voluntar să o ia de nevastă. Mult noroc!

Amelia ieşi într-o clipă, dar nu pentru că ar fi fugit. Amelia nu fugea de nimic. Ea hoinărea prin locuri, ca tatăl ei.

- Misiune îndeplinită, zise Richard când se ridică şi se îndreptă spre bar. Aşchia nu a sărit departe de trunchi. Permite-mi să repet, nu o să-ţi scriu nici un cec. Anulează recepţia dacă vrei, şi o să ne căsătorim doar civil. Nu contează pentru mine.

Gin se concentră asupra ecranului, mintea luându-i-o razna. încă se uita în gol când Richard se plasă în faţa ei.

- Aminteşte-ţi un singur lucru, zise el. Ai tendinţa să devii creativă când eşti aşa tăcută. îţi reamintesc că nu suport lipsa de respect, şi ai face bine să-ţi aminteşti consecinţele exacte ale insultelor aduse mie.

„Dar îţi place, nemernicule bolnav“, se gândi Gin cu amărăciune. „îţi place fiecare clipă.“

-John, m-ai salvat. Ce bine!

Lizzie auzi vocea lui Lane şi ridică privirea din frigiderul ei aproape gol. La bucătăria de la ferma ei, bărbatul stătea la o masă rotundă, vorbind cu laptopul deschis în faţa lui.

- Poftim? întrebă ea închizând frigiderul.

-John Lenghe. Zeul cerealelor. Mi-a spus că o să-mi transmită toate informaţiile pe care le avea despre companiile implicate în WWB Holdings, şi iată-le.

Când întoarse ecranul, Lizzie se aplecă şi se uită la un e-mail care părea lung cât o carte.

- Ce de nume!

-Acum, trebuie să-i găsim. Lane se rezemă şi îşi întinse braţele deasupra capului, ceva trosnind destul de tare cât să o facă pe Lizzie să tresară. îţi jur că e ca o călătorie nesfârşită într-un montaignes russes, genul care nu se termină nici după ce ţi se face greaţă.

Lizzie se duse în spatele lui şi îi masă umerii.

- Ai vorbit din nou cu reportera?

- Da. Lăsă umerii să-i cadă. Dumnezeule, ce bine e!

- Eşti atât de încordat.

- Ştiu. Lane expiră. Dar, da, am vorbit cu ea. O să publice povestea. Nu pot să fac nimic ca să opresc asta. Probabil unul dintre vicepreşedinţi a vorbit. Ştia atât de multe lucruri.

- Dar cum poate să dezvăluie informaţii? Bradford Bourbon Company nu e o companie publică. Nu e o violare a intimităţii?

- Nu există aşa ceva când vine vorba despre afaceri. Atât timp cât are grijă cum prezintă lucrurile, o să fie în regulă. E ca atunci când pun cuvântul „presupus" înainte de aproape orice când scriu despre infracţiuni.

- Ce o să se întâmple după?

- Nu ştiu şi deja am trecut de punctul în care să-mi fac griji din cauza asta. Nu trebuie decât să trec de comemorarea de mâine, iar apoi următoarea criză se va bucura de toată atenţia mea.

- Ei bine, suntem pregătiţi. Eu şi domnul Harris ne-am ocupat de servitori. Domnişoara Aurora a terminat în bucătărie. Zona este îngrijită, iar mâine-dimineaţă vor avea loc ultimele retuşuri. Totul e pregătit pentru mulţimea de oameni. Câţi sunt aşteptaţi?

- Poate o mie. Cel puţin la fel de mulţi cât... a, daaa, acolooo, daaa. îşi lăsă capul să cadă în partea

opusă, iar Lizzie admiră linia gâtului său puternic. Câţi au fost şi la petrecerea organizată cu ocazia derby-ului. Un lucru pe care te poţi baza mereu, chiar şi dacă ţi-ai pierdut toţi banii, este că oamenii adoră să se uite l'a carcasa măreţiei. Iar după articolul de mâine, fix aşa o să arătăm.

Lizzie clătină din cap.

- îţi aminteşti fantezia mea, în care lăsăm toate astea în urmă?

Lane se întoarse şi o trase în braţele lui. în timp ce îi dădu părul pe spate şi o privi, zâmbetul aproape îi ajunse în privire.

- Da, o, da. Mai zi-mi o dată.

Lizzie îl mângâie pe faţă, pe gât, pe umeri.

- Trăim la o fermă, undeva departe. Tu îţi petreci zilele învăţându-i pe copii baschet. Eu plantez flori pentru oraş. în fiecare seară, stăm împreună pe veranda noastră şi admirăm apusul. Sâmbăta, mergem la piaţa de vechituri. Poate vând lucruri. Poate vinzi tu. Ne facem cumpărăturile la un magazin mic, unde sosul răgii e considerat o delicatesă străină, iar iarna fac multe supe şi vara salată de cartofi.

în timp ce ochii începeau să i se închidă, Lane încuviinţă.

- Şi plăcintă cu mere.

Lizzie râse.

- Şi plăcintă cu mere. Şi facem baie goi în lacul nostru din spate.

- îmi place partea asta.

-Mă gândeam eu.

Mâinile lui începură să se plimbe pe talia ei, apoi mai sus.

- Pot să-ţi spun ceva?

- Sigur.

- Nu o să fie flatant pentru mine, dar, dacă stau să mă gândesc, sunt puţine astfel de lucruri în momentul de faţă.

-Ce e?

Durã ceva până răspunse:

- Când noi doi eram în biroul tatălui meu, voiam să dau totul jos de pe birou şi să fac sex cu tine acolo.

- Serios?

- Da. Lane ridică din umeri. Sunt un depravat?

Lizzie se gândi.

- Nu chiar. Deşi nu reuşesc să mă hotărăsc dacă e ceva erotic sau doar ceva care va culmina cu mizerie pe podea, pe care nu aş rezista să nu o curăţ.

Lane râse, iar Lizzie se mişcă, dar nu se ridică din braţele lui.

- Am o idee.

-Da?

Lizzie îşi arcui spatele, îşi descheie fusta şi o trase încet peste cap.

-Avem o masă aici. Chiar dacă nu e decât laptopul tău pe ea - şi nu ţi-aş recomanda să-l arunci pe jos, tot putem să... ştii tu.

j Daaaaa...

În timp ce Lizzie se întinse pe masa din bucătărie, Lane se aplecă deasupra ei, gura lui găsind-o pe a ei.

-Apropo, zise ea, în fantezia mea, facem asta adesea...

capitolul 27

în dimineaţa următoare, Lane încetini când se apropie de podul Big Five dinspre Indiana, traficul sufocând benzile din cauza navetiştilor. Radioul maşinii era închis. Nu-şi verificase telefonul şi nu îşi deschisese laptopul înainte să plece de la Lizzie.

Soarele era din nou strălucitor, pe un cer albastru, câţiva nori pufoşi plutind agale, dar vremea bună nu avea să dureze. Se apropia un front de presiune joasă şi urmau să fie furtuni.

Părea potrivit.

Când băgă într-a treia, apoi într-a doua, văzu că întârzierea nu se datora numai orei de vârf. în faţă, se

făceau lucrări, maşinile formând o masă care licărea şi emana valuri de căldură. Pe măsură ce înainta cu greu, înţelese că avea să întârzie, dar nu voia să se streseze din cauza asta.

Nu voia să meargă la acea întâlnire, dar nu avusese de ales.

Când intră, în sfârşit, pe banda unică, lucrurile începură să se mişte, şi aproape râse când ajunse în dreptul muncitorilor cu veste portocalii, caschete şi blugi.

Aceştia instalau un gard de plasă ca să-i ţină pe oameni departe de locul de unde căzuse tatăl lui.

Gata cu salturile în gol. Sau, cel puţin, dacă voiai să încerci aşa ceva, trebuia să te caţări pe gard.

Când ajunse la intersecţie, luă o curbă strânsă, trecu pe sub o pasarelă şi apoi intră pe I-91. Două ieşiri mai târziu, era pe Dorn Avenue, îndreptându-se spre River Road.

Benzinăria de la colţ era genul farmacie, supermarket, magazin de băuturi şi chioşc de ziare - toate la un loc.

Avea de gând să treacă fără să oprească. în definitiv, trebuia să fie un exemplar din *Cluzrlemont Courier Journal* la Easterly.

într-un final însă, mâinile luară decizia pentru el. Trăgând de volan spre dreapta, se îndreptă spre benzinărie, trecând de pompe şi parcând lângă frigiderul cu gheaţă, pe care era poza unui pinguin cu un fular roşu la gât.

Şapca pe care şi-o trase peste faţă avea logoul Universităţii din Cbarlemont.

La pompe, erau câţiva oameni care făceau plinul camionetelor lor. O vidanjă. O macara CG &.E. O femeie într-o Honda Civic, cu un copil în spate pe care îl tot verifica.

Avu senzaţia că toţi se uitau la el, dar se înşela. Dacă se uitau în direcţia lui era din cauza maşinii.

Un clinchet slab se auzi când intră în spaţiul rece al magazinului - şi iată-le acolo. Mai multe exemplare

din *Charlemont Courier Journal,* cu titlul de care îi era groază scris cu litere mari.

FALIMENTUL BRADFORD BOURBON

„*New York Post* nu ar fi putut să facă o treabă mai bună", se gândi el în timp ce scoase o bancnotă de un dolar şi o monedă. Luă un ziar, puse banii pe tejghea şi îşi trosni degetele. Băiatul de la casierie ridică privirea de ja persoana pe care o ajuta şi încuviinţă din cap.

înapoi în Porsche, Lane se aşeză la voîan şi deschise ziarul.

Grozav. Reproduseseră câteva documente. Şi erau multe comentarii. Chiar şi un editorial despre lăcomie corporatistă şi faptul că bogaţii nu sunt traşi la răspundere - punându-se accentul pe karma.

Lane aruncă ziarul într-o parte şi plecă.

Când ajunse la porţile principale ale proprietăţii, încetini, dar numai din cauza noilor maşini parcate pe partea cu iarbă a drumului, ca şi cum s-ar fi aşteptat ca un nor ciupercă să apară deasupra vilei în orice clipă. Avansă, intră pe proprietate pe drumul pentru angajaţi şi se îndreptă spre partea din spate, trecând de câmpurile pe care Lizzie cultivase flori şi de serele care să furnizeze legume bucătăriei domnişoarei Aurora. Trecu apoi şi de serele cilindrice şi, într-un final, ajunse la căsuţa îngrijitorului.

Parcarea angajaţilor era plină, căci veniseră tot felul de ajutoare pentru pregătirea comemorării. Aleea pavată continua mai departe, urcând pe dealul paralel cu drumul folosit de muncitori ca să ajungă la casă. Sus, erau garajele, spatele centrului de afaceri şi intrările din spate ale casei.

Parcă lângă un Lexus maro, care se afla pe unul dintre locurile rezervate pentru cei din conducere.

Când ieşi din maşină, Steadman W. Morgan, şeful consiliului de administraţie de la Bradford Bourbon Company, apăru din vehiculul său.

Bărbatul purta haine de golf, dar nu ca Lenghe, Zeul Cerealelor. Steadman purta ţinuta albă specifică celor de la Charlemont Country Club, cu emblema acestuia în albastru regal şi auriu în piept şi o curea Princeton Tiger la mijloc. Purta acelaşi gen de mocasini ca Lane, fără şosete. Ceasul era Piaget. Bronzul tenului său fusese obţinut pe teren, nu cu un spray. Vitalitatea venea de la genele bune, o dietă atentă şi de la faptul că nu fusese niciodată nevoit să se întrebe de unde avea să vină următoarea lui masă.

\- Ce articol, zise Steadman când ajunseră faţă în faţă.

\- Acum înţelegi de ce i-am dat pe toţi afară de acolo?

Nu dădură mâna. Nu făcură schimb de formalităţi. însă Steadman nu era obişnuit să fie a doua prioritate

a cuiva.

Pe de altă parte, tocmai descoperise că se afla la conducere într-o perioadă foarte proastă pentru BBC, iar Lane putea înţelege asta foarte bine.

Lane arătă spre uşa din spate a centrului de afaceri, şi cei doi intrară. Aprinse luminile şi se duse spre o mică sală de conferinţe.

- Ţi-aş oferi cafea, zise Lane în timp ce se aşeză, dar nu mă pricep să fac.

- Nu mi-e sete.

-Şi e cam devreme pentru burbon, altfel aş bea puţin. Te-aş întreba la ce te gândeşti, dar întrebarea ar fi retorică.

- Ar fi fost amabil din partea ta să mă anunţi că urma să apară acest articol. Despre probleme. Despre haosul financiar. Despre motivul pentru care i-ai scos afară pe cei din conducere.

Lane ridică din umeri.

- încă încerc să aflu şi eu cum stau lucrurile, deci nu am prea multe de spus.

- Au apărut o mulţime de informaţii în afurisitul de articol.

- Nu a fost vina mea. Nu eu am fost sursa, iar lipsa mea de comentarii a avut acelaşi efect ca o vestă antiglonţ. O să spun însă că un prieten de-al meu e investitor bancar care se specializează în evaluarea corporaţiilor multinaţionale. L-am adus din New York, şi se străduieşte să desluşească totul.

Steadman încercă să-şi păstreze controlul. Era ca o statuie de marmură care încerca să fie serioasă. Nu era chiar mult de muncă.

- Lane, începu el pe un ton care îl făcea pe Walter Cronkite să sune ca Pee-wee Herman. Am nevoie să înţelegi că, deşi Bradford Bourbon Company îşi trage denumirea de la numele familiei tale, nu e un stand cu limonadă pe care să-l închizi când vrei tu doar pentru că îţi curge sânge Bradford prin vene. Există proceduri corporatiste, direcţii de conducere, moduri de a...

- Mama e principala acţionară.

- Asta nu îţi dă dreptul să transformi totul într-o dictatură. Cei de la conducere au dreptul să se întoarcă aici. Trebuie să instituim un comitet şi să numim un nou director executiv. Trebuie anunţat un conducător interimar. Şi, mai presus de toate, un audit intern al acestui haos financiar trebuie...

- Permite-mi să fiu clar. Strămoşul meu, Elijah Brad- ford, a pornit această companie, iar eu o s-o închid dacă e nevoie. Eu o conduc, şi o să fie mult mai eficient dacă o să recunoşti asta şi o să te dai la o parte din calea mea. Altfel, o să te înlocuiesc.

în ochii albaştri ai lui Steadman se citi o furie criminală. Din nou, schimbarea fu cu greu sesizabilă.

- Nu ştii cu cine ai de-a face.

- Şi tu nu ştii cât de puţine am de pierdut. Eu o să numesc un succesor al tatălui meu. Nu unul dintre vicepreşedinţii seniori care veneau aici în fiecare dimineaţă ca să se dea bine pe lângă el. Eu o să aflu unde s-au dus banii şi o să ne menţin în industrie, chiar dacă va trebui să mă ocup singur de asta. Ridică un deget spre faţa roşie a lui Steadman. Tu lucrezi pentru mine. Consiliul lucrează pentru mine. Fiecare dintre cei zece mii de angajaţi care îşi primeşte banii de la noi lucrează pentru mine, pentru că eu sunt nemernicul care o să schimbe totul.

- Şi mai exact cum ai de gând să faci asta? Potrivit articolului, lipsesc milioane de dolari.

- Uită-te la mine.

Steadman se uită peste masă.

- Consiliul o să...

-... se dea la o parte din calea mea. Ascultă-mă, primiţi cu toţii sute de mii de dolari ca să staţi şi să nu faceţi nimic. îi garantez fiecăruia un sfert de milion anul ăsta. E o creştere de o sută cincizeci la sută.

Bărbatul îşi înălţă capul.

- încerci să mă mituieşti? Să ne mituieşti?

- Sau pot să anihilez consiliul. Alegerea e a ta.

- Există legi...

- Ştii ce i-a făcut tata fratelui meu, nu? Lane se aplecă spre el. Crezi că nu am aceleaşi contacte pe care le-a avut şi bătrânul meu în State? Chiar crezi că nu pot îngreuna lucrurile pentru foarte mulţi dintre voi? Majoritatea accidentelor se întâmplă acasă, dar nici pe maşini nu te poţi baza mereu. Sau pe bărci. Avioane.

Se pare că Tony de Kentucky ieşi din nou la suprafaţă.

Partea cea mai înfricoşătoare era însă că, pe măsură ce spunea cuvintele, nici el nu ştia dacă vorbea serios sau nu. Stând acolo, în locul unse se aflase şi tatăl lui, Lane se simţi perfect capabil de crimă.

Dintr-odată, îşi reaminti de momentul când căzuse de pe pod, văzuse apa apropiindu-se, se aflase în acea zonă dintre siguranţă şi moarte.

- Aşadar, ce o să fie? întrebă Lane. O mărire de salariu sau o groapă?

Steadman nu se grăbi, iar Lane îl lăsă să se uite în ochii lui cât vru.

- Fiule, nu sunt sigur că poţi promite nici unul din cele două.

Lane ridică din umeri.

- întrebarea e cum vrei să testezi acea teorie, nu?

- Dacă articolul spune adevărul, cum o să obţii banii?

-Asta e problema mea, nu a ta. Lane se aplecă din nou. Şi o să-ţi spun un mic secret.

-Şi anume?

- Degetul inelar al lui tata a fost găsit îngropat în faţa casei. Informaţia nu a fost dată presei deocamdată. Aşa că nu te amăgi. Nu a fost sinucidere, ci crimă.

Steadman tuşi, apoi întrebă:

- Şi, mai exact, când o să primim banii?

„Te-am prins“, gândi Lane.

- Uite cum o să facem, îi zise el bărbatului.

Jeff luă micul dejun sus, în apartamentul bunicului lui Lane, şi, în tot acest timp, vorbi la telefon. Cu tatăl lui.

Când în sfârşit închise, se rezemă de spătarul scaunului şi se uită afară, la grădină. La flori. La pomii care înfloreau. Era ca un cadru pentru familia Carrington cândva prin anii optzeci. Apoi luă exemplarul din *Charlemont Courier Journal* pe care îl sustrăsese de jos, din bucătărie, şi se uită la articol.

îl citise prima oară online.

Apoi când coborâse să-şi ia nişte cafea şi o gogoaşă, o întrebase pe domnişoara Aurora dacă putea să ia ziarul. Mama lui Lane, aşa cum i se spunea, nu ridicase privirea de la blat. „Ia-l de aici", asta fusese tot ce spusese.

Jeff memorase fiecare cuvânt, fiecare cifră, toate pozele din documente.

Auzi o bătaie la uşă, iar Lane intră cu o cană cu cafea. Chiar dacă se bărbierise, tot arăta ca naiba.

- Deci... da, văd că ai citit articolul.

- Da. Jeff puse ziarul jos. Vă măcelăreşte, însă problema e că nimic nu e prost reprezentat.

- Nu o să-mi fac griji din cauza asta.

-Ar trebui.

- Tocmai am cumpărat consiliul.

- Poftim?

- Am nevoie să-mi faci rost de două milioane şi jumătate de dolari.

Jeff îşi duse mâinile la faţă şi clătină din cap.

- Lane, dar nu lucrez pentru Bradford Bourbon Company...

- Atunci, o să te plătesc.

- Cu ce?

- Ia un tablou de jos.

- Fără supărare, dar nu-mi plac muzeele şi urăsc arta specifică realismului. Tot ce a fost făcut înainte de apariţia aparatului de fotografiat. E plictisitor.

- E de valoare. Când Jeff nu îi dădu un răspuns, Lane ridică din umeri. Foarte bine, o să-ţi dau una dintre bijuteriile mamei...

- Lane...

Colegul lui de cameră din colegiu nu se opri.

- Sau ia acel Phantom Drophead. O să ţi-l dau. Sau maşina mea Porsche?

-Ai... înnebunit?

Lane arătă în jur.

-Sunt bani peste tot. Peste tot. Vrei un cal?

- Doamne sfinte, parcă eşti la o vânzare...

- Ce vrei? E al tău. Apoi ajută-mă să găsesc banii ăia. Am nevoie de două sute cincizeci de mii pentru zece oameni.

Jeff clătină din cap.

-Nu aşa funcţionează. Nu poţi să redirecţionezi fonduri pentru un moft.

- Nu e nici un moft aici, Jeff. Este vorba despre supravieţuire.

- Lane, ai nevoie de un plan. Un plan cuprinzător, care să reducă imediat cheltuielile, să consolideze funcţionarea şi să anticipeze o posibilă investigaţie federală, mai ales acum, când a apărut acel articol.

- Asta mă duce la al doilea motiv pentru care am venit aici. Am nevoie să demonstrezi că tata a făcut tot.

- Lane, ce naiba? Crezi că pot pur şi simplu să scot chestiile astea din...

- Nu sunt naiv, şi ai dreptate. Autorităţile o să ne bată la uşă după acest articol, şi vreau să le prezint un drum clar către tata. __

Jeff expiră. îşi trosni degetele. Se întrebă cum ar fi dacă s-ar lovi cu fruntea de birou. De câteva sute de ori.

- Ei bine, cel puţin asta pare uşor.

- Asta e şi frumuseţea situaţiei. Tocmai mi-am dat seama... Tata e mort. Nu e ca şi cum o să-l dezgroape şi o să-l pună în spatele gratiilor. Şi, după

tot ce a făcut, nu mă interesează să-i păstrez amintirea nepătată. Nemernicul nu are decât să ardă în flăcări pentru tot, dar noi o să mergem mai departe cu compania. Luă o gură de cafea. A, apropo, ţi-am trimis pe e-mail tot ce am primit de la Lenghe. E mai mult decât ce aveam, dar nicidecum de ajuns.

Jeff nu putu decât să se holbeze la el.

- Ştii, nu reuşesc să mă decid dacă eşti foarte îndreptăţit să acţionezi astfel sau pur şi simplu atât de disperat, că ţi-ai pierdut minţile.

-Ambele. Dar pot să-ţi spun că varianta din urmă atârnă mai greu. E dificiî să simţi că ţi se cuvine ceva când nu poţi să plăteşti pentru nimic. Cât priveşte răsplata ta, sunt într-o situaţie de viaţă şi de moarte aici, aşa că cere ce crezi că e corect.

Jeff se uită în jos, la ziar. Părea potrivit faptul că paginile acopereau toată munca lui.

- Nu pot să stau aici la nesfârşit, Lane.

Dar avea ceva de care trebuia să se ocupe. Pe lângă cea mai nouă listă cu cerinţe şi idei strălucitoare a lui Lane.

- Cum rămâne cu cei din conducere? Le-ai forţat mâna şi lor?

- Nu chiar. Am folosit tactica asta pentru consiliu. Pe ceilalţi o să-i pun în concediu administrativ fără plată de luna următoare. M-am gândit că sunt destule dovezi că e necesar să luam asemenea măsuri, iar consiliul le trimite notificări. Managerii se vor ocupa de tot ce e de făcut până când o să găsesc un director executiv interimar.

- O să fie greu, acum c-a apărut articolul. Nu e chiar o platformă bună de recrutare.

Lane îl privi, iar Jeff se simţi ca stropit cu apă rece. îşi ridică ambele palme şi începu să clatine din nou din cap. ^

- Nu. în nici un caz.
- Tu ai fi la conducere.
- La conducerea unei nave torpilate.
- Ai putea face orice ai vrea.

- E ca şi cum mi-ai spune că pot redecora o casă care a luat foc. îţi aminteşti metafora ta de acum o zi?

- O să-ţi dau acţiuni.

- Ce ai spus?

Lane se întoarse şi se îndreptă spre uşă.

- M-ai auzit. îţi ofer acţiuni la cea mai veche şi mai bună companie de lichior din America. înainte să-mi spui că nu am voie... bla-bla-bla, permite-mi să-ţi aduc

aminte că am consiliul la degetul mic. Pot să fac orice vreau şi tot ce e nevoie.

-Atât timp cât găseşti banii ca să-i plăteşti.

- Gândeşte-te. îi aruncă o privire peste umăr. Poţi să deţii ceva, Jeff. Nu doar să analizezi numere pentru o bancă de investiţii care te plăteşte pentru că eşti ceva mai mult decât un calculator. Poţi să fii primul acţionar de la Bradford Bourbon Company care nu face parte din familie şi poţi să ajuţi la stabilirea viitorului.

Jeff se uită din nou la articol.

- Mi-ai fi cerut asta dacă lucrurile ar fi mers bine?

- Nu, dar asta pentru că, dacă lucrurile ar fi decurs normal, nu aş fi fost implicat în vreun fel în companie.

- Şi ce o să se întâmple când o să se termine?

- Depinde care o să fie situaţia. Jeff, asta ţi-ar putea schimba viaţa.

-Da, asta da, recomandare. Uite ce ţi-a făcut ţie. Şi, apropo, ultima oară când ai vrut să rămân, m-ai ameninţat. Acum, încerci să mă mituieşti.

- Merge? Când bărbatul nu răspunse, Lane continuă: Nu mi-a plăcut să-ţi forţez mâna, chiar nu mi-a plăcut. Şi ai dreptate. Mă învârt pe aici ca un idiot. Dar nu mai am opţiuni, şi nu e ca şi cum o să se coboare un salvator din ceruri ca să-mi ofere un miracol şi să facă totul să dispară.

- Nu ai cum să faci asta să dispară.

- Nu, zău? Dar trebuie să mă ocup de situaţie. Nu am de ales.

Jeff clătină din cap din nou.

- Nu ştiu dacă pot să am încredere în tine.

- Ce te-ar ajuta să ai?

- După toate astea? Nu sunt sigur că o să mai am vreodată încredere.

-Atunci, concentrează-te pe propriul tău interes. Dacă deţii o parte din ce salvezi, partea bună e că

asta e toată motivaţia de care ai nevoie. Gândeşte-te! Eşti om de afaceri. Ştii exact cât de profitabil poate să fie totul. Dacă îţi dau acţiunile acum şi situaţia se răstoarnă? Există oameni în neamul Bradford care ar da orice ca să cumpere acţiuni. Asta e cea mai bună şansă care să-ţi aducă un câştig de opt cifre - în afara loteriei.

Acestea fiind spuse, pentru că nemernicul de el ştia exact când să se retragă, Lane ieşi şi închise uşa încet.

- La naiba, bombăni Jeff pentru el însuşi.

capitolul 28

Lizzie îşi dădu jos pantalonii scurţi kaki, de muncă, şi îi aşeză pe blatul din baia lui Lane, lângă tricoul ei de muncă. Când se îndreptă, oglinda îi arătă o imagine care îi părea familiară, dar şi stranie. Părul îi ieşise din coadă, crema de protecţie solară cu care se dăduse îi făcuse pielea prea strălucitoare, iar sub ochi avea pungi.

Totul era însă normal.

Luă rochia neagră din faţa ei, şi-o trase peste cap şi se gândi că urma o parte bizară.

La ultima mare petrecere de la Easterly, din urmă cu mai puţin de o săptămână, făcuse parte dintre angajaţi. Acum, era un hibrid ciudat, parţial parte din familie, deoarece era logodită cu Lane, dar era în continuare şi angajată şi fusese implicată în pregătirea acestui eveniment.

îşi desfăcu părul şi începu să-l pieptene, dar, din cauza cozii, avea o formă ciudată şi nu arăta bine lăsat liber.

Poate avea timp să...

Nu. Când se uită la telefon, văzu că era 15.43. Nu avea timp nici măcar pentru un duş scurt.

în şaptesprezece minute, oamenii aveau să sosească, microbuzele aducându-i din parcarea de pe River Road spre vârful dealului, în faţa uşii principale

de la Easterly.

- Arăţi perfect.

Se uită spre uşă şi îi zâmbi lui Lane.

- Eşti subiectiv.

Lane se îmbrăcase într-un costum albastru, cu o cămaşă bleumarin şi o cravată corai. Părul încă îi era ud de la duş şi mirosea a parfumul pe care îl folosea de obicei.

Lizzie se concentră asupra ei, aranjând rochia simplă. Dumnezeule, simţea că purta hainele altcuiva - şi chiar aşa era. Nu împrumutase rochia asta de la verişoara ei, în urmă cu un deceniu? Şi tot pentru o înmormântare. Rochia fusese spălată destul de des cât să înceapă să se decoloreze pe la cusături, dar nu avea nimic altceva în şifonier.

- Aş prefera să lucrez la evenimentul ăsta, zise ea.

-Ştiu.

- Crezi că Chantal o să vină?

- Nu ar îndrăzni.

Lizzie nu era chiar aşa sigură de asta. Viitoarea fostă soţie a lui Lane adora atenţia, iar acesta era momentul perfect să-şi afirme influenţa, chiar dacă mariajul se destrămase.

Lizzie îşi prinse părul sus, dar tot ciudat i se părea că arăta.

„La naiba", îşi spuse. Avea să-l lase neprins.

- Eşti gata? întrebă ea în timp ce se îndreptă spre el. Pari îngrijorat. Cum pot să te ajut?

- Nu, sunt bine. Lane îi întinse braţul. Hai să facem asta.

O conduse afară din dormitorul lui. Când ajunseră în dreptul camerelor mamei lui, Lane încetini, apoi se opri.

- Vrei să intri? Te aştept jos.

- Nu. O s-o las în pace.

În vreme ce coborau scările, Lizzie se simţi ca un impostor - asta până când percepu tensiunea din

braţul lui şi îşi dădu seama că el se baza pe ea.

- N-aş putea face asta fără tine, îi şopti Lane când ajunseră jos.

- Nici nu trebuie s-o faci, zise ea încet, în timp ce păşiră pe podeaua de marmură. Nu o să plec de lângă tine.

în jur, chelnerii în ţinute ceremonioase stăteau pregătiţi cu tăvi de argint. Erau aranjate două baruri, unul în sufragerie, în stânga, iar altul în dreapta, în salonul din faţă, şi se putea servi numai burbon din rezerva familiei Bradford, vin alb sau apă minerală. Florile pe care ea le comandase şi le aranjase erau expuse în fiecare cameră, iar la intrare fusese aşezată o masă rotundă antică, pe care se aflau un caiet pentru exprimarea în scris a condoleanţelor şi o tavă de aur, pentru primirea scrisorilor.

Gin şi Richard fură următorii din familie care sosiră, cei doi coborând scările ţinându-se la mare distanţă unul de altul.

- Soră, zise Lane în timp ce o sărută pe obraz. Richard.

Cei doi trecură fără să o salute pe Lizzie, dar, în mintea ei, era mai bine aşa. Orice ar fi spus sau ar fi făcut ar fi fost, oricum, o dovadă de îngâmfare.

- Nu e în regulă, zise Lane. Va trebui să...

- Nu faci nimic. Lizzie îl strânse de mână ca să-i atragă atenţia. Ascultă-mă când îţi spun că nu mă deranjează câtuşi de puţin. Ştiu unde mi-e locul, iar situaţia mea nu se schimbă fie că sora ta mă place, fie că nu.

- E lipsit de respect.

- E atitudine de fete rele din liceu, şi am trecut peste asta acum cincisprezece ani. în plus, se poartă aşa pentru că se simte mizerabil. Ai putea să stai lângă Iisus, fiul lui Dumnezeu, iar ei nu i-ar conveni faptul că poartă o robă şi sandale.

Lane râse şi o sărută pe tâmplă.

- Şi, încă o dată, îmi aminteşti exact de ce sunt cu tine.

- Stai, cravata ta e strâmbă.

Mack se întoarse. Biroul lui avea duş, chiuvetă şi toaletă, şi nu se sinchisise să închidă uşa când intrase ca să... ei bine, să eşueze în a-şi lega materialul ăla mătăsos în jurul gâtului.

Beth lăsă nişte hârtii pe biroul lui şi se îndreptă spre el.

Spaţiul deveni deodată şi mai mic. Dumnezeule, îi simţi parfumul, în timp ce ea desfăcea nodul.

- Nici nu cred că se asortează, spuse el străduindu-se să nu se concentreze pe buzele ei. Cămaşa, adică.

Ce moi păreau.

- Nu se asortează, zise ea. Dar e în regulă. Nu o să fii judecat pentru stilul tău vestimentar.

Pentru o clipă, Mack îşi imagină cum ar fi fost să-şi pună mâinile pe talia ei şi să o tragă aproape, lipind-o de şoldurile lui. Apoi s-ar fi aplecat şi ar fi aflat ce gust avea. Poate ar fi ridicat-o pe chiuvetă şi...

- Deci? întrebă ea în timp ce-i lega cravata.

-Ce?

- Unde te duci îmbrăcat aşa?

-La comemorarea lui William Baldwine, la Easterly. Am întârziat. începe la patru.

Faptul că îl trăgea de gât era erotic, chiar dacă îl ducea în direcţia greşită: dacă Beth îi atingea hainele, atunci voia ca ea să i le dea jos.

- Uau! Trase din nou. Apoi tânăra făcu un pas în spate. E mai bine.

Mack se aplecă şi se uită în oglindă. Cravata era dreaptă ca o linie de pe autostradă, iar nodul era fix la guler, nu tras într-o parte sau alta.

- Foarte impresionant.

Beth se îndepărtă, iar el o privi. Când fu pregătit să se concentreze din nou, ea era deja la biroul lui, arătând spre lucruri, vorbind.

Era îmbrăcată din nou în roşu, iar rochia era peste genunchi, dar nu cu prea mult, şi avea decolteu, dar nu prea mare. Mânecile erau scurte. Purta dres? Nu,

probabil că nu. La naiba, ce picioare frumoase avea! Pantofi fără toc.

- Deci? întrebă ea din nou.

Bun, Mack trebuia să termine odată cu prostiile, înainte ca ea să observe atitudinea ostilă pe care o afişa el la locul de muncă.

- Poftim? întrebă el când ieşi din baie.

- Crezi că pot să vin cu tine? Nu am lucrat pentru el, dar acum fac parte din companie.

Nu era o întâlnire, îşi spuse el, în timp ce încuviinţă, în nici un caz.

- Absolut. E un eveniment deschis. Cred că vor fi mulţi oameni de la BBC. Probabil ar trebui să mergem cu maşina ta. Camioneta mea nu e un loc potrivit pentru o doamnă.

Beth zâmbi.

- Mă duc să-mi iau geanta. Sunt fericită să conduc.

Mack rămase în urmă pentru o clipă, în timp ce ea se duse la birou. El se forţă să se uite la toate etichetele de pe pereţi şi îi reaminti erecţiei lui că Beth era secretara lui. Da, era frumoasă, dar erau lucruri mai importante pentru care să-şi facă griji decât viaţa lui amoroasă inexistentă.

Era momentul să şi-o tragă cu cineva. Fusese prea ocupat cu munca în ultimul timp, şi uite ce se întâmpla. Devenea un tip disperat.

- Mack? strigă ea.

-Vin. „Potoleşte-te!" Nu, adică... Eu...

Ah, pentru numele lui Dumnezeu!

capitolul 29

Nu veni nimeni.

într-o oră şi douăzeci de minute de la începerea comemorării, când ar fi trebuit să fie un şir lung de oameni la uşa din faţă şi o învălmăşeală de microbuze care să urce şi să coboare muntele, nu trecuseră decât câţiva rătăciţi, care constataseră lipsa

oamenilor şi ieşiseră rapid.
Ca şi cum ar fi purtat costumaţii de Halloween la un bal. Sau alb după Ziua Muncii.
Sau ar fi stat la masa copiilor la un eveniment important.
Lane îşi petrecu timpul plimbându-se dintr-o cameră într-alta, cu mâinile în buzunare, pentru că voia să bea, dar ştia că era o idee proastă. Gin şi Richard dispăruseră undeva. Amelia nu coborâse deloc. Edward lipsea.
Lizzie era lângă el.
- Mă scuzaţi, domnule.
Lane se întoarse spre majordomul în uniformă.
-Da?
- Pot să fac ceva?
Poate din cauza accentului englez, dar Lane ar fi putut jura că bărbatul era încântat de situaţie. Iar asta îl făcea să vrea să îl bage cu capul într-un tort.
- Da. Spune-le chelnerilor că pot strânge aici şi, după aceea, pot pleca acasă. Nu avea nici un rost să îi plătească doar ca să stea. Şi dă-le drumul şi valeţilor şi microbuzelor. Dacă vrea cineva să vină, poate să-şi lase maşina în faţă.
- Sigur, sigur.
în timp ce domnul Harris dispăru, Lane se duse la baza scărilor şi se aşeză. Se uită prin uşa deschisă, la soarele care dispărea, şi se gândi la întâlnirea cu liderul consiliului. La scenele cu Jeff. La întâlnirea cu John Lenghe.
Care trebuia să apară într-o oră, dar cine ştie?
Jeff avea dreptate. Folosea tactici dure. învârtea oamenii şi banii. Şi, da, o făcea sub pretextul că ajută familia, ba chiar că o salva. Dar ideea că se putea transforma în tatăl lui îi întoarse stomacul pe dos. Când se dusese la podul acela şi se aplecase peste balustradă, căutase un fel de înţelegere sau de conexiune cu bărbatul care îi fusese tată. Dar acum se gândea că trebuia să aibă grijă ce-şi dorea. Asemănările deveneau din ce în ce mai multe - ca

urmare a modului în care se purta.

Dacă devenea nemernicul...

- Bună. Lizzie se aşeză lângă el şi îşi strânse fusta sub coapse. Ce faci? Sau, stai, asta e o întrebare stupidă.

Lane se aplecă şi o sărută.

-Sunt bine...

- Am ratat momentul?

La sunetul unei voci familiare pe care nu o mai auzise de mult timp, Lane se încordă şi se întoarse încet.

j Mamă?

în capul scărilor, pentru prima oară de ani întregi, se afla mama lui, ajutată de asistenta ei. Virginia Elizabeth Bradford Baldwine, sau Mica V.E., aşa cum îi spunea familia, era îmbrăcată într-o rochie lungă albă din sifon, avea diamante la urechi şi perle la gât. Părul îi era coafat perfect, iar la faţă arăta minunat, chiar dacă asta era mai degrabă rezultatul unui machiaj reuşit decât al sănătăţii.

- Mamă, repetă el, în timp ce se ridică şi urcă iute câte două trepte odată.

- Edward, dragule, cum eşti?

Lane clipi de câteva ori, apoi luă locul asistentei, ofe- rindu-i braţul.

-Vrei să vii jos?

- Cred că aşa se cuvinte. Dar văd că am întârziat, am ratat pe toată lumea.

- Da, au venit şi au plecat, dar e în regulă, mamă. Hai să mergem!

Braţul mamei lui era extrem de firav, şi, când se rezemă de el, greutatea ei abia se simţi. Coborâră încet, şi, în tot acel timp, Lane ar fi vrut să o ia în braţe şi să o ducă jos, căci asta părea varianta mai sigură.

Dacă se împiedica, Lane se temea că mama lui s-ar fi sfărâmat până ar fi ajuns jos.

- Bunicul tău a fost un mare om, spuse ea când

ajunseră pe holul cu marmură albă cu negru. Ia uite, strâng băuturile.

- E târziu.

- îmi plac zilele de vară, ţie nu? Soarele ţine atât de mult.

-Vrei să iei loc în salon?

- Te rog, dragule, mulţumesc.

Mama lui nu mergea, ci mai degrabă se legăna, şi când ajunseră în sfârşit la canapelele din faţa şemineului, Lane o aşeză pe cea care era cu spatele la intrare.

- O, grădinile. Femeia zâmbi când se uită dincolo de uşile franţuzeşti. Sunt aşa frumoase. Ştii, Lizzie lucrează din greu la ele.

Lane îşi ascunse surpriza ducându-se să-şi toarne un pahar de burbon. Era timpul să se lase pradă dorinţei.

- O ştii pe Lizzie?

- îmi aduce flori. O, aici erai. Lizzie, îl ştii pe fiul meu, Edward? Nu ai cum să nu.

Lane ridică privirea la momentul potrivit, cât să o vadă pe Lizzie uitându-se la el întrebătoare, apoi ascunzându-şi reacţia bine.

- Doamna Bradford, cum sunteţi? E minunat să vă văd plimbându-vă.

Chiar dacă numele de familie al mamei lui era, legal, Baldwine, mereu fusese doamna Bradford pentru cei de pe proprietate. Aşa stăteau lucrurile - şi era, probabil, unul dintre aspectele pe care tatăl lui ajunsese să le urască.

- îţi mulţumesc, draga mea. Deci îl ştii pe Edward?

- Da, zise Lizzie cu blândeţe. L-am întâlnit.

- Ia zi-mi, ajuţi cu petrecerea, draga mea?

- Da, doamnă.

- Cred că am ratat-o. Mereu mi-au spus că o să întârzii chiar şi la propria comemorare. Se pare că am apreciat-o greşit şi pe a tatălui meu.

Când doi chelneri veniră ca să strângă barul din

colţ, Lane le făcu semn, şi aceştia plecară imediat. în depărtare, auzi zgomotul de pahare şi sticle şi discuţia dintre angajaţi, care se ocupau de barul din sufragerie. Speră că mama lui avea să creadă că era de la petrecerea care era pe terminate.

- Alegerea culorilor e perfectă, îi spuse femeia lui Lizzie. îmi ador buchetele. Aştept cu nerăbdare zilele când le schimbi. Mereu o nouă combinaţie de flori, mereu potrivită.

- Mulţumesc, doamnă Bradford. Vă rog să mă scuzaţi.

- Sigur, draga mea. Sunt atâtea de făcut. îmi imaginez că au venit o grămadă de oameni.

Mâna femeii se mişcă graţios prin aer, ca o pană care plutea, diamantul ei imens, în formă de pară, strălucind ca o lumină de Crăciun.

- Acum zi-mi, Edward, cum sunt lucrurile la Vechea Fabrică? Mă tem că nu m-am mai plimbat de ceva timp.

Lizzie îl strânse pe Lane de braţ înainte să îi lase singuri, şi, Dumnezeule, ce n-ar fi dat el ca să o însoţească afară din cameră. în schimb, se aşeză pe canapea, tabloul cu Elijah Bradford părând să-l urmărească de deasupra şemineului.

- Totul e în regulă, mamă. E în regulă.

- Mereu ai fost un om de afaceri priceput. Ai moştenit asta de la tatăl meu, să ştii.

-Asta e un compliment.

- Asta şi voiam să fie.

Ochii ei albaştri erau mai pali decât şi-i amintea el, deşi motivul putea fi şi faptul că nu se concentrau prea bine. Iar părul coafat ca al reginei Elisabeta nu mai era aşa des. Pielea îi părea subţire, ca o foaie de hârtie, şi translucidă, ca mătasea fină.

Arăta de 85, nu de 65.

- Mamă? spuse el.

- Da, dragule?

- Tatăl meu a murit. Ştii asta, nu? Ţi-am spus?

Femeia se încruntă, dar nu făcu riduri, şi asta nu

pentru că ar fi apelat la Botox. Fusese crescută într-o perioadă în care tinerele fuseseră încurajate să nu stea îa soare. Asta nu pentru că atunci s-ar fi ştiu despre pericolele cancerului de piele sau despre subţierea stratului de ozon. Umbrelele fuseseră un accesoriu stilat, la fel ca mănuşile şi carnetele de dans.

Anii 1960 în sudul bogat fuseseră mai asemănători cu anii 1940 de oriunde altundeva.

- Soţul meu...
- Da, tata a murit, nu bunicul.

- Mi-e greu să... timpul se scurge straniu. Femeia zâmbi într-un mod care nu-l lămuri pe Lane dacă mama lui simţea ceva sau dacă înţelesese măcar ce-i spusese. Dar o să mă adaptez. Cei din familia Bradford mereu se adaptează. Maxwell, dragule, ai venit.

în timp ce femeia întinse mâna şi se uită în sus, Lane se întrebă la cine se referise femeia.

Când se întoarse, aproape îşi scăpă băutura.

- Maxwell?

- Da, pe aici, te rog. Şi afară, spre antreu.

Lizzie îi făcu semn unui chelner cu pahare nefolosite să le ducă în bucătărie. Apoi continuă să pună ultimele sticle nedeschise de vin într-o cutie de pe podea. Slavă Domnului că avea de strâns. Ar fi înnebunit dacă ar fi trebuit să mai stea mult în camerele acelea goale.

Lui Lane nu păru să-i pese câtuşi de puţin, dar, Dumnezeule, chiar să nu vină nimeni?

Se aplecă, luă cutia de pe podea, ieşi din sufragerie şi aşeză cutia, alături de alte trei, în holul angajaţilor. Poate le puteau returna?

- Orice, câtuşi de puţin, ajută, îşi zise ea.

Se gândi să se apuce de barul de pe terasă, însă ezită la una dintre uşile pentru personal, chiar dacă ar fi trebuit să traverseze până în cealaltă parte a casei dacă o folosea.

La Easterly, membrii familiei aveau voie să vină şi să plece oricând şi pe oriunde, dar angajaţii aveau limite.

Pe de altă parte...

- La naiba cu asta!

Ea nu muncea acum pentru că făcea parte dintre angajaţi, ci pentru că bărbatul pe care îl iubea avea o zi proastă şi ea nu suporta să vadă asta. Trebuia să îmbunătăţească situaţia într-un fel sau altul, chiar dacă asta însemna să se ocupe de aranjamentele unui eveniment care nu avusese, de fapt, loc.

Se îndreptă spre camerele din spate, ieşi pe uşile franţuzeşti ale bibliotecii şi se opri. Asta era terasa cu vedere spre râu, şi toată mobila de modă veche şi mesele de sticlă fuseseră mutate spre margine, ca să fie loc pen- tru toţi oamenii care nu veniseră.

Barmanul care fusese pus acolo plecase, iar ea se duse şi ridică bucata de pânză. Dedesubt, cutii goale pentru pahare cu picior şi cutii de burbon şi vin erau aliniate frumos. Lizzie scoase câteva.

Abia când se pregătea să împacheteze observă persoana care stătea nemişcată lângă una dintre ferestre, uitându-se în casă, nu la privelişte.

\- Gary?

Când vorbi, îngrijitorul tresări, iar scaunul de metal pe care stătuse scârţâi.

\- Dumnezeule, îmi pare rău. Lizzie râse. Cred că toată lumea e tensionată azi.

Gary purta o salopetă curată, şi pe ghetele lui nu se mai vedeau urme de noroi. Avea în mână o şapcă mai veche, pe care şi-o puse repede pe cap.

\- Nu trebuie să pleci, zise ea în timp ce muta paharele într-o cutie.

\- Nu voiam să intru. Dar când am văzut...

-Nici o maşină, ştiu. Când ai văzut că nu venea nimeni...

\- Oamenii bogaţi au un simţ ciudat al priorităţii.

-Amin.

\- Ei bine, înapoi la muncă. Asta doar dacă nu ai nevoie de ceva.

\- Nu, pur şi simplu îmi fac de lucru, şi, dacă mă ajuţi, e posibil să termin mai repede.

\- Ded aşa stau lucrurile?

\- Da. îmi pare rău.

Bărbatul bombăni în timp ce se duse spre o parte a terasei.

Mai târziu, mult mai târziu, Lizzie se întrebă de ce se simţise nevoită se iasă din spatele barului şi să se ducă în locul unde bărbatul stătuse privind concentrat. Dintr-un motiv anume, dorinţa fusese de

neoprit. Pe de altă parte, Gary foarte rar stătea nemişcat, şi păruse curios de descumpănit.

Se uită prin geamul vechi şi o văzu pe mama lui Lane, frumoasă ca o regină, aşezată pe canapeaua de mătase.

capitolul 30

Lane se ridică şi se duse spre fratele lui, Maxwell. Voia să-l îmbrăţişeze, dar habar n-avea la ce reacţie să se aştepte.

Ochii de un cenuşiu pal ai fratelui său se îngustară.

- Bună, frate.

Era mai înalt şi mai lat în spate decât el şi Edward. Barba îi acoperea jumătatea de jos a feţei. BÎugii arătau de parcă fuseseră spălaţi de nenumărate ori, iar jacheta fusese din piele la un moment dat, dar acum părea extrem de uzată. Mâna întinsă era aspră, iar unghiile aveau negreală sub ele. Un tatuaj ieşea de sub mânecă, pe interiorul încheieturii.

Gestul formal de întâmpinare era o reamintire a felului în care crescuseră, consideră Lane.

Ochii lui căutau indicii fizice despre unde fusese fratele lui şi ce făcuse în ultimii ani. Mecanic? Gunoier? Fusese, cu siguranţă, ceva care implica munca fizică, având în vedere constituţia lui.

Contactul dintre palmele lor dură numai o clipă, apoi Max făcu un pas în spate şi se uită la mama lui.

Aceasta zâmbea în modul ei distant, cu privirea pierdută.

- Iar tu cine eşti?

Chiar dacă adineauri păruse să-l recunoască?

- E Maxwell, mamă, zise Lane înainte să se poată opri. El e Maxwell.

Mica V.E. clipi de câteva ori.

- Bineînţeles. Cum mai eşti, Maxwell? O să rămâi pe aici?

Nu păru să îşi aducă aminte că Maxwell era fiul ei - şi nu numai din cauza bărbii, ci şi pentru că numele

nu îi spunea nimic.

Max se gândi o clipă, apoi se duse spre ea.

- Sunt bine, mulţumesc.

- Poate vrei să faci duş? Şi să te bărbiereşti? Aici, la Easterly, ne aranjăm pentru cină. Eşti prieten bun cu Edward?

- Da, zise el încet. Sunt.

- Ce băiat bun!

Max se uită în spate, ca şi cum ar fi căutat un colac de salvare, iar Lane făcu semn spre arcadă.

- Hai să-ţi arăt camera ta.

Chiar dacă ştia că nu uitase unde era.

Lane îi făcu semn asistentei care stătea pe hol să aibă grijă de mama lui, apoi îl trase pe Max într-o parte.

- Ce surpriză, frate!

- Am citit în ziar.

-Nu cred că am anunţat ora comemorării.

- Nu, am citit despre moarte.

-Ah...

Apoi tăcere. Max se uită în jur, şi Lane îl lăsă o clipă să înregistreze totul cu mintea, reamintindu-şi de momentul când el se întorsese după doi ani. Nimic nu se schimbase la Easterly, şi poate tocmai asta te dezarma când te întorceai după o perioadă de exil. Amintirile erau prea pregnante, căci cadrele rămăseseră neschimbate. De altfel, cu excepţia lui Edward, actorii erau aceiaşi.

- O să rămâi? întrebă Lane.

- Nu ştiu. Max se uită spre scări, apoi făcu semn spre geanta pe care o lăsase lângă uşa deschisă. Dacă rămân, nu o să stau aici.

- Pot să-ţi găsesc o cameră la hotel.

- E adevărat că suntem la un pas de faliment?

- Nu mai avem bani. Falimentul depinde de ce o să se întâmple în continuare.

- Deci a sărit de pe pod?

- Poate. Există nişte circumstanţe atenuante.

-Ah.

Max se uită din nou în salon, la mama lor, care îi zâmbea asistentei, în timp ce femeia îi aduse apă minerală.

- Şi ea moare? întrebă Max.

- E ca şi cum ar face-o.

- Şi când începe petrecerea?

- S-a terminat. Lane îşi aranjă cravata. O răsturnare a norocului este o boală socială fără tratament. Nu a venit nimeni.

-Păcat...

- Unde naiba ai fost, Max? Am încercat să te găsim.

Max îşi mută privirea şi păru să-l observe pe Lane pentru prima oară.

-Ştii, arăţi mai bătrân.

- Nu, zău, Max! Au trecut trei ani.

- Arăţi mai bătrân cu vreo zece.

- Poate pentru că, în sfârşit, mă maturizez. între timp, e clar că încercarea ta de a te transforma într-un boschet merge bine.

în acel moment, o maşină se opri în faţa case. Iniţial, Lane era prea preocupat de ideea de a-i trage una fratelui său pentru că dispăruse ca să observe cine venise, dar, când un bărbat afro-american elegant ieşi, Lane zâmbi slab.

- Ce să vezi! Sincronizarea e totul.

Max se uită în lumina tot mai slabă a soarelui. îşi aminti imediat cine era şi făcu ochii mari. Ba chiar se dădu în spate, ca şi cum s-ar fi ferit de o lovitură.

Nu avea însă unde să fugă.

Reverendul Nyce îl văzuse pe bărbatul care îi frânsese inima fiicei lui. Chiar dacă preotul era un om al lui Dumnezeu, chiar şi lui Lane, care nu era direct implicat, îi veni să se dea la o parte când bărbatul îl ţintui cu privirea pe rătăcitorul care se întorsese acasă.

-Vă las să vorbiţi, zise Lane în timp ce se îndreptă

spre salon.

Când Edward veni la comemorare, nu intră pe uşa principală. Nu, parcă maşina lui Shelby în spate, lângă bucătărie, cum făcuse şi în ziua anterioară. Când ieşi din maşină, îşi băgă tricoul în pantaloni şi îşi aranjă părul. Se bucură că făcuse efortul să se bărbierească. Dar glezna rănită îl făcea să simtă că avea o bucată de fier legată de piciorul respectiv, iar inima îi bătea ciudat. Vestea bună era însă că cele două guri de gin pe care le luase înainte să plece îi calmaseră tremurul, şi, chiar dacă avea la şold o sticlă plină cu băutură, încă nu avusese nevoie să apeleze la ea.

Ritmul inimii îi încetini în timp ce se apropie de uşa din spate a bucătăriei de la Easterly, şi, în timp ce o deschise, mirosul dulce-picant care venea dinăuntru îl duse cu gândul la copilărie. Domnişoara Aurora stătea lângă blat, cu şorţul pus şi cu călcâiele sprijinite de bara de jos a scaunului. Părea bătrână şi obosită, şi, în acel moment, el îi urî cu înverşunare boala.

îşi mută privirea, ca să nu fie cuprins de emoţii, şi văzu o mulţime de tigăi cu capac, mâncarea împachetată fiind, evident, pregătită pentru a le fi oferită oamenilor străzii.

- A lipsit multă lume? întrebă el.

Stomacul îi ghiorţăi când se gândi la tocana ei de miel.

- Aşa saluţi tu? Unde-ţi sunt manierele, băiete?

- îmi pare rău. Se întoarse şi făcu o plecăciune. Ce mai faci?

Când femeia doar mormăi, Edward se îndreptă şi o privi cu atenţie. Da, gândi el, domnişoara Aurora ştia de ce venise.

Chiar dacă nu fusese unul dintre preferaţii ei, căci Lane ocupase mereu acel loc în inima femeii, domnişoara Aurora se numărase printre puţinii care îî citeau ca pe o carte deschisă.

- Vrei ceai? întrebă ea. E acolo.

Edward se duse la carafa spre care arătă ea. Era aceeaşi pe care o folosise când era copil, cea cu fundul pătrat şi gâtul subţire, cu model de flori galbene şi portocalii ce începea să arate uzat.

-Ai lăsat cana asta afară special pentru mine? întrebă el în timp ce-şi turnă nişte ceai.

- Nu vreau să te amesteci în treburile mele.

- Prea târziu.

Edward adăugă gheaţă din găleata simplă de lângă carafă. Luă o gură şi închise ochii.

- Are acelaşi gust.

- De ce n-ar avea?

Edward şchiopătă şi se aşeză lângă ea.

- Unde sunt toţi chelnerii?

- Fratele tău le-a zis să se ducă acasă, şi pe bună dreptate.

Edward se încruntă şi se uită la uşi.

- Deci chiar n-a venit nimeni.

-Nu.

Bărbatul râse.

- Sper că există un rai şi că tata vede asta. Sau că exis- tă un telescop în iad.

- Nu am energie să-ţi spun să nu vorbeşti urât despre morţi.

- Cât mai ai? întrebă el fără nici o avertizare. Şi nu o să-i spun lui Lane, promit.

Domnişoara Aurora îl fixă cu privirea, iar Edward simţi înţepături prin corp.

- Ai grijă, Edward. încă am linguroiul, şi oi fi eu bolnavă, dar nici tu nu mai eşti la fel de rapid cum erai.

-Aşa e. Acum, răspunde-mi la întrebare, şi să ştii că, dacă mă minţi, o să aflu.

Domnişoara Aurora îşi întinse mâinile puternice pe blat. Pielea închisă la culoare era încă frumoasă şi catifelată, unghiile tăiate scurt, lipsa inelelor fiind un lucru ce nu se schimba vreodată, din cauza slujbei sale.

în tăcerea care urmă, Edward ştiu că femeia se gândea la un scenariu în care să-l mintă. Mai ştia şi că, într-un final, nu avea să facă asta. Urma să aibă nevoie de cineva care să-l pregătească pe Lane şi simţea că, deşi Edward se retrăsese din familie, erau cel puţin două lucruri de la care nu avea să dea înapoi.

-Am oprit tratamentul, zise ea. Erau prea multe efecte secundare şi oricum nu funcţiona. De asta am vorbit serios când am zis că nu ar trebui să te bagi în treburile mele.

- Timp. Cât timp mai ai?

- Contează?

Deci era chiar puţin, îşi dădu el seama.

- Nu, presupun că nu.

- Nu mi-e frică, să ştii. Salvatorul meu o să mă poarte în palma lui.

- Eşti sigură? Chiar şi acum?

Domnişoara Aurora încuviinţă şi-şi ridică o mână la părul ei scurt, cu bucle strânse.

- Mai ales acum. Sunt pregătită pentru ce urmează Sunt pregătită.

Edward încuviinţă încet din cap şi se gândi că, dacă ea putea fi sinceră, şi el putea fi. Cu o voce care nu părea a lui, se auzi spunând:

- Nu vreau să fiu din nou tras în familia asta. Aproape m-a omorât prima oară.

- Eşti liber.

- E meritul torturii îndurate în acea junglă. înjură. Dar, aşa cum ştii, nu suport să-l văd pe fratele meu îndurerat. Noi doi suferim de o slăbiciune similară când vine vorba despre Lane, doar că din motive diferite.

- Ba nu, e acelaşi motiv. Iubirea e iubire. E chiar atât de simplu.

Trecu ceva timp până când Edward o putu privi.

-Viaţa mea e distrusă. Tot ce am plănuit... totul a dispărut.

- O să-ţi faci un nou drum. Şi, în privinţa asta, zise domnişoara Aurora în timp ce arătă în jurul ei, nu salva ce nu are nevoie să fie salvat.

- Lane nu o să-şi revină după pierderea ta.

- E mai puternic decât crezi şi o are pe Lizzie a lui.

- Dragostea unei femei bune. Edward mai luă o gură de ceai. A sunat atât de plin de amărăciune pe cât cred?

- Nu mai trebuie să fii erou, Edward. Lasă lucrurile să curgă şi ai încredere că rezultatul este prestabilit şi e fix aşa cum trebuie să fie. Dar mă aştept să ai grijă de fratele tău. În privinţa asta, nu o să mă dezamăgeşti.

- Credeam că ai spus că nu trebuie să fiu erou.

- Nu face pe deşteptul cu mine. înţelegi diferenţa.

- Ei bine, pot să spun că sunt în continuare uimit de credinţa ta.

- Şi autodeterminarea ta a funcţionat aşa bine?

Edward ridică paharul în cinstea ei.

- *Touché!*

- Cum ai aflat? întrebă domnişoara Aurora după o clipă. Cum ai ştiut?

-Am modurile mele. Chiar dacă sunt la pământ, nu am intrat în el. Se încruntă şi se uită în jur. Stai un pic, unde e ceasul vechi? Cel care era pe cutia de gheaţă, înainte ca locul acesta să fie renovat?

- Ăla care făcea zgomot?

- îţi aminteşti sunetul ăla? Amândoi râseră. îl uram.

- Şi eu. Dar l-am dus la reperat. S-a stricat acum ceva timp, şi mi-e dor de el. E amuzant cum poţi fi pierdut fără ceva ce urăşti.

Sorbi din ceai până când îl termină.

- Nu e cazul şi cu tata.

Domnişoara Aurora îşi aranjă şorţul.

-Nu cred că sunt mulţi cărora să le fie dor de el.

Lucrurile se întâmplă cu un motiv.

Edward se ridică şi îşi duse cana goală la chiuvetă. O puse jos şi se uită pe geam. Garajele erau dincolo de alee şi apoi în stânga, iar centrul de afaceri era mai mare decât majoritatea vilelor mari.

- Edward, renunţă la asta. Ce va fi va fi.

Era probabil un sfat bun, dar nu ceva ce să-l caracterizeze. Sau, cel puţin, nu fusese.

capitolul 31

Când limuzina lui Sutton ajunse la porţile principale ale reşedinţei Easterly, tânăra se încruntă şi se aplecă în faţă, să i se adreseze şoferului:.

- Presupun că mergem direct sus, nu?

- Da, domnişoară, aşa cred. Drumul e liber.

De obicei, pentru treburi importante, cum ar fi comemorarea lui William Baldwine, familia Bradford organiza un sistem de microbuze care să îi ducă pe invitaţi în susul şi în josul dealului, după ce aceştia îşi lăsau maşinile în seama valeţilor, la poalele dealului. Dar nu erau valeţi în uniformă. Nu erau microbuze care să urce sau să coboare. Nu părea să mai vină nimeni chiar atunci.

Dar măcar nu era nici urmă de presă. Mai mult ca sigur că vulturii aceia campaseră acolo din momentul în care izbucnise povestea. Era clar însă că fuseseră izgoniţi, profitând de dreptul proprietarului moşiei de a-şi folosi propria iarbă ca loc de parcare.

- Nu-mi vine să cred că nu e nimeni aici, zise ea.

Ba, stai, Samuel Theodore Lodge era în spatele ei, în decapotabila sa. Sutton deschise geamul şi îl strigă.

-Samuel T.?

Acesta îi făcu cu mâna.

- Domnişoară Smythe. Ce mai faci?

Ca de obicei, Samuel T. era un exemplu de stil. Avea o pălărie de pai cu o bandă albastră cu maro, ochelari de soare tip aviator, un costum din bumbac şi papion.

- Mai bine acum, că te-am văzut. Unde e toată lumea? E ora potrivită?

- Da, din câte ştiu.

Se uitară unul la altul pentru o clipă, întrebând şi răspunzând la întrebări proprii despre povestea de pe prima pagină. Apoi Samuel T. spuse:

- Ia-o înainte, o să te urmez.

Sutton se rezemă de scaunul din Mercedes şi făcu un semn.

- Hai să mergem!

Limuzina o luă înainte, iar Sutton îşi frecă palmele. Erau puţin transpirate, şi cedă impulsului de a-şi scoate oglinda din geantă ca să-şi verifice rujul. Părul.

„Termină", îşi spuse.

Când luară curba de sus, Easterly apăru în toată splendoarea sa. Era amuzant. Chiar dacă tocmai fusese pe această moşie, pentru petrecerea organizată de familia Bradford cu ocazia derby-ului, tot era impresionată. Nu era de mirare că puneau imensa casă albă pe sticlele lor de burbon. Arăta ca şi cum regele Americii, dacă ar fi existat vreodată, ar fi trăit acolo.

- Vreţi să vă aştept? întrebă şoferul.

-Ar fi minunat, mulţumesc. Nu, nu ieşi, îmi deschid singură uşa.

în timp ce Don, şoferul tatălui ei, se foi la volan, Sutton deschise portiera şi îi zâmbi lui Samuel T. şi Jaguarului său.

- Ce maşină frumoasă ai, domnule avocat.

Samuel T. opri motorul şi trase frâna de mână.

- Ţin la ea. E cea mai constantă femeie pe care am avut-o în viaţa mea, pe lângă mama.

-Ai grijă că se apropie furtuna, zise ea în timp ce arătă spre norul întunecat de deasupra.

- Credeam că glumesc.

Sutton clătină din cap.

- Nu prea cred.

Bărbatul ridică la loc capota maşinii, apoi închise geamurile şi se întoarse la ea, sărutând-o pe obraz.

-Apropo, arăţi foarte bine, doamnă preşedinte. Felicitări pentru promovare!

- Mulţumesc. încerc să fiu la zi. îl luă de braţul pe care el i-l întinse. Dar tu? Cum merg afacerile?

- Foarte bine. Mereu sunt oameni care au probleme în oraşul ăsta, ceea ce este deopotrivă bine şi rău.

Când se apropie de uşă, se întrebă dacă Edward avea să fie înăuntru. Cu siguranţă, nu ar rata înmormântarea propriului tată.

Nu că ar fi venit acolo ca să-l vadă pe el.

- Domnule reverend Nyce, ce mai... Max! Tu eşti?

Cei doi bărbaţi stăteau aproape, iar Max se retrase din

ceea ce părea o conversaţie tensionată.

- Sutton. Mă bucur să te văd!

Dumnezeule, cât se schimbase! Barba era ceva aparte. Iar sub jacheta uzată avea tatuaje? Nu era chiar de mirare, mereu fusese cel sălbatic.

Samuel T. salută şi el pe toată lumea, urmă un schimb de amabilităţi... apoi, reverendul se uită la Max.

- Cred că am lămurit lucrurile, nu? Reverendul Nyce făcu o pauză, pentru efect, apoi se întoarse şi îi zâmbi lui Sutton. Iar noi doi avem o întâlnire săptămâna viitoare.

- Aşa e. Aştept cu nerăbdare.

După ce reverendul plecă, ea, Samuel T. şi Maxwell mai vorbiră puţin, timp în care Sutton încercă să se uite prin camerele goale fără a părea ostentativă. Unde era toată lumea? Evenimentul trebuia să dureze până la şapte. Casa ar fi trebuit să fie plină.

Uitându-se în salon, aproape tresări.

- Acolo e doamna Bradford? Lângă Lane?

- Sau ce a mai rămas din ea, zise Max.

Sutton se scuză şi intră în camera minunat mobilată, în clipa în care mama lui Edward o văzu, femeia îi zâmbi şi întinse mâna spre ea.

-Sutton. Draga mea.

Cât de fragilă era, şi totuşi cât de regală şi de elegantă, costată Sutton în timp ce se apleca şi săruta un obraz pudrat.

-Vino, ia loc, vorbeşte cu mine.

Sutton îi zâmbi lui Lane în timp ce se lăsă pe pernele de mătase.

- Arăţi bine.

- Mulţumesc, draga mea. Ia spune-mi, te-ai căsătorit?

De nicăieri, o căldură stranie o străbătu, iar Sutton se uită în partea cealaltă a camerei. Edward venise din birou şi o fixa cu privirea, stând rezemat de tocul uşii.

Sutton încercă să-şi aducă aminte ce fusese întrebată.

- Nu, doamnă, nu sunt căsătorită.

- Cum e posibil? O domnişoară drăguţă ca tine. Ar trebui să faci copii, înainte să fie prea târziu.

„Sunt puţin ocupată să conduc o corporaţie de miliarde de dolari în momentul de faţă, dar mulţumesc pentru sfat."

- Cum sunteţi, doamnă Bradford?

- Foarte bine, mulţumesc. Edward are grijă de mine, nu-i aşa?

Când doamna Bradford arătă spre Lane cu mâna ei cu diamant, bărbatul încuviinţă şi zâmbi ca şi cum ar fi răspuns la numele greşit de ceva timp. Ca să-şi mascheze surprinderea, Sutton se uită din nou spre arcadă.

Adevăratul Edward nu arăta deloc ca Edward - cel puţin, nu după standardele la care se raporta doamna Bradford. Discrepanţa o făcu pe Sutton să lăcrimeze.

- Sunt sigură că se descurcă foarte bine, zise ea. Edward ştie mereu cum să se ocupe de toate.

Doamnele trebuiau să poarte lenjerie pe sub fuste.

în timp ce stătea pe marginea piscinei, Gin îşi mişcă picioarele în cercuri leneşe prin apa caldă şi fu fericită că nu purta niciodată ciorapi. Sau papuci. Sau

mănuşi.

Deşi ultimele două erau de domeniul trecutului acum. Se putea spune că şi ciorapii, având în vedere că apăruse lenjeria modelatoare. însă doamnele ca mama ei nu ar fi apărut niciodată fără ciorapi.

însă ea nu era mama ei.

Dar, da, era cald acolo. Nici o rafală de vânt nu ajungea în acea parte a grădinii din cauza zidului înalt de cărămidă care încercuia răsadurile de flori şi aleile cu model geometric. Păsările ciripeau în pomii înfloriţi, iar sus, unde părea să se adune norii de furtună, un vultur plana, căutându-şi, mai mult ca sigur, cina.

Amelia era la casa lui Chesterfield Markum - sau cel puţin asta îi spusese domnul Harris înainte de comemorare. Era destul de bine. Aici nu venise oricum nimeni care să merite văzut, iar Field şi Amelia erau prieteni de mici. Nu era nimic romantic sau sexual între ei.

Un profesor... Dumnezeule, toată nebunia i se părea lui Gin credibilă şi, în acelaşi timp, de neconceput. Pe de altă parte însă, nici nu-şi cunoştea fata prea bine. Probabil tocmai acesta fusese şi motivul aventurii. Sau poate absenţa ei nu cântărise cbiar aşa mult. Chiar dacă nici propriii ei părinţi nu fuseseră implicaţi în viaţa ei de zi cu zi, Gin o avusese pe domnişoara Aurora.

Şi uite cât de bine ajunsese.

Simţindu-se ameţită, Gin îşi dădu jos jacheta, dar îşi lăsă eşarfa Hermès. Se gândea să sară îmbrăcată în apă. O incarnare mai timpurie a ei, varianta mai rebelă, ar fi făcut asta. Acum, pur şi simplu nu avea energia necesară. în plus, nu avea public...

\- Până la urmă ai anulat nunta sau doar recepţia?

Gin închise ochii pentru o clipă la auzul vocii familiare.

\- Samuel T. Credeam că n-o să vii.

El se apropia din spate, dar Gin refuză să-l privească sau să-i ureze bun venit.

- Cum să nu-mi prezint condoleanţele familiei tale? A, te refereai la nunta ta?

Gin simţi mirosul puternic de tabac.

- încă fumezi trabucuri cubaneze, bombăni ea în timp ce se concentră pe picioarele care i se mişcau în apă.

- Deci, care e răspunsul corect? E-mailul pe care l-ai trimis acum nici jumătate de oră nu era clar. în plus, avea şi două greşeli. Vrei să-ţi arăt unde e verificarea ortografiei în Outlook?

- Mă căsătoresc cu el, dar nu o să fie o recepţie. Făcu semn cu mâna spre casă. După cum vezi, oamenii nu au o părere prea bună despre noi în momentul de faţă. Cum se zicea? A, da, prăbuşirea celor puternici.

- Sunt sigur că o să găseşti un mod de a folosi fondurile. Poate să investeşti în nişte haine? Ceva care să se asorteze cu inelul. De fapt, stai, asta e treaba lui Richard, şi sigur a început cu dreptul. Cât cântăreşte chestia aia? Un kilogram?

- Du-te naibii, Samuel!

Când bărbatul nu spuse nimic, Gin se întoarse. Samuel T. nu plecase. Dimpotrivă, stătea foarte aproape, încruntat, cu o pălărie de paie într-o mână şi un trabuc în cealaltă.

- Ce e? întrebă ea în timp ce el continuă s-o privească.

Samuel T. arătă cu trabucul spre mâna ei.

- Ce ai pe braţ?

Gin se întoarse cu faţa spre apă şi clătină din cap.

- Nimic.

- Aia e o vânătaie.

-Ba nu, nu e.

- Ba da, e.

Apoi bărbatul se aplecă şi îi luă încheietura în mână.

- Dă-mi drumul!
- Aia e o vânătaie. Ce naiba, Gin?

Tânăra se eliberă şi-şi puse jacheta pe ea.

- Am băut prea mult şi m-am lovit de ceva.
- Serios? Atunci, de ce arată ca amprenta cuiva?
- Ţi se pare. A fost o uşă.
- Prostii! O trase spre el şi se uită mai jos de faţa ei. Gin, ce e sub eşarfă?
- Poftim?
- Dă-ţi jos eşarfa, Gin, altfel o s-o fac eu.
- Nu îmi mai dai tu hainele jos, Samuel T. Gin se ridică. Şi poţi să pleci acum. Sau o să plec eu. Oricum ar fi, conversaţia asta e...

-Niciodată nu ai purtat eşarfe. Samuel. T. se ridică şi el. Ce se întâmplă, Gin?

-Nimic...

- Il omor dacă a ridicat mâna la tine. îl omor pe nenorocitul ăla.

Dintr-odată, faţa lui Samuel T. deveni o mască a furiei, iar, în acel moment, Gin văzu vânătorul care era el de fapt. Chiar dacă era într-un costum de bumbac şi era chipeş ca F. Scott Fitzgerald, Gin nu avea nici o îndoială că bărbatul era capabil să-l bage în mormânt pe Richard Pford - sau pe orice altă fiinţă vie.

Dar nu voia să se căsătorească cu ea. îl întrebase deja, şi o refuzase.

Gin îşi încrucişă braţele la piept şi clătină din cap.

- A încercat să mă ţină să nu cad.
- Credeam că ai spus c-a fost o uşă.

-Mai întâi, m-amjovit de clanţă, după care Richard m-a prins să nu cad. îşi dădu ochii peste cap. Chiar crezi că m-aş căsători vreodată cu cineva care ar fi brutal cu mine - când nu km cerut eu asta?

Ca răspuns, Samuel T. trase din trabuc şi suflă fumul într-o parte, ca să nu ajungă la ea.

- Ce e? Urăsc când te uiţi aşa la mine. Zi ce ai de zis, orice ar fi.

Bărbatul nu se grăbi, şi, când vorbi în cele din

urmă, vocea lui păru calmă, dar într-un mod fals.

- Gin, nu eşti într-o situaţie atât de disperată pe cât crezi. Toate problemele astea financiare se vor rezolva. Oamenii vor continua să cumpere burbon şi familia ta o să-şi revină. Nu face ceva stupid.

- Richard îşi permite să se căsătorească cu mine. Gin ridică din umeri. Iar asta îl face valoros, fie că familia mea are bani, fie că nu.

Samuel T. clătină din cap, ca şi cum replica ei l-ar fi durut.

- Cel puţin, nu încerci să te prefaci că îl iubeşti.

- Au fost căsătorii construite şi pe mai puţin. De fapt, în familia mea, există tradiţia asta de a te căsători bine. Şi nu cu doctori sau... avocaţi. Ci cu oameni cu bani adevăraţi.

- Trebuia să ştiu că asta o să urmeze. înjură şi zâmbi rece. Şi niciodată nu mă dezamăgeşti. Distracţie plăcută cu bărbatul tău!

Gin se îndreptă.

- Să ştii că se poartă minunat cu mine.

- E clar că ai ales un câştigător. Ei bine, te las. Condoleanţe pentru pierderea tatălui tău.

- Nu a fost o pierdere.

- Exact ca scrupulele tale, nu?

-Ai grijă, Samuel. Răutatea e semnul unei slăbiciuni ascunse. Eşti sigur că nu eşti gelos pe un bărbat pe care îl consideri inferior?

-Nu, îmi pare rău pentru el. Să iubească o femeie ca tine e cel mai mare blestem din viaţa unui bărbat.

Când se întoarse, un val de emoţie o copleşi pe Gin, care strigă:

- Samuel!

El se răsuci încet.

-Da.

„Dacă nu ai fi spus nu", îşi zise ea. „Dacă ai fi fost cel la care mă puteam întoarce."

- Nu intra în casă cu trabucul ăsta. Mama e jos, şi nu le suportă.

Samuel T. se uită la dâra de fum.

-Sigur. Bineînţeles.

Apoi plecă.

Lui Gin începură să-i tremure picioarele, şi abia ajunse la unul dintre fotoliile Brown Jordan aşezate de-a lungul piscinei. Aproape căzu de pe el, şi trebui să-şi dea jos jacheta.

Când nu mai putu respira, îşi dădu jos şi eşarfa. Gâtul o durea, mai ales în partea dreaptă, unde era cea mai mare parte a vânătăii.

încercă respiraţia de la yoga, în trei secvenţe... trebuia doar să inspire acfânc...

-Gin?

Se uită în sus, la iubita lui Lane - de fapt, logodnica lui.

- Da, zise ea tăios.

- Eşti bine?

- Bineînţeles, zise ea iritată. Dar apoi nu se mai putu preface furioasă. Sunt... în regulă.

- Am înţeles. Vezi că vine vreme urâtă.

- Da? Dumnezeule, se simţea ca şi cum tocmai căzuse în piscină şi se îneca. Credeam că e însorit... sau ceva de genul ăsta.

- Mă duc să-ţi aduc nişte apă, stai aici.

Gin ar fi vrut să se certe cu ea, dar simţea ca şi cum limba i se umflase în gură şi capul începuse să i se învârtă.

Gin întinse mâna, dar îi tremura aşa tare, că nu avea cum să ţină nimic.

- Hai, lasă-mă pe mine.

Lizzie ridică paharul la buzele lui Gin, iar aceasta luă o gura. Apoi încă una. Şi încă una.

- Nu-ţi face griji, zise logodnica lui Lane. Nu o să întreb.

- Mulţumesc, şopti Gin. Apreciez,

capitolul 32

Edward ar fi putut petrece restul zilei uitându-se la Sutton şi la mama lui împreună pe acea canapea de mătase. Spre deosebire de relaţia rece pe care o avea Lane cu femeia care îi născuse, Edward nu îi purta ranchiună mamei lor. în mare parte deoarece lucrase îndeaproape cu tatăl lui şi, prin urmare, avea o doză sănătoasă de respect pentru ce fusese nevoită să suporte Mica V.C. De ce nu ai căuta uşurare într-o cutie cu pastile?

Mai ales dacă ai fost înşelată, ridiculizată şi redusă la o vază de lux în propria ta casă.

Acum, se părea că sora lui, Gin, cădea în aceeaşi capcană.

Sutton, pe de altă parte... Sutton nu ar fi făcut niciodată aşa ceva. Nu ar fi acceptat niciodată o căsătorie de convenienţă, doar ca să poată avea un anume stil de viaţă. De fapt, nu avea nevoie de un bărbat care să o definească. Nu. Planul ei era să conducă o corporaţie multinaţională.

Ca şi cum ar fi simţit că se gândea la ea, Sutton îl privi, apoi se concentră din nou asupra mamei lui.

Privirea lui se plimbă pe părul ei, observând modul în care fusese dat la o parte de pe gâtul şi faţa ei. Cerceii pe care îi purta erau nişte perle mari, ancorate de diamante, şi, într-o scăpare cu care nu se mândrea, se întrebă dacă nemernicul de Dagney îi cumpărase. Se asortau cu albastrul pal al costumului ei, însă nişte bijuterii aşa banale nu erau la înălţimea ei.

Lui Sutton îi stătea mai bine cu rubine. Rubinele de la el.

Dar chiar şi cu bijuterii din Orient sau din Bur- ma, de la un peţitor bun sau de la o greşeală din trecutul ei amoros, era, în continuare, captivant de frumoasă. în plus, noul director executiv de la Sutton Distillery

Corporation. Şi totuşi, încă avea decenţa de a-şi face timp să vorbească blând cu un suflet pierdut ca al mamei lui. Iar apoi, avea să se urce în limuzina ei, cu costumul ei albastru şi cu perlele despre care el spera că nu erau de la guvernator. Şi să reia legătura cu directorii ei, cu liderii pe vânzări, poate cu un investitor japonez a cărui ofertă bună de cumpărare a companiei urma să fie respinsă cu un fermecător, dar neînduplecat „nu".

Da, auzise la radio, când intra, că ea avea să preia afacerea familiei. Şi nici c-ar fi putut fi pe mâini mai bune.

Un bărbat intră în salon, se uită la Edward şi se îndreptă spre el. în ciuda bărbii şi a hainelor uzate, Edward l-ar fi recunoscut pe fratele lui Maxwell oriunde. Şi avea şi motiv s-o facă.

- Edward, zise tipul.

-Max, arăţi bine, ca de obicei, răspunse Edward sec. Dar trebuie să mă ierţi, tocmai plecam.

- Să-i spui lui Moe că-l salut.

7 Sigur.

îl ocoli pe fratele lui şi înaintă şchiopătat. Ar fi fost groaznic de nepoliticos, chiar şi pentru un ticălos ca el, să nu-şi salute mama când pleca.

Habar n-avea însă ce să spună.

Când se apropie de canapea, Sutton fu prima care ridică privirea spre el, urmată de mama lui.

în timp ce el căuta cuvintele potrivite, mama lui îi zâmbi, frumoasă ca un portret de-al lui Thomas Sully.

- Când de drăguţ că îngrijitorii au venit să-şi prezinte condoleanţele. Cum te cheamă, fiule?

Sutton păli, iar Edward îşi plecă uşor capul.

- Ed, doamnă. Ásta e numele meu.

- Ed? Am un fiu pe nume Edward.

Mâna ei arătă spre Lane, care părea c-ar fi preferat să fi fost înghiţit direct în iad.

- Şi unde pe proprietate lucrezi?

- La grajduri, doamnă.

Ochii ei aveau acelaşi albastru ca ai lui şi erau la fel de frumoşi ca florile dimineţii în soarele de iulie. Erau şi la fel de întunecaţi ca geamul ferestrelor într-o dimineaţă îngheţată.

- Tatăl meu iubea caii. Când o să ajungă în rai, sigur va avea destui pursânge pe care să-i călărească.

- Sigur vor fi. Condoleanţele mele, doamnă.

Când se întoarse, începu ceea ce părea un drum foarte lung afară din cameră, doar ca s-o audă spunându-le:

- O, săracul om e beteag. Tata a avut mereu o slăbiciune pentru cei săraci şi ghinionişti.

Trecu ceva până când mintea lui Edward să revină de unde se evaporase pentru moment, iar el îşi dădu seama că ieşise pe uşa principală, nu pe cea de la bucătărie, unde parcase camioneta lui Shelby.

De fapt, stătea pe treptele vilei, superba privelişte a râului de jos fiind ceva ce reuşise să ignore cât timp stătuse în casă, atât când era mic, când şi când crescuse - şi, mai târziu, ca lider afacerist ce devenise.

Şi totuşi, în timp ce ochii captau totul, Edward nu fu uimit de frumuseţea naturii, nici inspirat de măreţia priveliştii sau măcar trist din cauza a ce pierduse sau a ceea ce îi lipsea. Nu. Se gândi că mama lui, care îl credea un simplu îngrijitor de cai, ar fi fost deranjată de faptul că el ieşise pe acolo. Servitorii aveau voie să folosească numai anumite intrări, toate aflate în spatele casei.

Picioarele îi erau slăbite când făcu un pas pe trepte. Apoi un altul. Şi apoi, un ultim pas, până la aleea circulară şi la parcare.

Se târî înainte, înaintând spre partea din spate a marii case albe, spre camioneta unei străine care îi fusese împrumutată cu generozitatea unui membru al familiei.

Sau cel puţin cu generozitatea cu care ai fi vrut să te trateze un membru al familiei...

- Edward... Edward!

„Desigur", își spuse în timp ce continuă. Bineînțeles că evadarea lui nu avea cum să nu fie lipsită de piedici.

Sutton îl prinse din urmă și, când îl atinse pe braț, Edward vru să meargă mai departe, dar picioarele i se opriră. Ca întotdeauna, carnea lui o asculta pe ea, mai presus de orice și oricine altcineva. Tânăra era supărată, respira prea sacadat pentru distanța mică pe care o parcursese, iar ochii îi erau larg deschiși.

- Nu te-a recunoscut, zise Sutton. Pur și simplu... nu te-a recunoscut.

Dumnezeule, cât de frumoasă era. Buzele acelea roșii. Părul închis la culoare. Corpul înalt și perfect proporționat. O cunoștea de atât timp și visase la ea atât timp, încât s-ar fi putut crede că, atunci când o vedea în fața lui, nu mai avea revelații, dar nu era_ cazul.

însă fanteziile lui cu ea trebuiau să-i fie de ajuns. La cum mergeau lucrurile, cu tot ce se întâmpla în familia lor, fanteziile erau tot ce urma să aibă o perioadă.

- Edward... Vocea ei se ifânse, iar Edward îi simți durerea ca și cum ar fi fost a lui. Edward, îmi pare rău.

Bărbatul închise ochii și râse.

-Ai habar cât iubesc sunetul ăsta? Sunetul numelui meu pe buzele tale? E chiar trist.

Când redeschise ochii, ea îl privea șocată.

- Nu sunt în toate mințile, se auzi spunând. Nu în clipa asta.

De fapt, simțea ca lucrurile se prăbușeau de pe rafturi acolo sus. Greutăți mari se rostogoleau și loveau podeaua craniului său, conținuturile lor revărsându-se și frângându-se în bucăți.

- Poftim? Ce? șopti ea.

El o luă de mână și îi spuse:

-Vino cu mine!

în timp ce inima îi bătea cu putere, Sutton îl urmă pe Edward. Voia să-l întrebe unde mergeau, dar expresia bântuită de pe faţa lui o opri. în plus, nu-i păsa. în garaj. Pe câmpuri. La râu.

Oriunde. Chiar dacă era o nebunie.

El era... de nerefuzat.

Ca de obicei.

Când ajunseră în spatele casei, văzură mai mulţi chelneri pe lângă uşa bucătăriei. Papioanele le atârnau lejer la gât, unii fumau şi mai multe răcitoare de gheaţă aşteptau să fie încărcate într-o camionetă Ford.

Edward trecu de ei şi continuă spre centrul de afaceri. Nu zări maşini elegante parcate acolo. Nu se vedeau lumini la geamuri, dar asta ar fi putut fi şi pentru că erau trase perdelele. Nimeni nu intra sau ieşea.

Nu avu nici o problemă să intre, codul pe care îl tastă funcţionând fără probleme.

înăuntru, aerul era rece şi uscat, iar întunericul şi tavanele destul de joase îi lăsară impresia că intrase într-o peşteră. O peşteră foarte drăguţă, cu covoare groase, tablouri în ulei pe pereţi şi o bucătărie complet utilată de care auzise, dar pe care nu o văzuse niciodată personal.

- Ce facem? întrebă ea, în timp ce el continuă să înainteze şchiopătat.

Edward nu îi răspunse. Doar o duse într-o sală de conferinţe şi închise uşa. Apoi o încuie.

Nu erau decât nişte lumini slabe de securitate în colţurile încăperii, iar perdelele albastre erau complet trase. Pe masa lucitoare nu era nimic, cu excepţia unui aranjament floral ce trona în centru, care părea vechi de câteva zile.

Erau douăsprezece scaune de piele.

îl dădu la o parte pe cel din capul^ mesei, apoi se întoarse spre ea. Se îndreptă spre ea. îşi coborî privirea la corpul ei.

în timp ce plămânii începură să o înţepe de la o

dulce sufocare, Sutton ştiu exact de ce erau acolo şi că nu avea să refuze aşa ceva.

Nu avea sens. Dar era disperată, la fel ca el, iar uneori nevoile primare erau mai puternice decât logica şi protejarea propriei persoane.

- Te vreau, zise el în timp ce o privea plin de lăcomie. Şi ţi-aş mărturisi că am nevoie de tine, dar acel adevăr mă sperie prea mult ca să-l spun cu voce tare.

Sutton se întinse spre el. Sau poate fu invers.

Dumnezeule, felul în care o sărută, înfierbântat şi lacom, în timp ce una din mâini poposi pe ceafa ei, iar cealaltă - în jurul taliei. Edward o trase în spate, până când Sutton se lovi de ceva tare.

- Poţi să te sui pe asta? Nu pot să te ridic.

Tipic pentru familia Bradford, totul era de primă clasă, şi, deşi Sutton nu era chiar ca un fulg de uşoară, masa nu avu nici o problemă să o susţină.

Mâinile lui Edward îi împinseră fusta mai sus, în timp ce săruturile îi deveneau tot mai profunde. Apoi îşi făcu drum între coapsele ei, degetele lui plimbându-se pe bluza ei şi dându-i jos jacheta Armâni pe care o purta. Ea îşi desfăcu părul.

Nasturii se desfăcură sub degetele lui pricepute, iar apoi sânii ei fură expuşi, cupele de dantelă ale sutienului fiind împinse la o parte în timp ce Edward se aplecă şi îi linse sfârcurile, i le supse, înfierbântând-o şi mai mult. Sutton se lăsă în mâinile lui şi se întinse pe masă, iar el o urmă, acoperind-o cu trupul lui.

Mâinile lui îi prinseră sânii, în timp ce şoldurile lui se frecau de ea, atingând-o cu o erecţie atât de tare, atât de distinctă. Fusta ei nu mai rezistă mult după ce Edward profită de faptul că ea se arcui spre gura lui ca să o desfacă la spate şi să scape de ea.

Ciorapii ei urmară.

Apoi chiloţii.

După aceea, gura lui îi părăsi sânii şi se duse spre alte locuri.

Orgasmul fu atât de puternic, că Sutton se lovi cu capul de masa dură, dar nu-i păsă. Unghiile ei zgâriară lemnul lăcuit, în timp ce ea îi striga numele.

Nu era nimeni care să ştie.

Nimeni care să audă.

După ce lucrase la corporaţie toată ziua, după ce înlocuise fiica îngrijorată cu profesionista care voia şi trebuia să fie la birou, după ce-şi negase sentimentele pentru Edward atât timp, nu avea de gând să se abţină de la nimic.

- Dumnezeule... uită-te la tine...

Când îl auzi vorbind, Sutton îşi înălţă capul. Edward se uita la ea în timp ce o lingea şi o muşca, ochii lui fiind fierbinţi şi lacomi.

Apoi ca şi cum ar fi ştiut exact ce voia, se ridică şi îşi deschise şliţul.

Ea se întinse după cămaşa lui, mâinile ei...

- Nu, nu, asta trebuie să rămână pe mine.

Ea voia să riposteze, dar apoi îi simţi mădularul mân- gâind-o şi, imediat, penetrând-o.

Sutton scânci, şi, apoi, Edward era deasupra ei, sexul fiind rapid şi furios, penetrările ameninţând să o dea jos de pe masă. Ea îşi înfăşură picioarele în jurul lui, ca să rămână împreună.

Nu suporta cămaşa pe care o purta el. Nu suporta, de fapt, motivul pentru care o ţinuse pe el. Voia ca şi el să fie la fel de liber ca ea.

Dar avea să ia ce îi dădea - şi ştia că nu era cazul să ceară mai mult. în scurt timp, orgasmul lui Edward fii la fel de puternic şi de zgomotos ca al el, sunetul respiraţiei lui greoaie răsunând în urechea ei, înjurăturile lui, modul în care-i spuse numele, gemetele ajutând-o să se bucure de o altă eliberare.

Păru să treacă o eternitate - şi totuşi nu îndeajuns - până când el se opri.

Atunci, îşi aminti ea pentru prima oară de când Edward o luase de mână şi o adusese în centrul de afaceri că nu mai era atât de puternic precum fusese

odată.

Când se lăsă pe ea, ea abia de îi simţi greutatea, şi trecu ceva până când răsuflarea îi reveni la normal.

îşi desfăcu picioarele din jurul lui, îl luă în braţe şi îl ţinu strâns în timp ce închise ochii.

I se păru cel mai firesc lucru din lume să-şi deschisă inima, fără să spună nimic. Oricât de bine fusese, lipsea ceva, şi, mai devreme sau mai târziu, avea să fie nevoită să-şi pună la loc zidurile de apărare, odată cu hainele...

El îi şopti ceva la ureche, însă ea nu înţelese.

- Ce? şopti ea.

-Nimic.

Edward o împiedică să pună alte întrebări sărutând-o. Apoi se mişcă înăuntrul ei, erecţia lui fiind încă tare, şoldurile încă puternice, nevoia lui pentru ea persistând.

Dintr-un motiv anume, Sutton lăcrimă.

- De ce simt că îţi iei rămas-bun?

-Şşştt..., spuse eî, după care o sărută din nou.

capitolul 33

- Maşina mea nu s-a stricat niciodată în halul ăsta. Niciodată.

în timp ce Beth vorbea cu Mack, începu să plouă, picăturile lovind spatele lui în timp ce săltă capota şi se uită la motor.

- E în regulă, se întâmplă. Fă-mi ziua frumoasă şi zi-mi că ai o sticlă cu apă la tine.

- Cred că da. Stai un pic.

Mack dădu norul de vapori care mirosea a ulei la o parte, în timp ce deasupra se auzeau tunete.

-Uite, am, zise Beth.

Bărbatul îşi dădu jos jacheta, îşi acoperi mâna cu o mânecă şi se aplecă spre capacul radiatorului.

- Dă-te în spate.

-Nu, stai, o să-ţi strici...

Mack desfăcu capacul, dar se alese cu o arsură pe

braţ.

- La naiba!

- Mack, ai înnebunit?

încercă să se poarte ca un bărbat, deşi făcuse o prostie. Lăsă jacheta şi schimbă tactica.

- Dă-mi apa, zise el când nu mai vedea dublu.

O lumină puternică îl ajută să vadă exact ce se afla sub capotă, iar zgomotul unui tunet care urmă îi dădu de înţeles că furtuna se apropia repede şi avea o ţintă bună.

- Urcă în maşină, da?

- Şi braţul tău?

- O să ne uităm la el când chestia asta nu o să mai fie supraîncălzită. Haide!

Un potop întrerupse discuţia, iar Beth se urcă din nou la volan. Ploaia era rece, iar asta ajuta din mai multe puncte de vedere, mai ales când rafalele de vânt aruncară apă asupra motorului. Şi, ce să vezi, umplerea radiatorului merse mai bine; apoi, Mack închise capota şi se îndreptă spre scaunul pasagerului.

- Hai că a fost distractiv. închise portiera şi îşi dădu părul ud pe spate. Vrei să încerci s-o porneşti?

- Cum e braţul tău?

- N-a căzut. Hai să vedem dacă putem să plecăm.

Beth bombăni ceva şi clătină din cap în timp ce răsuci
cheia.

- Nu ştiu nimic despre maşini şi, după asta, vreau ca lucrurile să rămână aşa.

Dar motorul porni din prima, şi, când ea îl privi pe Mack cu un zâmbet larg pe faţă, acesta aproape uită de durerea din braţ.

- Nu fi prea impresionată. Toţi bărbaţii cu numele de Mack sau Joe sunt obligaţi prin Constituţie să ştie cum să repare astfel de probleme.

Din păcate, pauza de la durere nu dură prea mult. în timp ce ploaia cădea pe parbriz şi fulgerele continuau să se joace pe cer, durerea de la arsură se intensifică, iar Mack se trezi blestemând şi nedorind să vadă cât de rău era.

Scrâşni din dinţi şi începu să-şi dea jos cravata, simţind că i se face greaţă.

- Cred că ar trebui să mergem la spital, zise ea.
- Stai să văd cât de grav e.

Când nu reuşi să desfacă nodul, Beth îi dădu mâna la o parte.

- Mă ocup eu.

Nodul pe care i-l făcuse dispăru sub atingerea ei, iar apoi Mack îşi lăsă capul pe spate, pentru ca asistenta lui să-i desfacă şi nasturii de la guler. De unde era, o putea vedea în oglinda retrovizoare, concentrată şi cu buzele uşor depărtate.

Se întări.

Nu se aştepta. Nu voia asta. Şi nici nu avea de gând să facă nimic în privinţa asta. Dar era acolo, corespondentul adult pentru coşmarul unui licean care cerea ajutor la matematică.

Dumnezeule, excursia asta devenea din ce în ce mai distractivă.

Cu o mişcare rapidă, îşi trase sacoul cât de în jos putu. Apoi Beth îi desfăcea cămaşa şi i-o îndepărta. Ceea ce însemna că o mare parte din el avea să fie expusă.

- Mă ocup eu de aici, zise el.
- Nu o să reuşeşti. Apleacă-te spre mine.

Mack se mişcă încet pe scaun, apropiindu-se şi mai mult de ea. Beth vorbea despre ceva, Dumnezeu ştie despre ce, tot vorbind şi vorbind, ca şi cum nu se întâmpla nimic notabil, asta în timp ce-i dezgolea pieptul şi umerii.

-... Unt, ştii? Direct din frigider. Nu ştiu dacă a funcţionat neapărat pe arsura mea de la gât, dar, când am fost la dans, miroseam de parcă îmi folosisem micul dejun pe post de parfum. Băieţii au fost înnebuniţi după mine.

„Râzi, idiotule", îşi spuse el.

- Ce amuzant, zise el.

- O, Mack.

Când Beth se uită în jos şi clătină din cap, bărbatul crezu că îi observase erecţia, dar, nu, sacoul lui încă acoperea totul.

De fapt, reuşise să-i dea cămaşa jos unde se arsese, sacoul atârnând acum umed de braţul lui „cel bun". Ca şi cum ar fi fost deprimată că nu mergea la o petrecere.

- O să ai nevoie de un doctor, zise ea, în timp ce se uită la rana roşie oribilă.

- E în regulă.

- Ai spune asta şi dacă ar ţâşni sângele din tine, nu?

Ca şi cum ghicise unde se duseseră mintea lui - şi clar nu la radiatorul ei, la braţul lui sau la orice fel de intervenţie medicală.

Decât dacă făcea ea pe asistenta, pe jumătate goală.

La naiba, era un porc!

-Sunt bine, zise el din nou, în timp ce se concentră pe buzele ei.

Se întrebă ce gust aveau.

Ochii ei coborâră spre pectoralii şi abdomenul lui. în acel moment, el se bucură că nu se dăduse în lături de la munca fizică. Şi că era într-o ligă de baschet unde juca dur, de două ori pe săptămână. Şi că putea ridica de două ori greutatea lui, cu uşurinţă.

Beth tuşi şi se îndepărtă uşor.

-Ăăă... deci, la spital?

- Sunt bine. Vocea lui era foarte joasă... Şi unde

naibii îi dispăruseră cuvintele de om mare? Nu-ţi face griji pentru asta.

Ea îşi puse mâinile pe volan şi se uită la parbriz, ca şi cum nu-şi amintea unde opriseră. Sau de ce. Sau ce căutau în maşină.

- Nu, zise ea în timp ce porni motorul. Te duc la spital. Trimite mesaj oricui vrei, dar nu o să ajungem la comemorare.

j Atunci, stai într-una dintre căsuţe.

în timp ce Lane vorbea cu Max, îşi lărgi papionul, îl scoase şi îl puse într-un buzunar al jachetei. Holul era liber, dar aşa fusese toată după-amiaza.

Lane interpretă faptul că fratele lui nu răspunse drept un „La naiba, nu".

- Haide, ce zici de una dintre căsuţe? Cred c-am auzit de la Lizzie că a doua de la capăt e deschisă. Cheia e sub covorul de la intrare, şi e mobilată.

Nu era sigur dacă Max îl auzise sau nu. Bărbatul se uita în salon, la portretul lui Elijah Bradford.

Pe fundal, tunetele şi fulgerele tulburau cerul, uşa principală părând să invite furtuna înăuntru. însă tornada era deja în casă. Fusese de câteva săptămâni.

- Max? insistă Lane.

-Scuze, da, o să stau aici. Edward arată...

- Ştiu.

-Am citit în ziare... Ştii, articolele nu aveau multe poze.

- E diferit şi ca persoană.

- încă nu m-am obişnuit cu asta.

Telefonul lui Lane, din buzunarul de la piept, începu să sune. îl scoase şi nu fu surprins când citi un mesaj care îl înştiinţa că avionul lui John Lenghe schimbase ruta, din cauza vremii. Nu conta. Era epuizat şi nu se simţea în stare pentru un joc epic de poker.

înainte să bage telefonul la loc, primi un al doilea

mesaj, aproape imediat, ca şi cum furtuna ar fi întrerupt, pentru o clipă, funcţionarea reţelelor mobile. Nici Mack nu putea să ajungă. Ceva legat de probleme cu maşina.

„Nu ratezi prea multe" îi scrise Lane vechiului său prieten.

-Ai nevoie de mâncare? îl întrebă pe Max.

-Am mâncat înainte să vin.

- Cât o să stai?

- Nu ştiu. Cât o să rezist.

- în cazul ăsta, putem să ne luăm rămas-bun acum, zise Lane sec.

Era amuzant - exteriorul neşlefuit al fratelui lui nu dădea de gol faptul că învăţase la Yale. Dovada clară că nu trebuie să judeci o carte după copertă etc. - cu excepţia cazului în care tipul se drogase atât de mult, că arsese toată educaţia din celulele creierului.

-Ştii... Max tuşi. Habar n-am de ce m-am întors.

-Un mic sfat: află înainte să pleci. E mai eficient. Ai grijă să o saluţi pe domnişoara Aurora, da? Va vrea să te vadă.

- Da. Şi, da, ştiu că e bolnavă.

Pentru o fracţiune de secundă, apăru un semn de întrebare, dar apoi Lane pierdu urma avertismentului, sau a instinctului, sau a orice o fi fost. Apoi o sclipire albas- tră-argintie îi atrase privirea lui Lane afară. Era Sutton Smythe, în ploaie, cu coafura distrusă şi costumul elegant ud, călcând prin bălţi. însă nu fugea. Mergea încet, ca şi cum ar fi admirat apusul unei seri de vară.

-Sutton! strigă Lane în timp ce se îndreptă spre uşă. Vrei o umbrelă?

Ce întrebare stupidă. Era prea târziu pentru asta.

Tânăra tresări şi se întoarse spre el. Păru să bage abia atunci de seamă unde era.

-A, nu, mulţumesc. Apreciez. Condoleanţele mele!

Şoferul ei sări din spatele volanului, apoi se

întoarse şi căută o umbrelă.

- Domnişoară Smythe!

- Sunt bine, zise ea, în timp ce bărbatul alerga spre ea. Don, sunt bine.

Sutton urcă pe bancheta din spate, iar apoi Mercede- sul se depărtă în josul dealului de la Easterly, în timp ce Lane rămase la intrarea vilei, suflul furtunii lovindu-l cu un sărut umed. Când intră, Max nu mai era - şi nici geanta pe care o adusese cu el.

Mai mult ca sigur se dusese spre bucătărie.

Lane băgă mâinile în buzunar şi se uită în jur, prin camerele goale. Servitorii demontaseră barurile şi puseseră mobila la locul ei. Mama lui se retrăsese la etaj, iar el se întrebă dacă ea avea să mai coboare vreodată. Lizzie era undeva, probabil aranja feţele de masă închiriate, şerveţelele şi paharele, ca să se ţină ocupată.

Iar Edward? Probabil plecase.

în jurul lui, domnea liniştea, în timp ce vântul bătea în cel mai înalt punct din Charlemont, fulgere mortale se dezlănţuiau şi tunetele înjurau şi blestemau.

Urmând exemplul lui Sutton, merse afară şi îşi ridică faţa spre toată acea furie. Ploaia cădea rece pe faţa lui, amestecată cu grindină. Rafalele de vânt îi biciuiau corpul. Ameninţarea unei lovituri crescu în clipa când miezul furtunii se apropie şi mai mult.

Hainele lui îmbibate de apă i se izbeau de corp, amin- tindu-i de căzătura de pe pod. înţepătura din ochi îl făcu să clipească, iar senzaţia de cădere în gol făcu acum căderea în râul de dedesubt să pară la fel de aproape ca propria sa mână.

Dar ceva îl ţinu locului - o putere pe care o accesă, o forţă care veni din interior.

Aşa cum Easterly avea să supravieţuiască măcelului, şi el avea să o facă.

capitolul 34

Când Edward se întoarse la Red Black, parcă maşina lui Shelby în faţa căsuţei, opri motorul şi scoase cheia din contact. Dar nu ieşi imediat. Nu din cauza furtunii însă.

în timp ce picăturile loveau parbrizul ca şi cum Dumnezeu ar fi fost supărat pe el, dar nu găsise ceva mai bun cu care să arunce, imaginile cu Sutton întinsă pe masa din sala de conferinţe, cu trupul ei glorios de gol în timp ce gemetele ei le completau pe ale lui, înlocuiră până şi furtuna copleşitoare care se abătuse asupra pământului.

Se uită pe geam, spre casă, şi ştiu că Shelby îl aştepta acolo. Cu cina pregătită. Şi cu o sticlă cu alcool. După ce Edward avea să termine de mâncat şi de băut, aveau să se ducă în dormitor şi să stea întinşi, unul lângă altul, în întuneric, el dormind şi ea... ei bine, nu ştia dacă ea dormea sau nu.

Nu o întrebase niciodată.

Puse cheile în apărătoare, ieşi şi vântul îl lipi de camionetă. Se echilibră cu braţul. Nu voia să meargă înăuntru. Dar să stea acolo...

Dintr-odată, totul fu uitat.

în hambarul B era haos. în primul rând, toate luminile erau aprinse, ceea ce nu prea se întâmpla. Dar, chiar mai alarmant, doisprezece oameni roiau în jurul uşilor deschise din spate.

Edward şchiopătă peste iarbă spre hambar şi, în curând, auzi zgomote de la cai.

Mai exact, de la un anumit armăsar.

Când ajunse la cea mai apropiată uşă, merse cât de repede putu, trecu prin camera de depozitare, străduin- du-se să ajungă în zona de lângă culoar.

- Ce naiba faceţi? strigă el peste toate ţipetele.

Nebekanzer era speriat, nărăvaş şi pregătit de o înfruntare; copitele din spate spintecaseră uşa de jos. Iar Shelby, ca o sărită de pe fix, se suise pe ce mai

rămăsese din uşă şi încerca să-l prindă de căpăstru.

Ajutoarele de la grajd, precum şi Moe şi Joey erau acolo, lângă ea, dar barele îi separau, şi, Dumnezeule, ea era mult prea aproape de dinţii armăsarului, riscând să fie trântită la pământ, iar capul să-i fie despicat

ca un pepene dacă o lua Într-o parte, sau să fie călcată de acele copite, dacă o lua în cealaltă.

Edward se mişcă înainte să fi fost conştient că luase decizia de a se duce acolo, chiar dacă Joey era mai aproape, mai puternic şi mai tânăr decât el. Dar când ajunse...

Shelby prinsese căpăstrul armăsarului. Cumva, în timp ce făcu contact vizual cu bestia, reuşi să-şi ţină corpul nemişcat, strângându-şi coapsele în jurul barelor şi în acelaşi timp arcuindu-se şi suflând direct în nările calului. Asta le dădu ajutoarelor destul timp cât să deschidă uşa distrusă şi să o dea la o parte, pentru ca aşchiile să nu îl taie pe Neb şi mai mult, şi o înlocui- ră cu un nailon rezistent. în acelaşi moment, Shelby băgă o mână printre bare, iar unul dintre bărbaţi îi dădu o mască.

îi luă tinerei o fracţiune de secundă să o pună peste ochii lui Neb şi să o închidă sub gâtul lui.

Apoi continuă să sufle în nările calului, iar armăsarul se linişti. Respiraţia îi reveni la normal şi până şi copitele se potoliră.

Shelby se îndreptă cu graţia unei gimnaste. Se dădu jos. în boxă.

Iar Edward îşi dădu seama pentru prima oară de când fusese răpit că-i era frică de ceva.

Una dintre puţinele regulile pe care i le comunicase fiicei lui Jeb Landis când începuse să lucreze acolo era cea care se aplica tuturor de la Red Black. Nimeni nu se apropia de Ned în afară de Edward.

Dar ea era acolo, slăbuţă şi micuţă, blocată într-un spaţiu închis cu acel ucigaş.

Edward privi cum palmele ei catifelate se plimbară pe gâtul armăsarului în timp ce-i vorbea. Nu era însă inconştientă. Făcu semn, şi unul din ajutoare desfăcu zăbrelele cele mai apropiate de ea. Aşa că, dacă Ned o lua razna din nou, putea ajunge în siguranţă într-o fracţiune de secundă.

Ca şi cum i-ar fi simţit privirea, Shelby se uită spre el. Nu era nimic în privirea ei care să arate că regreta ce făcuse, dar nici îngâmfare nu se vedea.

Salvase calul de la o rană serioasă sau poate chiar de la moarte într-o manieră profesionistă, de expert, fără să se supună la un risc inutil. Până la urmă, Neb ar fi putut să-şi taie o arteră în acea uşă distrusă şi ascuţită, iar ea ar fi putut să se rănească foarte rău.

Fusese o intervenţie minunată.

Iar el nu era singurul care observase.

Joe, fiul lui Moe, stătea pe margine şi se uita la Shelby cu o expresie care sugera că bărbatul de douăzeci şi ceva de ani redevenise un băiat de şaisprezece ani, iar Shelby era regina balului, cu care voia să danseze.

Nu fu ceva ce Edward aprecie. încruntat, cu greu se abţinu să nu se aşeze între cei doi. Voia să fie un afiş mare pe care să scrie „Jos mâinile!“ O bandă de avertizare în carne şi oase.

Dar instinctul protector era înrădăcinat în grija unui frate mai mare care are grijă de sora lui.

Sutton îi amintise, în cel mai primitiv mod, că ea avea să fie mereu singura femeie pentru el.

Sus, în dormitorul strămoşului Bradford, Jeff apăsă pe buton pentru a printa. Imprimanta scoase un zgomot ritmic, şi, peste câteva clipe, ieşi o listă perfectă cu numere. Apoi alta. Şi ultima.

Pe cele trei pagini erau şi cuvinte scrise cu litere minuscule, explicaţii, notiţe pe care le scrisese la laptop în ultimele două ore.

însă cel mai important lucru de pe hârtie era titlul.

Bradford Bourbon Company
Rezumat al deficitului operaţional

Jeff aşeză documentul pe birou, pe tastatura laptopului deschis. Apoi se uită la grămada de hârtii, notiţe, rapoarte, tabele şi grafice de pe biroul antic. Terminase. Gata.

Cel puţin, cu partea în care redirecţiona conturile cu plăţi primite şi capital operaţional.

Ridică raportul şi se asigură că era delogat de pe lap- top. îşi schimbase parola. îşi codase toată munca. Şi trimisese o copie şi pe e-mailul lui privat.

Scoase USB-ul pe care îl folosise şi îl puse în buzunar. Apoi se aşeză pe marginea patului nefăcut. în timp ce se uita la birou, se gândi că era fix ca biroul lui din Manhattan.

Unde lucra pentru o corporaţie. împreună cu o mie de alte calculatoare umane, aşa cum spusese Lane.

în cealaltă parte a camerei, bagajele lui erau aranjate lângă uşă. Căutase prin ele ce îi trebuia, ştiind că nu avea să rămână.

Acum însă, genţile arătau ca şi cum fuseseră rănite, sângerând haine şi produse de toaletă.

Când auzi o bătaie la usă, spuse:

-Da.

Tiphanii intră. Blugii îi erau extrem de strâmţi, iar bluza largă era foarte decoltată. Cu părul liber şi machiată, întruchipa tinereţe, sex şi distracţie, toate adunate într-un pachet obraznic, pe care îl etala cu fericire prin faţa lui.

- Felicitări, zise ea în timp ce închise uşa şi o încuie. Mă bucur că mi-ai scris să vin pentru a sărbători.

- Mă bucur că eşti aici. Se mută în pat şi arătă spre raport. Am lucrat continuu. E ciudat să nu mai simt presiune asupra mea.

- M-am strecurat pe scările din spate, zise ea în timp ce-şi puse geanta jos.

- E din noua colecţie Louis?

- Asta? Ridică geanta LV cu imprimeu. Da. Ai gusturi bune. îmi plac bărbaţii de la oraş.

- Aia e casa mea.

Tiphanii îşi ţuguie buzele.

- Asta înseamnă că o să pleci în curând?

- O să-ţi fie dor de mine?

Tânăra se întinse pe pat, lângă el, rostogolindu-se într-o parte şi expunându-şi sânii. Nu purta sutien, şi era clar că era deja excitată.

- Da, o să-mi fie dor de tine. Dar poate poţi să mă aduci acolo să te văd?

- Poate.

Jeff începu s-o sărute, apoi să o dezbrace... după care se dezbrăcă şi el. Făcuseră asta destul de des cât să ştie deja ce-i plăcea ei. Ce să facă pentru a o aduce repede la orgasm. Şi el era excitat. Era greu să nu fie. Chiar dacă ştia foarte clar de ce era tânăra acolo, ce voia şi cum avea să-l folosească, nu avea nimic împotriva schimbului valutar şi a ratelor.

Doar era bancher.

Şi după ce ea petrecea noaptea acolo? După ce se strecura afară dimineaţa devreme ca să-şi pună uniforma şi să se prefacă a nu fi fost în pat cu el? După asta, el urma să discute cu Lane şi să-şi facă raportul. Apoi trebuia să se ocupe de nişte treburi.

Când se urcă pe Tiphanii şi aceasta toarse în urechea lui, încă nu ştia ce avea să facă cu oferta lui Lane. Acesta păruse serios, iar Jeff cunoştea compania. Existau însă nişte riscuri. O posibilă investigaţie federală. Şi niciodată nu se mai ocupase de persoane fizice.

Să rămână sau să plece?

capitolul 35

Detectivul de Criminalistică veni la ora nouă în dimineaţa următoare. Lane cobora de la etaj când auzi ciocănitul şi, cum nu-l văzu pe domnul Harris îndrep- tându-se spre uşă, se duse el însuşi să

deschidă.

- Domnule detectiv Merrimack. Cu ce te pot ajuta?

- Domnule Baldwine. Ai o clipă?

Merrimack avea aceeaşi uniformă pe care o purtase zilele trecute: pantaloni negri, tricou alb cu emblema poliţiei, un zâmbet profesionist. Părul ti era tuns şi mai scurt, iar after-shave-ul era plăcut. Nu exagerat.

Lane se dădu la o parte şi îi făcu semn să intre.

- Tocmai îmi luam nişte cafea. Vrei şi tu?

- Lucrez.

- Credeam că alcoolul e o problemă, nu cafeina.

Urmă un zâmbet.

- Putem să mergem undeva?

- Aici e în regulă, având în vedere că ai refuzat cafeaua. De ce ai nevoie? Sora mea, Gin, nu e o persoană matinală, deci, dacă ai venit pentru a vorbi cu ea, ar fi mai bine să te întorci pe la prânz.

Merrimack zâmbi. Din nou.

- De fapt, mă interesează camerele tale de supraveghere. Sunt multe pe aici, nu?

- Da, e o casă mare.

- Dar aveţi şi în exteriorul, şi în interiorul casei, nu?

- Da. Lane îşi băgă mâinile în buzunare, ca să nu se joace cu ceasul lui Piaget sau cu gulerul bluzei. Cauţi ceva anume?

Evident.

- Ce s-a întâmplat cu imaginile? Unde sunt înregistrate şi stocate?

- Mă întrebi dacă poţi să le vezi?

- Da. Alt zâmbet. Ar fi de ajutor.

Când Lane nu răspunse imediat, detectivul zâmbi din nou.

- Ascultă, domnule Baldwine, ştiu că vrei să fii de ajutor. Tu şi familia ta aţi fost deschişi în timpul investigaţiei, iar eu şi colegii mei am apreciat acest

lucru.

Lane se încruntă.

- Nu ştiu sigur unde sunt ţinute imaginile.

- Cum e posibil? Nu locuieşti aici?

- Şi nu ştiu cum să obţin acces la ele.

-Arată-mi unde sunt computerele, şi o să mă ocup eu de restul. Urmă o altă pauză. Domnule Baldwine, există vreun motiv pentru care nu vrei să văd imaginile înregistrate de camerele de securitate ale proprietăţii?

-Vreau să vorbesc mai întâi cu avocatul meu.

-Nu eşti suspect. Nici măcar nu eşti o persoană de interes, domnule Baldwine. Erai la secţia de poliţia când a fost ucis tatăl tău. Merrimack ridică din umeri. Deci nu ai nimic de ascuns.

- O să te contactez eu. Lane se întoarse la uşă şi o deschise larg. Acum, dacă nu te superi, mă duc să iau micul dejun.

Merrimack se îndreptă încet spre ieşire.

- O să mă duc să iau un mandat. Tot o să obţin acces.

- Atunci, asta nu este o problemă prea mare pentru tine, nu-i aşa?

Detectivul păşi peste prag.

- Pe cine protejezi, domnule Baldwine?

Ceva din expresia bărbatului sugeră că Merrimack ştia exact pentru cine îşi făcea Lane griji.

- Să ai o zi minunată! zise Lane în timp ce închise uşa în faţa acelui zâmbet atotştiutor.

în timp ce Gin îşi verifica gâtul în oglindă, se hotărî că vânătăile se atenuaseră îndeajuns de mult încât, cu puţin fard, nimeni nu avea să le observe.

- Marls. Se aşeză pe scaunul tapiţat pe care stătea când se aranja. Unde e Tammy? O aştept aici.

Camerele ei erau decorate în tonuri de alb.

Perdele albe de mătase atârnau de ferestrele albe antice. Covoare albe acopereau toată podeaua în dormitor, groase ca glazura prăjiturilor, şi marmură albă cu auriu decora baia. Avea un pat alb, pe care dormeai ca pe un nor, iar acest dressing era tot numai oglinzi. Lumina venea de la candelabre de cristal care atârnau precum cerceii Harry Winston. Dependinţele erau noi, nu vechi, precum cele de jos sau din alte părţi ale casei.

Se săturase de chestiile orientale demodate şi de tablourile în ulei care erau ca nişte pete întunecate pe pereţi.

- Marls!

Dressingul făcea legătura între baie şi locul unde atârnau hainele ei. Ea o folosea de mult timp, chiar înainte de renovarea de un sfert de milion de dolari, ca zonă de pregătire. Existau, de asemenea, o zonă pentru coafezele profesioniste, pentru tuns, vopsit şi spălat părul, o zonă de machiaj care rivaliza cu cele Chanel de la Saks, din Manhattan, şi destule sticle cu parfum, loţiuni şi poţiuni cât să facă Goop de ruşine.

Era chiar şi o fereastră mare care dădea spre grădina din spate, în caz că voia să vadă ceva în lumină naturală. Sau să se uite la flori.

în timp ce bătea cu unghiile făcute în braţul de crom, întoarse scaunul cu piciorul ei gol.

- Marls! Plecăm într-o jumătate de oră la tribunal. Haide! Sun-o!

- Da, doamnă, zise camerista ei.

Tammy era make-up artistul din oraş, şi mereu o programa pe Gin înaintea celorlalţi clienţi ai ei - din mai multe motive. în primul rând, Gin dădea bacşiş bun. în al doilea, femeia se putea lăuda că o machiase pe Gin. Şi, în al treilea rând, Gin îi dădea voie lui Tammy să participe la petrecerile de la Easterly şi din alte părţi ca şi cum ar fi fost unul dintre invitaţi.

în timp ce aşteptă, Gin îşi inspectă colecţia de farduri, care stăteau într-o grămadă profesionist aranjată: fardurile de ochi şi de obraz de la MAC, mesele rotative cu fonduri de ten, tratamente de înfrumuseţare şi pensule. Arăta ca şi cum ai fi avut nevoie de un doctorat ca să le foloseşti. în faţa ei, un set de lumini de scenă încadra oglinda, iar deasupra era un neon a cărui culoare putea fi schimbată - asta în caz că voiai să vezi nuanţe de roşu, galben sau albastru ale unei anumite culori de păr sau ale unui machiaj.

Chiar în spatele ei, atârnată de un cârlig, era „rochia ei de mireasă“, care părea extrem de banală. Un costum Armâni cu guler asimetric. Era alb, pentru că, da, ea era afurisita de mireasă.

Nişte pantofi nude Stuart Weitzman erau aşezaţi sub el.

Şi, pe un raft, era o cutie Tiffany, mov-închis, uzată în toate cele patru colţuri, în care era broşa Art Deco pe care o primise bunica ei când se căsătorise cu E. Curţi- nious Bradford, în 1926.

Nu se hotărâse dacă avea să o aranjeze folosind cele două jumătăţi sau avea să o pună ca o piesă întreagă pe gulerul asimetric.

-Marls...

Camerista ei deveni vizibilă în oglindă, arătând ca un şoarece care urma să intre într-o capcană. Avea telefonul mobil în mână.

-Nu vine.

Gin întoarse scaunul şi mai mult.

- Poftim?

Marls îi întinse telefonul, de parcă asta ar fi demonstrat ceva.

-Tocmai am vorbit cu ea. A spus... că nu vine.

- A zis de ce? Gin ştia însă. Care e motivul?

-Nu a spus.

Ce nemernică!

- Foarte bine, o să mă machiez singură. Poţi să

pleci.

Gin se apucă de machiaj ca o profesionistă, în timp ce purta în mintea ei o conversaţie cu Tammy, în care îi spunea acelei nemernice inutile cu care Gin se purtase frumos în toţi aceşti ani... toate galele la care participase Tammy... afurisita de croazieră pe Mediterana de anul trecut, când singurul lucru pe care trebuise să-l facă ea fusese să o dea pe Gin zilnic cu rimei... a, plus excursiile în Aspen, la schi... Iar acum nu venea...

Treizeci de minute de monolog intern coerent mai târziu, Gin se machiase, avea costumul şi broşa, părul i se revărsa peste umeri, iar pantofii o făceau ceva mai înaltă. Măsuţa de machiaj nu avusese însă o soartă la fel de bună. Erau pensule, tuburi de rimei şi gene false împrăştiate peste tot. O grămadă de dermatografe. Şi spărsese cutia uneia dintre pudre, praful de culoarea pielii fiind acum întins peste tot pe masă.

Marls avea să cureţe totul.

Gin intră în dormitor, îşi luă geanta Chanel de pe birou şi ieşi.

Richard o aştepta pe hol.

- Ai întârziat şase minute.
- Ştii să citeşti ceasul. Felicitări!

Cu capul ridicat, trecu pe lângă el, dar nu fu surprinsă când bărbatul o apucă de braţ şi o trase.

- Să nu mă faci să te aştept.
- Ştii, am auzit că există terapii eficiente pentru OCD. Ai putea încerca, de exemplu, cianură. Sau cucută. Cred că avem pe proprietate. Rosalinda a rezolvat misterul acesta destul de clar...

Două uşi mai încolo, Lizzie ieşi din apartamentul lui Lane. Era îmbrăcată pentru muncă, cu pantaloni scurţi şi un tricou negru cu emblema Easterly pe el. Cu părul prins la spate cu elastic şi fără machiaj, părea foarte tânără.

- Bună dimineaţa, zise ea în timp ce se apropie de ei.

Privirea îi era îndreptată înainte, ca şi cum s-ar fi plimbat pe străzile din New York, hotărâtă să nu caute probleme.

- Mai eşti pe statul de plată sau nu îţi mai scrie cecuri, acum că nu îi intri în dormitor doar ca să duci flori? întrebă Richard

Lizzie nu reacţionă.

- Gin, arăţi minunat, ca de obicei.

Şi continuă să meargă.

Gin îl fixă pe Richard cu privirea.

- Nu îi vorbi aşa.

- De ce? Nu face parte dintre angajaţi, dar nu e nici parte din familie. Şi, având în vedere situaţia voastră financiară actuală, e potrivit să reduceţi cheltuielile.

- Nu e subiect de discuţie sau de analiză. Las-o în pace. Acum, hai să terminam cu asta.

capitolul 36

Lizzie coborî scările clătinând din cap. Gin... o apărase. Cine ar fi crezut că asta avea să se întâmple vreodată?

Şi, nu, nu avea de gând să se ducă la mall ca să cumpere brăţări cu cele mai bune prietene. Dar sprijinul deloc subtil era mult mai uşor de suportat decât condescendenţa şi ridiculizarea deloc subtile de care avusese parte înainte.

Când ajunse în hol, se îndreptă spre partea din spate a casei. Era timpul să facă buchete proaspete. Cu atâtea flori de primăvară târzie în floare, nu trebuia să dea bani florarilor, şi, dacă reuşea ceva frumos, avea să simtă că făcea ceva pentru a îmbunătăţi lucrurile.

Chiar dacă era singura care observa.

Intră în holul angajaţilor, coborî spre vechiul birou

al Rosalindei şi spre camerele domnului Harris...

Nu ajunse la bucătărie.

în faţa camerelor majordomului, erau mai multe valize. Nişte fotografii şi cărţi într-o cutie. Un suport de fier pe care erau atârnate mai multe huse pentru costume.

îşi băgă capul pe uşa deschisă şi se încruntă.

- Domnule Harris?

Majordomul veni din dormitorul alăturat. Chiar şi în toiul mutării, era îmbrăcat într-unul din costumele lui, părul îi era aranjat cu gel, iar faţa proaspăt rasă arăta ca şi cum s-ar fi dat cu un strat de fard mai deschis.

- Bună ziua, zise el.

- Pleci undeva?

- Am acceptat o altă funcţie.

-Ce?

- Merg mai departe. O să vină cineva să mă ia în aproximativ douăzeci de minute.

- Stai aşa... Şi nu anunţi pe nimeni?

- Nu mi-am putut încasa cecul în această dimineaţă. Iubitul tău, sau orice o fi pentru tine, şi familia lui îmi datorează 2987 de dolari şi douăzeci de cenţi. Consider că faptul că nu am fost plătit îmi oferă dreptul să ignor clauza de preaviz.

Lizzie clătină din cap.

- Nu poţi să pleci pur şi simplu.

- Nu? Ţi-aş sugera să-mi urmezi exemplul, dar pari să vrei să te amesteci şi mai mult cu familia asta. Cel puţin, se poate deduce că eşti implicată emoţional. Altfel, propria ta autodistrugere ar fi de râs. Când Lizzie se întoarse, domnul Harris spuse: Poţi să-i zici lui Lane că îmi las demisia pe biroul majordomului? Şi încearcă să nu fii îmbufnată, da?

Pe hol, Lizzie îi zâmbi bărbatului în timp ce-i săltă cutia cu lucruri.

-Nu sunt îmbufnată sau cum zici tu. O să te ajut să ieşi din casa asta. Şi sunt fericită să-i spun unde o să-ţi găsească demisia. Sper că e şi noua ta adresă pe ea

- sau măcar un număr de telefon. încă eşti pe lista cu persoane cu care poliţia trebuie să stea de vorbă.

„Bine, vin eu la tine", gândi Lane în timp ce-şi parcă Porsche-ul pe aleea fermei lui Samuel T.

Drumul pietruit dădea spre o alee mărginită de pomi, care fuseseră plantaţi în urmă cu şaptezeci şi cinci de ani de stră-străbunicii lui Samuel T. Trunchiurile groase susţineau ramuri ample, cu frunze verzi spectaculoase, şi pete de umbră erau aruncate asupra drumului. în depărtare, în mijlocul câmpurilor care se rostogoleau cu graţie, ferma familiei Lodge nu era câtuşi de puţin rustică. Elegantă, cu proporţii perfecte şi aproape la fel de veche ca Easterly, avea un acoperiş modern şi o verandă întinsă.

După ce Lane parcă lângă vechiul Jaguar, ieşi şi se duse la uşa principală, care era larg deschisă. Bătu în ea şi strigă:

- Samuel T.?

înăuntru era întuneric. Lane intră, şi îi plăcu mirosul. Lămâie. Lemn vechi. Ca şi cum în bucătărie ar fi fost făcute gogoşi cu scorţişoară.

- Samuel T.?

Nişte zgomote îi atraseră atenţia, şi localiză sunetul - venea din bibliotecă....

- La naiba!

Se răsuci rapid, evitând imaginea unei roşcate goale întinse pe canapeaua de piele a lui Samuel T.

- Am bătut.

- E în regulă, bătrâne.

Samuel T. nu păru deranjat - şi nici roşcata Tiphanii. Din ce observă Lane cu vederea foarte, foarte periferică, aceasta nici nu se sinchisi să se îmbrace. Pe de altă parte, poate că hainele ei erau în altă parte a casei. Pe gazon. Atârnate de un copac.

- Aşteaptă-mă sus, zise Samuel T.

Femeia şopti ceva, apoi se auzi un sărut, după care modelul, pentru că arăta chiar atât de bine şi era atât de înaltă, ieşi purtând una dintre cămăşile lui

Samuel T.

- Bună, zise ea pe un ton ca whisky-ul, catifelat şi poate ameţitor pentru mulţi ţipi.

- Da, pa, zise el în timp ce o ignoră şi se apropie de prietenul lui.

Samuel T. îşi trase un halat pe el, părând confuz. în timp ce-şi frecă părul dezordonat şi căscă, se uită afară.

- Văd că e dimineaţă. Când a trecut noaptea?

- Pe o scară de la unu la zece, unde unu e slujba de duminică şi zece e ultima petrecere de frăţie la care ai fost, cât de beat eşti?

- Dacă vrei să ştii, eram beat şi la slujba de duminică. Cred că sunt pe la un şase. Asta dacă nu trebuie să dau un test de ebrietate, caz în care poate că aş ieşi pe la şapte şi jumătate.

Lane se aplecă şi ridică o sticlă goală din rezerva familiei Bradford.

- Cel puţin, bei ceva bun şi rămâi loial.

- întotdeauna. Deci, ce pot să fac pentru tine? Te rog să ai în vedere că am depăşit limita legală, aşa că să nu-mi ceri ceva prea greu.

- Detectivul Merrimack a venit azi-dimineaţă. Te-am sunat imediat.

- îmi pare rău, zise Samuel T., arătând spre tavan. Cred că eram cu sora ei atunci.

Lane îşi dădu ochii peste cap, dar nu-l judecă. Şi el trecuse prin acea etapă, şi, cu toate că fusese distractiv atunci, nu ar schimba ce avea cu Lizzie.

-Vor acces la camerele de supraveghere de pe proprietate.

- Nu este o surpriză. I-ai dat acordul? Unde e sala de securitate?

-Avem două. Una de monitorizare pe holul angajaţilor, la Easterly, şi alta în centrul de afaceri. Şi nu, nu i-am dat acordul. Le-am spus să vină cu un mandat.

Dintr-o dată, Samuel T. păru complet treaz.

- Ai avut vreun motiv anume? Permite-mi să-ţi amintesc că sunt avocatul tău. Chiar dacă sunt angajat pentru divorţul tău, nu pot fi chemat să depun mărturie împotriva ta sau a altui membru al familiei,, aşa că vorbeşte liber.

Lane se concentră asupra etichetei de pe sticla de burbon.

- Lane, ce arată înregistrările?

-Nu ştiu.

- Ce te temi că arată?

- Pe fratele meu. Şi poate pe altcineva. Care îl iau pe tata viu.

Samuel T. clipi doar o dată. Acesta era semn că şi el gândise acelaşi lucru. Sau un indiciu al nivelului de alcool din sânge.

-Ai vorbit cu Edward despre asta?

- Nu. Lane clătină din cap. Momentan, mă prefac că sunt pur şi simplu paranoic.

- Şi cum merge?

- Destul de bine. Deci, mai e ceva ce pot face ca să ţin poliţia la distanţă?

- Clar va veni cu un mandat. Samuel T. ridică din umeri. Au destul de furcă acum cu ce aţi găsit în pământ. Dacă voiai să-i ţii la distanţă, sfatul meu ar fi fost să nu-i suni.

- Obstrucţionarea justiţiei, serios? Să nu crezi că nu am vrut să tac. Şi, ca să vezi, au aflat că tata avea cancer la plămâni, în stadiu terminal. Oricum urma să moară, iar ăsta e un motiv în plus care sprijină teoria sinuciderii.

Se auziră din ce în ce mai tare paşi languroşi, care se opriră la intrarea în cameră.

Samuel T. clătină din cap spre altă femeie.

- Nu am terminat aici.

- Dumnezeule, zise ea, ăsta e...

- Un prieten de-al meu? Da, el e. Acum, te rog să ne scuzi.

Când femeia dispăru, Lane întrebă:

- Câte sunt în casa asta?

- Cinci? Poate şase? A fost un eveniment cu majorete în centru, la Kentucky Convention Center. Stai liniştit, toate sunt antrenoare.

- Doar tu ai putea face asta, Samuel T.

- Nu e adevărat, şi tu ai avut momentele tale.

- Şi cum merge cu automedicaţia? îţi distrage atenţia de la ce face sora mea acum?

Avocatul se uită în altă parte. Cum nu urmă decât tăcere, Lane blestemă.

- Nu am vrut să fiu ticălos, îţi jur. M-a luat gura pe dinainte. __

-Ştiu. îl privi din nou. Chiar se căsătoreşte cu el?

- Da, cred ca fac asta chiar acum.

- Deci s-a rezolvat, zise Samuel T. absent.

- O ştii pe Gin însă. Versiunea ei pentru căsătorie o să fie o uşă rotativă - şi nu pentru că merge la cumpărături. Deşi cu Richard şi banii lui, o să facă şi asta.

Samuel T. încuviinţă.

- Da. Mare adevăr.

- Dar cât pot să se certe...

- Poftim?

- Sar unul la gâtul celuilalt. Îi auzi prin pereţi, iar Easterly e o casă solidă, dacă înţelegi ce vreau să spun.

Samuel T. se încruntă şi, după o clipă, spuse:

- Ştii care e adevărata problemă cu sora ta?

- Are mai multe. Vrei să-mi dai un indiciu la ce sector al vieţii te referi?

- Problema cu sora ta este că, oricât de multe defecte are, nimeni nu se compară cu ea.

„Asta simt eu când vine vorba despre Lizzie", îşi spuse Lane.

Doar că Lizzie chiar nu avea defecte.

- Samuel, zise el cu tristeţe.

- Pot să aud mila din vocea ta.

- Gin e un caz dificil.

- La fel ca mine, prietene. La fel ca mine. Şi o să punem această conversaţie pe seama beţiei mele. Dacă o să aduci vreodată vorba despre asta, o să neg totul. Este posibil şi să nu-mi amintesc că am fi vorbit, iar asta ar fi o binecuvântare.

-Uau, asta e ceva... pentru un şase pe scara beţiei.

- E posibil să apreciez greşit. Samuel T. se întinse şi îşi mai turnă burbon. Să revenim la problema ta cu camerele de supraveghere. Vor vedea ce e pe ele şi vor observa dacă lipseşte ceva sau a fost modificat. Te sfătuiesc să nu încerci să umbli la imagini.

- Şi, cu toate astea, ai sugerat să nu fi spus nimic despre descoperirea din curte?

- Diferenţa e că, dacă nu i-ai fi anunţat despre asta, nu ar fi ştiut. Dacă încerci să tai ceva din imaginile înregistrate, să le schimbi sau să le ştergi, îşi vor da seama. Una e să te prefaci că ceva nu a fost găsit şi cu totul altceva e să încerci să le păcăleşti departamentul de IT, când tu nu ai habar de treburile astea, iar ei au oameni care în timpul liber lucrează pentru Anonymous[I].

Lane se ridică şi se duse la ferestre. Sticla folosită era aceeaşi ca la Easterly.

- Ştii, zise el, când Edward a fost în America de Sud, în mâinile acelor nemernici, nu am dormit o săptămână. În perioada dintre momentul când am primit cererea de răscumpărare şi momentul când a fost salvat şi adus înapoi în State. Amintirile îl copleşiră. Când creşteam în casa aia, Edward ne proteja de tata. Edward se ocupa mereu de tot. Mereu ştia ce să facă. Dacă eu aş fi fost răpit, ar fi venit şi m-ar fi salvat. Ar fi mers în jungla aia şi şi-ar fi făcut drum cu maceta dacă ar fi trebuit.

- Fratele tău a fost... Scuze, este un bărbat de

I Grupare de hackeri recunoscută pentru atacurile cibernetice împotriva câtorva guverne, a unor instituţii şi agenţii guvernamentale, a diverse corporaţii etc. (n.red.)

calitate.

- Nu am putut să dorm pentru că nu am fost în stare să fac acelaşi lucru pentru el, iar asta m-a mâncat de viu.

Trecu ceva timp până când Samuel T. vorbi:

- Acum, nu poţi să-l salvezi, Lane. Dacă a făcut ce crezi că a făcut... şi există dovezi video... Nu o să-l poţi salva.

Lane se întoarse şi înjură.

- Tata o merita, da? Tata merita ce a primit. Ar fi trebuit aruncat de pe podul ăla acum ani buni.

Samuel T. îşi ridică mâinile.

- Să nu crezi că nu m-am gândit la asta. Şi, da, fratele tău are toate motivele din lume, într-un scenariu din *Urzeala tronurilor.* Legile privind crima din Kentucky au însă altă părere - şi vor câştiga în această situaţie. Auto- apărarea poate fi invocată doar dacă eşti ameninţat cu un cuţit la gât sau cu o armă la cap.

- Aş vrea să fi găsit eu afurisitul ăla de deget. L-aş fi vârât la loc în pământ.

Dar nu putuse să le pună pe Lizzie şi pe Greta în situaţia de a minţi autorităţile. Mai ales că Richard Pford ieşise din casă cu Gin. Nemernicul ăla şi-ar fi trădat propria mamă la nevoie.

-Ştii... Pe chipul lui Samuel T. apăru o expresie filosofică. Fratele tău ar fi trebuit să îl invite pe tatăl tău la Red Black şi apoi să-l împuşte când trecea pragul.

- Poftim?

-Aşa poţi să omori pe cineva în Kentucky. Avem o lege care spune că, dacă cineva îţi încalcă proprietatea, fie că te ameninţă cu o armă, fie că nu, ai dreptul să-ţi aperi proprietatea. Sunt doar două precizări. Trebuie să-l omori şi trebuie să nu fii cu faţa spre ieşire sau să încerci să ieşi. Dar aşa se face. Atât timp cât nimeni nu ştia că tatălui vostru i se ceruse să meargă acolo, Edward ar fi avut cea mai bună ocazie de a scăpa de asta.

în timp ce Lane se uită la avocatul lui, Samuel T. flutură din mână, ca şi cum ar fi curăţat din aer cuvintele pe care tocmai le spusese.

- Dar nu sprijin aşa ceva, evident. Şi sunt beat.

După o clipă, Lane şopti:

- Aminteşte-mi să nu mai vin aici fără o invitaţie scrisă, domnule consilier.

capitolul 37

Pe bancheta din spate a maşinii Phantom Drophead, Gin stătea alături de viitorul ei soţ şi se uita pe geam. Râul era murdar şi umflat de la furtunile din după-a- miaza şi noaptea anterioare, apele ridicându-se atât de mult, că arătau de parcă încercau să acopere bucăţi din Indiana.

Centrul era în faţă, zgârie-norii străluceau în soare, colierele de asfalt ale benzilor autostrăzii încercuindu-le gâturile de oţel şi sticlă. Pe drum se lucra, iar şoferul tatălui ei mai apăsa pe frână din când în când, dar întârzierea nu avea să fie prea mare.

Se uită la podul Big Five, la cele cinci arcade, la cablurile suspendate deasupra apei şi îşi aminti de cearta pe care o avusese cu tatăl ei din cauza căsătoriei cu Richard. Ea refuzase, doar ca să afle că i se tăiaseră orice surse de venit, fiind izolată pe o insulă pustie a insolvenţei.

Aşa că cedase.

Iar acum, era aici.

închise ochii şi şi-l aminti pe Samuel T. afară, lângă piscină, în timpul comemorării la care veniseră atât de puţini oameni.

- Semnează asta.

Deschise ochii şi se uită spre scaunele de piele crem. Richard îi întinsese un document de douăzeci de pagini, împreună cu unul dintre stilourile lui negru cu auriu Montblanc, cu monogramă.

- Poftim?

- E un contract prenupţial. Semnează-l!

Gin râse şi se uită la şofer. Bărbatul în uniformă urma să aibă parte de un spectacol pe cinste.

- N-o să fac aşa ceva.

- Ba da, zise Richard.

Gin se uită pe geam şi ridică din umeri.

-Atunci, întoarce maşina. Anulează totul. Fă ce trebuie să faci, dar nu o să renunţ la drepturile mele ca soţie a ta.

- Să-ţi amintesc de ajutorul pe care-l ofer companiei voastre. Având în vedere ce probleme are, veţi avea nevoie de contracte favorabile, care pot să dispară rapid dacă vreau eu asta.

- Având în vedere problemele pe care le avem, e posibil să nu mai existe Bradford Bourbon Company. Deci averea ta personală e un pariu mai bun pentru mine.

Bărbatul se dădu înapoi la auzul replicii, flexându-şi gâtul subţire într-un mod care îi aminti ei de un cal care fusese înfometat.

- Nu ai pic de ruşine?

-Nu.

-Virginia Elizabeth...

-Nici tata nu-mi spunea aşa.

Un Porsche trecu în viteză pe lângă ei, iar Gin îşi dădu seama că era al fratelui ei.

- Nu că m-ar fi convins de ceva dacă ar fi făcut-o.

- Asta e un formular standard. În caz că nu ţi-e cunoscut termenul, înseamnă că e ceva foarte simplu. Tu păstrezi tot ce îţi aparţine când intri în căsătorie. Eu păstrez tot ce e al meu. Iar cele două nu se vor amesteca niciodată.

- Ceva simplu, serios? Atunci de ce e cât *Război şi pace*? Gin se uită la el. Şi, dacă ar fi atât de simplu, de ce nu mi-ai dat ocazia să îl citesc şi să îl discut cu avocatul meu mai întâi?

Cu Samuel T., de exemplu. Deşi putea bănui cum ar fi mers asta.

- Nu trebuie să-ţi baţi capul cu jargonul legal.

- Nu? Te-ar interesa să ştii că deja am căutat legea divorţului. Şi ştii ce am aflat?

- Gin, serios...

-Am aflat că o să-ţi fiu foarte fidelă. în timp ce Richard se dădu din nou în spate, ea continuă: Ştii, ar trebui să fiu ofensată de uimirea ta. Dar, înainte să te entuziasmezi prea mult că-ţi arăt vreun fel de respect, am aflat că dovada infidelităţii poate reduce pensia alimentară. Deci cei doi piloţi cu care mi-am tras-o noaptea trecută au fost ultima aventură pe teritoriul infidelităţii. O să-ţi fiu o soţie onorabilă, şi te încurajez să pui pe cineva să mă urmărească şi să mă fotografieze. Pune microfoane în dormitor, în maşini, în şifonier, în lenjerie. Nu o să-ţi dau nici o ocazie să mă pui la zid. Se aplecă spre el. Ce zici de asta pe post de jargon legal? Şi nu o să întorci maşina asta. Uite care e adevărul: nu o să semnez contractul, dar tot o să ne căsătorim. Tu vrei să câştigi măcar la ceva. în toată viaţa ta, nu ai creat nimic. Nu ai făcut nimic care să fie al tău. Nu eşti respectat pe propriile merite, doar datorită moştenirii. O să te căsătoreşti cu mine pentru că, astfel, o să poţi să ţii capul sus la petreceri şi la gale. Eşti în continuare puştiul ăla pe care nimeni nu-l alegea în şcoala elementară, iar eu am fost acolo şi am văzut cum eşti mereu ultimul adus într-o echipă. Dar poţi să fii cel care a îmblânzit-o pe marea Gin Baldwine, iar asta o să conteze mai mult pentru egoul tău decât orice ţi-aş putea lua din contul bancar. Deci poţi să-ţi bagi formularul standard în fund. Dragule.

în timp ce în ochii lui se aprinse o furie primară, ea continuă să admire râul Ohio. Ştia foarte bine ce o aştepta când el avea să se întoarcă de la muncă mai pe seară, dar, în stilul ei, abia aştepta să se bată cu el.

Şi, în plus, avea dreptate.

- A, şi încă ceva la care să te gândeşti, zise ea în timp ce el punea actele în servietă. Abuzul domestic

nu o să dea bine la divorţ, la fel cum nu ar da bine nici să fiu o uşuratică. Ştii, având în vederea toate astea, e o minune că nu ne înţelegem mai bine.

Lane băgă viteză, trecând de traficul care se aglomerase pe drumul spre oraş. La un moment dat, cu coada ochiului, era sigur că văzuse „familia Drophead".

Probabil Gin şi Richard se duceau să se căsătorească.

Era nebună să se mărite cu prostul ăla, dar nu avea cum să o convingă să n-o facă. Când venea vorba despre sora lui, criticile nu făceau decât să pună o ţintă pe ce îi sugerai că nu era o idee bună. în plus, ca de obicei, avea alte lucruri pentru care să-şi facă griji.

Garajul pe care îl căuta era la colţul dintre Mohammad Aii şi Second Street. Parcă pe primul loc ce nu era blocat de idioţi în SUV-uri care nu ştiau să parcheze.

Era amuzant. De obicei, parca grijuliu pentru că voia să-şi protejeze din principiu maşina, însă acum chiar nu voia să plătească posibile daune.

în noaptea de dinainte, când nu putuse să doarmă, se dusese la centrul de afaceri şi scotocise în sertarul cu dosare. Şi acolo, între contractele de angajare a celor din conducere - pe care le scosese -, regulamentul intern original - pe care îl citise, cu tot cu amendamente - şi un dosar care conţinea nişte informaţii interesante, pe care conducerea nu voia ca oamenii de rând să le afle, dăduse peste poliţa de asigurare de viaţă a tatălui său.

După ce o citise de trei ori, sunase la cei care vându- seră poliţa cu pricina şi programase o întâlnire.

Unele lucruri voiai să le faci în persoană.

Compania de asigurări The Englishman, Battle Castelson era la etajul treizeci şi doi al unei clădiri, iar, când ieşi din lift, aprecie cu totul altfel priveliştea.

Asta pentru că acum ştia cum era să cazi în gol.

Peste zece minute, era în sala de conferinţe, cu cola alături, aşteptându-l pe...

- îmi pare rău că ai aşteptat. Robert Englishman - de la care venea partea cu Englishman din denumire - veni cu un carneţel, un zâmbet şi aer de profesionalism. A fost o dimineaţă nebună.

„Mie-mi spui?" îşi zise Lane.

Dădură mâna, apoi urmă o conversaţie care incluse condoleanţe. Lane nu îl cunoştea prea bine pe Englishman, dar aveau aceeaşi vârstă, iar Lane îl plăcuse mereu când li se mai intersectaseră drumurile sociale. Robert era genul de tip care purta pantaloni de golf cu balene lipite pe ei, costum roz de bumbac pentru derby şi costume perfect călcate Brooks Brothers la muncă şi care, indiferent de ce purta, părea mereu că avea să se facă nevăzut cu un Hacket Craft din anii '30. Spre o petrecere unde avea să vină şi Hemmingway, unde Fitzgerald se îmbăta într-un colţ cu Zelda.

Era o combinaţie dintre şcoala veche şi cea nouă pe plan profesional, dar fără prejudecăţi, chipeş într-un mod clasic, ca o reclamă pentru Polo Ralph Lauren, dar şi cu picioarele pe pământ, ca un tată din seriale.

După ce terminară cu amabilităţile, Lane dădu paharul cu suc la o parte şi scoase documentele din jachetă.

- M-am gândit să vin aici ca să vorbim despre asta.

Robert luă foile şi le trecu în revistă.

- Ce asigurare e asta?

- A tatălui meu, prin Bradford Bourbon Company. Eu sunt beneficiarul, împreună cu fratele şi sora mea.

-îmi pare rău, dar...

- Contrar ştirilor, credem că a fost ucis. Ştiu că există o clauză care exclude plata în cazul în care deţinătorul asigurării se sinucide, dar am înţeles că

dacă oricare dintre beneficiari nu sunt...

- îmi pare rău, Lane, dar asigurarea asta a fost anulată pentru neplată acum şase luni. Am încercat să-l contactăm de mai multe ori pe tatăl tău, dar nu ne-a sunat înapoi şi nu a răspuns întrebărilor noastre, aşa că am închis-o. Nu a existat capital.

Când îi sună telefonul, Lane se gândi cum tocmai pierduse 75 de milioane de dolari.

- Mai putem să te ajutăm cu ceva?

- Au mai fost şi alte poliţe de asigurare? Unele personale, poate? Pe asta am găsit-o doar pentru că am umblat prin dosarele corporaţiei. Tata nu prea vorbea despre treburile lui.

Personale sau profesionale.

- Au fost două personale. Una era de viaţă, mult mai mică decât asta. Dar nu a reînnoit-o când a trebuit, acum câteva luni.

„Evident", îşi spuse Lane. „Pentru că ştia că n-avea cum să treacă examenul medical."

- Şi cealaltă?

- Ei bine, cealaltă a fost în beneficiul unei a treia părţi, care şi-a făcut apariţia. Mă tem că nu-ţi pot dezvălui identitatea sau informaţii despre poliţă, pentru că nu ai nici o legătură cu asta.

Telefonul lui Lane sună din nou. Pentru o clipă, vru să-l arunce în geamul de peste masă.

- înţeleg, zise el în timp ce luă documentul, îl împături din nou şi-l puse în buzunarul interior. Mulţumesc pentru timpul acordat.

- Chiar aş fi vrut să te pot ajuta mai mult. Robert se ridică. îţi jur, am încercat să-l fac pe tatăl tău să acţioneze, dar n-a vrut. Chiar dacă ştia că ar fi fost în beneficiul familiei.

Povestea vieţii lui.

„Of, tată. Dacă n-ai fi deja mort...", îşi spuse Lane.

capitolul 38

Cât Lane era în centru ca să vadă care era treaba cu poliţa de asigurare, în speranţa că avea să obţină nişte bani, Jeff îi aştepta întoarcerea triumfătoare la Eas- terly. Soarele îl mângâia pe faţă şi treptele de piatră de sub fund funcţionau foarte bine ca încălzitoare. Tocmai când începea să se gândească la meritele avute de Coppertone, auzi motorul maşinii Porsche la baza dealului. Peste câteva clipe, Lane opri maşina şi ieşi.

Jeff nu se sinchisi să întrebe, deoarece îşi dădu seama după faţă.

- Deci nu a mers.

- Nimic.

- La naiba! Jeff se ridică şi îşi curăţă pantalonii. Trebuie să vorbim.

- Poţi să mă laşi un minut, te rog? Aşteaptă-mă aici, vin imediat.

Un minut şi jumătate mai târziu, Lane ieşi din casă.

-Vino cu mine!

Jeff se încruntă.

- Ăla e un ciocan?

- Da. Şi un cui.

- O să repari ceva? Fără supărare, dar nu eşti chiar genul priceput la astfel de lucruri. Eu ştiu. Nici eu nu sunt - şi am stat cu tine... Cât timp?

Lane se întoarse în maşină şi se aplecă peste uşa pasagerului. Deschise torpedoul şi...

-Stai un pic, ăla e un pistol? întrebă Jeff.

- Da. Nimic nu-ţi scapă. Haide!

- Unde mergem? Doar nu mi-o fi ăsta ultimul drum?

Lane înaintă prin curte, dar nu într-o direcţie care să aibă sens. Decât dacă voiai să mergi în pădure. Ca să-ţi împuşti un vechi coleg de cameră.

- Lane.

- Sigur n-o să mori.

Lane continuă să meargă printre arţari şi stejari, iar Jeff era alături de el, dornic să ştie ce intenţiona.

Lane se opri peste vreo cincizeci de metri şi se uită în jur.

- Aici e bine.

- Dacă îmi cer să-mi sap propriul mormânt cu propriile mâini, atunci relaţia noastră chiar s-a terminat.

Dar Lane se duse la un copac uscat, ramurile lui scheletice şi trunchiul parţial gol contrastând cu tot ce era în jur. Puse arma în buzunarul exterior al jachetei, scoase un teanc de hârtii şi le bătu de trunchiul putrezit.

Apoi se duse spre Jeff, băgă două degete în gură şi fluieră atât de tare, că până şi stră-străbunica lui Jeff îl auzi din mormânt. Din New Jersey.

- Păzea! strigă el.

-Asta nu se foloseşte la golf...

Cum Lane avea o ţintă excelentă, gloanţele distruseră foile de hârtie, făcând bucăţi albe să plutească spre stratul verde de iarbă.

Când lăsă arma jos, Jeff spuse:

- Dumnezeule, voi, nebunii din sud, cu armele voastre cu tot. Din pură curiozitate, ce a fost asta?

- Poliţa de asigurare pe viaţă de şaptezeci şi cinci de milioane de dolari a tatălui meu. Se pare că nu a mai plătit ratele, aşa că e nulă.

- Am înţeles. E bine de ştiut. Ştii că majoritatea oamenilor ar arunca-o pur şi simplu la gunoi, nu? Doar zic.

- Da, dar asta mi-a adus mult mai multă satisfacţie, şi m-am săturat de veşti proaste. Lane se întoarse spre el. Deci ai să-mi spui ceva?

- Mai ai gloanţe în chestia aia?

-Nu, e gol.

Lane făcu nişte mişcări pricepute cu arma şi îi arătă că, într-adevăr, nu mai erau gloanţe. Nu că Jeff s-ar fi priceput la aşa ceva.

- Deci? întrebă Lane.

-M-am hotărât să-ţi accept oferta de job, John Wayne.

Când vechiul lui coleg de colegiu spuse cuvintele magice, Lane simţi o uşurare atât de mare, că închise ochii şi oftă.

-Mulţumesc, sfinte...

-Şi ţi-am găsit două milioane şi jumătate de dolari...

Lane îl luă în braţe pe Jeff, apoi îl împinse înapoi.

- Ştiam că, dacă o să am răbdare, o să apară şi nişte veşti bune. Ştiam eu.

- Ei bine, nu te entuziasma prea tare, zise Jeff. Există nişte condiţii.

- Spune-le! Oricare ar fi.

- în primul rând, am rezolvat cu scurgerea de informaţii.

Lane clipi.

-Ce?

- Mâine-dimineaţă o să citeşti în ziar că fondurile ce păreau să fie folosite inadecvat erau, de fapt, parte dintr-un proiect de diversificare comandat de directorul William Baldwine. Proiectele au eşuat, dar deciziile proaste de afaceri nu sunt ilegale în corporaţiile private.

Lane trecu în revistă cuvintele de câteva ori, doar ca să fie sigur că auzise bine.

- Cum faci asta?

Jeff se uită la ceas.

- Dacă vrei să ştii, adu-mi o maşină la ora cinci. Şi nu genul tău de maşină, ci una obişnuită. O să-ţi arăt.

-S-a făcut. Dar... uau!

- M-am hotărât să investesc în mica ta companie de burbon. Jeff ridică din umeri. Dacă o să fie o investigaţie federală, cu toată presa negativă, vânzările vor fi afectate în era asta dominată de Facebook şi de Twitter, când toată lumea judecă pe toată lumea. Şi, dacă e să readuc organizaţia pe linia de plutire, am nevoie de timp. Venitul din operaţiuni îmi oferă timp. O investigaţie îmi ia din timp. Şi ai dreptate. Membrii familiei tale sunt singurii acţionari. Dacă afacerea are datorii, falimentează şi eşuează se cheamă că tatăl tău este cel care v-a tras-o tuturor, nu altcineva.

- Mă bucur aşa mult că vezi lucrurile din perspectiva mea. Dar cum rămâne cu cele două milioane şi jumătate de dolari pentru membrii consiliului?

Jeff băgă mâna în buzunar şi scoase un cec împăturit.

-Uite-i.

Lane îl luă şi îl deschise. Se uită la prietenul lui.

- Ăsta e contul tău.

- Ţi-am spus că investesc în afacerea ta. Alea sunt fondurile, şi le-am direcţionat direct spre tine, ca să poţi ţine treaba asta departe de registrele firmei, pentru moment. Plăteşte-i în privat.

- Nu ştiu cum să-ţi mulţumesc pentru asta.

- Stai un pic, vine şi partea asta. Mi-am terminat analiza şi am găsit toţi banii - şi totalul redirecţionat, incluzând acel împrumut de la Prospect Trust către contul tău personal, este de 173879511 dolari şi 82 de cenţi - care sunt, evident, partea cea mai importantă.

Suma era atât de mare, că Lane simţi impactul fizic.

- Speram... Ei bine, asta e situaţia.

- Sunt pregătit să mă alătur consiliului, ca interimar, şi să rezolv totul. O să vreau să scap de cei de la conducere, de toţi...

- Le-am citit contractele de angajare aseară. Există o clauză de confidenţialitate în toate. Deci putem să-i dăm afară pentru că nu au fost în stare să îşi dea seama de deturnarea de fonduri. Chiar dacă la ştiri se va spune altceva, ei nu au pot comenta. Decât dacă vor să plătească nişte amenzi usturătoare - şi nu vor vrea asta. Nemernicii ăia o să-şi caute locuri de muncă, şi nimeni nu angajează turnători.

- Ar putea să dea declaraţii sub anonimat.

- I-aş găsi, te asigur.

-Am înţeles. Scopul meu e ca lucrurile să înceapă să funcţioneze, banii să vină şi să echilibrăm situaţia. Pentru că, acum, starea de spirit nu este chiar bună. Nu ne permitem întârzieri cu transportul, strângerea de datorii. Angajaţii vor avea nevoie de motivaţie.

-Amin.

Lane se întoarse şi începu să o ia spre casă.

- Unde te duci? strigă Jeff.

- înapoi la maşină. Lane continuă să meargă, neliniştit de gândul că Jeff s-ar putea răzgândi. Noi doi mergem acolo chiar acum...

- Şi, în schimb, vreau un salariu de două milioane şi jumătate de dolari şi unu la sută din toată compania.

Cuvintele căzură ca nişte bombe, dar Lane pur şi simplu futură din mână în timp ce continuă să iasă din pădure.

- Se rezolvă, zise el peste umăr.

Jeff îl luă pe Lane de braţ şi îl făcu să se răsucească.

-Ai auzit ce am spus? Unu la sută din companie.

- Tu ai auzit ce am zis eu? Se rezolvă.

Jeff clătină din cap şi îşi aranjă ochelarii.

- Lane. Compania voastră, chiar şi la necaz, ar aduce probabil trei sau patru miliarde de dolari dacă ar fi scoasă la vânzare. Eu îţi cer între treizeci şi

patruzeci de milioane acum, în funcţie de evaluare. Pentru o investiţie iniţială de două milioane şi jumătate.

- Jeff, banii tăi sunt tot ce am în marea asta de datorii şi nu ştiu cum să conduc o companie. Vrei unu la sută ca să fii director executiv interimar? Foarte bine. Ia-i. Fă-ţi de cap.

Când Lane începu să meargă din nou, Jeff îl urmă.

- Ştii, dac-aş fi ştiut că eşti aşa uşor de convins, ţi-aş fi cerut trei la sută.

- Şi eu ţi-aş fi dat şi cinci.

- Refacem o scenă din *Frumuşica*?

- Dacă nu te superi, nu vreau să privesc lucrurile aşa. Mediu ostil la locul de muncă. M-ai putea da în judecată. A, şi mai e ceva. Se opriră pe iarba tăiată. O să pun consiliul să mă numească preşedinte. Aşa o să fie mai simplu pentru amândoi să facem treabă.

- îmi place stilul tău, Bradford. Jeff arătă spre armă. Dar cred că putem să lăsăm asta în torpedou. în calitate de director executiv, vreau să creez o atmosferă conciliantă, dacă nu te superi. Al doilea amendament e grozav, sigur, dar există nişte tehnici fundamentale de management pe care vreau să le încerc mai întâi.

-Nici o problemă, şefu'. Nici o problemă.

capitolul 39

Cu un oftat de uşurare, Lizzie se spălă cu apă rece pe faţa încinsă. Se bucura că nu mai stătea în soare şi că se retrăsese în camera pe care o împărţea cu Lane, aerul condiţionat uscându-i transpiraţia de pe corpul încins. Avusese o zi lungă de muncă în grădini, ea şi Greta amenajând zona din jurul piscinei cu un entuziasm alimentat de stres. Nici una din ele nu pomenise despre comemorare, nici despre logodnă. Greta rămânea suspicioasă în ceea ce-l privea pe

Lane, iar asta numai timpul avea să poată schimba.

Luă un prosop şi îşi tamponă fruntea, obrajii şi bărbia, şi, când ridică privirea, Lane era în spatele ei.

Ce bine arăta în jacheta aia de bumbac şi cămaşa descheiată la guler, cu ochelarii de soare puşi în buzunarul de la piept şi cu părul ciufulit într-un mod care însemna că mersese cu maşina cu capota dată în jos. Şi mirosea a parfumul lui.

- Eşti o încântare pentru ochii mei, zise el cu zâmbetul pe buze. Vino aici!

-Put.

-Niciodată.

Lizzie lăsă prosopul deoparte şi se duse în braţele lui.

- Pari chiar fericit.

- Am nişte veşti bune. Dar am şi o aventură pentru tine.

-Zi-mi, zi-mi...

-Ai vrea să mergi la spionat împreună cu mine şi cu Jeff?

Lizzie râse şi făcu un pas în spate.

- Nu mă aşteptam la asta, dar, da, vreau să spionez.

Lane îşi dădu jos jacheta şi dispăru în dressing. Când

se întoarse, avea o şapcă de golf, o şapcă de baseball şi o căciulă de schi cu urechi.

- O s-o iau pe cea din spatele uşii numărul doi, zise ea, alegând şapca de baseball.

Lane îşi pune căciula de schi.

-Trebuie să mergem însă cu maşina ta.

- Nu e nici o problemă, atât timp cât nu-s eu cea care trebuie să arate ca Bigfoot.

- E chiar aşa rău?

- Şi mai.

Lane poză, cu o mână pe şold şi cealaltă în aer.

- Poate o să împrumut una dintre pălăriile surorii mele pentru derby?

- Ar fi perfect, chiar ai trece neobservat.

Lizzie se duse în dressing şi se întoarse.

- Mai era şi o şapcă Eagles acolo, nu?

- Da, dar voiam să mă consideri simpatic.

Lizzie îşi înfăşură braţele în jurul gâtului lui şi se aplecă spre el.

- Mereu cred că eşti simpatic. Şi sexy.

în timp ce mâinile lui se mişcară pe talia ei, Lane şopti:

- Acumnuemomentul. Acumnuemomentul...

-Ce?

O sărută profund, ţinând-o strâns lipită de corpul lui. Apoi înjură şi se dădu în spate.

- Jeff ne aşteaptă.

- Atunci, să mergem!

Era o senzaţie plăcută să râdă, să fie liberă, să îl vadă ca şi cum nu ar fi purtat toată greutatea lumii pe umeri. Şi, da, poate că acum era frustrat sexual, dar până şi asta era ceva îmbucurător, într-un fel.

- Aşadar, ce se întâmplă? întrebă ea când ieşiră pe hol.

-Tocmai m-am întors de la sediul principal şi...

Când ajunseră jos, Lizzie era şocată.

- Deci faci progrese. Şi eşti preşedintele consiliului?

- Eşti cu un bărbat care chiar are un loc de muncă. Pentru prima oară în viaţa lui.

Bătură palma.

- Ştii, te iubeam chiar şi când erai doar un jucător de poker.

- Se zice expert în jocurile de cărţi. Şi, da, îmi dau seama că nu e un job plătit, dar o să implice multă muncă. Am chiar şi un birou în centru. Sau aici. Sau oriunde.

- Iar acum, eşti şi spion.

- Agentul Zero Zero Baldwine. Se întâlniră cu vechiul lui coleg, care îi aştepta lângă uşă. Iar aici e Jeff, partenerul meu în infracţiuni. Mă rog, nu infracţiuni. Responsabilitate fiscală.

Lizzie îl îmbrăţişă pe Jeff.

- Deci, ce facem, băieţi?

Peste câteva minute, erau înghesuiţi pe bancheta din faţă a camionetei ei Toyota, luând-o în josul dealului Easterly, pe drumul pentru angajaţi, toţi cu şepcile puse. Lizzie era la volan, iar Lane era prins la mijloc, aproape lovindu-se cu capul de plafon.

- Coboară şi ascunde-te după ultima seră, zise Lane. Şi grăbeşte-te, e deja cinci fără un sfert.

- Pe cine aşteptăm?

- Dacă am dreptate, pe menajera de la etaj. Tiphanii, zise el.

- Ce? Credeţi că fură hârtia igienică?

-Nici pe departe...

- Stai, ea e în... în maşina din spatele nostru! zise Liz- zie şi arătă spre oglinda retrovizoare.

- Pleacă mai devreme, comentă Lane. Pot să îi scad paisprezece minute din ziua de lucru?

- Cum îţi ştiu situaţia financiară, spun că da, ar trebui s-o faci, zise Jeff.

Lizzie clătină din cap.

- Stai să văd dacă am înţeles bine. Ai făcut toate astea doar ca să vezi dacă lucrează până la cinci?

- Mergi înainte, ca să vedem unde întoarce, zise Lane.

-Ai idee încotro merge? Lizzie ajunse la River Road.

Stai, ştiu ce o să fac. Coti spre dreapta şi nu se grăbi să accelereze, ceea ce nu era doar o strategie, având în surplusul de aproape două sute de kilograme din maşină. Perfect, o ia la stânga. Băieţi, ţineţi-vă bine, zise Lizzie.

Acceleră cât de mult putu, o luă pe pământ şi apoi tăie drumul până pe banda cealaltă, spatele camionetei derapând în timp ce Lizzie apăsă pe frână şi răsuci de volan. Cineva fu nevoit să frâneze şi înjura, dar ea era prea preocupată să se întoarcă pe River Road, pentru ca mica maşină Saturn a lui Tiphanii să fie acum înainte.

Când ajunseră la semaforul de lângă benzinăria de pe Dorn Avenue, între ele erau două maşini. Tiphanii o luă la stânga şi se îndreptă spre autostrada cu patru benzi, unde rămase până la Hilltop. Peste şinele de cale ferată şi la dreapta pe Franklin, care găzduia tot

felul de magazinaşe şi cafenele deţinute de localnici.

Când Tiphanii parcă, Lizzie trecu pe lângă ea, cei trei uitându-se în faţă, ca şi cum nu ar fi făcut nimic special. Cu şepcile lăsate.

La următorul semafor, Lizzie făcu stânga pe galben şi o luă pe aleea din spatele restaurantelor şi al magazinelor. Apăsă pe frână când consideră că ajunse destul de departe şi avu norocul să găsească un loc de parcare.

- Hai să facem asta, zise ea în timp ce opri motorul şi deschise portiera. Şi pregătiţi-vă să salutaţi câinii.

- Ce? întrebă Jeff când ieşi. Câini?

Lane îi făcu semn când ieşi din maşină.

- Orice spune, o s-o facem.

Lizzie îi conduse pe o alee care era doar puţin mai lată decât lăţimea umerilor ei. înainte să ajungă la capăt, se opri brusc.

- Dumnezeule, acolo e.

Pe Franklin Avenue, Tiphanii ţâşni prin trafic. Ascunsă în umbră, Lizzie se aplecă puţin, ca să vadă unde mergea femeia.

- Ştiam eu. Se duce la Blue Dog. Haideţi!

Lizzie se repezi printre pietonii care mergeau relaxaţi şi, peste câţiva metri, se aplecă la un buldog englez pe care află că îl chema Bicks. între timp, Tiphanii era în cafenea, chiar în dreptul geamului.

Dădea mâna cu o femeie afro-americană înaltă.

- Cu reportera asta am discutat, zise Lane, în timp ce el şi Jeff se lăsară lângă Bicks.

Toţi trei îi făcură cu mâna stăpânului lui Bicks, care le făcu cu mâna din magazinul de lângă cafenea.

-Şi, da, îi dă ceva. Nişte hârtii.

- Bingo! zise Jeff.

- Ce hârtii?

Jeff şopti, în timp ce mângâie un alt căţel, pe nume Jolene.

- E un raport fals, pe care l-am lăsat la vedere pentru ea aseară. E un xerox pe hol, în biroul de la

etajul doi. Nu trebuia decât să se strecoare, să facă nişte copii şi să-l pună la loc. Dura nici două minute.

-A petrecut noaptea... cu tine? întrebă Lizzie.

-Âăăă...

Lizzie râse.

- întreb ca parte a operaţiunii noastre de acum, nu ca o problemă morală.

Când Jeff roşi, Lizzie îşi reaminti cât de mult îl plăcea.

- Ei bine, da, a petrecut noaptea cu mine, zise el. Asta era planul. Şi avem nevoie ca informaţia aia să ajungă în presă, mulţumesc foarte mult.

Lane se aplecă şi o sărută.

-Ai făcut o treabă bună aducându-ne aici. Acum te rog să mă scuzi un minut.

- Unde te duci?

-Să o salut pe reporteră. Suntem prieteni buni după ultima discuţie ce a durat două ore. Şi nu a făcut nimic rău. Nu este vina ei că o sursă a venit la ea cu informaţii. Ce mod mai bun de a dezvolta relaţia decât să-i spun despre toate schimbările petrecute? Jeff, o să stabilesc o întâlnire între voi doi la ora şapte, diseară. Nu vreau să dea pentru prima oară ochii cu tine când arăţi ca un om al străzii. Trebuie să te bărbiereşti, şi ai nevoie de un costum nou înainte să îmi reprezinţi compania în presă. Şi e momentul să o concediez pe Tiphanii, dar nu în faţa bunei mele prietene, LaKeesha.

- Pot să mă ocup eu de asta? întrebă Lizzie.

- Mi-ar fi de mare ajutor.

După ce o sărută din nou, se îndepărtă şi intră în cafenea.

Prin geamul mare, Lizzie le văzu pe cele două femei întorcându-se spre el şi pe Tiphanii făcând un pas în spate. Dar Lane era tot numai zâmbet. Dădu mâna cu ele şi vorbi. Reportera îl privi insistent, iar apoi Lane se întoarse spre tânăra menajeră.

Se controla perfect, şi Lizzie îşi imagină tonul vocii lui, făcând-o pe menajeră să fiarbă în suc propriu.

„O face", gândi Lizzie cu mândrie - şi nu se referea la concedierea iminentă.

Viitorul ei soţ devenea un lider. Un cap de familie. Un bărbat, în loc de un play-boy.

O clipă mai târziu, Tiphanii ieşi, dar nu ajunse prea departe, căci Jeff îi ieşi în cale. Lizzie se gândi că ar fi fost bine să le lase puţină intimitate, dar, cum Bicks şi Jolene priveau toată drama, se gândi s-o facă şi ea.

-Aăăă... Menajera era roşie ca racul. Jeff, nu ştiam ce fac...

- Hai să fim serioşi. Termină! Aş avea mai mult respect pentru tine dacă nu ai încerca să minţi.

- Şi îmi pare rău, Tiphanii, dar serviciile tale nu mai sunt necesare la Easterly, zise Lizzie. Eşti concediată din momentul acesta, şi, dacă eşti deşteaptă, o să pleci imediat, zise Lizzie.

Expresia tinerei se schimbă.

- Ştiu lucruri - şi nu numai despre finanţe. Ştiu multe lucruri despre ce se întâmplă în casa aia. Nu sunt genul de duşman de care să aibă nevoie familia Bradford acum.

- Există o clauză de confidenţialitate în contractul tău, atacă Lizzie. Ştiu asta pentru că există una şi în contractul meu.

- Crezi că-mi pasă de asta? Tiphanii îşi mută o geantă foarte scumpă pe umăr. O să mai auziţi de mine.

În timp ce femeia o luă printre maşini, Lizzie clătină din cap.

- Hai că a mers bine.

- Poate o să dea o maşină peste ea când traversează... Nu, a reuşit. Păcat.

Când Lizzie îi aruncă o privire tăioasă, Jeff ridică o mână.

- Sunt din New York, la ce te aştepţi?

capitolul 40

O jumătate de oră mai târziu, Lane era încântat de cum mergeau lucrurile în timp ce el, Lizzie şi Jeff se

îndreptau spre casă. LaKeesha abia aştepta să-l cunoască pe noul director executiv, iar modul în care Lizzie se ocupase de Tiphanii fusese fantastic. Fericirea nu dură însă. în timp ce urcară dealul spre intrarea principală a vilei, zăriră în faţă o maşină de poliţie nemarcată şi un SUV parcat în curte.

Merrimack ieşi din cea din urmă înainte ca Lizzie să oprească maşina.

- La naiba! zise Lane. Trebuie să mă ocup de asta.

-Te iubesc, replică Lizzie, în timp ce Jeff coborî pentru ca Lane să poată face acelaşi lucru.

- Şi eu te iubesc. Speram să mergem în Indiana în seara asta.

- Sunt fericită oriunde. Facem cum e mai bine.

Pentru o clipă, Lane se uită în ochii ei, îmbărbătându-se. Apoi închise uşa. Când se întoarse, îşi puse faţa indescifrabilă.

-Mă bucur să te văd din nou, domnule detectiv.

Merrimack zâmbi în stilul propriu şi întinse mâna.

- Serios?

- Ai venit la cină? Şi cine e prietenul tău?

Un tip în haine civile îşi făcu apariţia.

- Pete Childe. Sunt investigator.

- Şi am nişte hârtii pentru tine, domnule Baldwine, zise Merrimack.

- îl ştiţi pe Jeff Stern. Lane făcu un pas în spate, pentru prezentări. Acum, hai să verificăm lista de cumpărături. Ţi-ai amintit de ouă şi unt?

Jeff intră în casă, iar Lane rămase să verifice mandatul, chiar dacă nu ştia cum trebuia să arate unul. Dar, în esenţă, era un permis pentru încălcarea legală a proprietăţii şi avea sigilii şi semnături.

Şi spunea clar că era limitat la imaginile surprinse de camerele de supraveghere începând cu o zi înainte de moartea tatălui său şi până în cea de după.

- Nu ştiu sigur dacă eşti conştient de asta, dar uşa din faţă era îarg deschisă, zise Merrimack. Am tot

bătut, şi, într-un final, a coborât o asistentă. De asemenea, te-am sunat de mai multe ori.

- Telefonul e în maşină. Lane se duse la Porsche şi îl luă dinăuntru. Bine, hai să facem asta, da?

- Condu-ne!

Lane îi conduse pe detectiv şi pe Pete în jurul vilei şi prin spate. Fu cea mai lungă plimbare din viaţa lui. Sub expresia lui indescifrabilă, sub calmul aparent, era extrem de neliniştit. Simţea că era într-un vis şi stătea pe marginea drumului, în timp ce două maşini mergeau în viteză una spre cealaltă pe un drum acoperit de polei, dar, oricât de tare ţipa, şoferii nu reuşeau sau nu voiau să-i asculte avertismentele.

în mintea lui, ştiuse încă de când îl trimisese pe Mer- rimack după mandat că acel moment avea să vină. Poate fusese sedus de uşurarea temporară care venise cu vestea că Jeff urma să preia afacerea.

Uşurarea trecuse însă.

Ajunşi în spatele centrului de afaceri, tastă codul şi îi însoţi înăuntru.

- Securitatea pentru toată proprietatea e administrată de la computerele de aici. O luă la stânga şi apoi coborî spre locul unde erau camerele tehnice. Aici e baza sau cum vrei să-i spui.

Se opri în faţa unei uşi de oţel care nu avea nici un însemn pe ea, introduse un cod şi, după ce un zgomot le dădu de înţeles că aveau cale liberă, deschise uşa larg, şi luminile se aprinseră.

Voia să continue să vorbească. Să se mişte. Dar o conexiune mentală subită îl ţintui locului.

- Lane? Domnule Baldwine?

Clătină din cap şi se uită la detectiv.

- îmi pare rău, ce?

- E ceva în neregulă?

- A, nu. Făcu un pas într-o parte, dându-se din calea lor şi arătând spre staţia de lucru unde erau numeroase monitoare, tastaturi şi scaune rotative. Puteţi să vă faceţi de cap.

Pete se transformă în căpitanul Kirk la consolă,

stând în spatele acelei adunături de tehnologii ca şi cum ar fi ştiut ce însemna fiecare chestie.

- Deci va trebui să accesez imaginile. Poţi să mă bagi?

Lane mişcă din cap ca să-şi limpezească mintea.

- Poftim?

- Am nevoie de un nume de utilizator şi de parolă pentru reţea?

- Nu le am.

Merrimack zâmbi ca şi cum s-ar fi aşteptat la asta.

- Ai face bine să le obţii. Acum.

- Dă-mi un minut, da?

Ieşi pe hol şi îşi scoase telefonul. în timp ce se uita la ecran, nu putu decât să clătine din cap. Pentru că acum înţelese ce făcuse fratele lui în timpul vizitei. La naiba!

Inspiră adânc şi sună la Red Black. Un apel... două... trei...

-Alo?

Când auzi vocea lui Edward, Lane închise ochii.

- Edward.

- Frăţioare, ce mai faci?

- Am avut şi zile mai bune. Sunt cu poliţia la centrul de afaceri. Au un mandat pentru imaginile camerelor de supraveghere. Urmă tăcere. Ai auzit ce am spus?

- Da. Şi?

Pentru o fracţiune de secundă, vru să-i spună lui Edward să ia câţi bani putea, să se suie în maşină şi să plece naibii din oraş. îi venea să urle. Să înjure.

Şi voia să ştie adevărul. Dar avea nevoie şi de minciuna că totul era în regulă şi că fratele lui nu schimba o închisoare autoimpusă cu una reală, de dragul răzbunării.

Lane tuşi.

- Trebuie să acceseze reţeaua, ca să copieze fişierele.

- Dă-le datele mele de înregistrare.

„Ce naiba ai făcut, Edward? Edward, vor afla dacă

ai modificat..."

- Ai noroc, domnule Baldwine?

în timp ce Merrimack ieşi din camera de securitate, Lane spuse:

- Trimite-mi un mesaj cu ele, da?

- M-ai sunat pe un telefon fix. Vocea lui Edward fu calmă, ca întotdeauna, în timp ce-i oferi informaţiile de care avea nevoie. Le-ai retinut?

-Da.

- Ştiu unde să mă găsească dacă mai au întrebări. Merrimack e cu tine? Mi-a făcut o vizită alaltăieri.

- Da, el e detectivul.

Urmă o pauză scurtă.

- O să fie în regulă, frate. Nu-ţi face griji.

Apoi Edward încheie conversaţia. Lane lăsă telefonul în jos.

- Am ce îţi trebuie.

Merrimack zâmbi din nou.

- Eram convins că o să duci lucrurile la capăt. Ai vorbit cu fratele tău, Edward?

-Da.

Merrimack încuviinţă.

- Un tip de treabă. Mi-a părut rău să-l văd în starea în care e. Ti-a zis că am fost să-l văd?

-Da.

-Ştii..., nu prea arată ca tine.

Lane îl ocoli pe detectiv ca să intre în camera de monitorizare.

- Cândva, arăta.

în ţinutul Ogden, la Red Black, Edward puse receptorul pe peretele din bucătărie fix când Shelby intră pe uşa casei. Făcuse duş, părul i se revărsa pe umeri, blugii erau curaţi şi cămaşa cu mâneci scurte cu albastru şi alb - impecabilă.

- Ce e? întrebă ea când îi văzu faţa.

- Poftim?

- De ce te uiţi aşa la mine?

El clătină din cap.

- Nu o fac. Dar vreau să ies la cină şi vreau să vii cu mine.

Când ea clipi, el îşi dădu ochii peste cap.

- în regulă, o să fiu mai politicos. Te rog. Vino să mănânci cu mine. Ţi-aş aprecia compania.

- Nu, nu e vorba despre asta, doar că nu sunt îmbrăcată elegant.

-Nici eu, şi am poftă de un pui bun. Deci ar trebui să mergem la Joella’s. Şchiopătă până la uşă, pe care o deschise larg. Vrei? Şase straturi de condimente şi fiecare e o bucăţică de rai - iar asta nu e blasfemie.

- Vrei să îl întrebi şi pe Moe?

- Nu, te vreau doar pe tine. Să mâncăm împreună. Atâta tot.

în timp ce-i făcu un semn spre exterior, urmă o pauză, apoi Shelby ieşi prima. Când trecu de el, Edward inspiră adânc şi zâmbi uşor. Mirosea a şamponul de modă veche Prell, iar el se întrebă unde găsise ea aşa ceva. Se mai făcea? Poate îi rămăsese de la tatăl ei sau poate îl găsise în apartamentul în care stătea acum.

înainte ca Edward s-o urmeze, luă banii pe care îi lăsase în colţul biroului în noaptea când venise Sutton şi el o confundase cu...

Opri acea cascadă de amintiri, închise uşa şi privi cerul. Pentru o clipă, se opri ca să măsoare întinderea şi explozia de culori, de la strălucirea de chihlimbar a apusului din vest la albastrul catifelat al începutului de noapte, la est. Inspiră adânc din nou şi mirosi iarba dulce, pământul şi ceva care aducea a cărbune, ca şi cum Moe şi Joey făceau un grătar în spatele vreunui hambar.

Senzaţia de aer nemişcat era un fel de binecuvântare.

Ciudat că nu mai apreciase asta până atunci. Nici măcar pe vremea când ieşea în lume.

Pe atunci, era atât de concentrat pe sarcini de

serviciu, companie, competiţie. Iar apoi, fusese copleşit de prea multă durere şi de prea multă amărăciune.

Atâtea oportunităţi ratate.

- Edward? zise Shelby.

-Vin.

Se apropie de camionetă, îi deschise ei portiera şi, deşi pentru Shelby gestul lui şi gândul de a fi scoasă în oraş părură nefamiliare, tânăra se aşeză pe locul pasagerului. Apoi el şchiopătă până pe partea cu volanul.

Porni camioneta, dădu cu spatele şi o luă spre oraş. La început, erau doar câteva maşini pe drum, şi Edward trebui chiar să ocolească un tractor, dar, în scurt timp, maşinile se înmulţiră şi apărură chiar şi semafoare.

Când intrară în suburbii, se surprinse uitându-se în jur, observând schimbările la magazine. La cartiere. Recunoscu noi tipuri de maşini. Afişe şi...

- Dumnezeule, au scăpat de Castelul Alb.

-Ce?

Arătă spre o clădire nouă, care nu avea nimic ieşit din comun şi care găzduia o bancă.

- Acolo era Castelul Alb, fix acolo. Dintotdeauna. M-am dus acolo când eram mic, cu bicicleta. îmi strângeam alocaţia şi cumpăram hamburgeri pentru fraţii mei şi pentru mine. Trebuia să-i vâr pe furiş în casă, pentru că nu voiam ca domnişoara Aurora să creadă că nu ne plăcea mâncarea ei. Pentru că ne plăcea. Dar adoram să le duc ceva ce îi făcea fericiţi. Gin nu îi mânca niciodată. A început să-şi facă griji pentru silueta ei pe când avea trei ani.

Edward ascunse faptul că acele evadări aveau loc de obicei după ce tatăl lor îşi folosea cureaua. în nouă din zece dăţi, Max era cel care declanşa totul - dădea drumul la artificii de pe acoperişul garajului, călărea un cal prin faţa vilei sau lua una dintre maşinile

familiei şi mergea cu viteză prin recoltele de porumb.

Zâmbi. în alte case, ultima chestie n-ar fi fost mare lucru. însă Rolls Royce-urile, chiar dacă erau nişte automobile superioare, erau create ca să te duci cu ele la operă sau la meciuri de polo. Nu ca să încerci să recoltezi porumbul.

Dumnezeule, încă îşi mai amintea acea maşină nouă Corniche IV din 1995, cu un grilaj plin de ştiuleţi. William Baldwine nu fusese deloc amuzat că noua lui jucărie fusese stricată, iar Max nu mai putuse să stea în fund o săptămână după.

Ca să alunge acea frântură de amintire, Edward spuse:

- Am fost destul de impresionat de ce ai făcut aseară.

Shelby îl privi, apoi se uită în altă parte.

- Neb nu e aşa rău. Vrea să deţină controlul, şi va arăta asta dacă simte nevoia. Cel mai bine e să lucrezi cu el, nu să încerci să-l faci să se conformeze.

Edward râse, iar Shelby îşi întoarse capul spre el

- Ce e? întrebă el.

-Niciodată nu te-am auzit... Nu contează.

- Râzând? Da, probabil ai dreptate. Dar seara asta e diferită. Simt că mi s-a ridicat o greutate de pe umeri.

- Pentru că Ned o să fie bine? Au fost doar nişte tăieturi superficiale, iar picioarele lui din faţă vor fi bine. Ar fi putut fi mult mai rău.

- N-a fost mai rău datorită ţie.

- N-a fost mare lucru.

- Iubesc armăsarul ăla. îmi aduc aminte când l-am cumpărat. A fost imediat după ce am ieşit din centrul de recuperare de aici. Aveam dureri aşa mari. Se opri la un semafor, lângă o biserică albă mare. Simţeam că piciorul drept mi se rupe de fiecare dată când puneam greutate pe el. Şi luasem atâtea narcotice, că tractul meu digestiv se blocase. Când se

făcu verde la semafor, apăsă pe acceleraţie şi continuă: Poate sunt prea multe informaţii, dar constipaţia provocată de opiacee e aproape la fel de rea ca motivul pentru care iei medicamentele. Dumnezeule, nu am apreciat niciodată cum se cuvine funcţiile de bază ale corpului. Nimeni nu o face. Ne plimbăm în carcasele astea de carne, care sunt vehicule pentru materia noastră cenuşie, şi le luăm de-a gata

când suntem sănătoşi, ne plângem de muncă şi de cât de greu e sau...

Edward se uită la pasagera lui. Shelby îl fixa cu privirea şi avea gura întredeschisă. Păruse mai puţin surprinsă când avusese de-a face cu armăsarul.

- Ce e? întrebă el.

- Eşti beat? E în regulă să conduci?

-Nu. Ultima oară am băut... aseară? Sau înainte de asta. Am pierdut şirul. De ce?

- Vorbeşti mult.

- Vrei să mă opresc?

- Nu, în nici un caz. Doar că e... o schimbare plăcută.

Edward ajunse la o intersecţie şi trebui să sape adânc
în memorie ca să-şi amintească pe unde s-o ia.

- Cred că e acolo, la stânga.

Trecură pe lângă un centru comercial cu magazin de bijuterii, salon de coafură, studio de Pilates şi un magazin de lămpi. Apoi urmară nişte clădiri cu apartamente, înalte de trei etaje, făcute din cărămidă şi cu o mulţime de maşini parcate în faţă.

„Câtă viaţă freamătă pe planeta asta", se gândi el.

Amuzant, când singurul lui mod de a relaţiona cu lumea fusese de la nivelul statutului de Bradford, îi ignorase pe toţi aceşti oameni care erau preocupaţi să-şi trăiască viaţa. Nu era vorba că îi dispreţuise sau că nu-i respecta, dar clar se simţise mult mai important din cauza numărului de zerouri de pe statul de plată.

Durerea şi numeroasele lui probleme fizice îl vindecaseră de aroganţa asta.

- Aici e, zise el triumfător. Ştiam eu că aici era.

Parcă peste drum de micul restaurant şi încercă să se
ducă să-i deschidă uşa lui Shelby, dar nu se mişcă

destul de repede, din cauza problemelor cu glezna şi a piciorul lui rănit, iar ea nu-l aşteptă. împreună, aşteptară o breşă în trafic, apoi traversară, iar el merse înaintea ei, ca să-i facă drum.

înăuntru, inspiră adânc mirosul de condimente şi pui fierbinte, iar stomacul lui chiorăi.

- Am aflat despre locul ăsta de la Moe. A început să vorbească despre el acum câţiva ani şi, la un moment dat, a luat şi la pachet, pentru acasă. Era înainte de... înainte de America de Sud.

Fură conduşi la o masă din spate, care îi convenea de minune. Arăta foarte diferit şi nu era din acel cartier, dar nu voia atenţie. în acea seară, nu voia decât să fie ca restul oamenilor: nici mai bun, nici mai rău, nici mai bogat, nici mai sărac.

Când deschise meniul, era pregătit pentru jumătate dintre preparatele prezentate.

- De când te ştii cu Moe? îl întrebă Shelby.

- De ani întregi. A început să lucreze la Red Black când avea vreo cincisprezece ani, strângând fân şi curăţând grajdurile. E un tip deştept.

- Vorbeşte cu mult respect despre tine.

Edward închise meniul.

- Sentimentul e cu reciproc. Din multe puncte de vedere, Moe îmi e ca un frate. Iar pe Joey, fiul lui, îl ştiu de când s-a născut.

De fapt, Joey era motivul pentru care erau acolo.

Edward se gândise la expresia pe care acesta o avusese şi la modul în care se uitase la Shelby în vreme ce aceasta încerca să-l liniştească pe Ned.

în mod normal, nu s-ar fi băgat în treburile altor oameni, dar voia să facă ceva bun pentru Shelby.

înainte ca lucrurile să se schimbe.

Chelneriţa veni, şi, după ce comandară, el sorbi din paharul lui de apă.

- Aşa, în legătură cu Joey.

- Da? Ce e cu el? întrebă Shelby în timp ce făcu

ochii mari.

Edward se jucă cu furculiţa.

- Ce părere ai despre el?

-Cred că se pricepe la cai. Niciodată nu-şi pierde cumpătul. înţelege ce trebuie să facă.

- Crezi că e...

- Doar n-o să-l concediezi pentru ce s-a întâmplat aseară, nu? Nu a fost vina lui. Nu a fost vina nimănui şi...

- Ce? Nu, Dumnezeule, nu! Edward clătină din cap. Joey e un băiat bun. Eram doar curios ce părere ai despre el.

Shelby ridică din umeri.

- E un bărbat bun. Dar, dacă mă întrebi dacă încerc să pun mâna pe el, răspunsul este nu.

Când tânăra tăcu, Edward se gândi: „Bineînţeles că nu eşti interesată de el. Doar nu este un haos de autodistrugere".

- Shelby, trebuie să-ţi spun ceva.

- Ce anume?

Edward inspiră adânc.

- Sunt îndrăgostit de cineva.

capitolul 41

Seminarul Teologic Presbiterian din Charlemont ocupa în jur de şaisprezece hectare dispuse chiar lângă unul dintre superbele parcuri din Olmstead. Cu clădiri aparte de cărămidă şi stâlpi ce luminau portocaliu în întuneric, Gin îşi imagină pitorescul campus ca fiind un loc unde nimeni nu bea, sexul protejat nu era o problemă, pentru că toţi erau virgini, şi cel mai apropiat lucru de o petrecere a fraternităţii era un club de şah, unde se bea din când în când Red Bull.

Prin urmare, era ironic pentru Gin să îşi facă apariţia acolo, având în vedere scopul pentru care venise.

Studenţii plecaseră toţi pe timpul verii, mai mult

ca sigur făcând muncă de voluntariat. Nu erau nici administratori sau profesori pe holuri. Culoarele minunate şi întortocheate, care îi aminteau de aleile dintr-un cimitir, erau şi ele goale.

îşi parcă maşina, cobor! şi simţi mirosul de iarbă proaspăt tăiată. închise uşa grea şi se uită în reflexia din geam, ca să vadă cum arăta. Apoi încuie maşina.

Grădina era o atracţie adesea fotografiată şi destul de faimoasă din Charlemont şi, cu toate că nu era chiar deschisă publicului, nu era nici privată. Cu câte o poartă pe fiecare dintre cele patru laturi, era piesa centrală a şcolii, locul unde erau organizate ceremoniile, unde absolvenţii se căsătoreau uneori şi unde oamenii se duceau să... mediteze.

Palmele îi transpirau când se duse spre una dintre intrările rotunde, ca de hobbit, şi o luă ameţeala când împinse poarta şi intră.

Pentru o clipă, frumuseţea şi liniştea fură atât de splendide, că inspiră adânc. Era luna mai, şi vedeai în jur numai flori înflorite, frunze verzi şi alei cu dale care duceau spre gazonul pătrat din mijloc. Fântânile, aflate de-a lungul zidurilor din cărămidă acoperite de iederă, ofereau o simfonie de sunete liniştitoare, şi, în timp ce ultimele dâre de lumină dispăreau de pe cer, luminile de culoarea piersicii, de pe stâlpii înalţi, făceau ca locul să arate ca o frântură din Londra victoriană.

Fără Jack Spintecătorul.

-Aici.

Auzi o voce masculină şi se uită spre dreapta.

Samuel T. stătea pe una dintre băncile de piatră şi se uita la iarbă, cu coatele pe genunchi şi o expresie serioasă pe faţă.

Gin purta tocuri şi trebuia să păşească atent pe alee, altfel risca să distrugă mătasea care îi acoperea tocurile sau, şi mai rău, să se împiedice, să cadă şi să se facă de râs.

Când se apropie de el, Samuel T. se ridică, pentru că era, mai presus de orice, un gentleman şi i se părea de neimaginat ca un bărbat să nu întâmpine o doamnă cum se cuvine.

După o îmbrăţişare scurtă şi rigidă, bărbatul făcu semn spre locul liber de lângă el.

-Te rog.

j Cât de formal.

Însă din voce îi lipsea veninul cu care îl obişnuise. în timp ce se apleca să se aşeze pe piatra rece, se simţi nevoită să-şi tragă fusta până la genunchi şi să stea frumos, cu gleznele încrucişate.

El tăcu o vreme - şi ea la fel.

Se uitară împreună la umbrele fantomatice aruncate de flori. Vântul bătea încet, ca o mângâiere, înmiresmat ca apa de baie.

- Ai făcut-o? întrebă el fără să se uite la ea. Te-ai căsătorit cu el?

-Da.

- Felicitări.

în alte circumstanţe, Gin i-ar fi dat un răspuns tăios, dar tonul lui era aşa grav, că nu putea să declanşeze agresivitate din partea ei.

în tăcerea care urmă, Gin se jucă cu inelul de logodnă şi cu verigheta pe care o adăugase.

- Dumnezeule, de ce ai făcut-o, Gin? Nu îl iubeşti.

Deşi Gin avea senzaţia că Samuel T. vorbea cu el însuşi, şopti:

- Dacă iubirea ar fi fost o cerinţă pentru căsătorie, rasa umană nu ar mai fi avut nevoie de instituţia asta.

După o altă lungă perioadă de tăcere, el zise:

- Trebuie să-ţi spun ceva.
- Da, bănuiam, şopti ea.
- Şi nu cred c-o să iasă bine.
- Atunci, de ce te mai sinchiseşti?

- Pentru că tu, draga mea, eşti ca iedera otrăvitoare pentru mine. Chiar dacă ştiu că nu o să fac decât să înrăutăţesc lucrurile, nu pot să mă abţin.

- Ce compliment! Gin zâmbi tristă. Eşti fermecător, ca întotdeauna.

Când Samuel T. tăcu din nou, Gin se uită la el şi îi studie chipul. Era un bărbat cu adevărat frumos, unghiurile feţei lui fiind drepte şi simetrice, buzele pline, maxilarul proeminent fără să fie deranjant. Părul lui era des şi cu cărare într-o parte. Cu ochelarii de soare atârnaţi de V-ul făcut de cămaşa lui elegantă, arăta ca un jucător de polo, ca un navigator, ca un suflet bătrân într-un corp tânăr.

- Nu te-am mai văzut atât de tăcut, zise ea, începând să-şi facă griji pentru ce avea să-i spună. Nu pentru atât timp.

-Asta pentru că... la naiba, nu ştiu, Gin, nu ştiu ce caut aici.

Nu era sigură ce o împinsese să facă asta. Deşi, nu, asta era o minciună. Când întinse mâna şi o puse pe umărul lui, o făcu pentru că-şi dădu seama că amândoi sufereau şi se săturase să tot facă pe mândra. Se săturase să tot ducă o luptă în care nici unul din ei nu câştiga. Se săturase... de tot.

Şi, în loc s-o dea la o parte, fie la propriu, fie la figurat, el se întoarse spre ea, apoi se ghemui în braţele ei, aproape aşezându-i-se în poală.

Era atât de bine să-l mângâie pe spate, în cercuri lente, oferindu-şi confort şi ei în timp ce-l linişte pe el. Ah, şi corpul lui! Fusese cu el de multe ori, în multe locuri şi în multe feluri, şi ştia fiecare porţiune a siluetei lui musculoase.

Cu toate astea, i se păru că trecuse o veşnicie de când fuseseră împreună.

- Ce te-a supărat aşa tare? şopti ea. Spune-mi.

în cele din urmă, el se îndreptă şi, când îşi trecu palmele peste ochi, Gin se sperie.

-Samuel T., ce s-a întâmplat?

Pieptul lui se umflă, şi, după ce expiră, spuse:

-Am nevoie să mă laşi să spun asta, bine? O dată în viaţa ta - şi nu caut motiv de ceartă acum -, o dată în viaţa ta, te rog, doar ascultă. Nu răspunde imediat. De fapt, poate e mai bine dacă nu răspunzi deloc. Eu doar... am nevoie să auzi ce am de spus, da? Se uită la ea. Gin, da?

Dintr-odată, ea îşi dădu seama că inima îi bătea cu putere si că începuse să transpire.

-Gin?

- în regulă. îşi puse braţele în jurul mijlocului ei. OK.

- Cred că Richard te loveşte. Ridică o mână. Nu răs- punde. Am decis deja că o face, şi mă cunoşti mai bine decât oricine. Aşa cum mi-ai spus şi tu, când mă hotărăsc asupra a ceva, e nevoie de o lege a Congresului ca să-mi schimb părerea. Deci nu poţi face nimic pentru a schimba această concluzie.

Gin se concentră din nou pe florile frumoase, în timp ce încercă să ignore faptul că simţea că nu putea respira.

- Cred că vânătăile alea au fost făcute de el şi că porţi eşarfe ca să le ascunzi. Şi, chiar dacă pot spune că m-ai împins până la limita nebuniei de multe, multe ori, niciodată nu m-am gândit să ridic mâna la tine. Sau la orice altă femeie.

Gin închise ochii, apoi se auzi spunând:

- Eşti prea bărbat pentru asta.

-Chestia e că... trebuie să-ţi spun că gândul că cineva, oricine, nu-mi pasă cine, te-ar lovi, sau te-ar împinge, sau... Dumnezeule, nici nu vreau să mă gândesc la altceva...

Ea nu îl auzise vreodată pierzându-şi şirul gândurilor. Niciodată nu îl auzise pe acel bărbat arogant şi înnebunitor fiind atât de învins.

-Ştiu că te-ai căsătorit cu el pentru că ai impresia că familia ta a rămas fără bani, şi asta te sperie. Până

la urmă, nu ştii cum să fii altcumva decât bogată. Nu ai fost învăţată să faci nimic. Aproape ai renunţat la şcoală din cauza sarcinii. Te-ai obişnuit să creezi dramă în jur, ca mod de a trăi. Deci, da, ideea că ai fi nevoită să te bazezi pe tine însăţi, fără plasa de siguranţă a unei averi considerabile, ţi se pare terifiantă, până în punctul în care nu o poţi înţelege.

Gin deschise gura, apoi o închise.

-Vreau să spun, de fapt, două lucruri. în primul rând, vreau să ştii că eşti mai bună de atât - şi nu pentru că eşti o Bradford. Indiferent de ce se întâmplă cu banii, eşti o femeie puternică, deşteaptă şi capabilă, Gin, şi până acum ţi-ai folosit virtuţile astea doar în moduri rele, stupide, pentru că, dacă e să fim sinceri, nu ai avut parte de provocări reale. Ai fost o luptătoare fără duşman şi te-ai răţoit la toată lumea din jurul tău ani la rând, ca să-ţi consumi energia. Vocea lui deveni insuportabil de răguşită. Ei bine, vreau ca, acum, să fii puternică din motivele potrivite. Vreau să ai grijă de tine. Să te protejezi. Ai oameni care... ai oameni care te iubesc. Care vor să te ajute. Dar tu va trebui să faci primul pas.

Când Samuel T. tăcu, Gin îşi dădu seama că avea lacrimi în ochi şi gâtul începu s-o doară, căci încerca să înghită fără să facă zgomot.

- Mie poţi să-mi spui. Oricând. Te cunosc. Nu suntem buni unul pentru celălalt în toate modurile care contează, dar mă poţi suna. Zi şi noapte. Nu contează unde eşti, o să vin după tine. Nu o să cer explicaţii. Nu o să ţip la tine şi nu o să te cert. Nu o să te judec şi, dacă o să insişti, nu o să-i spun lui Lane sau altcuiva. Samuel T. se dădu într-o parte şi îşi scoase telefonul mobil din buzunarul pantalonilor. O să încep să dorm cu ăsta deschis de acum încolo. Fără întrebări puse, fără explicaţii cerute, fără discuţii. Mă suni, îmi dai mesaj, îmi spui unde şi o să fiu acolo. Ne-am înţeles?

O lacrimă îi curse lui Gin pe obraz. El o şterse, şi

vocea îi tremură când spuse:

- Eşti mai bună de atât. Meriţi mai mult. Trecutul ilustru al familiei tale nu merită într-atât încât un bărbat să te lovească, doar pentru că te temi că nu o să valorezi nimic fără bani. Gin, eşti nepreţuită, indiferent de ce ai în contul bancar.

Acum, el era cel care o trăgea şi o ţinea la piept.

Bătaia inimii lui sub urechea ei o făcu să plângă şi mai mult.

- Ai grijă de tine, Gin. Fă ce trebuie să faci ca să fii în siguranţă...

Continuă să repete aceste cuvinte, ca şi cum ar fi sperat că asta avea să o facă să înţeleagă. Când Gin se ridică, într-un final, Samuel T. îşi scoase batista din buzunar şi îi tamponă obrajii. Se uită la ea cu ochi trişti, iar lui Gin îi veni greu să creadă că, după toate lucrurile prin care trecuseră, el era alături de ea astfel.

Deşi poate toate lucrurile prin care trecuseră erau explicaţia.

- Care e al doilea lucru? întrebă ea privind în jos.

Când el nu răspunse imediat, ea se uită la el. Ochii lui deveniseră reci, iar în corpul se simţi o mişcare, deşi nu se mişcase.

-Al doilea este... Samuel T. înjură şi îşi lăsă capul pe spate. Nu, cred c-o să-l ţin doar pentru mine. Nu o să ajute în situaţia de faţă.

Gin putea ghici despre ce era vorba.

- Şi eu te iubesc, Samuel.

- Gândeşte-te doar la cât de puternică eşti, Gin. Te rog.

După o clipă, el o luă de mână şi întoarse diamantul, cât să nu se mai vadă. Apoi îi ridică mâna şi i-o sărută.

- Şi nu uita ce ţi-am spus. Se ridică şi îi arătă telefonul din nou. Mereu deschis. Fără întrebări.

îi aruncă o ultimă privire, îşi băgă mâinile în

buzunar şi plecă, o siluetă solemnă învăluită în lumina aruncată de stâlpii de iluminat.

Apoi dispăru.

Gin rămase acolo unde stătuseră mult timp, aerul nopţii devenind destul de rece cât să-i facă pielea de găină.

Cu toate astea, i se păru imposibil să se ducă acasă.

capitolul 42

Când Edward pronunţă cuvintele în mijlocul restaurantului, fu uimit de cât de bine se simţi. Fu un lanţ simplu de silabe, nimic prea elaborat din punct de vedere al vocabularului, dar afirmaţia era una colosală.

„Sunt îndrăgostit de cineva."

Deja îi spusese asta lui Sutton. în centrul de afaceri, după ce făcuseră dragoste. Doar că vorbise atât de încet, că ea nu auzise cuvintele.

Ca răspuns, Shelby se uită în jur. La chelneriţă. La oamenii din spatele tejghelei şi la cei care găteau.

- Ea e motivul pentru care... ştii tu... nu vrei să fii cu mine?

- Da. Se gândi la acele nopţi pe care le petrecuseră unul lângă altul în acel pat. Dar mai e şi un alt motiv.

- Şi anume?

- Ştiu ce faci cu mine. îmi aduc aminte cum era tatăl tău. Uneori, repetăm anumite lucruri, ştii? Când simţim că nu le-am făcut bine din prima.

La naiba, era povestea lui, a fraţilor săi şi a tatălui lor. Dacă Edward era brutal de sincer cu el însuşi, recunoştea că mereu dorise să-i salveze de acel bărbat, dar răul fusese făcut oricum. Tatăl lor avusese atâta influenţă, atâta putere. Fusese absent, dar totuşi autoritar.

Şi violent, într-un mod rece - care era mai înfricoşător decât crizele de ţipat şi aruncat cu lucruri.

- Şi eu am făcut asta, zise el încet. De fapt, încă o fac, deci noi doi suntem la fel. Suntem salvatori în căutarea unei cauze.

Shelby tăcu atât de mult, că Edward se întrebă dacă tânăra avea să plece pur şi simplu.

Dar apoi, vorbi:

-Am avut grijă de tata nu pentru că l-am iubit, ci pentru că, dacă se omora, nu ştiam ce aveam să fac. Nu aveam mamă. Nu aveam unde să mă duc. Să trăiesc

cu el alcoolic a fost mai uşor decât să mă descurc pe stradă la doisprezece, treisprezece ani.

Edward tresări când şi-o imagină ca o fetiţă care nu avea pe nimeni care să o îngrijească, încercând cu disperare să rezolve dependenţa unui adult, ca mecanism de supravieţuire pentru ea însăşi.

- îmi pare rău, zise Edward.

- Pentru ce? N-ai avut nimic de-a face cu alcoolismul lui.

- Nu, dar am avut de-a face cu faptul că am fost beat în preajma ta şi te-am pus să te confrunţi cu ceva la care te pricepi al dracului de...

- Nu vorbi...

- îmi pare rău, al nai...

-... aşa în preajma mea.

- Foarte bine.

Urmă o pauză, apoi râseră amândoi. Shelby deveni din nou serioasă.

- Nu ştiu ce altceva să fac cu tine. Şi urăsc suferinţa.

- Asta pentru că eşti o persoană bună. Eşti o persoană a na... foarte, foarte bună.

Shelby zâmbi.

- Te-ai oprit singur.

- învăţ.

Mâncarea lor veni, pui, plus cartofi prăjiţi subţiri şi picanţi, iar chelneriţa îi întrebă dacă mai voiau apă.

- Mor de foame, zise Edward după ce rămaseră singuri cu mâncarea.

-Şi eu.

Când începură să mănânce, se lăsă tăcerea, ceea ce era de bine. Iar el se simţi extrem de bucuros că nu făcuseră sex.

- I-ai spus? întrebă Shelby.

Edward se şterse la gură cu un şerveţel.

- Ce? A, da. Nu. Ea duce o viaţă cu totul diferită de a mea. E unde eram, şi eu şi nu mă mai întorc niciodată acolo.

„Din mai multe motive."

- Probabil ar trebui să-i spui, zise Shelby. Dacă ai fi îndrăgostit de mine, aş vrea să ştiu.

Când vorbi, avu un ton melancolic, dar ochii nu îi erau umezi de la vreo fantezie sau trişti de la vreo pierdere. Şi, cum nu insistă, Edward se gândi la ce-i spusese mai devreme: că acceptă oamenii exact aşa cum sunt, la fel cum face şi cu caii.

- Vreau să ştii ceva. Adăugă mai mult ketchup la cartofi. Şi vreau să faci ceva.

- Pot să aleg ce să-mi spui mai întâi?

-Sigur.

- Ce vrei să fac? Dacă e în legătură cu Neb, i-am făcut deja o programare la veterinar pe mâine după-amiază.

Bărbatul râse.

- Mi-ai citit gândurile. Dar nu, nu e asta. Vreau să ieşi cu Joey.

Când ea îl privi, Edward ridică mâna.

-Doar o cină. Nimic elegant. Şi nu, nu mi-a cerut să vorbesc cu tine. Sincer să fiu, dacă ar şti că am făcut asta, aş şchiopăta mai rău decât o fac acum. Dar cred c-ar trebui să-i dai o şansă. îi place mult de tine.

Shelby îl privi complet confuză.

- Pe bune?

- Fii serioasă. Eşti spectaculoasă pe lângă cai şi eşti o femeie frumoasă.

- Niciodată nu l-am băgat în seamă - doar cât am interacţionat la muncă.

- Ei bine, ar trebui s-o faci.

Shelby se rezemă de spătar şi clătină din cap.

- Ştii, chiar nu-mi vine să cred asta.

- Că cineva ar putea fi atras de tine? Mă rog, cineva care nu încearcă să te atragă într-o gaură neagră de autodistrugere?

- Şi asta. Dar niciodată nu aş fi crezut că o să te deschizi aşa.

Edward îşi luă paharul cu cola.

- Cred că faptul că sunt treaz mă afectează aşa cum îi afectează alcoolul pe majoritatea oamenilor. Mă face vorbăreţ.

-E chiar...

- Cum? Şi fii sinceră.

- E chiar drăguţ. Vocea ei deveni blândă, iar Shelby îşi mută privirea. E foarte bine.

- Se mai întâmplă şi miracole, zise Edward dregân- du-şi glasul.

- Şi niciodată nu te-am văzut mâncând aşa mult.

- O făceam cândva.

- Deci pur şi simplu urăşti cum gătesc?

Edward râse şi dădu cartofii la o parte. Dacă mai lua unul, risca să explodeze.

- Vreau îngheţată acum. Haide!

- Nu cred că ne-a adus nota de plată.

Edward se aplecă într-o parte şi scoase mia de dolari. Lăsă două bancnote de câte o sută şi spuse:

-Asta ar trebui să acopere totul.

Shelby făcu ochii mari, iar Edward se ridică şi întinse mâna.

- Haide, sunt plin, aşa că am nevoie de îngheţata aia acum.

-Nu are sens.

j Ba da.

începu să şchioapete spre uşă, ocolind mesele.

- Recele şi dulcele calmează stomacul. Asta spunea mereu mama, domnişoara Aurora, şi are mereu dreptate. Şi nu, nu urăsc cum găteşti, chiar te pricepi la asta.

Afară, se opri puţin ca să aprecieze aerul nopţii şi fu încântat să nu mai simtă, în sfârşit, apăsarea din piept - era o senzaţie care, la altcineva, s-ar fi numit optimism, dar care, în cazul lui, era uşurare.

- Doar să nu exagerezi cu îngheţata, zise el în

timp ce păşi înainte şi se uită dacă veneau maşini. Să fie ceva uşor. De vanilie. Poate cu bucăţi de ciocolată, dar nimic cu nuci şi nimic prea greu. Graeter's e cel mai bun loc.

Shelby se duse lângă el, mergând mai încet, ca el să poată ţine pasul.

- Domnule? Domnule?

Edward se uită în urmă în timp ce traversau. Chelneriţa ieşea din restaurant cu banii pe care îi lăsase.

- Nota de plată e de numai douăzeci şi patru de dolari şi ceva mărunţiş, strigă ea. Aţi lăsat mult prea mult...

- Păstrează restul. Edward zâmbi când femeia făcu ochii mari şi apoi se uită la bani, ca şi cum n-ar fi ştiut ce erau. Pun pariu că spatele te doare al naibii de tare de la atâtea ore petrecute în picioare. Eu te înţeleg. Ia-ţi o seară liberă sau ceva de genul ăsta.

Femeia îl privi şi apoi se încruntă.

-Stai un pic... eşti...

- Nimeni. Sunt nimeni. îi făcu cu mâna şi se întoarse spre camionetă. Doar un client.

- Mulţumesc, strigă ea. E cel mai mare bacşiş pe care l-am primit vreodată!

- îl meriţi, spuse el peste umăr.

Deschise uşa pentru Shelby şi o ajută să urce, chiar dacă ea nu avea nevoie de ajutor.

- A fost foarte frumos ce ai făcut, zise ea.

-A fost probabil cea mai bună masă de când... Fără supărare.

- Fără. îşi aşeză apoi mâna pe braţul lui, înainte ca Edward să închidă portiera. Care este lucrul pe care vrei să-l aflu?

înainte să răspundă, Edward se rezemă de uşă, mu- tându-şi greutatea de pe glezna cu probleme.

-Mereu o să ai un loc de muncă la Red Black. Oricât timp vrei, vei avea de muncă şi apartamentul. La naiba, vă şi văd pe tine şi pe Moe conducând locul

împreună, fie că îl laşi pe fiul lui să te scoată la o întâlnire, fie că nu, fie că îţi place de Joey, fie că nu.

Shelby îl privi aşa cum o făcea când părea emoţionată. Edward îi studie faţa şi îşi spuse: „Probabil aşa e să ai o soră mai mică aşa cum trebuie".

Cu Gin, era mai degrabă ca şi cum avea o bocitoare în casă. Sau o tornadă.

Oricât de mult o iubea, nu se simţise niciodată apropiat de ea. Nu era sigur dacă se apropiase cineva vreodată de Gin.

Şi, da, era plăcut să se simtă protector, dar nu posesiv. Era plăcut să facă nişte lucruri drăguţe. Era plăcut să trimită în lume altceva decât ura lui acidă.

Dintr-odată, Shelby îl privi şi întrebă:

- De ce am impresia că o să pleci?

în-un final, Gin se întoarse la Easterly, pentru că nu avea unde altundeva să meargă. După ce-şi parcă maşina, se duse la uşa din bucătărie şi intră pe acolo.

Ca de obicei, totul era curat şi aranjat, nici o tigaie în chiuvetă, maşina de spălat vase mergea încet, hiaturile străluceau de curăţenie. în aer se simţea un miros dulce, care nu venea de la mâncare. Era probabil de la săpunul de modă veche pe care îl folosea domnişoara Aurora.

Inima lui Gin bău cu putere când se îndreptă spre camerele femeii. Ezită înainte să-i bată la uşă.

- Intră, fato, nu sta acolo.

Gin deschise uşa şi îşi lăsă capul în jos, ca să nu se vadă că avea lacrimi în ochi.

- Cum ai ştiut că sunt eu?

- Parfumul tău. Şi te-am aşteptat. Am văzut şi maşina.

Camera în care stătea domnişoara Aurora era aranjată la fel ca întotdeauna. Două scaune mari aşezate în dreptul ferestrelor înalte, rafturi pline cu poze cu copii şi adulţi şi o bucătărie la fel de curată şi

de ordonată ca aceea a casei. Gin nu fusese niciodată în dormitorul sau în baia femeii şi nici prin cap nu i-ar fi trecut să-i ceară să le vadă.

Într-un final, Gin ridică privirea. Domnişoara Aurora stătea pe scaunul pe care îl folosea mereu şi îi făcu semn spre cel gol.

- Ia loc.

Gin făcu întocmai. În timp ce-şi aranjă fusta, se gândi că ar fi trebuit să facă asta şi când era în grădină, cu Samuel T.

- Se numeşte anulare, zise domnişoara Aurora abrupt. Şi ar trebui s-o faci imediat. Eu sunt o femeie creştină, dar o să-ţi spun direct că te-ai căsătorit cu un bărbat rău. Pe de altă parte, tu acţionezi înainte să gândeşti, eşti rebelă chiar şi când nimeni nu-ţi vrea răul, iar, pentru tine, libertatea înseamnă să scapi de sub control, nu să faci alegeri.

Gin râse.

- Ştii, eşti a doua persoană care m-a pus la punct azi.

-Asta pentru că bunul Dumnezeu consideră că trebuie să auzi mesajul de două ori.

Gin se gândi la faptul că lucrurile scăpaseră de sub control. îşi aminti că ea şi Richard se certaseră noaptea trecută în camera ei şi ea luase lampa Imari.

-Starea mea a fost haotică în ultimul timp.

- Asta pentru că ţi se mişcă nisipul de sub picioare. Nu ştii pe ce te bazezi, iar asta zăpăceşte corpul.

Gin îşi ascunse faţa în mâini.

- Nu ştiu cât mai pot să suport.

Pe tot parcursul drumului înapoi, oscilase între conversaţia dificilă, dar limpede pe care o avuse cu Samuel T. şi dorinţa ei de a reveni la modul său caracteristic de a face lucrurile, impulsul de a se îmbrăca din nou în detaşarea snoabă în spatele căruia se ascunsese atâta vreme.

Acel costum pe care îl punea ca să facă faţă lumii

era mult mai atractiv decât realitatea ei.

- Nu există nimic ce nu poate fi desfăcut, zise domnişoara Aurora. Şi familia ta nu o să te părăsească, chiar dacă banii o vor face.

Gin se uită în sus şi se gândi la casa imensă în care

- Am eşuat la a fi mamă.
- Nu, nici măcar n-ai încercat.
- E prea târziu.
- Dacă mi-aş fi spus asta când am venit în casa asta şi v-am întâlnit pe voi patru, unde aţi mai fi?

Gin îşi aminti toate acele nopţi în care ei cinci mânca- seră împreună în bucătărie. Chiar dacă avuseseră parte de mai multe bone, pentru că erau torturate şi depăşite numeric, domnişoara Aurora fusese singura persoană care reuşise să îi ţină în frâu pe toţi patru.

Se uită la fotografiile de pe rafturi şi îi dădură lacrimile când văzu mai multe cu ea. Arătă spre o poză în care avea codiţe.

- Asta a fost în drum spre tabăra de vară.
- Aveai zece ani.
- Am urât mâncarea.
- Ştiu. A trebuit să te hrănesc o lună după ce te-ai întors acasă - şi fuseseşi plecată numai două săptămâni.
- Aia e Amelia, nu?

Domnişoara Aurora se roti în scaun.

- Care? Cea în roz?

-Da.

- Avea şapte ani şi jumătate.
- Şi ei i-ai fost alături.
- Da. Este cel mai apropiat lucru pe care îl am de o nepoată, pentru că tu eşti cel mai apropiat lucru pe care-l am de o fiică.

Gin se şterse la ochi.

- Mă bucur că te are pe tine. A fost dată afară de la Hotchkiss...
- Mi-a spus.

- Mă bucur atât de mult că vine să stea de vorbă cu tine...

- Ştii că nu o să fiu aici mereu, nu? Când o să dispar, va trebui să te ocupi tu de ea. Nimeni altcineva n-o s-o facă, şi e cu un picior în copilărie şi cu celălalt în viaţa de adult. E o perioadă dificilă. Ai face bine să iei atitudine, Virginia Elizabeth, altfel îţi jur că o să te bântui. M-ai auzit, fato? O să mă întorc sub forma conştiinţei tale şi nu o să te las să te odihneşti.

Pentru prima oară, Gin se uită cu atenţie la domnişoara Aurora. Era mai slabă decât fusese vreodată sub halatul ei, trasă la faţă şi cu cearcăne.

- Nu poţi să mori, se auzi Gin spunând. Pur şi simplu, nu poţi.

Domnişoara Aurora râse.

-Asta ţine de Dumnezeu, nu de mine.

capitolul 43

Lane nu avea de gând să plece din centrul de afaceri până când detectivii nu ieşeau de acolo. Ca urmare, se trezi plimbându-se prin birouri, ca să treacă timpul mai repede. într-un final, intră în biroul tatălui său şi se aşeză pe scaunul în care stătea cândva acesta.

Atunci, avu o revelaţie. Se întrebă de ce nu se gândise la asta mai devreme.

în spatele biroului, erau rafturi pline cu volume învelite în piele, diplome înrămate şi multe alte dovezi ale unei vieţi trăite ca să impresioneze alţi oameni avuţi: trofee de la navigat, poze cu cai, sticle de burbon inedite sau speciale. Dar nu ele îl interesau.

Nu, ce îl interesa erau dulapurile de lemn încastrate care se aflau sub zona de etalare a egoului.

Se aplecă şi încercă să deschidă câteva, dar toate erau încuiate, deşi nu se vedea nici o încuietoare sau vreun cifru...

Una din uşile franţuzeşti se deschise şi Lizzie apăru de pe terasă, cu două căni cu ceai în mâini şi ceva care semăna cu un pachet de biscuiţi în buzunarul pantalonilor scurţi.

- Mi-e foame, zise ea, şi vreau să împart bogăţia.

Se apropie de el şi îl sărută, iar Lane o trase în braţe şi o ajută să scoată biscuiţii.

- Sună bine.
- Cum merg lucrurile aici? întrebă ea.
- Habar n-am. Tot aştept să-mi spună că au terminat de copiat fişierele şi să plece.
- A trecut ceva timp.

Lizzie deschise ambalajul de plastic şi îi dădu biscuit. Când el clătină din cap, muşcă ea în locul lui.

- Dar nu au cerut nimic altceva?
- Nu. Lane luă o gură de ceai şi oftă. Ce bun e!
- Ghici ce?
- Ia zi-mi.
- Mă promovez. El râse, iar ea încuviinţă. Mă numesc asistentă executivă.

În clipa în care spuse asta, Lane respiră uşurat. Pentru că, da, facturile se tot strângeau, iar ultimul lucru de care avea nevoie era ca electricitatea, căldura şi apa să fie oprite pe proprietate. Dar...

- Stai un pic, ai deja atât de mult de muncă. Grădinile şi...

-Uite care a treaba. Domnul Harris a demisionat.

Lane clătină din cap.

-Ce?

- Da. L-am ajutat să strângă azi. Nu am vrut să discut cu tine despre asta pentru că era hotărât - şi s-au întâmplat alte lucruri mai importante. Dar nu a putut să-şi încaseze banii, iar asta m-a făcut să mă gândesc la ce se întâmplă cu conturile casei - locul ăsta e scump de întreţinut. Până la urmă, chiar trebuie să plătim atâţia chelneri? Nu putem să-i tot ţinem în aşteptare. îngrijitorii primesc toţi cecuri trimise automat, doar că nu ştiu eu când? Şi, dacă n-

au fost destule fonduri pentru plata domnului Harris, nu sunt destule fonduri nici pentru ceilalţi.

- La naiba, nici nu m-am gândit la asta.

- Ştiu că o să vrei să te porţi ireproşabil cu toată lumea, deci trebuie să băgăm bani în contul casei şi trebuie să facem planuri legate de angajaţi. Dacă trebuie să facem schimbări, atunci este necesar să-i anunţăm pe oameni din timp. Nu putem să le cerem să aibă încredere în noi şi să lucreze aici, doar ca apoi să aibă de suferit.

- De acord. Sută la sută.

O sărută din nou.

- Dar o să găsesc eu o soluţie. O să mă uit prin toate registrele şi o să te anunţ cum stăm. Nu ştiu unde putem să găsim banii...

- Eu ştiu. O să mă ocup de asta mâine, la prima oră, înainte să vină Lenghe.

- Lenghe?

- Da. Mâine-seară o să joc poker, Lizzie. Şi, înainte să spui că e o nebunie, îţi reamintesc că trebuie să mă descurc cu ce am - şi nu e foarte mult.

-Cine e Lenghe... Cum se pronunţă?

- Lang-ee. Iar noi îi spunem Zeul Cerealelor. Porecla vorbeşte de la sine. O să-ţi placă mult de el. E un om cu suflet bun, care iubeşte pământul. Şi, ţine minte, am jucat poker în colegiu şi după. E singura mea abilitate.

Lizzie îşi trecu braţul în jurul gâtului lui.

-Cred că ai şi alte...

- întrerup ceva?

Lane se răsuci spre uşă, şi i se păru atât de potrivit că Merrimack alesese fix acel moment ca să apară.

- Aţi terminat acolo?

Şiii... urmă acel zâmbet.

- încă puţin. Doamnă, e o plăcere să vă văd din nou.

Lizzie se ridică, dar rămase lângă Lane.

- De asemenea.

- M-am gândit că o să te bucuri să afli că scoatem sigiliul de la biroul asistentei executive. Merrimack zâmbi. Avem tot ce ne trebuie.

- Bine, zise Lane.

- Tocmai despre asta şi vorbeam, spuse Lizzie.

- Serios? Ce coincidenţă! Acum, vreau o listă cu oamenii care au acces la acel sector al reţelei. Ştii cine are această informaţie?

Lane ridică din umeri.

- Pot să îi întreb pe cei de la IT.

- Poate fratele tău Edward ştie.

- Poate.

- Ia zi-mi, el a avut vreun rol în instalarea programelor de securitate?

- Posibil. Asta era o minciună. De ce?

- Nu ştii dacă a fost implicat sau nu?

- Nu am fost implicat în treburile companiei până de curând, deci nu pot să spun cu certitudine.

-Am înţeles. Detectivul lovi carneţelul de palma lui deschisă. Atunci, cred c-o să-l sun pe fratele tău. Se pare că el are tot ce îmi trebuie.

- Nu are un telefon mobil, dar pot să-i transmit să te contacteze.

- Nu e nevoie, ştiu unde locuieşte. Detectivul se uită în jur. E impresionant locul ăsta.

-Da.

- Probabil ţi-e dor de tatăl tău.

„Oricine se lăsa păcălit de atitudinea asta detaşată, â la Columbo, e un idiot", îşi spuse Lane.

- Bineînţeles. Mi-e dor de nu mai pot.

-Tată si fiu. E o legătură specială.

-Da.

Urmă o pauză, şi, cum Lane nu mai spuse nimic, Merrimack zâmbi din nou.

- Am auzit că Max, fratele tău, e din nou acasă. Asta e o surpriză. A trecut ceva timp de când a fost la Easterly.

-Da.

- Dar e în Charlemont de mai multe zile.

Lane se încruntă, iar detectivul ridică dintr-o sprânceană.

- Nu ştiai? Serios? Ei bine, am câţiva martori care spun că el şi Edward au fost împreună. în după-amiaza când a murit tatăl tău. Ştiai ceva despre asta?

Lane simţi nevoia să înjure, dar se controla.

- îţi dai seama că acum mă pui în faţa faptului împlinit.

- Da? E o simplă întrebare.

- Fără supărare, domnule detectiv, dar conduci investigaţia unei crime. Nu există întrebări simple din partea ta.

- Nu atât timp cât spui adevărul şi nu încerci să protejezi pe cineva. Protejezi pe cineva, domnule Bald- wine? Sau ascunzi chiar tu ceva? Pentru că am strâns multe informaţii. Te îndemn să fii cât de deschis şi de sincer posibil.

- Vrei să spui că sunt suspect?

-Nu am spus niciodată asta. Dar, dacă ai fi, aş vorbi cu tine la sediul din centru. Alt zâmbet. Sunt curios dacă ştiai despre întâlnirea dintre fraţii tăi.

Lane inspiră adânc, refuzând să se lase pradă impulsului de a fugi la căsuţa unde stătea Max şi de a-l bate până afla ce naiba se întâmpla.

- Ei bine, mi se pare destul de clar că nu ştiai despre asta. Martorii spun că erau numai ei doi. Au fost văzuţi pe partea dinspre Indiana a râului. Mai jos de cascadă. Fix unde a fost găsit cadavrul tatălui tău.

Lane zâmbi.

- Poate pur şi simplu admirau priveliştea.

- Poate vorbeau despre ce s-ar întâmpla cu un cadavru dacă ar fi aruncat de pe podul Big Five. Merrimack ridică din umeri. Sau poate era priveliştea, ai dreptate.

- Unde ai fost?

Când Gin intră în dormitor, nu fu surprinsă să-l

găsească pe Richard pe unul dintre scaunele ei albe de mătase, cu faţa contorsionată din cauza furiei, picioarele şi mâinile zvâcnindu-i ca şi cum faptul că ieşise singură noaptea era un afront personal la adresa lui.

De parcă i-ar fi tăiat cauciucurile. Sau i-ar fi vopsit biroul cu graffiti. Sau ar fi dat foc unei Biblii în faţa lui.

Gin închise uşa şi aşteptă furia pe care o simţea în preajma lui şi care îi încingea sângele în vene. Se pregăti pentru valul de nebunie care o ajuta în astfel de situaţii. Se pregăti pentru cuvintele tăioase care aveau să-i vină în minte, de nicăieri, şi pentru apariţia acelui zâmbet şiret şi obraznic pe faţă.

Nu se întâmplă însă nimic din toate astea.

în schimb, simţi o greutate apăsătoare în tot corpul şi, nici când el se năpusti asupra ei, nu se putu mişca. Nu pentru că i-ar fi fost frică de el... cel puţin, nu asta credea că se întâmpla. Corpul ei devenise o bucată de carne amorţită, în timp ce conştiinţa se ridică deasupra trupului împietrit.

Privi de undeva de deasupra umărului ei drept cum el urlă şi ţipă, o apucă de braţ, o zgudui şi o aruncă pe pat.

Plutind deasupra ei înseşi, fu martoră la ce se întâmplă mai departe, fără să simtă nimic, fără să facă nimic... ba chiar îi văzu ceafa, umerii şi picioarele în timp ce-i rupse hainele şi o trase de picioare.

Sub corpul ei, pătura devenea atât de răvăşită, bumbacul egiptean fin şifonându-se în timp ce el transpira pe ea.

Gin se concentră în mare parte pe faţa ei. Trăsăturile erau frumoase. Ochii însă erau cu goi, toată lumina interioară pierind. Calmul de care dădea dovadă era admirabil. Cum stătea pe spate şi se gândea la Anglia sau cine ştie la ce.

Bergdorf spusese Samuel?

Când Richard termină, se prăbuşi, apoi se dădu la o parte. Corpul lui Gin pur şi simplu rămase, întins

acolo, în timp ce el îi mai spuse nişte lucruri. Apoi bărbatul se răsuci şi plecă de acolo cu capul sus, ca un băieţel care îşi apărase groapa cu nisip de copiii mai mari şi apoi plecase fericit, pentru că totul se redusese la dominaţie pentru el, nu la posesia în sine.

După o vreme, Gin cea Plutitoare coborî de deasupra patului şi se aşeză lângă Adevărata Gin. Nu voia
să se întoarcă încă în corpul ei. Era mai bine să fie detaşată de tot. Mai uşor.

Când se gândi că ar trebui să se acopere, Adevărata Gin îşi mişcă braţul şi trase pătura peste partea inferioară a corpului.

în acea nemişcare, Gin se gândi că poate merita ce primise.

îi tratase pe toţi cei din jurul ei în bătaie de joc, încălcase în mod deliberat şi conştient toate regulile, judecase şi fusese crudă doar de plăcere, condusese un club al fetelor rele în fiecare clasă, fiecare tabără şi fiecare şcoală în care fusese vreodată. Iar acum, că toate acele momente erau în trecut, era la conducerea femeilor răutăcioase din plăcere

Cel puţin, aşa stătuseră lucrurile până acum.

Având în vedere numărul copleşitor de oameni care nu veniseră la comemorarea tatălui ei şi faptul că Tammy nu avea să mai vină, fusese retrogradată.

Poate era karma.

Poate asta se întâmpla când răspândeai energie negativă în lume. Poate acesta era tsunamiul provocat de ce le făcuse altora.

Sau poate doar se căsătorise cu un nemernic din toate motivele greşite, şi Richard era un violator sadic şi victimele nu erau niciodată de vină. Ţinea de ea să gândească limpede şi să fie destul de curajoasă cât să pună capăt înainte ca soţul ei să o omoare.

Pentru că în direcţia aceea o luau. Văzu ochii lui Richard sclipind ca ai unui vânător. în timp, nu avea să mai fie mulţumit doar cu nivelul de violenţă la care

erau acum. Avea să meargă tot mai departe, pentru că se excita când rănea şi subjuga, dar doar dacă situaţia avea şi un element nou.

în copilărie, fusese agresat. învăţase de la maeştri, iar acum, simţea satisfacţie dacă eî era cel care intimida fizic.

Poate ar trebui pur şi simplu să-l omoare ea mai întâi?

Acesta fu ultimul ei gând când somnul revendică ambele părţi din ea, corpul şi sufletul, pătura inconştienţei calmând haosul din capul ei. Da, poate singura ieşire era să scape de el. Şi nu prin anularea căsătoriei.

capitolul 44

în dimineaţa următoare, Lane o lăsă pe Lizzie dormind în patul mare de la Easterly. îşi făcu duş şi se îmbrăcă. înainte să plece, o privi cum respira şi se gândi că alesese femeia potrivită.

Apoi, îşi văzu de treabă. Traversă coridorul, coborî scările şi ieşi pe intrarea principală.

Maşina prinse viaţă în clipa în care el răsuci cheia în contact şi coborî dealul cu viteză, o luă la stânga şi se duse la benzinărie. După o cafea mare şi un sendviş, se îndreptă spre filiala locală a băncii, ocolind biciclişti, rămânând blocat în spatele unui autobuz şcolar, înjurând în timp ce un microbuz plin cu copii aproape îl lovi.

Dar probabil fusese vina lui. Nu dormise bine şi cafeaua nu-şi făcuse încă efectul.

Ce făcuseră fraţii lui pe malul râului? Şi de ce nu spuseseră nimic despre asta?

Pentru că aveau ceva de ascuns, evident.

După ce detectivul Merrimack şi Pete Tocilarul plecaseră în sfârşit din centrul de afaceri, Lane avu impulsul de a se duce la Red Black, doar că nu ştia

sigur dacă şi poliţiştii aveau să se îndrepte în direcţia aceea. Până la urmă, Edward rar răspundea la telefon, iar detectivul avea concentrarea şi determinarea unui câine de vânătoare care prinsese o urmă.

Ultimul lucru pe care voia Lane să-l facă era să pară conflictual în faţa unei mici galerii de poliţişti - şi al naibii să fie de nu era pregătit să-i calce în picioare pe fraţii lui.

într-un final însă, el şi Lizzie rămaseră pe proprietate, făcură dragoste din nou în casa de la piscină, apoi sus, în cadă... şi în pat.

O mare relaxare, chiar dacă nu schimba cu nimic ce se întâmpla.

Găsi un loc de parcare şi-şi dădu seama că tot acolo parcase şi înainte, când aflase despre problemele din familie.

Aproape că îi veni să parcheze altundeva.

După ce îşi dădu seama că superstiţiile nu aveau să-i fie de ajutor, ieşi şi lăsă capota jos, chiar dacă cerul era greu din cauza ploii care nu căzuse încă şi meteorologii anunţaseră tornade. Asta era treaba în Kentucky: puteai începe ziua în pantaloni scurţi şi tricou, la prânz aveai nevoie de echipament pentru ploi torenţiale şi, la sfârşitul zilei, îţi trebuiau o geacă şi clăpari.

Când îi sună telefonul, îl scoase din buzunarul jachetei de bumbac pe care o purtase în ziua anterioară. Când văzu cine era, aproape că lăsă să intre mesageria vocală.

înjură şi răspunse:

- O să-ţi fac rost de bani.

Ricardo Monteverdi revenise în scenă. Infuzia de zece milioane de dolari adusă de Sutton cumpărase mai puţine zile de pace decât sperase Lane. Bărbatul scoase din nou la înaintare argumentul cu nu-mai-avem-timp, salvează-mă-înainte-să-ţi-distrug-familia. în timp ce mergea, Lane cercetă cerul.

Avionul lui Lenghe trebuia să aterizeze în patruzeci şi cinci de minute, şi, dacă nu ajungea la timp, urma să aibă întârzieri de ore întregi.

- Trebuie să plec, ţinem legătura, zise Lane.

închise telefonul, aşteptă să treacă un SUV şi apoi trecu prin uşile duble. Filiala locală a băncii era o cutie standard cu pereţi de sticlă, şi, când intră, femeia blondă atrăgătoare veni să îl întâmpine.

- Domnule Baldwine, ce plăcere să vă văd din nou.

Lane dădu mâna cu ea şi zâmbi.

- Putem vorbi puţin?

- Sigur că da, intraţi.

Se duse în biroul ei şi se aşeză pe scaunul pentru clienţi.

- Bun, deci tata a murit.

- Ştiu, spuse ea în timp ce se aşeză de cealaltă parte a biroului. îmi pare rău.

- Nu o să ocolesc subiectul. Mulţumesc pentru cuvintele spuse. Nu o să-mi bat capul încercând să schimb semnatarii pe contul casei. Vreau să deschid unul nou şi o să virez trei sute de mii de dolari în el în dimineaţa asta. Va trebui să facem plăţi automate spre toţi angajaţii de la Easterly din noul cont, numaidecât, şi am nevoie de o listă cu toţi cei care au încercat să încaseze banii din vechiul cont şi nu au putut. Eu un mare haos, şi vreau să mă ocup azi de toate.

Lizzie şi Greta urmau să se ocupe de angajaţi şi, cu puţin noroc, aveau să rezolve totul. Cu cât concediau mai repede oameni, cu atât mai puţine cheltuieli rămâneau de acoperit.

- Sigur că da, domnule Baldwine. începu să tasteze. Am nevoie de un document de identificare şi să-mi spuneţi de unde vin fondurile.

„De nicăieri", auzi vocea lui Jeff. „Investesc în mica ta companie de băutură."

La naiba, dacă prietenul lui putea să scrie un cec,

şi el putea să facă acelaşi lucru. Şi, dacă era nevoie, putea să acceseze şi alte fonduri, dar mai întâi trebuia să vândă nişte acţiuni. Cheia era să se asigure că păstra acoperişul de la Easterly deasupra capului mamei lor şi că angajaţii de bază care rămâneau la Easterly erau plătiţi şi să acopere cheltuielile cu mâncarea, curentul electric şi apa curentă. A, şi că ipotecile lui Sutton Smythe erau acoperite.

Mai departe de atât, nimic nu era esenţial până nu-şi reveneau.

După ce el îi dădu permisul de conducere şi numărul contului de la J.P. Morgan, femeia îi zâmbi.

- în regulă, domnule Baldwine. O să mă ocup ime- diat de asta.

Lane ieşi din bancă douăzeci de minute mai târziu. Semnase tot ce fusese de semnat, iniţiase transferul şi o sunase pe Lizzie să îi spună. Lizzie trebuia să o anunţe pe managera băncii cine rămânea şi cine pleca...

Lane se opri în mijlocul parcării.

Lângă maşina lui, cu o bicicletă alături şi o expresie mult prea matură pe faţă, era fiul Rosalindei Freeland.

Lizzie termină conversaţia cu Lane şi se aşeză pe primul scaun pe care îi căzu privirea. Abia când îşi întinse mâinile pe braţele tapiţate şi se rezemă îşi dădu seama că era fotoliul Rosalindei Freeland, asistenta executivă casei, care fusese găsită moartă.

Sări în picioare şi se şterse pe pantaloni, chiar dacă pătura şi pernele fuseseră curăţate.

- Deci, ce crezi? o întrebă pe Greta.

Nemţoaică ridică privirea din laptopul aflat pe vechiul birou al Rosalindei. La fel ca în restul camerei, care era veselă şi plină de lumină ca o gaură de cârtiţă, pe birou nu existau lucruri care să nu fie utile. Erau doar o lampă, un suport de pixuri plin şi o tăviţă de corespondenţă.

De asemenea, nu existaseră obiecte personale de îndepărtat după moartea femeii, şi nu pentru că aceasta ar fi golit locul înainte de tragedie.

-A ţinut foarte bine registrele, da. în spatele unei perechi de ochelari de citit rotunzi de un roz aprins, ochii albaştri erau alerţi şi concentraţi. Vino să vezi. Aici sunt toate chestiile valoroase.

Lizzie se duse şi se uită peste umărul partenerei ei. Pe ecranul laptopului era un tabel cu nume, date de contact, tariful pe oră şi bonusuri. Când dădu spre stânga, Greta văzu tot ce fusese plătit angajaţilor în ultimii cinci ani, lună de lună.

- Foarte bine. Asta e foarte bine. Greta îşi dădu jos ochelarii şi se rezemă de spătar. Eu o să strig numele, iar tu îmi spui ce facem cu ei.

- Câţi oameni sunt?

Greta derulă tabelul. Şi îl tot derulă. Şi derulă în continuare.

- Şaptezeci şi trei. Ba nu, şaptezeci şi patru.

Lizzie luă un carnet alb cu emblema Easterly, apoi un pix.

- O să iau notiţe. Dumnezeule, habar n-aveam câţi oameni lucrează aici. Ştiam că sunt în jur de şaptezeci, dar... sunt atâţia bani.

Greta ridică mâna.

- Eu o să mă opresc. Din luat salariu, adică. Scrie-mă acolo, în capul listei.

- Greta, ascultă...

- Nu, eu şi Jack nu avem nevoie de salariul meu. Copiii mei au plecat, sunt pe cont propriu. Am acceptat salariul pentru că l-am meritat - şi încă îl merit -, dar în momentul ăsta? Greta arătă spre ecran. Ei au mai multă nevoie de bani. Eu o să continui să lucrez însă. Ce altceva să fac?

Lizzie inspiră adânc. Cum ea reuşise să-şi achite ferma, se hotărâse să nu mai accepte nici ea bani acum, dar era altceva.

Asta era familia ei acum.

- O să te plătim imediat ce putem.
- Dacă asta te face să te simţi mai bine.

Lizzie întinse mâna, ca să bată palma cu ea.

- Doar aşa o să fie de acord.

Când Greta se întinse şi ea, inelul ei cu un diamant imens străluci, iar Lizzie clătină din cap. Partenera ei era probabil singura horticultoare din ţară aproape la fel de bogată ca oamenii pentru care „lucra". Dar femeia era pur şi simplu incapabilă să stea degeaba.

Era şi sursa de sănătate mintală a lui Lizzie.

-Nu ştiu cât o să dureze, zise ea. Ar putea fi...

- Unde e majordomul vostru?

La auzul vocii feminine necunoscute, Lizzie înălţă capul şi scoase un şir de înjurături în minte. în uşă stătea fosta soţie a lui Lane, care arăta ca şi cum deţinea locul. Mă rog, aproape fosta soţie.

Chantal Baldwine era la fel de blondă ca atunci când Lane o dăduse afară şi îşi păstrase bronzul delicat, manichiura perfectă şi vestimentaţia care spunea „sunt bogată, tânără şi superioară din punct de vedere social".

Costumul de azi, de exemplu, era roz cu nuanţa piersicii, diafan ca briza, şi îi venea ca şi cum ar fi fost făcut la comandă. Ceea ce însemna că era foarte strâmt în zona abdomenului.

- Pot să te ajut? întrebă Lizzie neafectată.

în acelaşi timp, îşi puse mâna pe umărul Gretei şi o strânse. Femeia începuse să se ridice de pe scaun, dar era greu de spus dacă voia să le lase singure pe Lizzie şi pe Chantal sau să îi dea un pumn acesteia din urmă, din principiu.

- Unde e Lane? întrebă Chantal tăios. L-am sunat de două ori. Avocatul meu i-a cerut în mod repetat să-mi dea acces la proprietatea mea, dar a refuzat să-mi răspundă, aşa că am venit aici ca să-mi iau lucrurile.

Lizzie îi aruncă Gretei o privire prin care îi cerea să rămână şi se îndreptă spre Chantal.

- Aş fi fericită să te însoţesc sus, dar nu pot să te

las nesupravegheată.

- Acum, faci parte şi din securitate? Tare ocupată mai eşti. Am auzit că nu a venit nimeni la comemorarea domnului Baldwine. Ce păcat!

Lizzie trecu pe lângă femeie, iar Chantal nu avu de ales şi o urmă.

-Ai bărbaţi care să te ajute cu mutatul? Cutii? Un camion?

Chantal se opri în mijlocul holului angajaţilor.

- Ce vrei să spui?

-Ai spus că ai venit ca să-ţi iei lucrurile. Cum ai de gând să le muţi?

Fu ca şi cum s-ar fi uitat la un copil din clasa întâi care încerca să facă fizică pentru avansaţi.

- Domnul Harris se ocupă de toate astea, fu răspunsul.

- Ei bine, nu e aici. Deci, care e planul tău?

Când privirea goală reveni pe faţa femeii, Lizzie fu tentată să o lase acolo douăsprezece ore şi să se bucure de blocajul acesteia, dar erau prea multe de făcut şi, sincer, nu se simţea confortabil să o aibă pe Chantal prin preajmă.

- Cu ce maşină ai venit? întrebă Lizzie.

- Cu o limuzină.

Ca şi cum orice altceva ar fi fost inimaginabil.

- Greta? strigă Lizzie. Poţi să aduci nişte....

Femeia ieşi din birou şi se îndreptă spre scările pivniţei.

- Cutii. Da. Acum.

Era clar că ascultase conversaţia şi că aproape o omorâse faptul că nu putea să iasă şi să rezolve problema.

- Să mergem, zise Lizzie. O să te conduc sus. Terminăm cu asta cumva.

Mutase deja un fanfaron din casă - când plecase domnul Harris. Dacă o ţinea în ritmul ăsta, asta avea să devină competenţa ei de bază.

- Randolph. Lane porni spre maşină şi spre fratele lui vitreg. Ce faci?

- Mă cheamă Damion şi nu ţi-am urmărit maşina. Nu te-am urmărit pe tine, mergeam spre şcoală.

- La ce şcoală eşti?

Deşi Lane ştia, având în vedere pantalonii kaki, cămaşa albă şi cravata albastru cu verde.

- Charlemont Country Day.

„La naiba", îşi zise Lane. Avea aproape vârsta Ameliei. Amândoi ar fi în acelaşi an, în funcţie de cum s-ar rezolva problema Ameliei cu exmatricularea.

Alt lucru care trebuia rezolvat.

Grozav!

Lane se încruntă.

- Dar nu e în drumul tău, nu?

Băiatul se uită în altă parte, apoi în spate.

- Am luat-o pe drumul lung pentru că voiam... vreau... să văd cum e. Ştii... casa... unde trăieşte el. Unde trăia.

- E perfect de înţeles.

Damion îşi mută privirea.

- Credeam că o să te superi pe mine.

-De ce? Nimic din toate astea nu sunt din vina ta. Nu ai cerut aşa ceva, şi faptul că nu vreau să am de-a face cu unele lucruri pe care le-a făcut tata nu înseamnă că o să mă port urât cu tine.

- Bunica mi-a zis că toţi o să mă urâţi.

-Nu o cunosc şi nu o să fiu lipsit de respect, dar nu o să se întâmple aşa ceva. Am vorbit serios când ţi-am zis că poţi să vii oricând. Te-aş duce chiar acum acolo, doar că mă întâlnesc cu cineva la aeroport.

Când Damion se uită spre dealul pe care era Easterly, Lane îşi dădu seama că, da, avea să fie dificil să-l aducă pe acel copil în casa în care mama lui încă mai trăia. Dar aceasta nu-şi putea recunoaşte nici măcar propriii copii şi nu cobora niciodată la parter.

- Oricum am întârziat la şcoală.

După o pauză stânjenitoare, Lane spuse:

- O să-l îngropăm. Trebuia s-o facem azi, dar am amânat, din cauza vremii şi a altor lucruri. Cum pot să dau de tine? O să te anunţ, şi poţi s-o aduci şi pe bunica ta. Cum vrei.

- Nu am telefon. Şi nu ştiu. Nu cred c-aş vrea să vin. E prea ciudat. Ştii... nu l-am văzut prea des.

Un alt fiu care trăia cu durere din cauza acelui bărbat.

- îmi pare foarte rău. A fost... un bărbat foarte complicat.

Adică un nemernic şi jumătate.

- Poate o să vreau să vin mai încolo, totuşi.

- Uite cum facem. Ai un pix?

Lane luă din maşină un şerveţel.

- Da. Poftim!

Lane îşi scrise numărul de telefon.

- Sună-mă când eşti pregătit. O să-ţi spun exact unde este înmormântat. Şi spune-mi şi când vrei să treci pe la casă.

Da, Easterly era moştenirea mamei lui, dar William Baldwine trăise acolo decenii întregi. Dacă Lane ar fi fost în locul puştiului şi abia dacă şi-ar fi cunoscut tatăl, ar fi vrut să vadă unde lucrase şi unde dormise acel om, chiar şi după ce acesta murise.

-S-a făcut. Damion se uită la bucata de hârtie, apoi o puse în ghiozdan. îmi pare rău.

Lane se încruntă.

- De ce?

- Nu ştiu. Probabil pentru că şi tu ai o mamă, şi ea... el...

-Un mic sfat: nu încerca să-ţi asumi probleme sau defecte care nu sunt ale tale. Nu e o strategie bună pe termen lung.

Damion încuviinţă.

- O să te sun.

- Aşa să faci.

Lane îl urmări pe puşti cum pleca pe bicicletă. Când îşi dădu seama că nu purta cască, vru să strige după el să meargă cu grijă.

Dar poate era cazul să-şi urmeze propriul sfat. Damion avea pe cineva care să-l păzească şi, ipotetic, zece milioane de dolari, în funcţie de cum mergeau lucrurile. Lane avea foarte multe pe cap, nu îşi putea asuma şi alte lucruri care să-i solicite atenţia şi abilităţile.

Se sui la volan, porni motorul şi plecă în grabă spre Dorn, luând-o pe drumul spre aeroport, ca să evite aglomeraţia de la intersecţiile mari. Când ajunse în sfârşit la poarta pistei pentru avioanele private, John Lenghe tocmai cobora. De data asta, pantalonii de golf erau făcuţi dintr-un material cu imprimeu ca iarba. Fire de un verde aprins pe un fundal negru. Mii de fire.

Era o ţinută pe care numai cineva de talia lui putea să o poarte.

Bărbatul îi făcu cu mâna, în timp ce în cealaltă ţinea o valiză uzată.

\- M-am gândit că poate rămân blocat aici, aşa că mi-am împachetat nişte lucruri, având în vedere cum e vremea, zise el în timp ce se îndreptă spre Porsche.

\- Avem o mulţime de dormitoare, iar mama găteşte cea mai bună mâncare din lume.

Lenghe îşi puse geanta pe bancheta din spate.

\- E Iisus lordul şi salvatorul meu?

\- îmi place stilul tău.

în timp ce bărbatul se urcă în maşină, se uită la jacheta de în a lui Lane şi la pantalonii impecabili.

\- Serios? Eşti sigur de asta, fiule?

Lane apăsă pe acceleraţie.

\- Nu spun că ţi-aş putea purta hainele, dar, pe tine, merg.

\- Eşti priceput la vorbe, ştii? Lenghe îi făcu cu ochiul. Te-aţ odihnit bine? Eşti gata să joci poker?

\- întotdeauna, bătrâne, întotdeauna.

Lenghe râse, iar Lane îl duse la Easterly, conversaţia dintre ei fiind surprinzător de relaxată. în timp ce aşteptau la poalele dealului ca poarta să se deschidă, Lenghe admiră vila.

- E exact ca imaginea de pe sticle. Trebuie să vă felicit, e un loc pe cinste.

„Mai ales dacă reuşim să îl păstrăm în familie", se gândi Lane.

Ploaia începu să cadă în timp ce ajunseră lângă casă, dar Lane uită de asta când văzu limuzina neagră parcată în faţă.

- Cine naibii a venit? întrebă el tare.

După ce John coborî cu bagajul său, Lane săltă capota şi se duse la şoferul limuzinei - pe care nu îl recunoscu.

- Pot să te ajut?

- Bună ziua, domnule. Am venit aici cu Chantal Baldwine, să îşi ia lucrurile.

Nemernica!

capitolul 45

j Nu, nu folosesc hârtii de mătase.

în timp ce Lizzie deschidea sertar după sertar, se gândi: „Nu numai că n-o să-ţi împăturesc lucrurile în hârtia aia nenorocită, dar ai noroc că nu le arunc pe geam pe capota limuzinei."

- Dar cutele...

Lizzie îşi întoarse capul spre Chantal.

- Sunt cea mai mică problemă a ta. Haide, pune-te pe treabă! Nu o să fac asta singură.

Chantal păru şocată în timp ce stătea lângă cele cinci cutii aduse de Greta.

- Să ştii că, de obicei, nu fac aşa ceva,

- Ei, nu zău?!

Lizzie luă una dintre cutii şi începu să o umple cu lucrurile împăturite. Pantaloni, blugi, echipament de yoga. Apoi se apucă de următorul sertar. Lenjerie. îşi

aminti când se uitase în sertarul acela în trecut, după ce se strecurase în camera ei ca să compare lenjeria pe care o găsise sub patul lui William Baldwine cu ceva ce avea Chantal.

Se uită pe furiş spre masa de machiat.

Pata de sânge de pe covorul deschis la culoare fusese curăţată.

Nu putu decât să-şi imagineze cearta dintre William şi Chantal, dar aceea nu era treaba ei. Care era treaba ei? Să o ducă pe femeia asta cât mai departe posibil de Lane şi de acea casă.

Se hotărî că era ca şi cum ar curăţa iedera. Scoţi ce e rău, păstrezi ce e bun.

- Apucă-te de lucrurile de pe umeraşe, îi ordonă femeii. Sau o să le trag pe toate grămadă de acolo.

Ameninţarea o puse pe Chantal în mişcare, mâinile ei îngrijite deschizând uşi şi scoţând haine de pe umeraşe, una câte una. Dar cel puţin făcu o grămăjoară.

Lizzie era la a treia cutie când Lane intră în elegantul dressing.

Chantal se întoarse, îl privi... şi îşi duse mâna spre abdomen.

„Da, da, toţi ştim că eşti însărcinată, drăguţo", îşi spuse Lizzie. „De parcă am putea să uităm."

-Astea sunt lucrurile mele, zise Chantal plină de sine. Şi o să le iau.

De parcă era Maggie Smith, aşa teatru juca...

Dar, în definitiv, nu avea nici un motiv să fie răutăcioasă. Nu avea să îmbunătăţească situaţia, şi era deja destulă răutate sub acel acoperiş.

- Da, zise Lane. Chiar ar trebui să le scoţi din casa mea.

Se duse la unul din şifoniere, deschise uşile şi se băgă
cu trunchiul printre hainele atârnate. Când ieşi, braţele lui puternice erau pline de mătăsuri, tafta şi organza colorate şi scumpe.

-John, strigă el. Avem nevoie de încă o pereche de mâini aici!

- Ce faci? Chantal se îndreptă spre el. Ce...

Un bărbat mai în vârstă şi îndesat intră purtând... o pereche absolut incredibilă de pantaloni de golf. Cine ştia că poţi face haine din iarbă?

- Salut, zise bărbatul cu un accent din Vestul Mijlociu şi un zâmbet larg. Cum pot să ajut?

- Ia câteva şi du-le jos, la limuzină.

- Sigur, fiule.

-Nu poţi! Nu o să faci asta! Nu pot...

-A, şi ea e logodnica mea, Lizzie. Lane îi zâmbi. Nu cred că v-aţi întâlnit.

- Logodnică! Chantal bătu cu tocurile în podea. Logodnică?

Bătu din picior din nou. Lizzie rămase uimită. Mereu crezuse că genul ăsta de mişcare era folosit numai în episoadele din *Prietenii tăi.*

- El e prietenul meu, John. Ţi-l aminteşti, Zeul Cerealelor? îi zise Lane lui Lizzie.

- Bună. Lizzie întinse mâna. Mulţumesc pentru ajutor.

- Sunt fermier, doamnă. Nu mi-e frică de muncă.

Bărbatul se uită la Chantal, care încă făcea ifose, şi apoi o ocoli, deschise următorul compartiment şi scoase cam două duzini de rochii lungi. Era ca şi cum îmbrăţişa un curcubeu.

Când cei doi bărbaţi ieşiră cu hainele. Chantal sări după ei, împiedicându-se de umeraşele căptuşite care căzură în urma lor - o dâră de firimituri vestimentare.

Lizzie zâmbi şi continuă să împacheteze.

Ce bine era să cureţe casa.

în afara dormitorului lui Gin se tot auzeau mişcări, care duceau apoi spre coridor.

Era prea preocupată cu căutarea telefonului mobil ca să-i pese. Ultima oară când îl folosise... piloţii. îl folosise când fusese în cabina avionului lui Richard.

Oare îl pierduse?

Nu era pe noptieră. Nici sub pat. Nici pe biroul decorativ.

Şi nu era nici în geantă.

Vag conştientă de panica tot mai mare, intră în dres- sing. Mizeria pe care o făcuse la masa de machiaj fusese curăţată, şi, pentru o clipă, se gândi la efortul de care fusese nevoie pentru curăţarea acelei zone. Fusese pudră peste tot pe masă, urme de dermatograf, tuburi cu ruj lăsate deschise. Pe lângă faptul că pusese tot ce putea fi folosit la locul lui, Marls folosise probabil şi o soluţie de curăţat geamurile sau ceva... hârtie... cine ştie ce.

Până şi covorul de dedesubt, cel alb, era curat.

- Mulţumesc, şopti Gin, chiar dacă era singură în cameră.

Se îndreptă spre etajerele unde îşi ţinea colecţia de genţi Gucci, Vuitton, Prada şi Hermes, încercând să-şi amintească pe care o avusese cu ea...

Zgomotul unui apel o făcu să-şi întoarcă deodată capul.

Urmă sunetul şi ajunse în zona dressingului, deschise panelul de unde de auzea sunetul şi scoase o haină de mătase Akris, cu roz, alb şi crem.

Găsi telefonul în buzunar şi răspunse, chiar dacă era un număr necunoscut.

Poate era Dumnezeu, care voia să-i spună ce să facă în continuare. Nu era exclus ca domnişoara Aurora să fi avut genul acesta de putere.

-Alo?

- Doamna Baldwine? se auzi o voce feminină.

-Da?

- Bună ziua, sunt Jules Antle. Supraveghetoarea de la etajul fetei dumneavoastră, din cămin?

- A da. Da, bineînţeles. Asta explica prefixul. Mă căutaţi ca să fac aranjamentele necesare pentru a lua lucrurile Ameliei?

La naiba, domnul Harris plecase. Cine se putea

ocupa...

- Poftim? Să-i luaţi lucrurile?

- Da, o să trimit imediat pe cineva să-i ia lucrurile. în ce cămin stă?

- Semestrul nu s-a încheiat încă.

- Deci aţi prefera să aşteptăm până pleacă ceilalţi studenţi?

- Eu... vă rog să mă iertaţi, dar nu înţeleg. Am sunat doar ca să aflu când se întoarce. Mi-am permis să discut cu ceilalţi profesori ai ei, şi, dacă vrea să dea examenele finale de acasă, după pauza de studiu, e bine-venită s-o facă.

Gin se încruntă.

- Examenele finale?

Doamna Antle, sau Jules, sau domnişoara supraveghetoare vorbi mai rar, ca şi cum ar fi crezut că Gin era cam grea de cap.

- Da, testele de dinaintea vacanţei de vară. Care vor fi susţinute în curând.

- Dar de ce ar... îmi pare rău, dar eu înţelesesem că Ameliei i s-a cerut să părăsească şcoala.

- Ameliei? Nu. De ce? E una dintre preferatele noastre. O văd devenind proctor în ultimul ei an. Mereu îi ajută pe oameni, e generoasă cu meditaţiile, mereu alături de toată lumea. Probabil tocmai de asta a fost aleasă preşedinta clasei.

Gin clipi şi deveni conştientă de faptul că se întorsese, astfel că îşi putea vedea propria imagine într-una din oglinzi. Dumnezeule, arăta groaznic! Adormise machiată şi, deşi părul nu îi era foarte dezordonat, faţa îi arăta ca a unui clovn malefic, cu ochi bântuiţi. Rochia pe care o avea pe ea o purtase cu o seară în urmă, iar partea de sus atârna în locul în care Richard o rupsese.

Era ironic faptul că arăta în halul acela când tocmai aflase că viaţa fiicei ei mergea destul de bine.

- Alo? Doamna Baldwine?

Nu avea nici un sens să aprofundeze minciuna cu

acea femeie.

- îmi pare rău, se întâmplă foarte multe aici.

- Ştim şi ne pare rău. Când Amelia a aflat că bunicul ei a murit, a vrut să vină acasă pentru înmormântare. Dacă vrea să rămână şi să stea cu familia, înţelegem şi suntem dispuşi să găsim soluţii. Va trebui să ştim însă ce are de gând să facă.

- O să vorbesc cu ea şi vă sun înapoi.

- Ar fi grozav. O apreciem foarte mult. Creşteţi o tânără minunată, care o să facă mult bine în lume.

Când Gin închise telefonul, continuă să se uite la reflexia ei. Apoi se duse şi se aşeză la măsuţa de machiaj.

Cât de mult îşi dorea să fi existat un guru la care să te duci şi care să îndrepte totul în viaţa ta. Putea încerca diferite tipuri de reparaţii: Mama îngrijorată, Profesionista Charismatică, Femeia de Treizeci de ani Seducătoare, dar Care Nu Este Coruptă Moral.

Nu avea însă un magazin Chanel la care să se ducă pentru asta.

Şi, da, probabil putea să-şi asculte primul impuls - şi anume, să se ducă la Lane şi să-l pună să afle de ce Ame- lia crezuse că era o idee bună să mintă că fusese dată afara de la şcoală şi apoi să-i ceară să o trimită pe fată înapoi, ca să-şi dea examenele finale... dar ideea asta nu prea o atrăgea.

Nici măcar nu ştia unde era Hotchkiss. Nu ştia decât prefixul zonei.

Clar nu ştia unde era fiica ei.

Intră în agenda telefonului şi o sună pe Amelia, dar închise când îi intră mesageria vocală.

Poate domnişoara Aurora putea să discute cu ea şi să o convingă să termine semestrul. Sau orice trebuia să facă.

Asta când Amelia venea acasă. Presupunând că nu era acasă.

Sau era?

Gin se ridică, intră în dormitor şi deschise uşa spre

coridorul principal. Orice dramă avusese loc fusese rezolvată sau se mutase, aşa că era singură pe hol când merse şi bătu la una dintre uşile din apropiere.

Când nu primi nici un răspuns din camera Ameliei. Deschise uşa şi se uită înăuntru. Amelia dormea pe pat, sau cel puţin se prefăcea că dormea, şi nu era în lenjerie. Purta un tricou cu Hotchkiss şi stătea pe o parte, cu faţa spre uşă, genele ei, care erau lungi ca ale lui Samuel T., căzând grele pe obraz.

Fata se încruntă şi îşi mişcă sprâncenele, apoi se întoarse pe spate. Apoi pe cealaltă parte.

Cu un oftat adânc, păru să se cufunde din nou în somn.

Gin ieşi din cameră.

Probabil era mai bine să se aranjeze înainte să încerce să bage minţile în cap cuiva. Revenind în camera ei, se îndreptă spre baie, îşi dădu jos rochia şi intră la duş. Plimba un prosopel cu monograme pe braţ când diamantul imens de pe mâna stângă sclipi în lumină.

De nicăieri, auzi vocea lui Samuel T.: „Trebuie să ai grijă de tine!"

capitolul 46

- Te-ai logodit? întrebă Chantal în timp ce Lane închise portbagajul limuzinei.

- Da, răspunse el - pentru a suta oară, probabil.

Femeia vorbise doar despre logodnă, în timp ce toată lumea îi împachetase câte haine, farduri şi bijuterii încăpeau în maşina aia mare. Iar acum, ea şi Lane erau singuri, cu excepţia şoferului - care era în maşină, cu uşile închise şi faţa îngropată în telefonul mobil. Ca şi cum nu ar fi vrut să fie audă nimic.

„Multă baftă să obţii un bacşiş de la ea", îşi spuse Lane.

- Serios, Lane, zise ea în timp ce ploaia începu din nou. Nu ai putut aştepta măcar să se usuce

cerneala pe actele noastre de separare...

- Cu ea ar fi trebuit să mă căsătoresc de la bun început, interveni Lane. Iar tu nu eşti în poziţia de a te arăta indignată.

Se uită spre burta ei, iar Chantal zâmbi cu toată dulceaţa de care ar fi în stare un pistol de nouă milimetri.

- Când o să se citească testamentul?

-Al tatălui meu?

-Nu, al papei. Evident că al afurisitului tău de tată.

-S-a citit deja. Nu a scria nimic în el despre tine sau despre copilul tău. Dacă vrei să-l conteşti, n-ai decât.

O să fie la fel de profitabil cum e şi cariera ta profesională... a, stai, nu ai una, nu-i aşa? Nu una legală, adică.

- Păstrez copilul ăsta.

- Spre deosebire de al meu, nu? Lane ignoră durerea din piept. Sau o să faci din nou un drum până la clinica din Cinci?

- Poate vreau doar copilul tatălui tău.

- Probabil. De fapt, nu am nici o îndoială în privinţa asta. Lane deschise uşa din spate a limuzinei. Executorul testamentului este Babcock Jefferson. Caută-l, sună-l şi dă în judecată moşia sau fă ce vrei.

Chantal intră în maşină, spunând:

- O să vă contacteze avocatul meu.

- Cam baţi apa în piuă cu asta, nu-i aşa? Aştept cu nerăbdare, atât timp cât asta o să te ţină departe de proprietatea mea. Pa!

închise portiera şi îi făcu cu mâna şoferului, apoi intră în casă. Când închise uşile vilei, habar n-avea cât era ceasul.

Se simţea de parcă era unu dimineaţa.

înaintă, iar în camera cu jocuri îl găsi pe John Lenghe, cu pantalonii lui cu iarbă Dar bărbatul nu se juca cu cele două pachete de cărţi de pe masa de poker din colţ. Nu lovea bile la vechea masă de biliard. Nu

juca şah împotriva lui însuşi şi nici table.

Lenghe era lângă peretele cel mai îndepărtat şi se uita la tabloul care fusese atârnat în centrul incredibilului panou din stejar.

Luminat de sus, reprezentarea feţei lui Iisus Hristos era realizată în tonuri de ivoar şi maro profund, ochii salvatorului fiind atât de reali, că practic puteai simţi sacrificiul divin pe care urma să-l facă.

\- Nu e rău, nu? zise Lane încet.

Lenghe se întoarse şi îşi duse mâna în dreptul inimii.

\- îmi pare rău, nu am vrut să umblu brambura. De fapt, am vrut, dar m-am gândit şi că tu şi acea doamnă aveţi nevoie de puţină intimitate.

Lane intră în cameră şi se opri la masa de biliard. Bilele erau aranjate, dar nu-şi amintea ultima oară când le lovise cineva cu un tac.

-Apreciez asta - şi ajutorul tău. Ai înjumătăţit durata întregii nebunii.

\- Fără să fiu lipsit de respect faţă de acea doamnă, dar înţeleg de ce ai încuraja-o să-şi găsească o şedere mai fericită altundeva.

Lane râse.

-Voi ăştia din Vestul Mijlociu aveţi cel mai drăguţ mod de a pune pe cineva la pământ.

\- Pot să te Întreb ceva? Lenghe se întoarse din nou spre tablou. Plăcuţa cu nume de aici... scrie...

\- Da, e un Rembrandt. A fost autentificat de mai multe surse. Toate actele sunt undeva în casa asta. De fapt, anul trecut, un colecţionar privat, care a venit la petrecerea de după derby, i-a oferit tatălui meu patruzeci şi cinci de milioane pe el - sau cel puţin aşa am auzit.

Lenghe îşi băgă mâinile în buzunare, ca şi cum s-ar fi temut că nu avea să se poată abţine să atingă tabloul, chiar dacă era la peste zece metri depărtare de el.

- De ce e ascuns tocmai aici? Nu că nu ar fi o cameră grandioasă, dar nu înţeleg de ce o operă de artă ca asta nu ar fi expusă undeva mai la vedere, poate în salonul din faţă.

- Există un motiv bun pentru asta. Bunica mea, Marea V.E. cum i se spunea, nu era de acord cu jocurile de noroc, băutul şi fumatul. A cumpărat tabloul din străinătate, în anii 1950, şi l-a pus aici pentru ca, de fiecare dată când bunicul şi prietenii lui se gândeau să păcătuiască, să-şi amintească pe cine dezamăgeau.

Lenghe râse.

- Isteaţă femeie!

- Colecţiona tablouri ale vechilor maeştri. Sunt peste tot prin casă, dar ăsta e probabil cel mai valoros, chiar dacă e unul dintre cele mai mici.

-Aş vrea ca soţia mea să-l vadă. I-aş face o poză cu telefonul, dar nu i-ar face dreptate. Trebuie să stai în faţa lui. Totul e în ochi.

- E oricând bine-venită aici.

- Ei bine, soţiei mele nu-i place să călătorească. Nu e vorba că i-e frică de zbor sau mai ştiu eu ce, dar urăşte să-şi părăsească vacile şi puii. Nu are încredere în nimeni să stea cu ei sau cu câinii. Nici măcar în mine. Animalele şi păsările acelea sunt copiii ei.

Lenghe se uită la tablou cu o privire plină de dorinţă, iar Lane se încruntă şi se sprijini de masa de biliard.

- Chiar îţi place, nu?

-Da.

Lane luă bila albă şi o aruncă în aer de câteva ori.

- Ştii, zise el, au avut loc nişte schimbări la Bradford Bourbon Company de când ne-am văzut ultima oară.

Lenghe se uită peste umăr.

-Am citit în ziar. Un nou director executiv interimar, din afară. Deşteaptă mişcare. Şi, dacă vrei

să controlezi finanţele, vrei un expert în cifre. Ar fi trebuit să te felicit şi pe tine, pentru rolul de preşedinte al consiliului.

Lane îşi plecă uşor capul.

- Mulţumesc. Şi, da, punem la cale un plan care să optimizeze fluxul de bani. Cred că văd un drum afară din gaura neagră, datorită lui Jeff.

Un tunet zgudui uşile franţuzeşti, timp în care Lenghe încuviinţă.

- Am încredere în tine, fiule.

- Idea este că, dacă ne dai cereale pentru două luni, o să ne descurcăm. O să-ţi oferim condiţii avantajoase, bineînţeles. Dar, sincer, având în vedere propunerile lui Jeff, ar trebui să ne ajungă cantitatea asta.

- Deci spui că nu vrei să joci cărţi cu mine, fiule?

- Chiar deloc. De fapt, cred că am altceva de care ai putea fi interesat.

Datorită furtunilor care se strângeau deasupra statelor de la câmpie şi care se îndreptau spre Indiana şi Kentucky, căldura după-amiezii fusese împrăştiată.

Asta însemna că Edward se bucura de ce făcea la Red Black.

Nu mai era cu mătura în mână, nu de data asta.

în timp ce ploaia începu să cadă din cerul mov cu gri, iar fulgerele îşi etalară forţa, lăsă ciocanul din mână şi îşi şterse fruntea cu braţul liber. Trecuseră ani buni de când se ocupase de garduri, şi deja ştia, după durerile din umeri, că avea să plătească în zilele următoare pentru această nebunie. Dar când se uită la gardul maro şi numără cuiele pe care le adăugase şi scândurile desprinse pe care le fixase, îl cuprinse un fior de mândrie.

Da, făcea asta de numai o oră şi era gata să renunţe, în condiţiile în care un bărbat adevărat ar fi

lucrat pe câmp opt, zece ore continuu.

Dar era un început.

Chiar înainte de sfârşit.

în timp ce şchiopătă spre camioneta Red Black cu geanta de scule, se gândi la vodca pe care o adusese cu el, dar pe care o lăsase în maşină.

Avea să ia doar o gură.

Se sui la volan, se închise înăuntru şi scoase sticla. O gură. Două. Apoi bău energizant, ca şi cum ar fi fost un medicament. Dacă mai avea două zile, la cum se uşurase tremuratul, probabil avea să fie bine. Nu era însă sigur că lucrurile aveau să reziste până atunci.

Porni camioneta şi începu să parcurgă drumul spre căsuţă, trecând pe lângă iarba proaspăt tăiată, atrăgând atenţia unui şoim ascuns în umbra unui copac, speriind două vrăbii aflate într-un cuib, pe o ramură care atârna până jos.

Edward memora cu atenţie totul din jur... priveliştea... modul în care gardul fragmenta întinderea verde... şi modul în care măreţia hambarelor cu acoperiş roşu cu gri îl ducea cu gândul la bunicul său... şi felul în care transpiraţia îi curgea pe spate.

Nu pornise aerul condiţionat. Oricine ştie ce înseamnă munca fizică ştie şi că, odată ce te-ai încălzit, este bine să rămâi aşa. Uşurarea de moment pe care o obţineai nu făcea decât să înrăutăţească problemele cu temperatura corpului odată ce te întorceai la muncă.

În plus, era bine să transpiri.

Când ajunse la hambarul B, parcă maşina cu spatele şi ieşi cu sacul, care păru să se i îngreunat cu douăzeci de kilograme de când îl încărcase. La naiba, ba chiar de când îl pusese în spate.

Intră prin spatele hambarului şi auzi două voci, una de femeie şi una de bărbat, care îl făcură să se oprească.

Shelby şi Joey stăteau unul lângă altul în faţa boxei lui Neb. Shelby vorbea, în mod evident, despre armăsar, probabil despre cum avea să facă faţă noului val de vreme urâtă. Iar Joy era de acord cu tot ce spunea ea, probabil despre faptul că fusese o idee bună să pună la loc gluga lui Neb.

Isteaţă mişcare. Exact asta intenţionase şi Edward să facă.

Joey spuse ceva. Ea îi răspunse.

Shelby se uită la Joey, apoi îşi mută privirea. Joey se uită la Shelby, apoi îşi mută privirea.

Edward se rezemă de stâlpii rezistenţi ai hambarului, îşi încrucişă braţele la piept şi zâmbi.

Apoi se îndreptă şi îşi dădu seama că, în timp ce el se uita la cei doi, o siluetă aflată la intrarea în hambar îl urmărea.

- Stai, ce ai spus?

înapoi în camera de jocuri de la Easterly, John Lenghe se întoarse cu spatele la Rembrandt, şi, după expresia feţei lui, Lane ar fi putut să arunce câteva fumigene în mijlocul mesei de biliard şi bărbatul n-ar fi observat.

Lane arătă spre tabloul bunicii lui.

- Hai să jucăm pentru ăsta.

- Nu vorbeşti serios.

- De ce? Pentru că valorează patruzeci şi cinci de milioane de dolari şi miza e prea mare?

- În nici un caz. Pentru că nu înţeleg de ce ai vrea vreodată să te desparţi de aşa ceva.

Numai un miliardar putea spune aşa ceva cu o expresie serioasă. Şi să vorbească serios.

Nu aveai cum să nu râzi la asemenea chestii, se gândi Lane.

- Deci ai fi interesat. Şi eu să-ţi dau, desigur, ocazia să revizuieşti actele, poliţa de asigurare pe care o avem pentru el şi să vorbeşti cu soţia ta. Ştiu că o să vrei să te consulţi cu ea, dar ţine minte, dacă

mă baţi, îl duci acasă şi îl poate vedea în persoană.

Lenghe îşi frecă maxilarul puternic, iar bicepsul imens i se încordă.

- Hai să văd dacă înţeleg bine. Eu pun la bătaie patruzeci şi cinci de milioane şi tu pui la bătaie tabloul.

- Trebuie să fie patruzeci şi cinci de milioane plus taxele pe care trebuie să le plătesc. Trebuie să fie patruzeci şi cinci în mână. Pot să sun chiar acum un contabil şi să-ţi dau cifra exactă. Iar tabloul acesta nu este parte din bunurile tatălui mei. Este deţinut de mama şi i-a fost făcut cadou de mama ei când Marea V.E. s-a mutat şi mama a devenit stăpâna de la Easterly. Deci nu au ce probleme să apară.

-Mama ta nu...

-Niciodată nu a fost ataşată în mod particular de el. E mai degrabă genul căreia îi place Maxfield Parrish. Gustul mamei ei a fost mereu prea greoi. O să fac aranjamentele necesare, dacă este cazul.

Sigur, mai era şi problema deplinătăţii facultăţilor mintale ale mamei lui, dar de asta se putea ocupa. Nu avea nevoie decât de o împuternicire, iar Samuel T. putea să-i facă rost de aşa ceva, cu o dată de dinainte de moartea tatălui său. Dumnezeu îi era martor că nu îl deranja să facă un fals în situaţii ca asta. În plus, acesta era adevărul: mama lui spusese mereu că tabloul acesta o întrista.

Acesta era un alt motiv pentru care nu fusese niciodată mutat.

Lane făcu un rezumat, ca să fie totul limpede:

- Patruzeci şi cinci de milioane plus taxe *versus* tablou. Cinci cărţi, Texas Hold'em. Acelaşi număr de jetoane. Jucăm unu la unu până când unul dintre noi iese din joc. îţi dau toate actele pe care le avem, şi, dacă tu o să-l duci la o evaluare şi valorează mai puţin decât cât îmi trebuie mie, o să îţi dau şi alte opere, ca să acopăr diferenţa. Lane arătă spre tablou. Mi s-a spus însă că la petrecerea de anul trecut a

venit şi curatorul specializat în vechii maeştri de la Muzeul de Artă. Tata l-a întrebat dacă ar trebui să vândă cu patruzeci şi cinci de milioane, şi răspunsul a fost nu, pentru că ar valora în jur de şaizeci.

John se întoarse din nou spre tablou.

- Niciodată nu o să valoreze mai puţin, zise Lane. Banii tăi nici că ar putea fi într-un loc mai sigur. Sau mai frumos. Presupunând că o să câştigi.

Trecu ceva timp până când bărbatul se întoarse spre Lane. Cu voce sumbră, ca şi cum şi-ar fi dorit ca răspunsul să fi fost altul, Zeul Cerealelor spuse:

- Aş face bine să o sun pe soţia mea. Iar tu ai face bine să-mi aduci actele alea.

capitolul 47

Sutton era între întâlniri. Serios.

Era între întâlniri şi se hotărâse dintr-odată să plece de la sediul Sutton Distillery Corporation din centrul oraşului Charlemont, prin traficul după-amiezii, până în ţinutul Ogden.

Unde Mercedesul ei întoarse, din propria lui voinţă, la stânga, pe un drum perfect pavat care se întâmpla să fie intrarea spre venerabilele grajduri Red Black. După care maşina urmă drumul de pe câmpuri spre hambarele perfect aranjate şi mai departe de ele, spre căsuţa în care stătea Edward.

După ce parcă în spaţiul pe care îl folosise şi înainte, ieşi cu intenţia de a... Ei bine, nu ajunsese atât de departe. Dar se duse la uşă, bătu şi, când nu răspunse nimeni, o deschise singură.

Se uită la scaunul din mijlocul camerei, aşteptându-se să îl găsească inconştient, mort de la atâtea răni, alcool şi amărăciune.

Dar nu.

Simţi că fusese salvată dintr-o situaţie în care s-ar fi făcut de râs şi se retrase, închise uşa şi se hotărî că, dacă se întorcea în maşină şi apăsa pe acceleraţie, putea să mai prindă un antrenament înainte de cina

de afaceri pe care o avea cu Richard Pford, pentru a discuta despre noi contracte de distribuţie pentru produsele Sutton. însă ar fi preferat să aibă o furculiţă înfiptă în ochi. Bărbatul era îa fel de charismatic ca un abac, dar erau milioane de dolari pe masă, şi aveau să fie prezenţi cel puţin patru avocaţi şi trei membri ai conducerii.

Un antrenament era exact ce îi trebuia...

Observă că o camionetă Red Black parcă lângă cel mai apropiat hambar. Apoi Edward ieşi de la volan şi intră fără să o vadă, lucru care o sfâşie.

în cele din urmă, se duse în faţa hambarului, în ciuda ploii.

Cu lumina în spate, văzu o femeie care stătea în faţa boxei unui cal, undeva mai departe, vorbind cu cineva. Edward se opri şi se uită la ea, cu braţele încrucişate la piept, rezemându-se de hambar.

Expresia de pe faţa lui..

Nu era ceva ce nu mai văzuse.

Caldă. Tandră. Uşor nostalgică.

Toate astea o făcură pe Sutton să se concentreze asupra femeii. Era scundă şi cu o constituţie puternică, coapsele întinzându-i blugii, cu ghetele uzate şi părul blond prins într-o coadă. Era greu să-i judece trăsăturile doar din profil, dar pielea îi fusese sărutată de soare şi radia sănătate, frumuseţe şi competenţă în sfera ei de lucru.

Din când în când, se întorcea spre bărbatul de lângă ea.

Nu păru să-l observe pe Edward.

Edward cu siguranţă nu o observase pe Sutton...

Ca şi cum i-ar fi citit gândurile, acesta îşi mută privirea şi se îndreptă... în acelaşi moment, femeia şi bărbatul care o însoţea descoperiră că nu mai erau singuri şi se speriară.

Sutton ieşi pe uşa deschisă aşa repede, că se dezechili- bră din cauza tocurilor. Şi asta îi reaminti că, în timp ce femeia din grajd era în mod clar în elementul ei, Sutton era pierdută acolo, incapabilă să

călărească un armăsar îmbrăcată în costumul ei Chanel, la fel cum nu putea râni după unul cu încălţările ei Louboutin.

Şi asta era noua viaţă a lui Edward. Mereu fusese pasionat de cai, dar acum îi împerechea şi îi folosea la curse.

Femeia aceea, femeia aceea de o frumuseţe naturală şi în formă, era perfectă pentru fermă. Pentru noul Edward.

Sutton, cu Mercedesul spre care se îndrepta, întâlnirile stabilite şi strategiile corporatiste, era tot ce fusese vechea lui viaţă.

Nu ar fi trebuit să vină.

- Sutton!

Când el îi strigă numele, ea fu tentată să o ia şi mai repede spre maşină, dar se temu că el avea să o urmeze, riscând să se rănească.

Se opri în ploaie, dar aproape că nu suportă să se întoarcă. Se gândise la el încontinuu de când fuseseră împreună, dar, în tot acel timp, el fusese aici, cu acea femeie. Şi chiar dacă nu „era" cu ea în momentul de faţă, după expresia de pe faţa lui, urma să fie în curând.

Sutton se îndreptă şi se întoarse. Pentru o clipă, fu şocată.

Edward avea o culoare sănătoasă, pielea lui nu mai avea nuanţa aceea cenuşie, ci era roşie de la...

Poate era doar jena că fusese prins. Doar că nu făcuse nimic greşit, nu-i aşa? Pur şi simplu îl surprinsese într-un moment privat - şi, până la urmă, nu aveau o relaţie. Nu îi promisese nimic.

- îmi pare rău, zise ea. Nu ar fi trebuit să vin.

Edward se opri în faţa ei.

- Plouă.

-Da?

Când el se uită ciudat la ea, Sutton făcu un semn cu mâna.

- Adică, sigur că da, plouă.

- Hai înăuntru!

O luă de braţ, însă ea clătină din cap.

- Nu, sincer, e în regulă...

- Ştiu, dar hai înăuntru. Sunt fulgere....

Zgomotul violent şi lumina unui fulger lovi ceva făcut
din lemn şi o făcură să simtă că Dumnezeu era hotărât să îi dea o lecţie. Nu ştia însă care era aceasta.

Pe cine încerca să păcălească? Trebuia să te renunţe la toată treaba cu Edward.

- Haide, îi zise el. înainte să murim de vreun trăsnet.

în timp ce se îndreptau spre căsuţă, îl auzi pe guvernatorul statului propunându-i să îi ofere consolare - ofertă care nu suna deloc rău în momentul de faţă.

Odată aflaţi înăuntru, Edward aprinse luminile, şi un perete plin de trofee străluci.

- Stai să-ţi aduc un prosop.

- Sunt bine. Serios? Chiar era bine? Sincer, nu ar fi trebuit să vin.

Ignorându-i minciunile, Edwaed îi dădu un prosop de culoarea zmeurei. Sau cel puţin avusese cândva acea culoare, înainte să fi fost spălat de o sută de ori. Prosopul era însă foarte moale, iar Sutton îşi tamponă faţa cu el, ca să nu-şi strice machiajul. Se hotărî că scumpeîe ei prosoape Matouk nu erau al fel de bune.

Se hotărî şi că mica lui iubită din grajd doar s-ar fi frecat pe faţă şi ar fi plecat. Sau poate nu s-ar fi uscat deloc, ca să pară la fel de proaspătă pe cât era.

Douăzeci, douăzeci şi doi de ani cel mult. Iar Sutton, la cei treizeci şi opt ai ei, se simţi, prin comparaţie, ca şi cum ar fi avut o sută de ani.

-Voiam să te sun, zise Edward în timp ce intră în bucătărie.

Zgomotele rafturilor care erau închise şi deschise fură la fel de puternice ca motoarele avioanelor care

decolau.

- Nu vreau nimic de băut....

Când el se întoarse şi îi dădu un pahar, Sutton se încruntă când simţi un miros de...

-Asta e limonada mea?

- Da, sau măcar pe aproape. Edward şchiopătă până la scaunul lui şi înjură când se aşeză. Mi-am amintit reţeta. Reţeta bunicii tale.

Sutton luă o gură.

- Ai nimerit-o.

- Mi-a luat o groază să storc lămâile.

- Trebuie să fie proaspete.

-Asta schimbă totul. Edward se uită la ea, ochii lui trasându-i trăsăturile. Arăţi... aşa bine.

- Fii serios, am părul ud şi...

- Nu, eşti frumoasă, ca întotdeauna.

Sutton se uită la limonadă conştientă de faptul că el o privea.

- De ce te uiţi aşa la mine?

- Memorez tot ce ţine de tine.

- Şi de ce faci asta?

- Am nevoie de ceva care să-mi ţină cald noaptea.

Sutton se gândi la femeia din grajd şi fu cât pe ce să
îl întrebe care era treaba cu ea. Dar nu avea dreptul s-o facă. Sau, mai degrabă, nu voia să ştie.

-Sutton, serios...

-Ce?

-Aş vrea să-ţi pot da ce meriţi. Chiar aş vrea. Eşti... unul dintre cei mai incredibili oameni pe care i-am întâlnit în toată viaţa mea, şi ar fi trebuit să-ţi spun asta mai devreme. îmi doresc să o fi făcut. îmi doresc să fi făcut o grămadă de lucruri. Dar... situaţia s-a schimbat pentru mine, după cum ştii. Niciodată nu o să mai fiu ce am fost. Lucrurile pe care obişnuiam să le fac, persoana care am fost, compania de care mă ocupam... la naiba, compania pentru care am lucrat? Toate au dispărut pentru mine şi nu se mai întorc.

Sutton închise ochii. Pe măsură ce tăcerea se lăsă asupra lor, ca şi cum el ar fi aşteptat un răspuns din partea ei, nu putu decât să încuviinţeze. Se temea că, dacă ar fi încercat să vorbească, lacrimile pe care le ţinea în frâu ar fi scăpat.

- Ce îţi trebuie ţie de la un bărbat nu e nimic din ce-ţi pot eu oferi. Nu o să fiu bun pentru imaginea ta...

- Nu-mi pasă de ceea ce cred oamenii.

-Trebuie să-ţi pese. Conduci compania aia. Eşti Sutton Distillery Corporation, şi, spre deosebire de familia mea, ai acţionari cărora să le dai socoteală. Poate nu ar fi aşa rău dacă nu ţi-ai vinde propriul nume, dacă ai fi o persoană de afaceri care ţine lumea la depărtare, dar nu eşti. în plus, ai nevoie de stabilitate. Meriţi un bărbat care să te ţină în braţe noaptea, să fie acolo de sărbători şi să stea alături de tine la evenimentele publice. Nu te minţi singură, Sutton, ştii că am dreptate.

Sutton luă încă o gură de limonadă.

- De ce ai făcut dragoste cu mine alaltăieri?

- Pentru că sunt un nemernic slab, şi uneori facem lucruri pe care vrem să le facem, chiar dacă nu sunt lucrul corect.

-Ah.

- Nu o să te uit niciodată, Sutton. Niciodată.

-Vorbeşti de parcă locul ăsta e în cealaltă parte a lumii.

Pe de altă parte, nu distanţa geografică era problema lor.

- Dacă vrei să mă urăşti, nu o să te învinovăţesc.

- Nu vreau să fac asta. Se duse şi se concentră pe trofee, pentru că nu voia ca el să-i vadă ochii. Zi-mi ceva.

-Ce?

- Când o să te văd prin oraş...

- Nu o s-o faci.

Dintr-odată, şi-l imagină evitând-o la derby.

- Nu o să mă vezi, Sutton.

- Deci închizi uşa de tot. Se întoarse şi arătă spre paharul din mână. Te superi dacă îl pun deoparte? Nu mi-e prea sete.

- îl iau eu.

Sutton înălţă capul, se duse spre el şi îi puse paharul în mână. Păru momentul potrivit ca tunetul să zdruncine căsuţa.

- Poţi să-mi faci o favoare? întrebă ea.

-Ce?

- Nu încerca să mă conduci la maşină sau să sugerezi să mai stau un pic. Lasă-mi puţină mândrie, da?

Ochii lui, afurisiţii lui de ochi, o priveau cu o asemenea intensitate, încât Sutton se simţi de parcă el voia să memoreze fiecare detaliu.

Edward încuviinţă. Ea clipi şi zise:

- La revedere, Edward.

- La revedere, Sutton.

Ieşi din căsuţă. în furtună.

Ploaia era rece, iar Sutton ridică privirea spre cer în timp ce se îndrepta spre maşină, gândindu-se că era a treia oară când mergea prin ploaie pentru el. După ce intră în maşină şi trânti uşa, strânse volanul, în timp ce grindina se repezea peste metalul şi sticla care o protejau ca o mică armată cu o mulţime de soldaţi.

Spre deosebire de prima oară când venise cu maşina acolo, acum ştia cum să conducă o maşină manuală. Nu se mai chinuia cu marşarierul, pentru ca o prostituată care arăta ca ea să-i spună ce să facă.

în timp ce se îndrepta spre drumul care urma s-o ducă înapoi unde îi era locul, inspiră atât de adânc şi de atâtea ori, că ameţi.

La naiba, încă simţea gustul de limonadă.

Când Edward auzi maşina lui Sutton plecând, expiră prelung şi încet. Apoi se uită la cele două pahare din mâinile lui.

Turnă conţinutul paharului lui în cel care fusese al ei, aşeză paharul gol jos şi sorbi din băutura pe care bunica lui Sutton o învăţase pe aceasta să facă în după-amie- zile fierbinţi din Kentucky. O duzină de lămâi. Tăiate în jumătate pe un fund din lemn. Apă proaspătă din Kentucky, ce purta în ea sărutul calcarului.

Zahăr. Zahăr brut din trestie. Dar nu prea mult.

Pui gheaţa în pahare, nu în carafă. Ţii carafa în frigider, cu un capac din staniol, pentru a evita să i se schimbe gustul. O împărţi cu oamenii pe care îi iubeşti.

închise ochii şi văzu imagini cu ea din trecut, de când avea doisprezece ani şi el o fugărise la Ziua Ţinutului Charlemont, pentru că fusese în una dintre primele clase de fete care avuseseră acces. Sau când avea şaisprezece ani şi nemernicul ăla îi trăsese clapa la bal, iar el îl pocnise în faţă. Şi, chiar şi mai târziu, la douăzeci şi unu de ani, când ea absolvise şi se întorsese pe timpul verii, arătând, pentru prima oară, ca o femeie.

Şi apoi, îşi aminti poveştile despre bunica lui Sutton, o femeie care nu fusese „elegantă". De fapt, bunicul ei plecase în vest când era tânăr şi lucrase la o fermă de vite, în ciuda dorinţelor familiei lui pretenţioase. Acolo, întâlnise o tânără frumoasă care călărea mai bine decât el, trăgea cu arma mai bine decât el şi se certa mai bine decât el.

Când o adusese acasă, aceasta îi făcuse familia fiţoasă să se învârtă după bunul ei plac, nu invers. Şi urmase, aşa cum spusese Sutton, o iubire măreaţă.

Iar dragostea rămăsese vie în limonada pe care o bea el.

Când uşa de la căsuţă se deschise, ştia că nu era

Sutton. Aceasta nu mai avea să se întoarcă, şi era răspun- sul corect în cazul lor.

Shelby închise uşa grea şi îşi dădu şuviţele ude de pe faţă.

- Neb e bine? întrebă el.

- Da, e bine, Joey e cu el.

-Mulţumesc că ai venit să-mi spui.

- Nu de asta sunt aici. Urmă o pauză. Ea e femeia ta?

Când el nu răspunse, Shelby spuse uşor:

- E frumoasă. Părea aproape ireală. Nu vezi prea des oameni ca ea. Părea scoasă din reviste.

- O, e reală.

- Unde a plecat?

- Acasă.

- De ce? De ce ai lăsat-o să plece?

Edward luă o gură din paharul lui Sutton.

- Pentru că e lucrul corect.

-Aia e limonada la care ai muncit toată dimineaţa? Ai făcut-o pentru ea?

- Nu, nu ştiam că o să vină. Am făcut-o pentru că trebuia s-o fac.

Pentru ultima dată.

-îl laşi pe Joey să te scoată în oraş? întrebă el fără să ridice privirea.

Urmă o pauză.

-Da.

Edward zâmbi.

- Pot simţi în vocea ta roşeaţa din obraji.

- Nu roşesc.

- Rahat!

Edward îi făcu cu ochiul.

- Haide, voiam să fiu sigur că eşti atentă - şi nu era nici un Dumnezeu prin preajmă.

Shelby îl privi o clipă, apoi începu să zâmbească şi ea.

- Dar El e peste tot. Şi ştii ce?

-Ce?

- Mă bucur că ne-a adus împreună.

Edward clătină din cap.

-Asta a făcut tatăl tău, nu uita.

- Poate a fost ceva făcut de Tatăl cu T mare.

- Cum zici tu.

- Ei bine, mă duc la mine în apartament. Ai nevoie de ceva? Am lăsat resturile de la prânz în frigider, pentru cină.

- Drăguţ din partea ta, mulţumesc. Şi nu, sunt bine. Dar, din nou, mulţumesc.

Cu mâna pe clanţa uşii, Shelby se uită peste umăr.

- O să mai fii aici dimineaţă?

- Bineînţeles. îşi lăsă capul pe spate şi îi făcu o poză mentală. Unde altundeva să fiu?

îi dădu timp destul să-i cerceteze expresia, să-i intuiască energia, să îi evalueze intenţia cu toate simţurile ei alerte. Probabil trecu testul, căci Shelby încuviinţă, apoi ieşi afară, în furtună.

La Joey.

„E bine să fii unde îţi este locul", se gândi Edward în timp ce se uită la trofee. „Şi e şi mai bine să faci lucrurile cu care să poţi trăi."

Chiar dacă te omora pe termen scurt.

capitolul 48

Berkley Sedgwick Jewelers era al treilea cel mai vechi magazin de bijuterii din Statele Unite. Localizat într-un cartier unde centrele comerciale se amestecau cu reşedinţele oamenilor, se afla într-o casă veche victoriană, cu gratii la fiecare geam, camere de supraveghere peste tot şi un fost soldat care patrula prin zonă.

Lui Gin îi făcuse plăcere să afle mai multe despre bărbatul în uniformă.

Şi din afara ei.

Dar acum, când îşi parcă maşina în parcarea din spate, toate acele lucruri păreau să se fi întâmplat în urmă cu milioane de ani. Era ora opt, deci parcarea era goală, cu excepţia unui SUV negru care avea, în

mod tragic, o plăcuţă cu Universitatea din Kentucky.

Era singurul lucru care nu-i plăcea la Ryan Berkley, proprietarul.

Magazinul era închis pentru clienţii de rând, dar nu era prima oară când ea se ducea după ora de închidere. Ryan îi deschise uşa înainte să apuce să bată.

- Mă bucur că m-ai sunat, zise el când Gin intră.

Ryan era descendent direct al unora dintre fondatori

şi, cum această trăsătură se regăsea şi în familia ei, mereu simţise o legătură aparte cu el. Cu asta se încheia afilierea lor însă, cu excepţia momentelor când ea mai cumpăra lucruri de la el. Deşi Ryan era înalt şi musculos, în formă, ca jucătorul de baschet care fusese în colegiu - păcat că pentru Universitatea din Kentucky - şi în ciuda faptului că avea o faţă chipeşă, o frizură grozavă şi ochi albaştri care se asortau cu nuanţele şcolii lui, între ei nu fusese niciodată nimic.

Ryan era un om bun, căsătorit cu o fostă Miss Kentucky, şi interesat numai de soţia lui, de cei patru copii şi de magazinul său.

- De parcă aş putea avea încredere în altcineva, zise ea.

După ce încuie uşa, Ryan o conduse în grabă prin birou şi spaţiul de depozitare, ca şi cum nu ar fi vrut ca vreun client să vadă părţile mai puţin formale ale afacerii sale. Trecând de astea, magazinul în sine era vopsit în albastru regal, cu un covor gros atât de moale, că ar fi putut fi, de fapt, catifea. Perdelele de un albastru regal erau şi ele de catifea şi trase, pentru intimitate. Vitrine de sticlă se întindeau pe ambele părţi ale spaţiului îngust, cu tavan înalt, şi candelabrele vintage şi iluminatul discret făceau pietrele să strălucească şi să ceară atenţie.

- Ia zi-ini, cu ce te pot ajuta?

- Ai şampanie?

- Pentru tine? întotdeauna. DP Rosé?

- Ştii ce-mi place.

Când bărbatul dispăru din nou în spate, Gin trecu de la o bijuterie la alta. Milioane de dolari de vânzare sub forma brăţărilor Cartier, a breşelor de la Tiffany, a inelelor care aveau în centru pietre imense, cât unghia de la degetul mare.

Mai era un colier Schlumberger superb, cu safire roz şi galbene, cu turcoaze şi diamante. Sfârşitul anilor şaizeci.

- Mereu ai avut ochi pentru ce e mai bun, zise Ryan în timp ce se îndrepta spre ea cu un pahar cu şampanie. Tocmai ce am primit colierul ăla.

- E de la vânzarea de la Christie's de luna trecută?

-Da.

- Ai plătit puţin peste nouă sute optzeci de mii, plus prima cumpărătorului. Care e adaosul? Cred că ai dat prea mult pe el.

Ryan râse.

- Ştii, dacă te plictiseşti vreodată să fii femeie mondenă, poţi veni să oferi sfaturi.

- E doar un hobby.

Deşi el avea dreptate. Era obsedată de bijuterii, şi, pe parcursul anului, studiase fiecare catalog Christie's şi Sotheby's pentru casele din New York, Geneva şi Hong Kong. Deseori, în trecut, participase în calitate de cumpărător.

Gata cu asta însă.

Gin se uită la el.

- Am nevoie să te ocupi discret de ceva pentru mine.

- întotdeauna. Vino şi spune-mi de ce ai nevoie, zise el în timp ce arătă spre două scaune trase lângă nişte diamante.

Gin îl urmă, se aşeză şi puse paharul pe masa din sticlă. îşi scoase inelul de logodnă şi îl întinse.

-Vreau să scoţi piatra asta şi să o înlocuieşti cu un zirconiu cubic.

Ryan luă diamantul, dar nu se uită la el.

- De ce nu vrei să facem doar o copie pentru călătorii? Pot să am una gata până mâine la zece dimineaţa....

-Vreau să cumperi piatra de la mine. în seara asta. Cu aur.

Ryan se lăsă pe spate şi mută inelul pe vârful arătătorului, dar tot nu se uită la el.

- Gin, noi doi am făcut multe afaceri împreună, dar nu cred...

- Cred că este culoarea H. WS2. Tăietură Harry Winston, şi cred că l-a luat nou. Greutatea în carate de maximum zece, minimum douăzeci. Valoarea e de un milion jumătate la vânzare, un milion la licitaţie. Eu vreau cinci sute de mii, un preţ puţin mai mare decât la vânzarea angro, ştiu, dar îţi sunt clientă fidelă, asta în primul rând, şi, în al doilea rând, ştiu că ai citit ziarele. E posibil să fiu în situaţia de a lichida o parte din colecţia mamei, şi, dacă nu vrei să mă duc în New York, la casele de licitaţie de acolo, atunci o să batem palma la afacerea asta.

Din nou, bărbatul nu examină inelul, ci doar se uită la ea.

- Nu e aşa simplu pe cât spui. Sunt taxe care trebuie plătite...

- De mine, nu de tine. Iar inelul e la meu. Mi-a fost dar în vederea căsătoriei, şi m-am căsătorit cu Richard ieri. Chiar dacă mâine divorţăm, legal e al meu.

- îmi ceri să fiu complice la fraudă. Inelul ăsta sigur are asigurare. Richard nu l-a cumpărat de la mine, dar e imposibil ca bunul ăsta să nu fie într-un registru undeva.

-Asta e tot problema mea, nu a ta. Şi, ca să uşurez lucrurile, îţi spun că o să anulez poliţa, oricare ar fi. Nu ai nici un motiv să crezi că nu o să fac asta şi nici un mod de a şti dacă n-o s-o fac.

într-un final, Ryan se uită la piatră.

- E o afacere bună pentru amândoi, zise ea.

Bărbatul se ridică.

- Lasă-mă să mă uit la el la microscop. Dar trebuie să-l scot.

- Fă ce trebuie să faci.

Gin lăsă şampania în urmă şi se duse după el în an- ticamera folosită pentru consultaţii private în timpul afacerilor, de obicei de bărbaţi care cumpărau diamante pentru iubitele lor.

„Richard, nemernic zgârcit ce eşti. Ar fi bine ca piatra aia să fie reală“, îşi spuse ea.

înapoi la Easterly, Lane intră în bucătărie şi se duse după zgomot până în locul în care domnişoara Aurora se ocupa de o pungă de morcovi, reducându-i la discuri portocalii perfecte şi egale.

- Bun, deci la cină o să fim eu, tu, Lizzie, John şi Jeff. Nu cred că Max o să vină şi habar n-am unde sunt Gin şi Amelia.

Ca să treacă mai uşor timpul cât Lenghe se uita peste actele tabloului Rembrandt, Lane încercase să discute cu Max. Când îl găsise dormind, îl sunase pe Edward, dar nmi răspunse nimeni. Cum Lane nu ştia când avea să primească răspuns de la potenţialul lui rival de poker, nu vru să plece de pe proprietate.

- Cina e gata şi vă aşteaptă, zise domnişoara Aurora în timp ce se întinse după un alt morcov. Am făcut friptură de vită cu piure şi fasole înăbuşită. Asta de aici e pentru Gary. Piureul meu e singurul mod în care mănâncă legume, şi o să i-l duc eu mai târziu.

- Mai e plăcintă?

- Am făcut alta. M-am gândit c-o să vă fie foame.

Lane se sprijini de blat şi se uită cum domnişoara Aurora mânuia lama ca un metronom, ritmul fiind mereu acelaşi.

- Lizzie şi Greta au făcut o listă cu angajaţii care vor trebui să plece.

-Da?

-Va trebui să concediez mulţi oameni.

- Cine rămâne?

- Tu, Lizzie, Reginald, Greta şi Gary. Gary va vrea să-l păstreze pe Timbo, ceea ce are sens. Restul pleacă. Se pare că Gretei îi place să se ocupe de hârţogărie, aşa că o să supravegheze şi finanţele. Lizzie spune că o să preia curăţenia în casă şi o să-i ajute pe Gary şi pe Timbo cu tunsul ierbii.

- Ce fată! Domnişoara Aurora făcu o pauză şi se uită în sus. E o echipă bună. Putem să ne descurcăm cu orice.

Lane expiră uşurat.

-Asta cred şi eu. Mama o să-şi păstreze asistentele, bineînţeles.

- Nu aş schimba prea multe acolo.

- O să economisim zeci şi zeci de mii de dolari în fiecare lună. Dar mă simt prost. O să vorbesc personal cu fiecare dintre ei.

- O să-i angajezi la loc, nu-ţi face griji.

- Nu ştiu ce să zic, domnişoară Aurora.

- O să vezi tu.

Când reîncepu să taie, se încruntă şi îşi mişcă umărul, ca şi cum ar fi fost rigid. Apoi puse cuţitul jos şi păru că încerca să-şi recapete echilibrul.

- Eşti bine...

- Sunt bine, băiete. Perfect. Mişcă din cap, ca şi cum şi-ar fi limpezit mintea, luă cuţitul şi inspiră adânc. Du-te să-l aduci pe prietenul tău care nu este de aici. Friptura aia se usucă în cuptor, şi nu vreau să irosesc toată carnea.

Lane o privi cu atenţie. Dumnezeule, parcă slăbise şi mai mult de când o văzuse ultima oară.

- Domnişoară Aurora....

- Cel care nu e de aici a venit, zise Lenghe când intră în bucătărie. Şi e înfometat - şi pregătit să joace poker.

Lane se întoarse, dar îşi făcu o notă mentală să

continue conversaţia cu domnişoara Aurora. Poate avea nevoie de mai mult ajutor în bucătărie?

- Bun, zise el în timp ce bătu din palme, facem asta?

- Documentele nici că ar putea fi mai impresionante. Lenghe se aşeză la masă, după ce o salută pe domnişoara Aurora. Iar valoarea e pe acolo.

- Am verificat cu omul meu de la Fisc, care e un prieten de-al lui Jeff din New York. La rata noastră de impozitare, care e cea mai mare, câştigul pe termen lung pentru un obiect de colecţie este de douăzeci şi opt la sută. Aşa cum ştii din acte, bunica mea a plătit un milion de dolari pentru tablou când l-a cumpărat. Fiscul o să calculeze la 12 320 000.

- Deci numărul magic e 57 320 000.

-Aşa se pare.

Lenghe ridică mâna.

- Dacă pui tabloul la bătaie, sunt dispus să-ţi transfer suma asta în ce cont vrei mâine-dimineaţă, aici în State, dacă pierd. Sau, dacă te-ai simţi mai confortabil să fac transferul în străinătate, unde e o piaţă deschisă chiar acum, putem să facem şi asta. Câştigătorul ia totul.

Lane dădu mâna cu el.

- S-a făcut. Nu e nevoie de garanţie. Am încredere în tine.

Când dădură mâna, Lenghe se uită la domnişoara Aurora.

- Dumneavoastră sunteţi martora, doamnă.

- Da. Arătă spre Lane. Şi, oricât de mult mi-ar plăcea să am grijă de oaspeţii noştri de la Easterly, sper c-o să înţelegi că, atunci când o să jucaţi, o să mă rog pentru băiatul meu.

Lenghe îşi plecă uşor capul.

-Nici nu m-aş aştepta la altceva.

- Spălaţi-vă pentru cină, zise ea în timp ce lăsă cuţitul jos şi se întoarse spre cuptor. În seara asta, o să servesc masa în salon.

Lane se îndreptă spre chiuvetă, iar Lenghe îl urmă. Când dădu drumul la apă, se spălă şi îi dădu săpunul Zeului Cerealelor, nu-şi putu opri un zâmbet. Numai domnişoara Aurora putea să nu clipească la un joc de poker cu o miză de aproape şaizeci de milioane şi să-i comande unui miliardar să se spele pe mâini înainte să se aşeze la masa ei.

Cât o iubea pe mama lui!

capitolul 49

În timp ce Ryan Berkley se uita la microscop, Gin se duse în cealaltă cameră, după paharul ei, şi sorbi din Dom Perignon în timp ce aştepta. Din când în când, se uita la cutiile de acolo, unde diamantele erau chiar mai mari decât cele expuse în zona deschisă. Erau nimicuri în comparaţie cu ce-i luase Richard. Presupunând că nu era un fals.

Când Ryan se ridică într-un final, Gin spuse:

- Ei bine?

-Ai dreptate. WS1. H sau poate un I, cu fluorescenţe albastre medii care înalţă culoarea cu o nuanţă. Se duse la alt aparat, verifică şi încuviinţă. Nu, e un H. Ai un ochi al naibii de bun, Gin.

- Mulţumesc.

Ryan inspiră adânc.

- S-a făcut. Avem o înţelegere.

Ca să-şi ascundă uşurarea, Gin luă o gură de şampanie.

- Bine. E bine.

- îţi dai seama că cinci sute de mii în aur o să cântărească cam unsprezece kilograme.

- Două genţi. Cinci kilograme şi jumătate în fiecare. Pot să le car fără probleme.

Bijutierul se încruntă.

- Sunt mulţi bani cu care să mergi pur şi simplu pe stradă. O să fii în regulă?

- Totul e aranjat, nu-ţi face griji.

- în regulă. Va trebui să-l împart în lingouri şi monede. Nu am de ajuns dintr-unul sau altul. Preţul actual pe kilogram este de 40 188,40 dolari. Vrei să vezi raportul?

- Nu, nu o să te iau la bani mărunţi.

- Corect.

îi luă patruzeci şi cinci de minute ca să organizeze totul, apoi o duse în pivniţa lui, unde cântări şi măsură totul în faţa ei, la o masă de lucru lungă, cu diverse ustensile. Lingourile de aur aveau puţin peste nouă sute de grame fiecare, şi lui Gin îi plăcu mult cum se simţeau în mână. Marcate cu „EMIRATES GOLD“ şi gravate cu „1 KILO, AUR“, plus numărul de serie, bucăţile subţiri erau de mărime iPhone-ului ei, iar el avea să-i dea şapte.

Diferenţa fu plătită în krugerranzi sud-africani, care aveau cam treizeci de grame aur de douăzeci şi două de carate, deşi Ryan îi spuse că acestea cântăreau mai mult din cauza celor aproape trei grame de aliaj de cupru adăugat ca să facă monedele mai tari şi, prin urmare, mai rezistente. Multe monede. Un cufăr de pirat.

Sacii erau din nailon gros şi, sub luminile de deasupra mesei de lucru, strălucirea grămezii se micşoră treptat, pe măsură ce aurul fu mutat în pungi.

Când totul fu împărţit, Gin semnă hârtiile şi se pregăti să plece.

- Stai, zise el. Trebuie să punem zirconiul în locul diamantului.

Gin închise ochii şi-şi imagină reacţia lui Richard dacă ar fi văzut-o cu un inel fără piatră.

- Evident.

Ryan lucră repede. Găsi un „diamant“ fals potrivit, pe care îl montă în locul diamantului. Apoi curăţă inelul şi i-l dădu înapoi.

Când îl puse pe inelar, deasupra verighetei, Gin îşi

admiră mâna.

- Perfect.

- Va trebui să-l menţii foarte curat dacă vrei să arate ca un diamant real. Zirconiul e grozav, dar îşi pierde imediat strălucirea de la uleiurile pielii sau de la săpun.

Gin încuviinţă din cap şi se duse spre genţi, pe care nu le ridică prea uşor.

-Sunt grele...

- Te rog, mă laşi să ţi le duc la maşină?

- Da, mulţumesc.

îl urmă afară din subsol, înapoi în partea dichisită a magazinului. Aproape ajunseră la uşă, când Ryan se opri.

-Nu pot... Gin, chiar nu este sigur ce faci. Ştiu că St. Michael's e o zonă relativ sigură, dar, te rog, lasă-mă să te duc acasă cu astea. Sau să sun pe cineva de la pază. Te rog.

$_7$ Nu mă duc acasă.

în ochii lui albaştri se vedea seriozitatea.

-Am permis de portarmă. Am mereu un pistol la mine şi două în maşină. Lasă-mă să te însoţesc oriunde te duci, ca să fiu sigur că ajungi bine, altfel nu mi-aş ierta-o niciodată dacă s-ar întâmpla ceva.

Gin se uită la cele două genţi şi se gândi la valoarea lor.

Era amuzant, îşi petrecuse toată viaţa înconjurată de sume mari de bani, dar, în majoritatea timpului, fuseseră doar numere în conturi bancare, cârduri care să-i intre în portofel şi bancnote care nici măcar nu se apropiaseră de jumătate de milion. Chiar şi valoarea obiectelor de artă şi a celor antice, a argintului din casă sau a bijuteriilor din seif părea diferită. Era mai degrabă o declaraţie de avere, de trai îndestulat.

Genţile cu aur erau ceva palpabil.

- Pot să te duc cu SUV-ul meu, insistă Ryan. Şi apoi, te aduc înapoi aici, la maşina ta.

- Eşti sigur?

- Sunt un băiat catolic bun al cărui tată o să se

zvârcolească în mormânt dacă te las să pleci singură din magazinul ăsta. Deci da, sunt sigur.

- în regulă. Mulţumesc. Mulţumesc foarte mult.

Peste câteva minute, trăsese SUV-ul la uşa din spate, ea urcă pe scaunul pasagerului şi el îi puse cele două genţi în braţe.

- Mergem doar până la bancă, îi zise Gin.

- Slavă Domnului!

Filiala locală era mai sus pe drum, şi, cum ajunseră, managera, o femeie blondă atrăgătoare, deschise uşa din spate.

Purta haine de yoga şi avea părul prins în coadă. Arăta mult mai tânără decât în costumele ei de afaceri.

- Bună ziua, le zise, în timp ce ei doi ieşiră, Ryan cărând cele două genţi. Ryan, ce surpriză plăcută! Am lăsat-o pe Stacy a ta la curs acum douăzeci de minute.

- Pot să-ţi zic doar cât de fericit sunt să te văd? spuse el în timp ce o sărută de femeie pe obraz.

- Mă bucur să aud asta.

După ce intrară în spaţiul îngust, care nu era, de obicei, destinat clienţilor, femeia închise uşa şi învârti o roată până se auzi un zgomot. Pe măsură de înaintau, trecând în partea obişnuită a băncii, luminile erau mai slabe, totul fiind ordonat şi cufundat în linişte.

- Hârtiile sunt aici.

Gin se simţi ameţită când semnă nişte acte la un birou. Şi, da, pixul era ataşat de un cub ce arăta data, cu o mică lesă de metal cu zale micuţe de argint. Chestia şuieră cu un şarpe când îşi semnă numele „aici... aici... şi... aici, mulţumesc".

- Asta e cheia, zise femeia. Vă duc acum la cutie.

-Vrei să mergi singură, Gin? întrebă Ryan.

-Nu, dacă duci tu alea.

- Categoric.

Cei trei intrară în seiful care fu deschis special

pentru ea, iar Gin fu condusă la o cutie de valori care părea de mărimea unui coş de gunoi. Managera luă cheia, o vârî în gaură, adăugă una de-a ei şi apoi uşa se deschise.

Scoase o cutie pătrată din metal.

-Asta e cea mai mare măsură.

-Te rog să nu te răneşti. Gin se întoarse spre Ryan. Pot?

Voia să fie ea cea care punea aurul acolo, şi, când o făcu, se uită la cei doi.

- Vreau ca voi să fiţi martorii mei. Asta e pentru fiica mea. în caz că mi se întâmplă ceva, toate astea sunt pentru ea. Aurul e al Ameliei.

Dispoziţiile legate de persoana căreia avea să îi revină aurul nu erau singurele pe care le trecuse pe hârtie. Sa- muel T. era şi el menţionat. Astfel, Amelia avea măcar un părinte.

De fapt, el ar fi, probabil, un tată fantastic. Odată ce-i trecea şocul şi depăşea valul de ură faţă de Gin.

în timp ce puse scrisoarea deasupra sacilor, simţi cum cei doi o priveau - şi nu-i putea învinovăţi. Tatăl ei se sinucisese... sau poate nu.

Probabil se întrebau dacă ea urma.

- Şi, dacă sunt găsită moartă, vreau amândoi să ştiţi că Richard Pford a făcut-o. îi privi pe amândoi în ochi, ignorând panica din ei. Şi asta e trecut în scrisoare. Dacă voi fi ucisă, el a făcut-o.

Lizzie abia dacă putea să mănânce.

Nu era din cauza companiei şi nici a salonului micuţ, cu colecţia sa de farfurii Imari atârnate pe pereţii cu mătase crem şi elegantul covor Aubusson. Şi cu siguranţă nu era nimic în neregulă cu mâncarea gătită de domnişoara Aurora. Era mai degrabă faptul că bărbatul ei urma să joace poker pentru o sumă de aproape şaizeci de mii....

Milioane, se corectă singură. Şaizeci de milioane de dolari. Dumnezeule, nu putea concepe suma.

-... a părut o idee bună la momentul respectiv, zise

Lane în timp ce se opri din mâncat şi se şterse la gură. Râul era în cel mai înalt punct şi, să fim serioşi, Land Roverele sunt maşini rezistente. Am vrut provocarea. Aşa că am pornit cu Ernie...

-Stai un pic, zise ea, aterizând în poveste. Cine e Ernie?

Lane se aplecă şi o sărută.

- Prima mea maşină. Ernie.

- De ce am impresia că nu o să se termine bine pentru Ernie? întrebă Jeff.

- Ei bine, nu s-a terminat. Lane luă o gură din berea de ghimbir. Oricum, m-am dus pe River Road, am rupt banda pusă de poliţie...

Domnişoara Aurora clătină din cap, chiar dacă încerca să-şi ascundă zâmbetul.

- Mă bucur aşa mult că n-am ştiut despre asta, altfel aş fi avut să-ţi spun vreo două, tinere.

- Poate o să mai ai ocazia, zise John râzând şi se întinse după cola. Noaptea abia începe.

- Oricum, interveni Lane, am învăţat că, atât timp cât mergi înainte, te descurci. Apa a ajuns până peste plafon.

-Asta era fără tub cu oxigen? întrebă Lizzie. Sau cu?

- Fără, şi tocmai asta a fost şi problema. Vezi tu, era un pom care plutea....

- O, Doamne, zise Lizzie.

-Şi m-a lovit fix în grilaj. Am încetinit şi, da, atunci a murit Ernie. A rămas acolo până când râul a scăzut. Vreţi să vă spun despre nămol? Interiorul maşinii ăleia arăta ca şi cum petrecuse două săptămâni în deşert, în timpul unei furtuni de nisip.

Ceilalţi râseră, iar Lizzie întrebă:

- Ce s-a întâmplat după? Ce i-ai spus tatălui tău?

Lane deveni serios.

- Edward m-a salvat. Avea nişte bani pe care îi investise. Nu erau din banii familiei, ci de la joburi de vară şi cadouri aniversare. Mi-a cumpărat o maşină la

mâna a doua, care arăta exact ca Ernie. Cu ceva mai mulţi kilometri, dar tata nu avea să verifice asta. Fără Edward, nu ar fi ieşit bine.

- Pentru fraţi mai mari! zise John în timp ce-şi ridică paharul.

- Pentru fraţi mai mari! răspunse toată lumea.

- Deci, eşti pregătit să facem asta? şopti Lane în timp ce toată lumea îşi lăsă paharele pe masă.

John se ridică şi îşi luă farfuria.

- După ce ajutăm la strâns. Abia aştept. Mă simt norocos în seara asta, fiule. Mă simt norocos.

Când Jeff şi domnişoara Aurora se ridicară, Lizzie rămase nemişcată, iar Lane, ca şi cum i-ar fi simţit tensiunea, nu se mişcă nici el, în timp ce restul plecară.

- Eşti sigur că e o idee bună? şopti ea în timp ce-l luă de mână. Nu e vorba că nu am încredere în tine, doar că sunt atâţia bani.

- Dacă o să câştig, Ricardo Monteverdi şi împrumutul ăla de la Prospect Trust o să dispară, şi avem cât de cât o şansă, pentru că Jeff o să schimbe direcţia companiei. Dumnezeule, ar fi trebuit să-l vezi la sediu. E... incredibil. Absolut grozav. O să avem nişte luni mai dificile, dar, până la sfârşitul anului, o să fim la zi cu plata datoriilor, şi Mac nu va mai trebui să se întrebe de unde o să primească cereale.

- Nu-mi vine să cred că eşti aşa calm. Lizzie râse. Sau înjură - era greu de identificat sunetul scos de ea. Simt că sunt la un pas de o cădere nervoasă, şi sunt doar un spectator.

- Ştiu ce fac. Singurul lucru pentru care îmi fac griji e norocul, pe care nu-l poţi controla. Poţi să compensezi însă prin talent - şi de ăsta am cu duiumul.

- Sunt aşa mândră de tine, zise ea în timp ce-l mângâie pe faţă.

- Nu am câştigat încă.

- Nu-mi pasă de rezultat... mă rog, îmi pasă, dar... faci ce ai spus că aveai de gând să faci. Îţi

salvezi familia. Ai grijă de afacerea voastră. Eşti... eşti absolut minunat, sper că ştii asta.

în timp ce se apropie ca să-l sărute, bărbatul râse cu poftă.

- Nu mai sunt un play-boy recalcitrant, nu-i aşa? Vezi ce efect are dragostea unei femei bune?

Se sărutară, apoi el o trase în poala lui. Lizzie îşi puse braţele în jurul gâtului lui şi zâmbi.

- Absolut. Şi ghici ce?

-Ce?

- Şi dacă vei câştiga, şi dacă vei pierde, în seara asta o să fii norocos, îi şopti la ureche.

Lane mârâi şi o strânse de talie, iar şoldurile i se mişcară sub ea. Când se apropie să o sărute, ea îl opri.

-Am face bine să o luăm spre camera de jocuri, înainte să-ţi fie distrasă atenţia.

- Deja mi-e distrasă, zise el sec. Crede-mă.

- Nu uita, îi şopti în timp ce se dădea jos din braţele lui, cu cât termini mai repede, cu atât mai repede putem să....

Lane se ridică brusc de pe scaun, aproape dărâmân- du-l. O luă de mână şi începu să alerge spre camera de jocuri.

- Femeie, vrei să nu-mi mai iroseşti timpul? zise el în timp ce Lizzie râdea. Dumnezeule, trebuie să joc poker.

capitolul 50

O jumătate de oră mai târziu, Lane stătea la masa rotundă, cam la trei scaune depărtare de Lenghe. Prin înţelegerea comună a jucătorilor, spectatorii se aşezaseră pe nişte scaune aliniate departe de locul în care se împărţeau cărţile, pentru ca nimeni să nu vadă peste umărul nimănui. Lizzie şi domnişoara Aurora erau împreună. Jeff stătea lângă Lizzie, iar Gary McAdams era lângă domnişoara Aurora.

Nu te puteai preface că acela nu era un moment

care avea să intre în istoria familiei Bradford, ca momentul când strămoşii lui Lane îi împrumutaseră bani lui Abraham Lincoln, sau ca atunci când un altul se luptase cu un incendiu de la Vechea Fabrică, sau ca momentul când caii Bradford terminaseră pe primele trei locuri la Derby-ul din 1956. Acea victorie îi adusese bunicului lui destui bani cât să ridice un hambar nou la Red Black...

- Am venit prea târziu?

Lane se uită spre uşă.

-Mac, ai ajuns.

- De parcă aş fi putut rata aşa ceva.

Maestrul distilator al lui Lane intră cu o tânără foarte drăguţă... „A, asistenta", îşi spuse Lane.

- Domnule Lenghe, mă bucur să te văd din nou, zise Mac.

- Ca să vezi, e distilatorul meu preferat.

După ce se îmbrăţişară, Mac spuse:

- Ea este o prietenă de-a mea - şi asistenta mea -, Beth Lewis.

Făcură făcute prezentările, iar Lane nu rezistă să nu-şi ridice sprâncenele insinuant la tipul din spatele lui Beth. Acesta, la rândul lui, îi arătă degetul din mijloc.

- Mai vine cineva? întrebă John.

-Ăştia suntem.

- Cap sau pajură?

- Tu eşti invitatul, tu alegi.

-Cap.

John aruncă moneda în mijlocul mesei.

- Cap este. Eu împart primul. Blind-ul mare e de o sută, cel mic - de cincizeci.

Lane încuviinţă şi îl urmări cum împarte cărţi. Căzuseră de acord asupra unor valori arbitrare pentru grămezile de jetoane roşii, albastre şi galbene, amândoi având acelaşi număr din fiecare. Fără *buy-în.* Asta însemna că, dacă nu mai aveai jetoane sau nu puteai să plăteşti pariul, erai terminat.

Lane puse un jeton roşu ca *blind* mare, John unul albastru, apoi John împărţi fiecăruia câte două cărţi. Urma o rundă de pariuri bazate pe cărţile din mână, apoi dealerul avea să „ardă" o carte, punând-o într-o parte şi întorcând-o pe următoarea cu faţa în sus. Şi mai multe pariuri. O altă „ardere" şi o carte cu faţa în sus. Şi iar pariu şi tot aşa, până când se forma un şir de cinci cărţi pe care le puteau folosi pentru a câştiga mâna. Cartea mare avea câştig dacă nimeni nu avea altceva mai bun. Două perechi băteau una. Trei de-un fel băteau două perechi. Culoarea, adică o secvenţă de cinci cărţi de aceeaşi culoare, dar nu consecutive, bătea o chintă simplă, adică cinci cărţi în ordine numerică, indiferent de culoarea lor. Un full, adică trei de un fel şi două de un fel, bătea culoarea. Chinta, adică cinci cărţi consecutive, dar nu la culoare, bătea un careu, care bă- tea un full.

O chintă regală, adică as, popă, damă, valet şi zece de aceeaşi culoare, bătea orice.

Şi probabil însemna că domnişoara Aurora chiar avea o linie directă de conversaţie cu Dumnezeu.

Presupunând că Lane era cel care avea aceste cărţi, nu Lenghe.

Dacă John avea aşa ceva însemna că soţia lui din Kansas se ruga mai tare decât domnişoara Aurora, care era aici, în Kentucky.

Lane ridică prima lui mână. Şase de caro. Doi de treflă.

Pe scurt... nimic.

Nici măcar o carte destul de mare cât să se entuziasmeze.

Cărţile cu faţa în sus erau singura lui speranţă.

John îşi studia şi el cărţile, cu sprâncenele împreunate şi umerii laţi ridicaţi, care şi cum s-ar fi pregătit să dărâme pe cineva. îşi muşcă uşor buza. îşi frecă baza nasului. Se foi pe scaun.

Era mai degrabă plin de adrenalină decât emoţionat. Cu atâtea mâini de joc în faţă, nici un pot

creat încă şi patru cărţi care mai trebuiau să vină, era prea devreme să devină agitat.

Lane era perfect calm, mai interesat de cum reacţiona adversarul lui decât de cărţile pe care le avea în mână.

Secretul era să-şi amintească ticurile rivalului său. Unele dintre ele aveau să dispară pe măsură ce jocul avansa. Pe unul sau două avea să se străduiască să nu le arate.

Sau poate urma să iasă altceva la suprafaţă.

Dar, aşa cum Lane învăţase cu mult timp în urmă, trei lucruri contau la masa aceea, chiar mai mult decât câţi bani aveai tu sau rivalul tău la dispoziţie: matematica cărţilor din joc - care la un joc unu la unu avea să fie greu de aplicat, deoarece nu avea cine altcineva să pună pariuri -, cărţile pe care le aveai şi cele de jos. Şi reacţiile faciale şi corporale ale rivalului tău legate de tiparele de pariere.

John poate chiar se simţea norocos.

Urmau să vadă însă dacă asta era de ajuns.

La zece minute după ce Ryan Berkley o lăsă pe Gin la maşina parcată în spatele magazinului lui, ea îşi parcă decapotabila în garaj şi se uită la ceas.

Perfect. Era nouă şi jumătate.

Richard îi spusese că avea o întâlnire de afaceri foarte importantă care urma să dureze, iar asta însemna că ea ajunsese acasă înainte ca el să afle ceva.

O luă spre partea din faţă a casei, trecând de ferestrele care dădeau spre vechea cameră de jocuri, care nu era folosită prea des. Prin perdelele pe jumătatea trase, îi văzu la masa de joc pe fratele ei şi pe un bărbat mai în vârstă, grizonant, pe care nu-l recunoscu. Avea fiecare câte o pereche de cărţi în mână şi grămezi de jetoane multicolore între ei.

Mai mulţi oameni stăteau şi se uitau la ei - toată lumea extrem de serioasă. Fratele ei părea să aibă mai multe jetoane decât celălalt tip, dar... o, nu,

rivalul lui Lane păru să câştige acea mână, bărbatul arătându-şi cărţile şi trăgând grămăjoara de jetoane spre el.

Gin merse mai departe, ocolind prin faţă şi uitându-se la etajul al doilea.

Nu era nici o lumină în camera Ameliei.

Intră în casă, se duse în salon şi se aşeză pe canapeaua cu vedere spre culoar.

Aşteptă. Şi aşteptă. Şi tot aşteptă.

Sunetele jocului de poker răsunau prin camerele tăcute din Easterly. Din când în când, se mai auzeau câte un ţipăt, o încurajare, o înjurătură. Râsete care sunau ciudat, fie şi numai pentru că păruse să treacă ceva timp de când se auzise aşa ceva prin casă.

Se întrebă cu cine juca Lane.

Nu avea să ducă acolo însă... trebuia să stea aici.

Amelia intră în sfârşit pe uşă, după Dumnezeu ştie cât timp. Purta blugi albaştri şi un top Gucci care avea flori colorate în faţă şi doar în anumite zone pe spate.

Când traversă holul, îndreptându-se spre scări, Gin îi vorbi:

- Ai o clipă, dacă nu te superi?

Amelia îngheţă, cu un picior pe prima treaptă.

-Ce?

-Te-am aşteptat. Vino aici, te rog.

-Mă duc la...

- Am vorbit cu proctorul.

Asta atrase atentia Ameliei.

-Ce?

- Doamna Antle.

- Ea e supraveghetoarea mea de la cămin, doamna Antle. Un proctor e un student din anul terminal care are rolul de consilier. Ai şti asta'dacă ai fi venit vreodată la şcoala mea.

- De ce ai minţit că ai fost exmatriculată? Gin ridică o mână şi observă că diamantul fals arăta bine. Şi nu te cert. Sunt sigură că ai avut motivele tale. Sunt doar curioasă.

Amelia intră în salon, vizibil pregătită de luptă.

- Nu mă întorc acolo.
- Nu asta te-am întrebat.
- Nu-ţi datorez nici o explicaţie.
- Adevărat.

Replica păru să o surprindă pe fată.

- Dar aş vrea să ştiu de ce....
- Bine. Amelia îşi încrucişă braţele la piept şi îşi înălţă capul. Nimeni nu m-a sunat să mă anunţe că bunicul a murit. Am citit despre asta pe internet şi a trebuit să vin singură acasă. Nu mă întorc la şcoală. Refuz s-o fac.

M-am gândit că, dacă îţi spuneam că am renunţat, aveai să mă obligi să mă întorc, dar, dacă te făceam să crezi că am fost dată afară, puteam să rămân aici.

- Eşti nefericită la Hotchkiss?

Amelia se încruntă.

-Nu.

- E ceva în neregulă cu profesorii? Cu căminul? Vreo colegă?

-Nu.

- Ai prefera să mergi la altă scoală?

-Da.

-Şi la ce şcoală ai...

- Ce e cu tine? întrebă Amelia, nu într-un mod ostil - mai degrabă, ca şi cum ar fi întrebat cine îi răpise mama şi o înlocuise cu acea copie. Ce se întâmplă?

Gin îi susţinu privirea, chiar dacă fu greu.

- Nu m-am purtat ca o mamă cu tine, şi îmi pare rău pentru asta. îmi pare... foarte rău pentru asta. Eram atât de tânără când te-am avut, şi, cu toate că tu ţi-ai făcut treaba şi ai crescut, nu pot spune că eu m-am descurcat prea bine cu maturizarea. Şi, dacă e să fiu sinceră, primul meu impuls după ce am primit acel telefon a fost să vorbesc cu Lane să se ocupe el de tine. Dar ideea e că tatăl meu e mort. Mama ar putea la fel de bine să fie. Edward a plecat. Lane e ocupat încercând să facă ce e bine pentru noi toţi, iar domnişoara Aurora nu se simte bine deloc... Oricum,

la finalul zilei, noi două ne avem una pe cealaltă şi atât. Nu mai avem spre cine să ne întoarcem.

- Cum rămâne cu noul tău soţ? întrebă Amelia cu amărăciune. Cum rămâne cu el?

- El e problema mea, nu a ta. De fapt, e cea mai bună ilustrare a tot ce am făcut greşit dintotdeauna - şi trebuie să mă ocup de asta. Gin se uită în jur, la camera familiară şi elegantă, apoi se concentră pe ce avea de spus. Nu ne avem decât una pe cealaltă, la propriu. Şi poţi să mă urăşti cât vrei, o merit. Nu o să mă enervez. însă emoţia aia, oricât de justificată ar fi, nu o să schimbe faptul că, dacă nu vrei să mergi la Hotchkiss, noi două suntem singurele care pot schimba asta. Şi, dacă te răzgândeşti şi te hotărăşti să rămâi acolo, noi două va trebui să mergem înapoi în campus. Şi dacă vrei să renunţi..., ei bine, nu o să te las să faci asta. Deoarece chiar dacă nu ai respect faţă de mine, eşti minoră şi, în ochii legii măcar, sunt mama ta. O să-ţi iei măcar diploma de liceu. După asta? Peste doi ani? Nu o să mai am nici un drept asupra vieţii tale - doar ce-mi vei permite tu.

Amelia clipi de câteva ori.

Era amuzant. Păru să întinerească sub ochii lui Gin, chiar dacă nimic în mod special nu se schimbase la ea, acea regresie intangibilă fiind rezultatul unor sentimente, gânduri sau... Gin nu ştia ce.

- Vorbeşte cu mine, zise Gin după o clipă. Spune-mi!

-Mă tem că, dacă o să fiu acolo... Fata îşi mută privirea. Mă tem că, dacă rămân acolo, toată lumea de aici o să dispară, şi eu nu o să mai am unde să merg. Ştiu despre problemele cu bani. Moşia asta o să rămână a noastră? Dar compania?

- Sinceră să fiu, nu ştiu, şi urăsc faptul că nu pot să-ţi dau un răspuns. Dar îţi promit că o să fie bine pentru tine.

-Cum?

Gin băgă mâna în buzunar şi scoase cheia de la

seif.

- O să-ţi dau asta acum. Nu vei putea avea acces cât trăiesc eu, şi, dacă mor, trebuie să te duci la unchiul Lane şi să-i spui că ţi-am dat asta. El e executorul testamentului pe care l-am semnat în după-amiaza asta. Cheia e de la o cutie de valori de la filiala PNC, lângă farmacia Taylor's. Nu o să-ţi spun ce e acolo şi, aşa cum am mai menţionat, nu o să poţi accesa conţinutul decât după ce mor. Dar ce e acolo o să te ţină în siguranţă indiferent de ce se întâmplă aici.

Cum Amelia nu se apropie, Gin întinse mâna şi mai mult.

- Ia-o. Pune-o unde vrei, numai n-o pierde. Haide!

Amelia se apropie cu atenţie, iar Gin încercă să-şi oprească lacrimile. în neglijenţa şi egoismul ei, nu văzuse toată suferinţa pe care i-o provocase acestui copil inocent, iar precauţia de care fata dădea dovadă acum era un exemplu atât de dureros al acestui lucru, că Gin abia de mai putea să respire.

- îmi pare rău, zise Gin în timp ce-i întinse cheia. Comportamentul nu îmi poate fi scuzat şi nu o să te învinovăţesc dacă nu o să mă laşi niciodată să mă apropii. Dar haide... în următorii doi ani, hai să încercăm să îndreptăm lucrurile. Spune-mi, la ce şcoală vrei să mergi?

Amelia se uită lung la cheie.

- Charlemont Country Day. Campusul e acolo. îi ştiu pe mulţi dintre elevi. îmi place acolo.

- Bun, atunci, uite ce sugerez. Cred că unchiul Lane plănuieşte să-l îngroape pe bunicul tău mâine sau poimâine. Supraveghetoarea ta de la cămin a spus că poţi să-ţi dai examenele aici sau acolo, la şcoală. Cum vrei?

-Păăăi...

- Dacă te hotărăşti să le dai la şcoală, te duc eu după înmormântare. Sau putem să luăm avionul.

Dacă vrei să te întorci acasă, o să mergem să-ţi iei lucrurile şi să îţi iei rămas-bun sau mă duc eu şi împachetez totul, în timp ce tu îţi dai examenele aici.

Amelia îşi dădu ochii peste cap.

- Habar n-ai cum să-mi organizezi lucrurile.

- Cutii şi valize. Cât de greu poate să fie?

- Ai face asta? Te-ai duce tooocmai până în Connec- ticut ca să-mi iei lucrurile?

-Da.

- Cu unchiul Lane, bineînţeles...

- Nu, m-aş duce singură. Pot să mă descurc. Ce vrei să faci?

Amelia se aşeză pe cealaltă canapea şi continuă să se uite la cheie.

- Ce e în seif?

- Nu o să-ţi spun. O să afli la momentul potrivit.

- Cred că vreau să mă duc şi să-mi dau examenele acolo. O să fie mai uşor. Şi pot să-mi iau rămas-bun de la oameni fără să fiu pe fugă.

- Bun, atunci o să mergem mâine amândouă. Cât crezi că o să dureze?

- Probabil cam zece zile.

- Bun. O să mă întorc aici, după care o să fac alt drum ca să-ţi iau lucrurile. După asta, o să te înregistrăm la Charlemont Boys.

Amelia o fixă cu privirea.

- Care e şmecheria?

-Nici una. Nu e nici o şmecherie la mijloc. Şi nu am aşteptări legate de relaţia noastră. Vreau doar să mă asigur că o să rămâi la şcoală.

Fata inspiră adânc şi băgă cheia în buzunarul blugilor.

- Bun. În regulă. Asta e... planul nostru.

Gin închise ochii, uşurată, în timp ce din camera de jocuri se auziră strigăte.

capitolul 51

Fu cel mai scump joc decisiv cu care Lane fusese

asociat vreodată.

Iar John era un jucător al naibii de bun, care se controla incredibil, mai ales când intra în ritm. Era deştept, hotărât, nu-şi pierdea niciodată cumpătul şi respecta mereu regulile.

Era explicabil de ce avea atât de mult succes cu afacerea lui.

Şi se controla până la final. Lane nu făcea greşeli, dar cărţile... cărţile pur şi simplu nu ţineau cu el, atâtea chinte şi culori ratate, trei cărţi de-un fel, două perechi... chiar şi momentul când aşii lui John câştigară în faţa regelui lui Lane... îşi epuiza încet rezervele.

Lizzie începea să-şi facă griji, iar domnişoara Aurora chiar o prinse de braţ când cei doi jucară ultima mână.

Lane avea jetoane de două sute, unul de cincizeci şi unul de douăzeci şi cinci. Atât.

Restul erau în faţa lui John. Şi, da, chiar dacă tot câştiga, era clar că şi John era emoţionat şi nu lăsa încântarea să îl copleşească.

- Grămada mea, zise Zeul Cerealelor, în timp ce strânse cărţile de la cea mai recentă mână câştigătoare. Se pare că asta e, Lane.

-Da.

„La naiba", se gândi în timp ce se uită la tablou. Nu era ca şi cum avea să-i fie dor de acel Rembrandt, dar regreta faptul că revenea în punctul din care plecase, fiind nevoit să strângă bani... o uşă care păruse să fie deschisă, doar ca apoi să i se închidă în faţă.

John împărţi cărţile, iar Lane se uită la ale lui.

Avea... doiarul de inimă roşie... şi asul de pică.

Bun, deci poate îi ieşea o chintă. Măcar avea o carte mare.

începu cu *blind*-ul mare. John făcu la fel. Apoi John bătu în masă. Lane bătu şi el.

Prima carte era un zece de caro. John nu era sigur în privinţa cărţii, aşa că bătu. Lane făcu la fel.

A doua carte era un opt de caro.

La naiba!

Apoi apăru asul de caro, lucru îmbucurător.

Doar că şi lui John păru să-i placă acea carte, judecând după reacţia lui.

-Bun, o să...

Inima lui Lane începu să bată cu putere, şi ştiu, chiar înainte ca bărbatul să spună cuvintele.

- Pariez tot.

Deci avea o chintă, care bătea oricând o pereche de aşi. întrecea şi trei de-un fel. Singura lui şansă era să aibă full.

în timp ce oamenii din cameră pufniră şocaţi, Lane fu vag conştient că Gin şi Amelia intrară în cameră şi se aşezară pe scaune. Amândouă fură surprinse, căci se auziră nişte şoapte care le explicară ce se întâmpla.

Apoi părură de-a dreptul şocate când aflară toată povestea.

- De acord, zise Lane în timp ce împinse ultimele două jetoane rămase în mijloc. Hai să întoarcem cărţile şi să-l lăsăm pe Dumnezeu să decidă.

- S-a făcut.

John îşi puse cele două cărţi jos şi, da, regele lui şi do- iarul de caro erau o pereche puternică. Lane îşi dezvălui asul şi decarul.

- Nu e rău, zise John.

-Asta pentru că tu câştigi, spuse Lane şi îi făcu cu ochiul.

Următoarea carte era...

Un as de treflă.

- Ooooo! exclamă John, în timp ce strânse pumnul care nu era pe masă. E ceva.

- Contează care va fi ultima...

Lane constată că inima începu să-i bată cu putere. Nu avea nici un motiv să-şi ascundă reacţia, pentru că pariurile fuseseră făcute, iar rezultatul nu putea fi schimbat: încă o carte întoarsă şi apoi, cartea

decisivă. Sfârşitul poveştii. Nu avea de ce să încerce să menţină expresia impenetrabilă.

Cu toate astea, nu vru să arate nici spaima şi nici adrenalina, superstiţia blocându-l, ca şi cum emoţiile lui ar fi forţat norocul - şi nu în sensul bun.

Se uită la Lizzie şi o văzu concentrată asupra lui, nu asupra cărţilor, ca şi cum ar fi aşteptat ca el să se uite în direcţia ei. Şi, când şopti un „Te iubesc", nu putu decât să îi zâmbească şi să se mire că, pentru un bărbat care crescuse cu o avere impresionantă, femeia pe care o alesese era cea care îi tot reamintea că banii nu contau. Posesiunile materiale nu erau lucrul suprem. Maşina pe care o conduceai, casa în care trăiai şi hainele pe care le purtai nu erau nimic decât cuvinte. Nu reprezentau comunicarea adevărată, cea care conta, ci erau simple conexiuni, importante, dar nu capitale.

Se gândi la momentul când căzuse de pe pod. Se pregătise pentru impactul dur cu apa, încordându-se ca să supravieţuiască.

De fapt, căderea fusese partea periculoasă, nu râul. Râul îl salvase.

„Şi eu te iubesc", făcu el, fără să vorbească.

Apoi se auzi spunând:

- Următoarea.

Zeul Cerealelor întoarse o carte...

Toată lumea icni.

As de inimă.

-Nemerni....

Lenghe nu termină înjurătura însă, ceea ce era tipic pentru el.

Şi Lane se uită la domnişoara Aurora. Femeia nu era atentă la joc. Avea ochii închişi şi capul dat pe spate şi buzele i se mişcau.

Iar mai târziu, mult mai târziu... asta avea să fie imaginea care îi tot revenea în minte. Ambele ei mâini ţinând-o strâns pe Lizzie, întregul ei corp blocat într-o funie tensionată de devotament şi rugăciune, credinţa

în Dumnezeul şi Salvatorul ei fiind atât de puternică, încât ar fi putut jura că, într-adevăr, femeia era capabilă să ceară un miracol direct din rai.

Lane se uită la tablou. Faptul că Iisus Hristos arăta ca şi cum se uita la mama lui i se păru potrivit.

- Presupun că rămâi în familie, şopti el.

Veselia care erupse fu zgomotoasă. Lenghe se purtă ca un gentleman, ducându-se să-l îmbrăţişeze. Iar apoi, Lane fu vag conştient că Mac şi Jeff veniră şi-l zgâlţâiră cu putere, iar Lizzie ţopăia. Până şi Gin şi Amelia se alăturară bucuriei.

Lenghe era, evident, uşor zdruncinat. Pe de altă parte, lumea ţi se zgâlţâia puţin când dintr-odată datorai cuiva aproape şaizeci de milioane de dolari.

Lane cunoştea prea bine senzaţia.

- Ştii, dacă nu aş fi văzut cu ochii mei..., zise Lenghe.

- Da, ştiu, şi eu la fel.

- Şi ştii ce? Eşti un băiat bun. Eşti un luptător, şi o să reuşeşti. Oricine care poate să rămână atât de calm cum ai fost tu? Să fii gentleman chiar şi când rişti să pierzi atât de mult? O să fii bine, fiule.

Lane nu ştiu cum să reacţioneze când Lenghe îi zâmbi şi îi arătă apreciere sinceră.

- Adu nişte şampanie, zise Zeul Cerealelor. Voi, familia Bradford, aveţi de sărbătorit! în timp ce izbucni o nouă rundă de urale, bărbatul clătină din cap. Eu, în schimb, trebuie să dau un telefon foarte dificil. O să dorm pe canapea luni întregi după asta.

Lane râse, apoi Lizzie era în braţele lui şi se sărutau.

- îl sun pe Monteverdi chiar acum, zise Lane. Apoi o să bem nişte şampanie.

Lizzie îşi lipi corpul de al lui.

-Şi după...?

- După, o să mă simt foarte, foarte obosit şi va trebui să mă duc în pat, zise el în timp ce o sărută apăsat. Cu iubirea vieţii mele.

- Abia aştept, îi şopti ea.

capitolul 52

în dimineaţa următoare, Lane îl duse pe John Lenghe înapoi la aeroport, înainte de micul dejun. Când încetini la intrare şi îi făcu semn paznicului, Lenghe se uită la el.

- Ştii ce, a fost un joc al naibii de intens.

Lane apăsă pe acceleraţie. Şi trecu de gheretă.

- Aproape mă prinseseşi.

- încă nu-mi vine să cred. Aşa a mers norocul, şi nu am ce comenta.

Lane încetini, trecu de poartă şi apoi se îndreptă spre avionul lui Lenghe, care avea plinul făcut şi aştepta.

-Sincer să fiu, încă nu mi-am revenit. Nu am dormit deloc după.

-Nici eu, dar din alte motive, zise Lenghe râzând. Dar cel puţin soţia încă vorbeşte cu mine. Nu e mulţumită, dar mă iubeşte mai mult decât ar trebui.

Lane opri maşina la câţiva metri de treptele metalice care ieşeau din avion ca o limbă strălucitoare.

- Cbiar o să te pună să dormi pe canapea?

- Nu. Lenghe îşi luă geanta. Adevărul e că i se răcesc picioarele şi are nevoie de mine prin apropiere, ca să şi le încălzească.

Lane trase frâna de mână şi ieşi, după care spuse:

- Nu o să uit niciodată asta.

Lenghe îl bătu pe umăr.

-Am vorbit serios aseară, fiule. O să te descurci. Nu spun că o să fie uşor, dar o să îţi conduci vasul cum trebuie. Sunt mândru de tine.

Lane închise ochii.

-Ai idee cât de... Tuşi şi râse jenat. Ştii, mi-ar fi plăcut ca tata să-mi fi spus asta măcar o dată.

Lenghe râse, doar că păru mai relaxat.

- De ce crezi că-ţi spun asta? Faptul că el nu a rostit cuvintele astea nu înseamnă că nu sunt adevărate. Lenghe îl bătu din nou pe umăr şi se întoarse. Ne vedem în curând, băiete. Poţi oricând să mă suni...

- Stai, strigă Lane. Am ceva pentru tine. Ca să-ţi reamintească de joc.

Lenghe se întoarse cu zâmbetul pe buze.

- Dacă sunt cei patru aşi, ca să-i înrămez, poţi să-i păstrezi.

Lane zâmbi şi se duse până la bordul maşinii.

- Nu, ăia sunt ai mei.

Când portbagajul se deschise, o Lane scoase un pătrat învelit în hârtie maro, care abia încăpea înăuntru. Cu un mormăit, îl ridică.

- Poftim.

-Ce e ăsta...

Dar bărbatul îşi dădu seama în clipa în care primi tabloul. înainte ca Lenghe să spună ceva, Lane întinse

mâna.

\- Du-l acasă la soţia ta. Las-o să-l atârne unde vrea şi, de fiecare dată când te uiţi la el, aminteşte-ţi că eşti o figură paternă pentru un tip care şi-a dorit aşa ceva toată viaţa lui, da? Şi, înainte să-mi aminteşti că ai pierdut, hai să considerăm că i-ai luat soţiei tale un cadou grozav la un preţ corect, iar noi doi am avut ocazia să jucăm un joc intens de cărţi.

Lenghe ţinu tabloul pentru mult timp, apoi tuşi.

-Ei... bine...

-Actele sunt acolo, pe spatele tabloului.

Lenghe tuşi din nou şi se uită în depărtare. După o clipă, spuse:

\- Tatăl tău ţi-a spus?

\- Despre ce? Şi, înainte să răspunzi, află că noi doi nu am vorbit despre prea multe.

-Eu... şi soţia mea nu am putut avea copii. Deci, ca să vezi.

Era oarecum perfect, hotărî Lane. Un bărbat care nu avea copii era tatăl unui tip fără părinţi.

Fără să se gândească, Lane îl luă în braţe.

Când se dădu înapoi, faţa lui John Lenghe era plină de emoţie, atât de roşie, de parcă l-ar fi ars soarele în timp ce tundea iarba de pe toate hectarele lui.

\- O să vii în vest şi o să stai cu noi în Kansas, zise John. Cu fata ta cea drăguţă. Soţia o să vrea să-ţi mulţumească în persoană, şi face asta prin mâncare. Deci vino înfometat.

\- Sa făcut!

Cu o ultimă strângere de mână, Zeul Cerealelor îşi puse tabloul Rembrandt sub un braţ şi îşi ridică geanta cu mâna liberă. Apoi urcă scările şi dispăru în avion.

Lane se rezemă de Porsche şi văzu prin geamurile ovale cum bărbatul se aşeză şi-şi duse telefonul la ureche.

Apoi în timp ce el zâmbea larg, semn că soţia era extaziată, avionul se puse în mişcare şi decolă.

în timp ce lumina dimineţii strălucea pe fuzelajul avionului, lui Lane îi sună telefonul. Răspunse fără să se uite.

-Alo?

- Lane, sunt Ramsey. Vino la Red Black, o să-l aresteze pe fratele tău pentru crimă. Grăbeşte-te, te rog... *grăbeşte-te!*

Lizzie se îndrepta spre bucătărie în hainele de lucru când auzi cum zgomotul motorului maşinii lui Lane dispăru în josul dealului. Ce noapte! Ce miracol!

Şi ce lucru drăguţ se hotărâse Lane să facă.

Ea găsise hârtia maro pentru împachetat şi îl ajutase să dea tabloul jos de pe perete şi să îl acopere. Apoi se distraseră când încercaseră să-l bage în portbagajul extrem de mic al maşinii lui. în final, la fel ca la jocul de cărţi, norocul fusese de partea lor. Nu putea decât să-şi imagineze cât de fericită avea să fie soţia bărbatului.

Spera să o întâlnească pe doamna Lenghe la un moment dat. Femeia nu avea cum să nu fie la fel de cu picioarele pe pământ şi de bună ca miliardarul.

Acum, era însă momentul să se întoarcă la muncă.

Planul zilei era ca, după ce mânca ce îi dădea domnişoara Aurora, să facă un tur de verificare şi să găsească ceva de tuns. I se părea raiul pe pământ.

Intră în bucătărie şi spuse:

- Domnişoară Aurora, ce pregăteşti...

Doar că femeia nu era la aragaz şi ibricul cu cafea nu era pe foc. Nu erau fructe scoase. Nu se simţea mirosul dulce de pâine cu scorţişoară.

- Domnişoară Aurora.

Verifică antreul şi cămara. Ba chiar scoase capul afară, ca să vadă dacă Mercedesul roşu pe care Lane i-l dăduse femeii mai era acolo. Era.

Era adevărat că stătuseră până noaptea târziu şi

că oaspetele lor plecase devreme, dar încă erau oameni care trebuiau hrăniţi, iar domnişoara Aurora se ocupase mereu de micul dejun, chiar şi când stătuse în bucătărie până noaptea târziu. în plus, era aproape opt.

Pentru ea, era aproape miezul zilei.

Se duse spre camera ei şi bătu la uşă.

- Domnişoară Aurora, eşti acolo? Când nu răspunse nimeni, simţi cum frica i se cuibări în stomac. Bătu mai tare şi spuse: Domnişoară Aurora...? Dacă nu răspundeţi, o să intru. Lizzie îi dădu ocazia să răspundă, dar cum nu auzi nimic, apăsă pe clanţă şi împinse. Este cineva? Făcu câţiva paşi, dar nu văzu nimic nelalocul lui. Nimic nu era... Domnişoară Aurora! Fugi în dormitor şi se aplecă lângă femeie, care era întinsă pe jos, ca şi cum ar fi leşinat. Domnişoară Aurora!

capitolul 53

Lane ajunse la Red Black într-un timp record şi opri lângă cele trei maşini de poliţie parcate în faţa căsuţei.

Nu avea habar dacă oprise sau nu motorul. Nu-i păsa.

Când intră în casă, dădu peste o imagine pe care nu avea să o uite vreodată: trei poliţişti în uniformă stăteau cu spatele lipit de peretele cu trofee, în timp ce şeriful Ramsey se afla în colţul opus, arătând ca şi cum ar fi vrut să lovească pe cineva.

în mijlocul camerei era detectivul Merrimack, aflat în faţa lui Edward, care stătea pe scaunul lui.

-... pentru uciderea lui William Baldwine. Orice spui poate şi va fi folosit împotriva ta...

- Edward! Lane dădu să ajungă lângă el, dar Ramsey îl opri. Edward, ce naiba se întâmplă?

Cu toate că ştia. La naiba, ştia.

- Poţi să renunţi la partea cu drepturile, zise Edward nerăbdător. Eu am făcut-o. Eu l-am omorât. Du-mă la secţie, închide-mă şi nu te sinchisi să-mi chemi un avocat. Pledez vinovat chiar acum.

Şi aşa dădeai încet volumul universului. Lane efectiv surzi când Merrimack spuse ceva, iar Edward răspunse, şi urmă şi mai multă conversaţie...

O femeie blondă intră în casă în acelaşi mod în care o făcuse şi Lane - în grabă.

Dar, pe ea, nimeni nu trebui să o ţină la distanţă. După ce se uită la toată lumea, îşi încrucişă braţele la piept şi rămase tăcută.

-Edward... Dar Lane nu era conştient că vorbea. Edward, nu.

- O să-ţi spun cum am făcut-o, ca să fii liniştit în privinţa asta. Dar apoi... Lane, să nu vii să mă vezi acolo. Vezi-ţi de viaţă. Căsătoreşte-te cu femeia aia bună a ta. Ai grijă de familie. Nu privi înapoi.

Merrimack deschise gura, însă Edward îl puse la punct:

- Iar tu să taci, da? Scoate-ţi carnetul. Ia notiţe. Sau aşteaptă să repet asta de o sută de ori la secţie, nu-mi pasă. Dar el merită să audă povestea. Edward se uită din nou la Lane. Am făcut totul singur. Vor încerca să spună că am avut ajutoare, dar nu e aşa. Ştii ce mi-a făcut tata. Ştii că a pus să fiu răpit şi torturat. Cicatricile astea... durerea... toate sunt din cauza lui. A organizat totul, apoi nu a plătit recompensa, ca să arate ca o victimă. L-am urât toată viaţa mea... după care s-a întâmplat asta... şi... să spunem doar că am avut mult timp ca să mă gândesc la moduri în care să-l omor, în timp ce zăceam în agonie, incapabil să dorm sau să mănânc, pentru că sunt distrus.

- Edward, şopti Lane.

- În seara când l-am omorât, mi-am pierdut cumpătul. M-am dus la Easterly ca să-l confrunt, pentru că pur şi simplu nu mai suportam. Am parcat în spate şi l-am aşteptat să iasă din centrul de afaceri, pentru că lucrase până târziu, ca de obicei. Atunci, nu credeam c-o să-l omor, dar apoi, tocmai chiar ieşeam din maşină, s-a cocoşat, a căzut şi s-a rostogolit, ca şi cum ar fi fost ceva în neregulă. M-am apropiat şi l-am

privit de sus. Ştiu semnele unui atac cerebral, şi asta avea el. Scâncea şi arăta spre cap, apoi partea stângă părea să nu mai funcţioneze, braţul şi piciorul de pe partea stângă atârnând ca şi cum nu şi le mai putea controla.

- Autopsia a arătat urme ale unui atac cerebral, interveni detectivul. Din cauza tumorii.

Edward încuviinţă.

- L-am privit cum suferă. Nu am telefon mobil, aşa că m-am gândit să merg în casă şi să sun la Urgenţe, dar apoi m-am hotărât să n-o fac... A fost amuzant felul în care s-a tot contorsionat. Cam cum fac eu când am dureri mari şi medicamentele nu şi-au făcut încă efectul... M-am simţit bine să-l văd aşa. Mi s-a părut corect. Drept. Nu ştiu când m-am hotărât că o să-l omor. Probabil când a devenit evident că nu avea să moară chiar atunci. Edward ridică din umeri. În orice caz, m-am dus la camioneta Red Black cu care venisem - e cea parcată în spatele hambarului B acum. Cheile sunt înăuntru, şi presupun că băieţii tăi vor vrea să o ia. Deci... da, m-am dus şi am dat camioneta cu spatele. Un scripete e agăţat de exteriorul maşinii. Am avut nişte frânghie şi l-am legat, l-am agăţat de cârlig şi l-am târât înăuntru, pentru că ştiam că n-aş fi fost destul de puternic încât să-l car singur. Apoi l-am dus pe malul râului Ohio. Aia a fost partea grea. L-am scos din maşină, dar să-l târăsc? M-am rănit rău la gleznă, atât de tare, încât, peste câteva zile, ea l-a sunat pe doctorul Qalbi ca să mă consulte.

Lane se încruntă când blonda păru să tresară, dar se concentră din nou asupra fratelui său.

- Dar, stai, interveni Lane, a căzut de pe pod.

- Nu, zise Merrimack. Nu a căzut. Sau cel puţin nu există imagini care să spună că a căzut sau nu. Camerele de supraveghere care trebuiau să meargă nu au funcţionat în noaptea aia. Deci nu avem de unde să ştim. în plus, având în vedere starea proastă

a cadavrului, perioada lungă petrecută în râu ar explica leziunile de la extremităţi şi de pe piept.

Edward încuviinţă.

-Aşa că l-am dus pe malul râului. Plouase mult, iar curentul era puternic. Am găsit un băţ mare şi am început să-l împing, dar apoi m-am întors la camionetă, am scos un cuţit de vânătoare şi i-am tăiat degetul. Voiam inelul. A ţipat când am făcut-o, deci era în viaţă, dar abia se putea mişca. Apoi l-am mai împins o dată, şi a dispărut. Am aruncat cuţitul în apă după el, am păstrat degetul şi am condus înapoi. L-am îngropat în dreptul gemului mamei mele, pentru că o tratase fără respect toată căsnicia. A avut cel puţin un copil din flori, i-a tras-o viitoarei tale foste soţii şi a lăsat-o însărcinată! Deci, da, i-am îngropat degetul acolo, apoi m-am întors aici. Trăiesc singur, aşa că nimeni nu a ştiut că am fost plecat şi nimeni nu a ştiut că l-am aşteptat.

- Dar apoi a fost găsit degetul, zise Merrimack.

-Atunci, am ştiut că trebuie să fac ceva. Am venit la orele de comemorare şi m-am strecurat în centrul de afaceri. M-am dus în camera de securitate, m-am înregistrat în sistem, am şters imaginile din noaptea aia şi am aşteptat să văd dacă o să vă daţi seama.

- Şi am făcut-o, zise Merrimack, în timp ce se uită în jur. Te-am prins.

-Atunci, du-mă la secţie şi hai să terminăm cu asta.

Urmă o pauză, şi lui Lane nu-i veni să creadă, dar i se păru că-şi aude telefonul sunând din maşină... ba nu, stai, era în buzunar. Respinse apelul fără să se uite.

- Haide, zise Edward nerăbdător. Să mergem!

Ca la un semn, toţi poliţiştii se organizară, iar Edward se ridică. Merrimack insistă să-i pună cătuşe, ceea ce era ridicol, iar apoi Edward fu condus afară.

Se opri însă în faţa lui Lane.

- Lasă lucrurile să fie aşa cum sunt, Lane. Nu te împotrivi. Ştii cum a fost. A primit ce merita, şi nu

regret asta câtuşi de puţin. Trebuie să ai grijă de Gin, de Ame- lia, de domnişoara Aurora şi de mama, m-ai auzit? Nu mă dezamăgi.

- De ce ai făcut asta? Nu trebuia să...

- Eu am grijă de oamenii mei. Mereu am făcut-o. Ştii asta despre mine. Viaţa mea s-a terminat, ştii şi asta. Nu mi-a mai rămas nimic, iar el a fost cel care mi-a luat totul. Te iubesc, frate. Mereu am făcut-o şi mereu o s-o fac.

Apoi fu condus pe treptele mici şi traversară iarba spre maşina poliţiei. Fu pus pe bancheta din spate, echilibrul lui fiind şubred din cauza mâinilor care îi erau legate la spate. Merrimack se sui la volan şi porni motorul.

După plecarea lor, Lane pur şi simplu rămase acolo, uitându-se la praful care se ridicase în urma lor.

Când telefonul îi sună din nou, se uită la femeia blondă

- Cum ai spus că te cheamă?

Chiar dacă nu vorbise deloc.

- Shelby Landis. Sunt unul dintre ajutoarele de aici.

- încântat de cunoştinţă. Eu sunt fratele lui, Lane. Cred că te-am mai văzut pe aici.

-Da.

Se uită apoi la Ramsey.

- Ce facem acum?

Bărbatul înalt îşi duse mâna la faţă.

- Aia a fost o mărturisire dată naibii. Şi totul se leagă... Are sens. La cum stau lucrurile, cred că o să facă puşcărie pentru tot restul vieţii lui.

Lane se uită spre uşa deschisă din spate.

Când telefonul îi sună a treia oară, îl scoase şi aproape dădu cu el de pământ. Dar apoi văzu cine era.

-Lizzie, ascultă, eu...

Zgomotul de neconfundat al sirenei nu era înăbuşit, iar Lizzie fu nevoită să vorbească tare.

- Doamna Aurora e dusă la spitalul universitar din centru. Am găsit-o leşinată lângă patul ei, acum cincisprezece minute, abia respira. Dumnezeule, Lane, nu cred c-o să supravieţuiască. Trebuie să vii la

camera de urgenţă. Sunt în ambulanţă acum... Unde eşti?

Lane închise ochii şi simţi din nou acea senzaţie de cădere în gol.

-Vin imediat.

capitolul 54

Fu, de departe, cea mai lungă zi din viaţa lui.

Pe de altă parte, îşi spuse Lane, în timp ce el şi Lizzie se întorceau în sfârşit la Easterly la şapte seara, nu se întâmpla prea des ca fratele lui să fie arestat pentru uciderea tatălui lor şi mama lui să intre în comă.

Şi, da, fură nevoiţi să intre prin spate, pentru că poarta din faţă era blocată de jurnalişti.

- Mor de foame, dar nu vreau să mănânc, zise el, chiar dacă nu i se părea corect să se plângă.

Lizzie trecuse prin la fel de multe ca el. Ba chiar prin mai multe, având în vedere că ea o găsise pe domnişoara Aurora.

-Sunt epuizată, recunoscu Lizzie, dar nu cred c-o să dorm prea mult.

Când deschiseră uşa de la bucătărie, amândoi se opriră.

Un miros incredibil venea dinspre aragaz, şi, chiar dacă nu era un miros familiar, Lane ar fi crezut că domnişoara Aurora venise înapoi unde îi era locul dacă nu ar fi văzut-o chiar el pe acel pat de spital.

Dar nu. Persoana din dreptul tigăilor era...

-Jeff?

Bărbatul se întoarse.

- Slavă Domnului! Nu credeam că o să ajungeţi la timp.

- Pentru ce? Lane o luă de mână pe Lizzie şi îşi dădu seama. Gin? Stai un pic, găteşti? Ce se întâmplă?

Amelia răspunse:

- *E Seudah Shlishit.*

-A treia masă de Sabat, explică Jeff. Şi urmează să

ne aşezăm la masă. Am fost atât de panicat, că a trebuit să fac ceva cât aşteptam să vă întoarceţi, aşa că m-am hotărât să o fac pe mama mândră şi să respect Sabatul.

- Colega mea de la Hotchkiss este evreică ortodoxă, zise Amelia. Am mai făcut asta.

- A fost de mare ajutor.

- Iar eu învăţ, zise Gin. încet şi sigur. Apropo, Jeff, am pus masa...

- Tu ai pus masa? strigă Lane.

Acesta chiar era un şoc.

Sora lui ridică din umeri, ca şi cum ideea că un extraterestru îi preluase corpul şi mintea nu era mare lucru.

-Aşa cum am spus, învăţ. Gary a spus că o să mai verifice proprietatea o dată, să se asigure că nu sunt ca- meramani. I-am luat puşca. Avem deja un membru al familiei acuzat de crimă, nu e cazul să mărim numărul. Când toată lumea o privi, Gin îşi dădu ochii peste cap. Hai, oameni buni, am face bine să începe cu umorul macabru de acum, altfel grupul ăsta nu o să reziste...

Maxwell intră pe uşa din faţă a casei, cu câteva şerveţele în mână.

-Amin, soro, amin.

Jeff începu să aducă mâncare.

-Tradiţional, ar trebui să fie o masă uşoară, dar încălcăm regulile puţin. Nimeni nu a mâncat nimic toată ziua şi, să fim serioşi, mama nu e aici, deşi ar fi fost dispusă să ia un avion. Asta a fost chiar înfricoşător...

Se dovedi a fi exact ce îi trebuia lui Lane.

Toţi se aşezară la masa pe care Gin o aranjase impecabil şi, chiar dacă nu era chiar o masă tradiţională, era ceva cald şi real.

Era exact ce avea nevoie. Inima lui era mutilată, spiritul dezumflat, optimismul epuizat. Avusese acel moment de glorie la aeroport, apoi fusese tras din nou sub o greutate sufocantă.

Dar, când se uită în jurul mesei, când o luă de mână pe Lizzie, când îşi văzu sora şi nepoata vorbind fără să ţipe una la cealaltă, când se uită la vechiul lui prieten care încă îi mai era alături şi la fratele lui de mult dispărut, ştiu că avea să mănânce acea cină cu specific evreiesc şi apoi avea să meargă la culcare cu femeia lui.

Iar a doua zi avea să se trezească şi să lupte pentru ca mama lui să trăiască. Şi pentru ca fratele lui să fie tratat corect în închisoare. Şi pentru a duce compania mai departe. Şi pentru a păstra casa şi pământul strămoşilor săi.

Şi să lupte pentru familia lui.

Era un luptător.

învăţase asta cu un preţ mare.

Câştigase acel titlu cu un preţ mare.

Când Lane acceptă pâinea şi rupse o bucată din ea, se gândi la Edward şi trebui să scrâşnească din dinţi ca să nu lăcrimeze din nou. Edward, care făcuse un sacrificiu final prea măreţ pentru a fi înţeles, prea tragic pentru a fi contemplat, prea groaznic pentru a fi ignorat, pavase drumul pentru toate astea.

Dacă William Baldwine ar fi trăit, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

Era greu să nu-i fie recunoscător. Pentru că acel miracol avusese un preţ prea mare şi compromisese moralitatea într-un mod care aproape întinase dragostea.

Aproape.

La finalul zilei, familia scăpase de un cancer, şi, da, îi era mai bine. Dar, Dumnezeule, cum se întâmplase totul. Şi Edward...

Lane ştia că tot ce se întâmplase îl schimbase pentru totdeauna, dar, în cele din urmă, oricât de dificilă era situaţia, ajunsese la o variantă mai bună a lui. Oricare ar fi fost detaliile, drama şi durerea, ştia că era un bărbat, un frate, un soţ mai bun... şi dacă Dumnezeu avea să îi permită, poate un tată mai bun pentru copiii lui şi ai lui Lizzie. Dar asta era natura

procesului de îmbătrânire, şi, da, simţi că pierduse părţi din el pe drum.

îngerii trebuiau să-şi ia porţia, era dreptul lor, o meritau.

Cel puţin acele părţi ale sufletului lui aveau să fie pe mâini bune, pentru totdeauna.

nota autoarei

„Porţia îngerilor" e un termen folosit în industria burbonului. Burbonul în curs de formare se pune în butoaie de stejar carbonizat pentru procesul de îmbătrânire, care poate dura până la doisprezece ani sau mai mult. Cum butoaiele sunt depozitate în spaţii neizolate, schimbările climei naturale aduse de cele patru anotimpuri glorioase din Kentucky fac lemnul să se dilate şi să se contracte la căldură şi, respectiv, la frig şi, prin urmare, să interacţioneze cu burbonul şi cu savoarea sa. Acest mediu dinamic, împreună cu amprenta timpului reprezintă alchimia finală care produce cel mai aparte, cunoscut şi apreciat produs al statului. Rezultă şi într-o evaporare şi absorbţie vitale. Această pierdere, care poate ajunge la *2%* pe an din volumul original şi care variază în funcţie de umiditatea mediului, de schimbările de temperatură şi de anii de vechime, e cunoscută ca „porţia îngerilor".

Deşi există o explicaţie perfect raţională pentru scăderea care are loc, un argument logic, îmi place noţiunea romantică potrivit căreia îngerii sunt în depozitele acestor venerabile distilerii din Kentucky şi fac chef în timp ce plutesc deasupra pământului. Poate beau un sirop cu mentă în timpul derby-ului, când e cald, şi un burbon în timpul lunilor reci de iarnă. Poate îl folosesc ca să facă plăcintă cu nuci pecan sau ca să-şi condimenteze ciocolata. Aşa cum am ajuns să aflu, burbonul de calitate poate fi folosit în infinite moduri.

Cred că termenul se poate aplica şi intemperiilor care ne schimbă pe toţi de-a lungul timpului. în timp ce căldura şi frigul experienţelor noastre, al destinelor noastre ne dîîată şi ne contractă emoţiile,

gândurile, amintirile, suntem, ca burbonul de calitate, un produs diferit la final, iar asta implică sacrificiu. Suntem făcuţi din aceleaşi elemente de bază cu care suntem construiţi iniţial, dar nu suntem niciodată la fel după. Suntem schimbaţi pentru totdeauna. Dacă avem noroc şi suntem isteţi şi eliberaţi la momentul potrivit, devenim mai buni. Dacă am stat prea mult, suntem distruşi pentru totdeauna.

Sincronizarea, la fel ca soarta, reprezintă totul.

Personaje

Virginia Elizabeth Bradford Baldwine, cunoscută şi ca Mica V.E.: Văduva lui William Baldwine, mama lui Edward, Max, Lane şi Gin Baldwine şi descendenta directă a lui Elijah Bradford, care a fondat burbonul Bradford. O singuratică cu o dependenţă chimică de pastile. Există multe motive pentru dependenţa ei, iar unele dintre ele ameninţă esenţa familiei.

William Wyatt Baldwine: Soţul decedat al lui Micii V.E. şi tatăl lui Edward, Max, Lane şi Gin Baldwine. De asemenea, tatăl unui băiat al Rosalindei Freeland, asistenta lui executivă, acum decedată. Şi tatăl unui copil încă nenăscut de Chantal, viitoare fostă soţie a fiului său, Lane. Director general la Bradford Bourbon Com- pany când trăia. Un bărbat cu standarde morale joase, aspiraţii mari şi puţine scrupule, al cărui cadavru a fost găsit de curând în zona îndepărtată a cascadei Ohio.

Edward Westfork Bradford Baldwine: Fiul cel mare al Micii V.C. şi al lui William Baldwine. Oficial, aparentul moştenitor al Bradford Bourbon Company. Acum, o umbră a ce a fost, după o răpire tragică şi o tortură orchestrate de propriul tată, a întors spatele familiei sale şi s-a retras la grajdurile Red Black.

Maxwell Prentiss Baldwine: Fiul mijlociu al Micii V.E. şi al lui William Baldwine. Oaia neagră a familiei, care a plecat de la Easterly, proprietatea Bradford din Charlemont, Kentucky, de ani întregi. Sexy, scandalos şi rebel, întoarcerea lui în familie e problematică pentru mai multe persoane, din interiorul şi exteriorul familiei.

Jonathan Tulane Baldwine, cunoscut ca „Lane": Fiul cel mic al Micii V.C. şi al lui William Baldwine. Play-boy reformat şi jucător pasionat de poker, în mijlocul unui

divorţ de prima lui soţie. Cum averea familiei e sub semnul întrebării şi Bradford Bourbon Company se confruntă cu deturnări de fonduri, e obligat să devină liderul familiei, iar acum se bazează mai mult ca oricând pe adevărata lui iubire, Lizzie King.

Virginia Elizabeth Baldwine, viitoare Pford, cunoscută ca „Gin": Cel mai mic copil şi singura fiică a Micii V.E. şi a lui William Baldwine. O încăpăţânată rebelă căreia îi place atenţia, a fost chinul existenţei familiei ei, mai ales că a făcut un copil în timpul colegiului şi abia a absolvit. Se căsătoreşte cu Richard Pford, moştenitorul unei averi şi al unei companii de distribuţie a băuturii.

Amelia Franklin Baldwine: Fata lui Gin cu adevărata iubire a acesteia, Samuel T. Lodge. Studentă la şcoala Hotchkiss, este leită mama ei.

Lizzie King: Horticulturista care a lucrat la Easterly aproape un deceniu şi a menţinut grădinile locului la nivelul unor expoziţii naţionale pentru unele specimene rare de plante şi flori. E îndrăgostită de Lane Baldwine şi cu totul dedicată relaţiei lor. Nu îi place însă drama din familie.

Samuel Theodore Lodge al III-lea: Avocat, gentleman sexy din sud, cu stil vestimentar deosebit, băiat rău privilegiat. Singurul bărbat care a trecut de barierele lui Gin. Nu ştie că Amelia e fiica lui.

Sutton Smythe: Noul ales director executiv la Sutton Distillery Corporation, cel mai mare rival de pe piaţă al Bradford Bourbon Company. îndrăgostită de ani întregi de Edward, a excelat profesional, dar a stagnat în viaţa personală, în mare parte pentru că nimeni nu se compară cu Edward.

Shelby Landis: Fiica unei legende în ceea ce priveşte caii pursânge, al cărei tată, Jeb, a fost mentorul lui Edward când vine vorba despre cai. O femeie puternică

şi muncitoare, care are grijă de Edward, chiar şi când el nu vrea asta.

Domnişoara Aurora Toms: Bucătăreasa de la Easterly de decenii întregi, capabilă să pregătească mâncare pentru suflet sau Cordon Bleu, găteşte cu o mână puternică şi o inimă caldă. Suferă de cancer în stadiu terminal. Forţa maternă din viaţa lui Lane, Edward, Max şi Gin şi singura busolă morală pentru copii.

Edwin „Mack" MacAllan: Maestrul distilator de la Bradford Bourbon Company. Cultivă o nouă tulpină de drojdie, este într-o cursă contracronometru şi cu resurse limitate ca să menţină distileriile deschise. Nu a fost îndrăgostit de o femeie de mult timp, poate niciodată. E căsătorit cu munca.

Chantal Blair Stowe Baldwine: Viitoarea fostă soţie a lui Lane. însărcinată cu copilul ilegitim al lui William Baldwine. O regină a frumuseţii cu profunzimea unei farfurii, ameninţă să expună paternitatea copilului ei nenăscut, ca mod de a obţine mai mulţi bani de la Lane în timpul divorţului.

Rosalinda Freeland: Fosta asistentă executivă a proprietăţii Bradford. S-a sinucis în biroul ei din vilă, luând cucută. Mama lui Randolph Damion Freeland, şaisprezece ani, al cărui tată e William Baldwine.

mulţumiri

Ca întotdeauna, sunt prea mulţi oameni cărora vreau să le mulţumesc, iar asta mă face o persoană foarte norocoasă. Vreau însă să-mi exprim recunoştinţa faţă de Steven Axelrod, Kara Welsh şi Kerry Donovan, precum şi faţă de Craig Burke şi Erin Galloway, împreună cu toţi ceilalţi de la New American Library. Mai mult, nu pot să nu îi amintesc pe minunata mea Team Waud, pe familia mea şi pe minunaţii mei prieteni. Şi pe Nomers, asistentul meu în ale scrisului. Hai Cards!

